S 844

SIGNET GIANT

Was She Good — or Was She Bad?

The WOMAN of ROME

ALBERTO MORAVIA

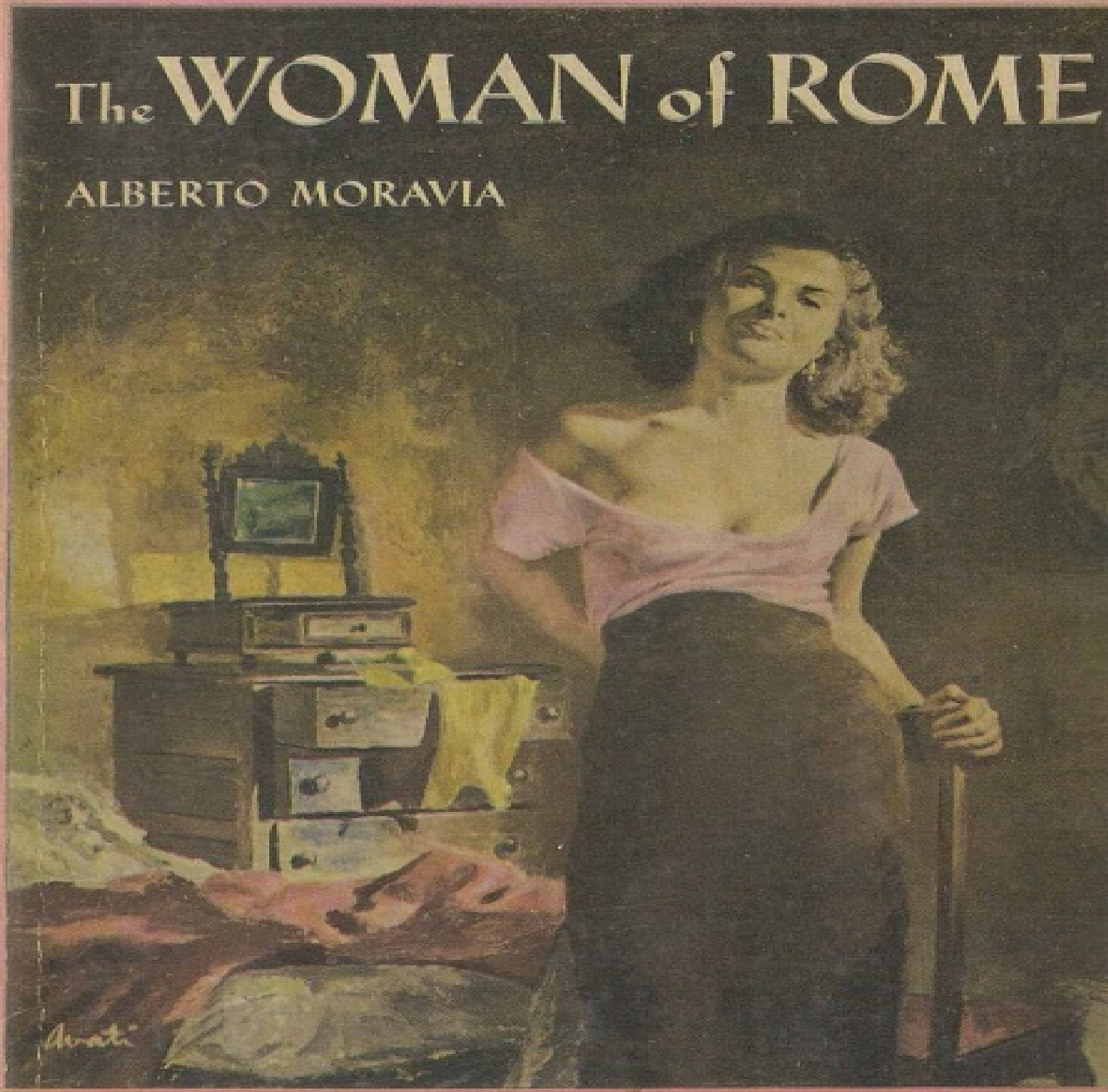

A SIGNET GIANT

Complete and Unabridged

Cô gái thành Rome

Alberto Moravia

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Mục Lục

Lời giới thiệu
PHẦN THỨ NHẤT
Chương một
Chương hai
Chương ba
Chương bốn
Chương năm
Chương sáu
Chương bảy
Chương tám
Chương chín

PHẦN THỨ HAI
Chương một
Chương hai
Chương ba
Chương bốn
Chương năm
Chương sáu
Chương bảy
Chương tám
Chương chín
Chương mười
Chương mười một

Lời giới thiệu

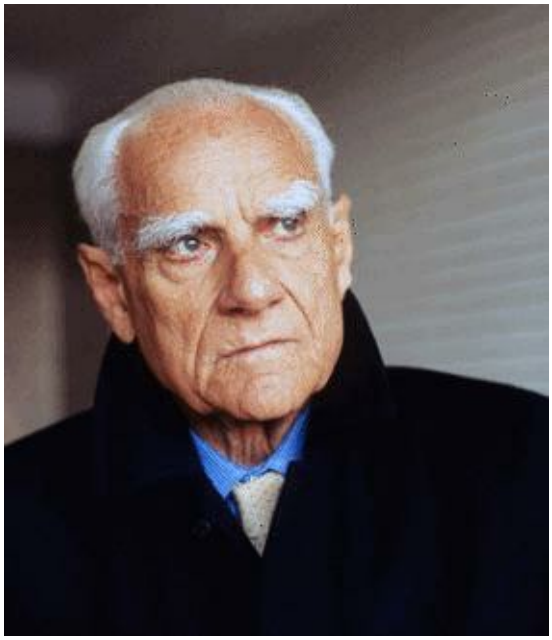

Nhà văn Alberto Moravia

Alberto Moravia tên thật là Alberto Pincherle sinh ngày 22-11-1907 tại Rome, trong một gia đình gốc xứ Morava, cha là kiến trúc sư. Năm lên chín tuổi ông mắc bệnh lao xương, phải bỏ học, nằm trong nhà thương chữa bệnh liền trong tám năm. Tuổi thơ trôi qua trên giường bệnh đã để lại nhiều dấu vết trong văn ông. Ông nói: "Thật là khó khăn cho tôi khi ra viện không được nhìn cuộc đời bằng con mắt người bệnh". Ông trau dồi kiến thức bằng tự học. "Tôi sinh ra như một nông dân, qua tật bệnh, tôi đã hấp thu được chủ nghĩa suy đồi, văn hóa châu Âu và trở thành trí thức".

Năm 1929 ông nổi tiếng ngay ở cuốn tiểu thuyết đầu tay Những kẻ thờ ơ. Suốt nửa thế kỷ, ông sáng tác đều đặn. Cuốn mới nhất của ông là Người đàn ông nhìn, xuất bản khi ông vừa bước vào tuổi tám mươi. Trong Đại chiến thế giới II, A. Moravia cùng vợ là nữ văn sĩ Elsa Moran hoạt động bí mật trong lực lượng chống Mussolini. Ông đi thăm Liên Xô năm 1958 và viết cuốn Một tháng ở Liên Xô. Ông cũng từng thăm và viết về Ấn Độ, Trung Quốc và nhiều nước châu Phi.

Tên tuổi của Alberto Moravia gắn liền với nhiều vụ sôi động của văn học Ý. Mỗi tác phẩm của ông là một sự kích thích và khiêu khích đối với các giá trị đạo lý tư sản, một nền đạo lý phụ thuộc vào tiền tài và bất lực trước tình dục. Các nhân vật của Alberto Moravia thường thất bại trong tình yêu và trốn vào tình dục với tất cả cái chán chường, cái vô nghĩa của đời sống nhưng không sao thoát ra được.

Năm 1952, giáo hội La Mã đã cấm đọc các sách của ông. Nhưng đến nay ông được coi là nhà văn có cái nhìn sâu sắc vào bậc nhất của nửa đầu thế kỷ văn học Ý. Ông nhìn xã hội Ý đầy những thành kiến đáng nguyền rủa. Ông nhìn thành phố Rome với những sa đọa đáng kinh ngạc. Và nhất là khi ông nhìn người đàn bà mà ông hằng ngưỡng mộ[1]. Ông là người quan sát tâm lý phụ nữ rất tài ba. Nhân vật nữ của ông thường được thể hiện tinh tế và chân thật như vốn có trong cuộc đời. Ở mỗi dòng là một khám phá, một thám hiểm vào tâm linh u uẩn của người đàn bà. Trên tạp chí văn học Pháp (Magarine littéraire) số tháng 4-1986 khi một phóng viên hỏi: "Đến nay một người đàn bà có còn là mẫu quan sát tuyệt vời của ông nữa không. Ông đã trả lời: "Tôi không chối rằng tôi có một mối thích thú đặc biệt đối với người đàn bà vì dù sao đó cũng là một nửa của nhân loại".

Trong tiểu thuyết chúng ta đang đọc đây nhân vật chính cũng là người đàn bà, một cô gái điếm, Adriana. Chỉ với một tiểu thuyết này, qua một nhân vật này cũng đủ thấy cái tài phát hiện và diễn đạt những biến động tinh tế trong tâm hồn con người, đặc biệt là người đàn bà, và giải thích có lý về những sự kiện không giải thích nổi của Alberto Moravia.

Alberto Moravia viết cuốn Cô gái thành Rome ở tuổi bốn mươi. Cuốn truyện là lời kể mộc mạc của nhân vật chính về cuộc đời mình. Ngôn ngữ, suy nghĩ, lập luận của tác giả đều bị nhân vật quy định. Chỉ bằng từ vựng ít ỏi vả khả năng quan sát khiêm tốn của Adriana, Moravia vẫn đủ sức làm cho làm sáng rõ những biến động tâm lý, những thay đổi tính cách trong nhiều nhân vật. Bằng những hiện tượng dễ thấy, Moravia bộc lộ được bản chất sâu kín nhất của xã hôi ông đang sống. Ông cắt nghĩa sự sa đọa của một tâm hồn trong sáng và lý giải sự sáng trong của những cuộc đời sa đọa một cách chân thực đến kinh ngạc. Chất liệu trong cuốn tiểu thuyết này đều không có chỗ nào là cường điệu hay cố ý. Mọi sự đều diễn ra tự nhiên, hợp lý và rất đời thường. Ấy thế mà một cô gái trong trắng, thùy mị như Adriana bị đẩy vào trụy lạc. Ngay chính nhân vật cũng bàng hoàng trước sự sa đọa khủng khiếp của đời mình khi mọi sự lại vẫn cứ như không có gì xảy ra: cô vẫn ăn, vẫn ngủ, vẫn xinh tươi, nắng vẫn chiếu trên vỉa hè. Có lúc cô phải kêu lên: "Mình là một con đĩ", để thấy cái tác động của những đổi thay đó đến lòng mình. Tài năng của Moravia là dựng lại được cái vẻ đời thường đó của tội ác. Ông cảnh tỉnh xã hội và cảnh tỉnh mỗi con người: trong đời thường cái ranh giới xấu tốt, thiện ác có khi chỉ là một sợi tóc, mong manh đến nỗi ngỡ như không có và chúng ta cũng như toàn xã hội đi qua nó lúc nào không biết.

Mãi dâm là một vết đê nhục trong đời sống nhân loại. Khi con người bị đẩy xuống hàng công cụ sẽ xuất hiện một thế giới phi nhân tính, mọi quan hệ tình cảm đều bị biến dạng. Người ta kinh ngạc tự hỏi: vậy những cô gái trong nghề đó vui buồn ra sao? Vì sao họ trở thành như vậy? Gần như có một bức màn bí ẩn bao phủ cái "nghề nghiệp" kỳ quặc ấy. Chẳng thế mà anh sinh viên Giacomo trong buổi trò chuyện đầu tiên với Adriana đã bất đồ bẻ ngoéo một ngón tay cô, để xem cô có biết đau như người thường không?
A. Moravia không làm điều tra xã hội học (như Vũ Trọng Phụng ở ta trong cuốn Làm Đĩ), ông chỉ nghiên cứu tâm lý. Ở một bối cảnh tha hóa nhân tính như thế, những gì còn lại ở tính người? Chất người tốt đẹp còn hiện diện ở những đâu? Đọc A. Moravia, nên đọc vào từng nhân vật.

Bà mẹ Adriana là người đầu tiên đẩy Adriana vào trụy lạc, nhưng bà không tự biết hay nói đúng hơn là bà không nghĩ, không muốn nghĩ, không dám nghĩ tới các hậu quả của nó. Bà chỉ muốn thoát ra khỏi cảnh khốn cùng. Bà thương con gái, bà không muốn con bà phải lặp lại cuộc đời khốn khổ như bả. Muốn thế chỉ còn cách coi sắc đẹp trời phú của Adriana như một thứ tài sản, một cái vốn để sinh lợi. Từ thực tiễn đến thực dụng, bà mẹ đã ấp ủ cái ý định mà chính bà cũng không dám nhìn thẳng vào nó, sử dụng thân xác con gái như một món hàng. Nhưng bà là bà mẹ. Cái chất mẹ ấy đã âm ỉ cắn rứt lương tâm bà, có lúc làm bà kinh hãi. Ngòi bút giải phẫu của Moravia rất sâu sắc trong việc thể hiện tính cách phức tạp như vậy.

Gino là nguyên nhân trực tiếp đẩy Adriana vào sa ngã. Đây là nhân vật có tính cách đê mạt nhất trong cuốn truyện, nhưng đấy lại là người lý tưởng của cô gái Adriana khi cô còn trong trắng. Mỗi một hành động của Gino, ngay cả khi được nhìn bằng ánh mắt tôn thờ của Adriana vẫn hàm chứa sự giả dối đến đê tiện. Khi mừng vui cũng như khi lo âu, nhân vật này luôn luôn bộc lộ bản chất "thằng" của hắn. Chính hắn mới là kẻ bán mình đúng nghĩa. Hắn biết thể hiện một cách tuyệt vời những tình cảm mà hắn không hề rung động. Tính cách ấy không chỉ tác hại trong tình yêu, hắn có thể trở thành chính khách lưu manh, nhà văn bồi bút...

Cô bạn gái Gisella như một cái kích cuối cùng đẩy Adriana xuống vực, bắt đầu từ chuyến đi Viterbo. Gisella muốn biến Adriana thành giống mình để tước đi cái quyền phê phán của cô. Gisella hại bạn hồn nhiên như một trò đùa, nhưng đằng sau cái trò đùa ấy là đặc tính của kẻ ác: kẻ ác không muốn cho ai hạnh phúc hơn mình.

Adriana thì lại quá ngây thơ, đa cảm và rất mực dịu dàng. Cô dễ rớt lệ chỉ vì một câu nói thô bạo. Cô chợt thấm thía nỗi cô đơn của thời con gái khi nghe tiếng nhạc từ công viên vọng tới căn nhà tồi tàn của hai mẹ con cô. Cô không biết đố kỵ, không biết hằn thù. Tâm hồn cô luôn tràn đầy tình cảm trìu mến, biết ơn và nhân hậu. Ngay sau này khi phải điêu đứng khổ sở vì những kẻ xấu, cô cũng không cảm thấy oán trách hay căm thù họ. Cô cay đắng nhận ra sự ngây thơ của mình chỉ gây xúc động cho một số ít người,còn với đa số, nó là trò cười và đẩy họ đến những hành vi đê tiện. Có thể nói với Adriana, phẩm chất tạo nên sự bất hạnh. Giá cô ích kỷ một chút, quyết liệt một chút, cuộc đời cô có thể sẽ khác đi. Bạn đọc Việt Nam hẳn có lúc đã phải bực mình về thái độ chịu đựng của Adriana, nhất là với câu chuyện ở Viterbo. Nhưng đây là một cô gái của thành Rome, của xã hội Ý. Moravia đã để sự ngây thơ đối diện với lừa lọc, dịu dàng đối diện với ác độc. Adriana thua cuộc vì xã hội ấy chưa cho phép đức hạnh chiến thắng. Thật xót xa khi thấy cái trong trắng nhất lại bị vùi trong bùn đen nhơ bẩn nhất. Giống như nàng Kiều ở ta, khi tỉnh rượu lúc tàn canh, Adriana tự hỏi thế này là thế nào? Cô không nhận ra mình nữa, vừa mới đây thôi cô còn ao ước một hạn phúc gia đình êm ấm bé nhỏ, thế mà giờ đây... Adriana thấy mình chơi vơi giữa một khoảng không rỗng tuyếch, không nơi nào bấu víu, không cách định hướng. hình như Adriana một thân một mình và Adriana giữa mọi người là hai người khác nhau. Nhưng đâu là Adriana thật, đâu là Adriana đang sống? Ở những trang độc thoại nội tâm của Adriana, ngòi bút tiểu thuyết của Moravia tinh tế tột độ trong một sự dịu dàng tàn nhẫn. Ông không né tránh thực tế tàn nhẫn với tất cả những dục vọng thấp hèn của nó. Nhưng lòng ông đầy trắc ẩn trước cái trong trắng bị nhuốm bùn và khao khát vô vọng được trắng trong trở lại.

Nhiều nhà phê bình cho rằng A.Moravia có con mắt của kẻ rình mò, ông quan sát tinh tường những diễn biến trong lòng người và những quy luật chi phối những diễn biến đó. Rất khác với Victor Hugo, ông không hề chiều chuộng những ý muốn lãng mạn khi xây dựng các nhân vật. Chính trong chiều hướng tôn trọng hiện thực vốn có của đời sống, Adriana không thể là vô tội trong sự sa đọa của mình. Cô ham muốn khoái lạc trong tình yêu. Khi tình yêu mất rồi thì ham muốn đó vẫn còn. Cô cũng sợ túng thiếu vất vả. Những đoạn Moravia phân tích cảm giác của Adriana khi cô nhận tiền là những phát hiện kinh ngạc về tâm lý. Adriana rơi vào nghề làm điếm, nhưng cô lại là người biết yêu, say đắm và chung thủy, muốn được hy sinh cho người mình yêu. Những phẩm chất ấy là nghịch lý với nghề nghiệp của cô. Cái bi đát của đời cô cũng là ở đấy. Mối tình đơn phương của cô đối với anh sinh viên Giacomo thật là đẹp. Ngòi bút tế nhị của Moravia đã phân tích rất khéo đâu là tình yêu, đâu chỉ là sự kiếm sống. Việc nọ lồng vào việc kia nhưng rất khác biệt. Tâm trạng Adriana xáo động một cách tội nghiệp trong tình trạng xáo động và chua xót ấy. Moravia ít đưa ra những tính huống gay cấn về sự kiện, nhưng ông lại rất quan tâm tới nhưng đổi thay cảm xúc đột ngột của nhân vật. Ông diễn đạt, lý giải những biến động ấy bằng một sự thấu hiểu kỳ lạ. Sức hấp dẫn lớn nhất của cuốn truyện chính là ở sự khám phá đó.

Nhân vật nào của Moravia cũng có một sức sống linh động, ám ảnh tâm trí người đọc. Astarita, Giacomo, Sonzogno, ba người đàn ông liên quan nhiều tới quãng đời giang hồ của Adriana là cả ba thế giới khác biệt. Ở Astarita, tình yêu chung sống với sự tàn nhẫn, cái nọ truyền say mê cho cái kia. Là một quan chức cảnh sát hắn có một thích thú kỳ lạ là hỏi Adriana chuyện làm tình tỉ mỉ như hỏi cung. Và ở sở cảnh sát mỗi khi phạm nhân phải thú tội, hắn lại có một khoái cảm thể xác như khi chiếm được một người đàn bà. Hắn thích lợi dụng chỗ yếu của phạm nhân để vô hiệu hóa họ suốt đời, và chỗ thất thế của người đàn bà để cưỡng đoạt họ. Thế nhưng hắn lại là kẻ si tình. Hắn yêu Adriana thành kính, cố nhiên thành kính kiểu cảnh sát. Hắn không có hạnh phúc, suốt đời hắn thiếu hạnh phúc không phải do hoàn cảnh bên ngoài, mà do chính bản thân tính cách của hắn.

Chàng thanh niên Giacomo muốn thành một nhà cách mạng nhưng không có bản lĩnh cách mạng, sống như một kẻ đóng vai cao thượng. Adriana đã yêu cái vai hắn đóng nên không được yêu lại. Khi không đóng vai nữa, thì lại lao vào Adriana như thú vật. Con người này không thể sống được vì những mâu thuẫn gay gắt giữa cái ước mơ cao cả và cái thực tại thấp hèn trong bản thân hắn. Hắn là con người đáng thương hơn đáng ghét: khinh bỉ cái tầm thường nhưng lại không đủ sức để cao thượng, hắn đã chọn cái chết để đoạn tuyệt cái thấp hèn. Và đến lúc chết, gương mặt hắn mới có cái vẻ bình thản của kẻ tìm thấy mình.

Sonzogno, tên sát nhân tàn bạo, sức lực vô biên nhưng lại thèm được yêu thương. Moravia rất chú ý đến phép biện chứng của tâm hồn, nhân vật nào của ông cũng phong phú trong tính cách và đầy bất ngờ trong hành vi, nhưng bao giờ cũng hợp lý.

*

* *

Tiểu thuyết Cô gái thành Rome được thể hiện qua lời kể của một cô gái điếm, nó khó tránh khỏi những chi tiết có tính chất nghề nghiệp của cô, nhất là tác giả muốn từ đó để phân tích thấu đáo về tâm lý, kể cả tâm lý tình dục. Điều chúng ta quan tâm là lòng thương yêu độ lượng và những chiêm nghiệm việc đời sâu sắc của tác giả. A, Moravia đề nghị với chúng ta cách nhìn nhận, lý giải cái cao cả lẫn cái thấp hèn của con người. Ông đã ký thác vào Adriana những suy nghĩ của ông về xã hội tư bản.

"Cuối cùng, sau khi suy nghĩ một hồi lâu, tôi đi đến kết luận: toàn bộ lỗi là do cặp đùi, bộ ngực, hông của tôi, sắc đẹp của tôi, tất cả những gì mẹ tôi đã tự hào, tất cả những gì không mang dấu vết của tội ác, những gì mà thiên nhiên đã sáng tạo ra... Vì vậy tôi nhận thấy không ai có lỗi cả, mà mọi chuyện đã xảy ra như đã phải xảy ra, tuy rất khủng khiếp và nếu có phải tìm người có lỗi thì tất cả đều có lỗi, mà vô tội thì ai cũng vô tội như nhau".
Đọc A. Moravia là một cách tiếp xúc với nghệ thuật văn học Ý hiện đại. Ở A. Moravia, những cốt cách của tiểu thuyết cổ điển các thế kỷ trước vẫn được tôn trọng, đồng thời khám phá xã hội mà con người đã tiến một bước dài trong cách tái hiện chân thực, không tô vẽ, không cắt xén nhưng đầy lôi cuốn.

3-7-1987
VŨ QUẦN PHƯƠNG

PHẦN THỨ NHẤT

Chương một

Vào tuổi mười sáu, tôi đã là một cô gái xinh đẹp. Mặt trái xoan cân đối, thon thả nơi thái dương, hơi bầu về phía dưới, cặp mắt hình trái hạnh đào to và rực sáng, đường trán mềm mại chạy xuống chiếc mũi dọc dừa còn cái miệng rộng với cặp cặp môi mọng thắm hồng trông rất duyên để lộ hai hàng răng đều đặn trắng bóng mỗi khi mỉm cười. Mẹ tôi nói tôi như đúc khuôn từ Đức mẹ đồng trinh. Tôi thì cho rằng mình giống một cô đào đang được ưa chuộng hồi đó, nên tôi để tóc bắt chước bộ tóc của cô ta. Mẹ bảo nếu khuôn mặt tôi xinh một, thân hình tôi còn óng ả gấp trăm lần. Mẹ nói tấm thân nhường ấy có bói khắp cả thành Rome cũng chẳng ra. Song, dạo đó tôi còn chưa hiểu hết chân ý nghĩa của nó. Đối với tôi dường như cái quan trọng là phải có khuôn mặt mĩ miều, những giờ đây tôi có thể khẳng định là mẹ đã đúng. Tôi có cặp chân thẳng và chắc, mông đầy, lưng đều đặn, eo thắt và vai nở, nét bụng của tôi hơi lượn về phía trước, còn rốn thì hầu như không thấy rõ, vì nằm khuất sâu dưới các cơ bụng. Mẹ tôi bảo như thế mới ưa nhìn, thế mới đẹp vì bụng phụ nữ phải hơi nhô ra, chứ không phẳng lì như phụ nữ ngày nay. Ngực tôi đầy song chắc và cao nên không cần phải mang nịt vú. Khi nghe tôi phàn nàn ngực quá to, mẹ tôi nói như đanh đóng cột rằng thế mới đáng giá, còn ngực phụ nữ ngày nay ư, đến là chán! Khi không mặc quần áo, như sau này tôi mới nhận thấy, dáng tôi dong dỏng và có khối hình tựa hồ một pho tượng. Còn khi khoác xống áo vào vẫn ra tuồng một cô gái mảnh mai, chẳng ai nghĩ tôi nở nang đến vậy. Ăn nhau là ở tỷ lệ các phần, sau này người họa sĩ mà tôi ngồi làm mẫu đầu tiên đã giải thích như vậy.
Mẹ tôi đã tìm được một họa sĩ, chẳng là trước khi lấy chồng và làm nghề may áo lót, mẹ đã là người mẫu. Người họa sĩ đến đặt mẹ may cho chiếc áo sơ mi và nhớ tới công việc trước đây của mình mẹ đề nghị ông nhận thuê tôi làm người mẫu. Buổi đầu tới chỗ ông họa sĩ, mẹ quyết định đưa tôi đi dù tôi một mực khăng khăng là đi một mình cũng được. Tôi bối rối, có lẽ chẳng phải lần đầu tiên trong đời tôi cởi bỏ áo xống trước mặt một người đàn ông, mà chẳng qua sợ mẹ tôi sẽ tô vẽ thêm vẻ đẹp của tôi để thuyết phục ông họa sĩ nhận tôi vào làm. Quả đúng như vậy. Sau khi giúp tôi cởi áo xống và đẩy tôi ra giữa phòng, mẹ bắt đầu hăng hái tán dương tôi:

- Ông thử ngó xem, ngực này, hông này hãy cứ ngó đi, chân này…ông hỏi bói đâu ra bộ ngực, cặp giò và hông như thế?

Vừa nói mẹ vừa sờ nắn tôi như lái ngựa sờ nắn gia súc ở ngoài chợ, hy vọng gạ gẫm người mua. Ông họa sĩ mỉm cười, còn tôi ngượng chín người và run cầm cập, vì dạo ấy đang tiết mùa đông. Song tôi hiểu mẹ tôi không ác ý với tôi, chẳng qua mẹ tự hào vì sắc đẹp của tôi, và coi nhan sắc này nhờ mẹ mới có. Ông họa sĩ, có lẽ thấu hiểu nỗi lòng của mẹ, đã mỉm cười không ác ý và cởi mở, nên tôi cũng nhanh chóng cảm thấy thoải mái hơn, và cố nén nỗi e thẹn, tôi rón rén đi nhón trên đầu ngón chân tiến đến bên lò sưởi để sưởi ấm đôi chút. Ông họa sĩ vào trạc tứ tuần,

người đẫy đà, xem ra vui tính và điềm đạm. Tôi nhận thấy ông nhìn tôi không hề có chút thèm muốn, ông nhìn như nhìn một đồ vật, nên tôi cũng yên tâm. Sau này, khi chúng tôi đã quen nhau thân thiết hơn, ông đối xử với tôi một cách trân trọng và lịch thiệp, không còn nhìn tôi như một đồ vật, mà là một con người. Tôi liền có cảm tình ngay với ông, và có lẽ, do biết ơn, đã đem lòng yêu ông chì vì ông đã đối xử lịch thiệp và dịu dàng như thế với tôi. Những ông không bao giờ tỏ ra quá cởi mở, vì luôn nhìn tôi với con mắt của người họa sĩ chứ không bằng con mắt của người đàn ông và suốt trong thời gian tôi làm mẫu cho ông, chúng tôi đã cư xử nhã nhặn và dè dặt với nhau, lúc nào cũng như buổi mới quen.

Khi mẹ ngớt lời tán dương tôi, ông họa sĩ lẳng lặng tiến lại bên bàn trên có để một đống cặp giấy…và lục tìm trong các cặp rồi lôi ra một tấm phiên bản màu. Ông đưa cho mẹ tôi xem và bảo:

- Con gái bà đây này.

Tôi rời lò sưởi để ngó bức tranh. Bức tranh vẽ một người đàn bà khỏa thân nằm trên một chiếc giường trang hoàng lộng lẫy. Một chiếc rèm nhung buông phủ phía sau giường, hai chú bé có cánh theo kiểu các thiên thần bay lượn trên những nếp rèm. Người đàn bà quả là giống tôi. Tuy khỏa thân những căn cứ vào khăn phủ giường và nhẫn đeo đầy các ngón tay thì đủ rõ người đàn bà này hoặc là nữ hoàng, hoặc là một nhân vật quan trọng, còn tôi chỉ là một cô gái nghèo. Thoạt đầu, mẹ không rõ nếp tẻ ra sao nên ngó nhìn bức tranh, vẻ hoài nghi, sau bỗng nhận ra sự giống nhau, bèn xúc động bảo:

- Đúng rồi, đúng rồi…giống đấy. Thấy chưa, tôi đã bảo mà…nhưng ai đấy?

- Danae[2], ông họa sĩ mỉm cười đáp.

- Danae là ai vậy?

- Danae là thiên thần của đạo đa thần giáo.

Do hy vọng được nói đến tên một người đang sống, một người có thực, nên mẹ tôi đâm ra bối rối và để lấp liếm chỗ bối rối của mình, mẹ bắt đầu căn dặn tôi rằng ông họa sĩ bảo đứng ngồi làm mẫu ra sao thì phải nghe theo ông ấy, chẳng hạn như nằm trong tư thế người đàn bà trong tranh, hoặc đứng hoặc ngồi và không được động đậy khi ông ấy vẽ. Ông họa sĩ nói rằng mẹ tinh thông việc này hơn ông. Nghe vậy, mẹ mát lòng mát dạ liền kể là đã có hồi mẹ làm người mẫu và cả thành Rome biết tiếng mẹ là một người mẫu tuyệt đẹp. Mẹ còn kể rằng đi lấy chồng và bỏ nghề này là một sai lầm lớn. Trong lúc ấy ông họa sĩ bảo tôi nằm xuống cái đi-văng kê ở trong phòng còn bản thân ông gò uốn chân tay tôi cho thích hợp, nhưng ông đã làm tất cả với một vẻ tế nhị trầm ngâm và lơ đễnh - ông khẽ đụng vào người tôi - tựa hồ như trước đây ông đã thấy tôi y như ý ông muốn thực hiện. Sau đấy, ông bắt đầu phác họa những nét đầu tiên lên tấm khung vải đặt trên giá, còn mẹ lại tiếp tục nói phiếm.

Nhận thấy ông họa sĩ mải mê vẽ không để tai nghe mẹ tôi liền hỏi:

- Thế ông trả cho con gái tôi bao nhiêu tiền một giờ?

Ông họa sĩ nêu lên một con số, mắt vẫn không rời khỏi tấm khung vải. Mẹ vớ luôn áo xống của tôi vắt trên lưng ghế, ném vào mặt tôi và ra lệnh:

- Mặc quần áo vào…Ở đây không có việc gì để làm cả.

- Bà sao vậy? - Ông họa sĩ ngừng vẽ và ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng sao, chẳng sao cả - Mẹ đáp và làm ra vẻ đang vội - Đi thôi Adriana…Mẹ con ta còn khối việc.

- Bà này - Ông họa sĩ bảo - thì bà cứ nói thẳng ra bà đòi bao nhiêu nào, gây rắc rối để làm gì thế?

Thế là mẹ liền làm toáng lên, quát tháo ông họa sĩ ầm ĩ, bảo rằng ông ta có điên mới trả tôi ít ỏi như vậy, rằng tôi đâu phải là một khọm già không ai buồn thuê mà đang tuổi trăng tròn và lần đầu tiên làm mẫu. Khi mẹ muốn đòi cho được điều gì đấy, bao giờ mẹ cũng xồn xồn tỏ vẻ thực sự tức giận. Thực ra, như tôi biết rõ mẹ, mẹ không hề tức giận và tâm thần vẫn ổn định. Mẹ quát la chẳng qua như mấy bà bán hàng ngoài chợ bị chạm nọc mỗi khi khách hàng trả giá quá thấp. Mẹ quát la chủ yếu những người lịch thiệp vì biết rằng do lịch sự cuối cùng họ sẽ nhượng bộ.

Lần này cũng vậy, ông họa sĩ đành nhượng bộ. Trong khi mẹ tôi gầm gào, ông chỉ mỉm cười và mấy lần giơ tay tựa hồ như xin được nói. Cuối cùng mẹ dừng lại lấy hơi, ông lại hỏi xem mẹ tôi muốn đòi bao nhiêu. Song mẹ không đáp ngay, bỗng hỏi:

- Kể biết được cái ông họa sĩ vẽ bức tranh này đã trả cho người mẫu của mình bao nhiêu cũng hay đấy nhỉ?

Ông họa sĩ bật cười:

- Chuyện đó chẳng liên quan gì đến chúng ta cả…thời ấy hoàn toàn khác…có lẽ, ông ta rót cho cô ấy một cốc rượu vang…hoặc tặng một đôi găng tay.

Mẹ tôi lại bối rối như khi nghe ông họa sĩ bảo bức tranh miêu tả nàng Danae. Ông họa sĩ hơi giễu mẹ tôi một chút, thật ra hoàn toàn không có ác ý, những mẹ tôi không nhận ra điều đó. Mẹ lại gầm gào, bảo ông ta là keo bẩn và lại tán dương vẻ đẹp của tôi. Sau đấy, làm ra vẻ tự kìm mình, mẹ tôi đưa ra cái giá đòi ông họa sĩ phải trả. Ông họa sĩ tranh luận một chút và cuối cùng hai bên thỏa thuận cái giá hơi thấp hơn giá mẹ tôi đòi. Ông họa sĩ tiến đến bên bàn, mở ngăn kéo lấy tiền đưa cho mẹ tôi. Hài lòng về kết quả công việc, mẹ tôi còn căn dặn tôi vài lời cuối

cùng nữa rồi mới chịu đi. Ông họa sĩ đóng cửa lại, quay về bên giá vẽ rồi hỏi tôi:

- Mẹ cô lúc nào cũng gầm gào như vậy à?

- Mẹ tôi yêu tôi - Tôi bảo.

- Tôi thấy bà cụ xem ra yêu tiền bạc hơn đấy, - ông họa sĩ thản nhiên nhận xét và bắt đầu vẽ.

- Không, không phải thế đâu - tôi sôi nổi bác lại - Mẹ tôi yêu tôi hơn tất cả mọi thứ…Song mẹ tôi đau buồn vì tôi sinh ra trong cảnh nghèo túng, nên muốn tôi kiếm được nhiều tiền.

Tôi kể lại chi tiết như vậy chuyện xảy ra ở nhà ông họa sĩ là vì, thứ nhất, từ hôm đó tôi đã đi làm, mặc dù sau này tôi lựa chọn một công việc khác, thứ hai, vì không thể nào miêu tả tính cách của mẹ tôi và giãi bày những tình cảm của bà đối với tôi tốt hơn là kể những hành vi của mẹ tôi trong câu chuyện ấy.

Một tiếng sau tôi gặp lại mẹ, như hai mẹ con đã thỏa thuận, tại cửa hàng bán sữa. Mẹ tôi hỏi tôi buổi làm mẫu ra sao, bắt tôi phải thuật lại chi tiết những gì ông họa sĩ đã nói với tôi, tuy ông không hề nói gì trong suốt thời gian làm việc. Cuối cùng, mẹ tuyên bố rằng tôi phải cảnh giác. Có lẽ ông họa sĩ đó không có ý đồ gì mờ ám những khối người trong bọn họ thuê người mẫu để cặp bồ. Do đó tôi phải khước từ bất kỳ đề nghị nào của họ.

- Tất cả bọn họ đều rách rưới như nhau - mẹ tôi giải thích - chẳng trông mong gì được ở họ đâu…người nõn nà như con sẽ tìm được nơi chốn tốt hơn…một chỗ tinh tươm hơn…

Tuy lần đầu trao đổi với tôi một câu chuyện tương tự, mẹ nói giọng tin tưởng như đã suy nghĩ kỹ tất cả điều này từ rất lâu.

- Mẹ bảo gì cơ - tôi nghe không rõ, hỏi lại.

Mẹ tôi đáp, giọng úp mở thế nào ấy:

- Tất cả những ông ấy đều hứa những lời hươu vượn chứ không phải là tiền…Một cô gái xinh đẹp như con thì phải giao thiệp với các signor cơ.

- Với các signor nào ạ? Với lại con chẳng quen biết signor nào cả.

Mẹ tôi nhìn tôi và bảo, giọng hoàn toàn khó hiểu:

- Tạm thời con chịu khó làm người mẫu…sẽ liệu sau,…mọi cái, rồi đâu sẽ có đấy.

Tôi hoảng sợ trước vẻ mặt của mẹ tôi, đăm chiêu và hám lợi. Ngày hôm đó tôi không quay lại đề tài này với mẹ tôi nữa.

Nói chung, mẹ đã hoài hơi căn dặn tôi, vì hồi ấy, tuy còn trẻ, tôi đã là một cô gái rất nền nã. Tôi kiếm được việc làm ở cả chỗ những ông họa sĩ khác nữa. Chẳng mấy chốc, các xưởng họa đã biết rõ tôi. Phải thú nhận rằng nhiều họa sĩ đã xử sự nhã nhặn và lịch thiệp, còn dăm ông đã không che giấu tình cảm của mình đối với tôi. Song tôi kiên quyết bỏ ngoài tai những lời ong bướm của họ, nên chẳng bao lâu tôi được tiếng là một cô gái giản dị và đoan chính. Như tôi đã nói, không phải bao giờ các ông họa sĩ cũng tôn trọng tôi, bởi vì tôi cho rằng cái quan trọng đối với họ là vẽ chứ không phải tán tỉnh tôi, nên khi đang làm việc, ai nấy đều nhìn tôi không phải với con mắt của người đàn ông mà với con mắt của nhà họa sĩ như nhìn một chiếc ghế hay nhìn bất cứ một vật nào khác chẳng hạn. Các ông quen nhìn người mẫu, nên tấm thân trần trẻ trung và đầy quyến rũ của tôi không làm các ông xao xuyến, điều đó cũng hệt như ở mấy ông bác sĩ. Thế những bạn bè của các ông họa sĩ lại làm tôi ngượng nghịu. Họ đến xưởng họa và bắt đầu tán gẫu với ông họa sĩ. Song tôi nhanh chóng nhận thấy rằng, dù cố tỏ vẻ hờ hững, họ vẫn dán mắt nhìn tôi. Đám người chẳng biết ngượng là gì, đã cố tình đi đi lại lại khắp xưởng để ngắm nghía tôi cho rõ từ mọi phía. Những cái nhìn ấy và những lời ám chỉ vu vơ của mẹ tôi đã làm thức tỉnh tính đỏng đảnh trong tôi, tôi nhận ra rằng mình xinh đẹp và có thể sử dụng sắc đẹp một cách có lợi. Dần dần, tôi không những quen với sự suồng sã của đám bạn bè ông họa sĩ mà thậm chí còn thấy vui vui khi nhận thấy nỗi xúc động lộ rõ trên khuôn mặt họ, và thất vọng lúc họ dửng dưng. Do đó, tôi ngây ngất và bất giác đưa đến kết luận là nhờ có sắc đẹp, nếu muốn, tôi có thể gây dựng cuộc đời mình tuyệt diệu hơn. Mẹ tôi chỉ cần có vậy thôi.

Hồi ấy, tôi suy nghĩ rất nhiều đến chuyện lấy chồng. Mọi tình cảm vẫn thiêm thiếp trong tôi, còn mấy người nhìn tôi khi tôi làm người mẫu chỉ thức tỉnh trong tôi tính hiếu danh và lòng kiêu ngạo. Tiền kiếm ra được tôi đưa hết cho mẹ, còn những ngày không phải làm việc ở chỗ mấy ông họa sĩ, tôi ở nhà giúp mẹ tôi cắt và khâu áo lót. Kể từ ngày bố tôi làm ở ngành đường sắt bị chết đến nay, nguồn thu nhập duy nhất chúng tôi kiếm được là do khâu vá. Chúng tôi sống trong một căn hộ nhỏ ở tầng hai ngôi nhà thấp và dài, xây cách đây mấy chục năm dành riêng cho công nhân đường sắt. Ngôi nhà nằm ở vùng ngoại ô, dẫn đến đấy là những con đường rợp bóng cây tiêu huyền. Một bên dãy phố gồm toàn nhà ngói như nhà chúng tôi. Đó là những cấu trúc hai tầng, mặt trước xây gạch trần, lối vào ở giữa, có mười hai cửa sổ, mỗi tầng sáu cửa. Tường thành và những tháp canh chạy dọc suốt bên kia đường. Tại quãng này được giữ gìn khá tốt và phủ đầy những bụi cây rậm rạp. Cổng thành nằm gần nhà tôi. Bờ rào công viên Mặt Trăng ở ngay sau cổng thành, vách sát tường, đấy là nơi cứ mỗi dịp hè sang là lại rực rỡ ánh sáng đèn và rộn tiếng nhạc. Qua cửa sổ của tôi, nằm chênh chếch với công viên, tôi thấy những dãy đèn màu, mái nhà các dãy có trang hoàng cờ quạt, người đứng túm tụm dưới những cây tiêu huyền râm mát ở ngay cổng ra vào công viên Mặt Trăng. Tiếng nhạc nghe rất rõ. Tối tối tôi thường nằm ngủ nghe nhạc và mơ mộng. Tôi cảm thấy những âm thanh này dội ra từ một thế giới nào đó mà tôi không thể vươn tới. Cảm giác ấy dâng lên còn tôi bị hãm trong mấy bức tường của căn phòng chật hẹp và tăm tối. Tôi cảm thấy tất cả cư dân thành phố tụ tập ở công viên Mặt Trăng và chỉ thiếu mỗi mình tôi. Tôi những muốn vùng dậy và ra đấy, những tôi vẫn nằm im không nhúc nhích, còn nhạc nổi lên tận sáng đã gợi cho tôi ý nghĩ tới những thiếu thốn mà bản thân phải chịu đựng có Trời mới biết được vì những lỗi lầm gì. Đôi lúc khi nghe tiếng nhạc, tôi chua xót khóc, tự thấy mình bị bỏ rơi, cô đơn. Dạo ấy tôi còn rất đa sầu, đa cảm và dễ

rơi lệ vì những chuyện không đâu: vì một lời nói thô bạo của một cô bạn gái, vì mẹ mắng, vì một cảnh lâm ly trên phim. Giá hồi còn nhỏ, mẹ không giữ tôi tránh xa công viên Mặt Trăng với những chốn vui chơi khác, có lẽ tôi đã coi toàn bộ cái thế giới hạnh phúc này được tạo dựng cho riêng tôi. Song sự túng bấn của chúng tôi, cảnh góa bụa của mẹ tôi và đặc biệt, định kiến của mẹ tôi đối với mọi tò vui chơi mà số phận đã cắt bỏ của mẹ là nguyên nhân khiến tôi không lại vãng tới công viên Mặt Trăng và những chốn giải trí khác cho mãi đến khi chưa hẳn là một cô gái và tính tình được hình thành. Có lẽ vì thế mà suốt đời tôi cứ bị ám ảnh bởi cảm giác cho rằng tôi bị loại ra khỏi một thế giới vui tươi, sáng ngời hạnh phúc nào đó. Thậm chí ngay cả khi tôi biết chắc chắn thế nào là hạnh phúc cũng không thể rũ bỏ cảm giác ấy.

Như đã nói, hồi mới lớn tôi mơ ước hơn bao giờ hết chuyện lấy chồng. Tôi đã hình dung điều ấy như sau: Con đường hai bên trồng cây ở ngoại ô - ngôi nhà chúng tôi nằm bên đường này - đổ thoai thoải nằm xuống phía dưới, chạy vắt qua một khu dân cư sung túc hơn chỗ tôi. Nhà cửa ở đấy không dài và thấp như nhà của nhân viên đường sắt, trông như những toa tàu bụi bặm, mà là những ngôi biệt thự nhỏ có vườn bao xung quanh. Đây không phải là những ngôi biệt thự lộng lẫy, viên chức và những nhà buôn nhỏ sống tại đây, song so với những ngôi nhà nhỏ tồi tàn của chúng tôi thì chúng xem ra sang trọng và tuyệt vời. Trước hết không ngôi biệt thự nào giống ngôi nào, sau nữa là chúng không bị long lở, ám khói như nhà chúng tôi, nhìn chúng người ta bất giác nghĩ ngay đến thái độ dửng dưng của những người sống trong đó. Cuối cùng, những mảnh vườn nho nhỏ cà sum suê mọc quanh các biệt thự này gợi lên cảm giác hết sức yên ả,cách bức hẳn khỏi cái ồn ào của sự huyên náo đường phố. Còn nhà chúng tôi mang dấu vết của đường phố đúng là trên khắp mọi nơi: trên những cánh cửa lớn giống như những cổng kho hàng, trên chiếc cầu thang rộng, dơ bẩn và trơ trụi. Thậm chí ngay cả trong các căn phòng, đồ đạc cũ kỹ và bát nháo các kiểu gợi nhớ đến những người buôn đồ cũ, chẳng là ngày ngày họ bán ngay trên hè phố những đồ dùng tầm tầm như thế.

Một bận, vào một buổi tối mùa hè, tôi cụng mẹ dạo chơi trên con đường hai bên trồng cây, qua cửa sổ một ngôi biệt thự nhỏ, tôi được chứng kiến một cảnh gia đình đã ghi sâu mãi mãi trong tâm trí tôi và theo cách tôi nghĩ ngày ấy, phù hợp với quan niệm của tôi về cuộc sống bình thường đúng đắn, một căn phòng nho nhỏ những sạch sẽ, tường bồi giấy màu, một chiếc tủ buýp-phê, đèn treo trên chiếc bàn đã bày sẵn. Năm - sáu người, trong đó có ba em bé tuổi từ tám đến mười hai, đang ngồi quây quần bên bàn. Một đĩa súp đang bày giữa bàn, người mẹ đang múc súp. Kể cũng lạ, song điều làm tôi sửng sốt hơn cả là ánh điện, hay nói đúng hơn, cái khung cảnh đặc biệt thanh bình và đầm ấm đã tỏa làn ánh sáng ấm cúng này lên mọi vật xung quanh. Mỗi khi nghĩ đến cảnh này, tôi lại tự đề ra mục đích là rồi đây sẽ có lúc được sống trong một ngôi nhà như ngôi nhà đó, sẽ có một gia đình tựa như gia đình đó, và sống trong một bầu không khí giống hệt như dưới làn ánh sáng xem ra xem ra mẫu mực cho những tình cảm êm đềm và thanh bình nhất kia. Có lẽ có nhiều người nghĩ mong ước của tôi quá đơn sơ. Song, cần nhớ đến gia đình tôi hồi ấy. Ngôi biệt thự nhỏ đã gây cho tôi - một người đã lớn lên trong căn nhà dành cho nhân viên đường sắt - một ấn tượng chắc chắn giống như những ngôi biệt thự giàu sang và rộng lớn tại các khu lộng lẫy của thành phố đã gây cho những người sống trong ngôi biệt thự nhỏ tôi ao ước. Như vậy, mỗi người coi thiên đường của mình là nơi mà tất cả đã trở thành địa ngục đối với những người khác.

Dựa vào tôi mẹ tôi đã xây dựng những ý đồ bạo dạn hơn, những chẳng bao lâu sau, tôi nhận thấy chúng chẳng ăn nhập gì với những toan tính của tôi. Mẹ tôi cho rằng trước hết, nhờ có nhan sắc, tôi có cơ hội thành đạt lớn, những muốn vậy, tôi sẽ không lấy chồng và có con như thường tình. Chúng tôi nghèo, nên nhan sắc của tôi được mẹ coi như thứ tài sản duy nhất, không chỉ của riêng tôi, mà cả của mẹ nữa, vì dẫu sao mẹ đã sinh ra tôi. Tôi phải chi tiêu - với sự đồng ý của mẹ - khoản tài sản này, để bằng mọi cách thay đổi cuộc sống của chúng tôi. Chắc mẹ cũng chỉ nghĩ có vậy, nên mẹ là người đầu tiên nghĩ đến chuyện lợi dụng sắc đẹp của tôi. Mẹ một mực bám chắc ý nghĩ ấy.

Hồi ấy tôi vẫn chưa rõ những kế hoạch của mẹ tôi. Thậm chí mãi sau này, khi đã biết mẹ muốn gì, tôi cũng không dám hé răng hỏi xem, do đâu với những quan niệm đó về cuộc sống, bản thân mẹ lại nghèo khổ như vậy và đã lấy chồng là một nhân viên đường sắt tầm thường. Qua những lời nói bóng gió của mẹ, tôi được biết chính là do tôi, chính việc tôi đã bất ngờ và ngoài ý nguyện và là nguyên nhân gây nên nỗi bất hạnh của mẹ. Tóm lại, ngẫu nhiên mang thai tôi, do không dám phá thai (tuy theo lời mẹ lẽ ra phải phá thai thì hơn), mẹ buộc lòng phải lấy bố và gánh chịu hậu quả của cuộc hôn nhân này. Những lần ngụ ý nói đến sự ra đời của tôi mẹ đã bảo: "Mày giết tao!". Thoạt đầu do không hiểu mẹ định nói gì nên tôi rất giận, những sau mới rõ…ý mẹ muốn bảo là: "Giá không có mày, tao đâu phải vướng chuyện chồng con và lúc này thênh thang lên xe xuống ngựa rồi". Dĩ nhiên, do suy nghĩ như vậy về cuộc đời mình, mẹ không muốn cô con gái xinh đẹp hơn mình lặp lại những sai lầm tương tự, và chẳng muốn số phận của con gái rơi đúng vào cảnh ngộ của bản thân. Thậm chí giờ đây khi t đã nhìn nhận sự việc với con mắt từng trải dạn dĩ hơn, tôi cũng không nỡ lên án mẹ. Đối với mẹ, gia đình là cảnh nghèo túng, là tình trạng nô lệ và những niềm vui ít ỏi vị vùi chôn cùng với thi hài của người chồng. Hoàn toàn tự nhiên, có lẽ hoàn toàn đúng đắn khi mẹ cho rằng cuộc sống bình thường là điều bất hạnh và mẹ chẳng chịu để yên chừng nào tôi chưa chịu nghe theo cái ảo tưởng về những điều mẹ đã không thể làm được.

Mẹ yêu tôi theo kiểu của riêng mình. Chẳng hạn tôi vừa mới được nhận thuê người mẫu cho các họa sĩ, mẹ sắm luôn cho tôi hai bộ cánh: một bộ gồm chiếc váy, chiếc áo vét và một bộ là một chiếc áo dài. Thật ra, tôi muốn có một tấm áo lót mới, vì mỗi lần cởi áo xuống ở chỗ mấy ông họa sĩ, tôi phát ngượng vì áo lót bằng vải thô đã sờn bợt và thường cứ phải mặc đi mặc lại, những mẹ bảo áo lót thì cần gì, có rách cũng chẳng sao, chủ yếu là áo mặc ngoài phải tươm tất. Mẹ chọn hai mảnh vải màu sặc sỡ rồi tự cắt lấy. Song, mẹ là một người chuyên may quần áo lót và chưa hề bao giờ cắt may áo dài, nên dù bỏ ra bao nhiêu công sức, vẫn đánh hỏng cả hai bộ. Tôi nhớ là chiếc áo sài lúc nào cũng bị phanh ngực, nên cứ phải dùng kim băng găm lại. Còn chiếc áo vét bó lấy mông và ngực, tay ngắn cũn cỡn trông tôi y như thòi hẳn ra ngoài quần áo, chiếc váy thì ngược lại, rộng thùng thình thành một đụn tướng xếp nếp ở bụng. Song dẫu sao mấy bộ ấy vẫn cứ là sang trọng đối với tôi, vì trước đây tôi ăn mặc còn tồi tàn hơn, chỉ rặt mấy cái váy ngắn chưa chấm gối, những thứ áo ngoài và khăn cũ kĩ. Mẹ còn mua cho tôi hai đôi bít tất lụa, trước đó tôi toàn dùng bít tất dài và để trơ cả đầu gối trần ra. Mấy món quà này làm tôi rất vui và tự hào, tôi ngắm không chán mắt và thường nghĩ đến chúng. Tôi vênh vênh đi ngoài phố, tựa hồ như không phải đang mặc mấy thứ thảm hại mà là một chiếc áo dài quý do tay thợ

hợp thời trang may.

Mẹ tôi lúc nào cũng trăn trở về tương lai của tôi. Được độ một tháng, mẹ đã thấy chán cái nghề làm người mẫu. Mẹ bảo tôi kiếm tiền chẳng được bao lăm, vả lại, cánh họa sĩ và bè bạn họ đều nghèo rớt và cũng chẳng thể tìm được một chỗ quen biết hữu ích trong môi trường của họ. Và thế là mẹ nảy ra ý nghĩ là tôi có thể trở thành vũ nữ.

Đầu óc mẹ lúc nào cũng đầy những ý nghĩ hiếu danh, trong lúc đó thì tôi - như tôi đã nói - chỉ mơ ước có được cuộc sống an bài với chồng con. Ông bầu của một đoàn tạp kỹ biểu diễn trên sân khấu rạp chiếu bóng trước mỗi buổi chiều đều đến đặt mẹ tôi may áo, thế là mẹ tôi liền nảy ra ý nghĩ về cái chuyện múa may này. Mẹ tôi cho rằng thực ra vũ nữ cũng kiếm chẳng hơn gì, song mỗi lần lên sân khấu thì sẽ có cơ hội làm quen với một vị có máu mặt, còn "rồi sau đâu sẽ vào đấy" như mẹ vẫn thường bảo.

Một hôm, mẹ tôi tuyên bố là đã thỏa thuận được với ông chủ gánh hát và ông ta bảo đưa tôi đến. Sáng ra, mẹ con tôi đã đến chỗ ông ta và đoàn hát đang trọ. Khách sạn ấy, bây giờ tôi vẫn còn nhớ, là một tòa nhà lớn cũ kỹ nằm cạnh ga. Trời đã gần trưa mà các hành lang vẫn còn nhập nhoạng tối. Không khí ngột ngạt - do sự ứ đọng qua đêm trong các phòng trọ - ùa ra lan khắp những hành lang, chẳng biết còn lấy gì mà thở. Qua mấy hành lang, cuối cùng chúng tôi bước vào một phòng ngoài nhỏ, khi tôi tới nơi có ba vũ nữ và một người đệm đàn dương cầm đang diễn tập trong làn ánh sáng lờ mờ như thường thấy trên sân khấu. Chiếc đàn dương cầm kê ở một góc cạnh phòng vệ sinh có lắp lớp kính mờ, còn phía kia của căn phòng thấy lù lù một đống khăn trải giường bẩn. Người đệm đàn - một ông già gầy đét - đệm theo trí nhớ. Tôi có cảm giác ông đang mải suy nghĩ chuyện gì đấy và thậm chí hình như ngủ gà ngủ gật. Bỏ áo ra, ba cô vũ nữ trần đến ngang lưng, mình vận độc chiếc váy ngắn cũn cỡn. họ ôm ngang lưng nhau và khi tiếng dương cầm vừa vang lên cả ba cùng lao về phía đống khăn trải giường, nhất loạt giơ chân và hất lúc sang phải, lúc sang trái, sau đó quay người lại, đánh mông khêu gợi tới mức xem ra không phù hợp với chốn tối tăm và âm u như thế này. Khi họ giậm chân đều đều xuống sàn đánh nhịp, rõ ràng tim tôi cứ thắt lại. Tôi nhận ra rằng, chân tay tôi dài và chắc khỏe, song bản thân không hề có chút khả năng nào đối với việc nhảy múa. Tôi đã cùng với hai cô bạn học nhảy ở trường phổ thông của phường. Ngay sau vài buổi đầu tiên, những cô bạn tôi đã nhẹ nhàng di chuyển chân và mông hệt như diễn viên múa thực thụ, còn tôi thì cứ lê lết, tựa hồ từ thắt lưng tôi đổ xuống, người tôi như đúc bằng chì. Tôi có cảm giác mình sinh ra không giống như mọi cô gái, tôi kềnh càng và nặng nề thế nào ấy, ngay cả đến âm nhạc cũng không lay nổi tôi. Sau này, khi tôi thử khiêu vũ - được vài bận chứ có nhiều nhặn gì cho cam - Tôi thấy bàn tay một ai đó siết chặt ngang lưng mình, nên mệt mỏi đến mức không di chuyển được theo ý muốn mà chỉ khẽ lê đôi chân. Một bận, ông họa sĩ bảo tôi:

- Adriana ạ, giá cô ra đời cách đây bốn trăm năm…hồi ấy người ta quý trọng phụ nữ như cô, còn hiện nay, dáng người mảnh dẻ mới hợp thời trang. Trông cô cứ lạc long thế nào ấy. Bốn hoặc năm năm nữa, cô sẽ hoàn toàn giống nữ thần Junon[3].

Về điểm này, cứ cho là ông ta nhận định sai đi, vì đã năm năm trôi qua mà tôi vẫn chưa béo

mập và không giống nữ thần Junon, song ông ta nói đúng khi bảo tôi không thích hợp với thời đại phụ nữ mảnh dẻ hiện nay. Tôi đau khổ về sự vụng về của mình, tôi rất muốn làm cho gầy bớt đi và học khiêu vũ như mọi cô gái. Mặc dù tôi rút bớt khẩu phần ăn uống , những người vẫn cứ ngồn ngộn như một pho tượng khi khiêu vũ, ta không tài nào bắt kịp được nhịp nhảy cóc và nhanh của âm nhạc hiện đại.

Tôi giải thích cho mẹ rõ tường tận chuyện này, vì biết là có đến chỗ ông chủ gánh hát cũng bằng thừa và nghe ông ta từ chối, lòng tự ái của tôi sẽ bị tổn thương. Những mẹ tôi liền la lên rằng tôi xinh đẹp gấp trăm lần so với các cô gái bất hạnh nhảy múa trên sân khấu kia và ông chủ gánh hát phải cảm ơn trời đất rằng tôi ưng thuận tham gia gánh hát của ông… Mẹ không biết gì về vẻ đẹp hiện nay, mẹ thực bụng cho rằng ngực căng mẩy, mông nở thì càng đẹp.

Ông chủ gánh hát đợi chúng tôi ở phòng bên, chắc hẳn ông ở bên này theo dõi buổi diễn tập qua cánh cửa để mở. Ông ngồi trên một chiếc ghế bành bên cạnh chiếc giường đã được thu dọn. Khay bày cà phê để trên giường, ông chủ gánh hát vừa ăn điểm tâm xong. Đây là một ông lão béo tốt, chịu chăm chút vẻ bề ngoài, đầu chải sáp và ăn mặc hết sức lịch sự. Giữa đống khăn trải giường nhàu cũ nát này, dưới ánh đèn mờ và bầu không khí ngột ngạt này, ông để lại một ấn tượng đặc biệt lạ lẫm. Khuông mặt ông hồng hào, tôi thấy hình như ông đánh phấn. Ông đeo kính một mắt và mấp máy môi liên tục, thở hổn hển và phô ra những chiếc răng trắng bóng tới mức tôi bất giáo nghĩ ngay đến hàm răng giả. Như tôi đã nói, ông ăn mặc rất lịch sự, tôi đặc biệt nhớ tơi chiếc nơ cùng hình vẽ và màu sắc của chiếc khăn tay gài nơi miệng túi trên áo vét. Ông ngồi doãng chân, giữa hai đầu gối là cái bụng phệ to tướng. Ăn xong, ông lau mép nói, giọng buồn buồn, gần như rầu rĩ:

- Giơ chân xem nào!

- Con giơ chân để signor xem đi con xem đi con. - Mẹ tôi nhắc lại, giọng run lên vì xúc động.

Sau một thời gian làm mẫu cho các ông họa sĩ, lúc này tôi không còn thấy ngượng nữa. tôi kéo cao váy lên và giơ chân ra. Tôi cứ đứng túm gấu váy và để lộ trần chân như vậy. Chân tôi quả là đẹp: dài, thẳng, bằng bặn và chỉ từ đầu gối trở lên chúng mới phỉnh ra và dãn đều suốt dọc mông. Ông chủ gánh hát vừa nhìn ngắm tôi vừa lắc đầu và bảo:

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười tám tuổi từ hồi tháng tám ạ. - Mẹ tôi trả lời đâu vào đấy.

Ông chủ gánh hát không nói gì cả. Ông đứng dậy, thở hổn hển, tiến đến bên chiếc máy hát đặt giữa đống vải vụn và giấy tờ trên bàn. Ông quay máy hát, chọn một đĩa rồi đặt lên máy và sau đó bảo:

- Bây giờ cô thử nhảy múa theo âm nhạc xem sao nào…cứ giữ váy như vậy.

- Cháu nó mới võ vẽ qua vài buổi tập thôi mà - mẹ tôi rào trước.

Nhận thấy đây là một sự thử thách quyết định và biết rõ sự vụng về của tôi, mẹ tôi sợ tôi không vượt qua được cuộc khảo sát này. Song ông chủ gánh hát đã phẩy tay bảo mẹ tôi im. Ông mở nhạc và cũng với động tác như vậy đề nghị tôi nhảy. Tôi kéo váy lên và bắt đầu vận động như ông đã ra lệnh. Thực ra, tôi uể oải và di chuyển nặng nề từ bên này sang bên kia, luôn luôn cảm thấy mình sai nhịp. Ông chủ gánh hát đứng cạnh máy hát, cùi tay chống xuống bàn, mặt ngoảnh về phía tôi. Ông bỗng tắt máy và quay về chỗ ghế bành của mình sau khi đã chỉ ra phía cửa đầy vẻ ý nghĩa.

- Chẳng nhẽ lại không hợp à? - Mẹ tôi hỏi giọng lo lắng và có vẻ như muốn gây chuyện.

Ông ta không nhìn mẹ, đáp:

- Đúng, không hợp - rồi lục các túi tìm hộp đựng thuốc lá.

Tôi biết rằng khi nào mẹ giở cái giọng ấy ra thì thế nào cũng sẽ sinh chuyện, nên liền kéo áo mẹ. Nhưng mẹ gạt tay tôi sang bên, trợn tròn mắt nhìn ông chủ gánh hát, cao giọng hỏi lại:

- Không hợp à? Thế ông có thể cho phép tại sao không?

Tìm được thuốc lá, ông chủ gánh hát bắt đầu kiếm diêm. Ông quá béo, nên chật vật mỗi khi nhắc chân động tay. Ông bình tĩnh đáp, tuy thở hổn hển:

- Hai năm nữa, cô con gái bà sẽ trở thành một nhũ mẫu tuyệt đẹp…những vũ nữ thì chẳng bao giờ cả đâu.

Ông vẫn chưa biết cái sức mãnh liệt tiềm tang trong mẹ tôi nên sững người trước sự việc xảy ra, thậm chí ngừng hút thuốc và đứng há hốc miệng. Ông định lên tiếng chống chế, những mẹ tôi không để yên cho ông xen vào một lời nào. Mẹ tôi gầy gò, yếu ớt, những chẳng hiểu sao lại có cái giọng như vậy và hăng máu đến thế. Mẹ xơi xơi xỉ vả ông chủ gánh hát già, cùng đám vũ nữ của ông ta mà chúng tôi gặp ngoài hành lang. Cuối cùng, mẹ tôi lôi những miếng lụa, chắc để may áo cho ông ta, ném ngay vào mặt ông ta và hét toáng lên:

- Đi mà nhờ người khác may cho…có lẽ đám vũ nữ nhà ông làm được việc này đấy…còn tôi, cứ rắc vàng đầy người, tôi cũng chẳng may cho ông đâu, có vậy thôi!

Ông chủ gánh hát chẳng ngờ sự việc lại xoay chuyển đến vậy, vải phủ kín từ chân lên đến đầu, ông sửng sốt và đỏ mặt. Tôi kéo tay áo mẹ vì suýt phát khóc vì ngượng và nhục. Mãi sau mẹ tôi mới chịu nghe tôi và bỏ mặc ông già đang tự giải thoát với những mảnh vải lụa, hai mẹ con tôi bước ra ngoài phòng.

Hôm sau, tôi kể lại cảnh ấy cho ông họa sĩ mà tôi thường tâm sự mọi điều thầm kín của bản

thân mình. Ông rất không bằng lòng lời tiên đoán của ông chủ gánh hát rằng tôi sẽ là một nhũ mẫu tốt, sau đó ông nhận xét:

- Adriana tội nghiệp của tôi, tôi đã rất nhiều lần bảo…cô sinh sau đẻ muộn…lẽ ra phải ra đời cách đây bốn trăm năm, vì điểm mà hiện nay bị coi là nhược điểm, thì thời ấy rất được coi trọng, và ngược lại…ông chủ gánh hát phần nào có lý đấy…ông ta biết khán giả thích các cô gái tóc vàng gầy gầy có bộ ngực nho nhỏ và mông hẹp, mặt mày ranh mãnh và thô tục…còn cô, tuy không mập những không thanh, hơn nữa tóc lại đen, ngực nở nang và mông cũng vậy, còn mặt thì dịu dàng và thanh thản…biết làm sao được? Cô thích hợp với công việc của tôi…thôi, cô cứ tiếp tục làm người mẫu đi…rồi một ngày nào đó sẽ đi lấy chồng, sinh ra được những cháu bé giống cô, mặt mày cũng bầu bĩnh, dịu dàng và thanh thản.

Tôi đáp, giọng như đinh đóng cột:

- Tôi cũng chỉ mong có vậy thôi!

- Khá lắm - ông họa sĩ động viên - Còn bây giờ cô hãy xoay nghiêng một chút…thế.

Tôi cho rằng ông họa sĩ này gắn bó với tôi và nếu ông còn ở lại Rome thì tôi vẫn tâm sự với ông như trước đây, ông sẽ khuyên bảo tôi, như thế cuộc đời tôi chắc chắn sẽ đổi khác. Những ông phàn nàn là tranh của ông bán không chạy, cuối cùng, ông gặp dịp tổ chức một cuộc triển lãm ở Milan và đến ngụ hẳn tại đấy. Tôi vẫn nghe theo lời khuyên của ông làm người mẫu. Song, những ông họa sĩ khác không nhã nhặn và đáng mến như ông, do đó, tôi không muốn họ nghe về cuộc đời tôi. Thật ra, cuộc đời tôi gồm toàn những mơ ước và hi vọng, chẳng có gì đặc biệt cả.

Chương hai

Như vậy tôi vẫn làm người mẫu, tuy mẹ tôi càu nhàu không đồng ý - lúc nào mẹ tôi cũng cho rằng tôi chẳng kiếm được bao lăm. Dạo đó, mẹ hay nổi cáu và tuy mẹ giấu không nói ra lý do vì sao lại bẳn tính như vậy, những tôi biết rõ tất cả là tại tôi. Như tôi đã nói, mẹ tôi trông cậy vào sắc đẹp của tôi và hi vọng - có trời mới biết được sẽ đạt tới những kết quả và may mắn nào đấy. Theo ý mẹ, công việc làm người mẫu của tôi chỉ là bước đầu, còn sau đấy, như mẹ vẫn thường thích nói, đâu sẽ vào đó. Việc tôi vẫn còn là một cô gái làm mẫu hèn kém đã gây nên nỗi buồn phiền cho mẹ, thậm chí còn làm cho mẹ tức tối tôi, tựa hồ như do tính xuề xòa của mình, tôi đã đánh mất của mẹ tôi một khoản tiền lớn. Tất nhiên là mẹ chẳng nói ra lời những suy nghĩ của mình những mẹ để lộ qua các lời cục cằn, những câu trách móc, tiếng thở dài, cái nhìn buồn rười rượi và những lời ám chỉ khác cũng lộ liễu như vậy. Thật đúng là một sự tra tấn, và có lúc tôi hiểu vì sao nhiều cô gái bị các bà mẹ chán ngán và hám danh eo sèo như trường hợp của tôi, vào một ngày nào đấy, chỉ cần thoát khỏi cái cảnh tai quái tương tự, phá bỏ nhà và túm lấy kẻ đầu tiên bắt gặp. Tất nhiên, mẹ xử sự như vậy chẳng qua là do yêu tôi thôi. Nhưng tình yêu này phần nào giống với mối tình của bà chủ đối với lũ gà mái: khi gà mái thôi đẻ, người ta bắt đầu nắn nắn, nhấc nhấc trên tay xem nặng nhẹ ra sao, suy nghĩ xem có nên làm thịt hay không?

Tuổi trẻ mới nhẫn nại và ngây thơ biết bao!

Dạo đó, cuộc sống của tôi thật kinh khủng, nhưng tôi không nhận thấy điều đó. Tôi đưa mẹ không thiếu một xu toàn bộ số tiền nhận được sau những buổi làm mẫu dài dằng dặc, vất vả và buồn chán trong các xưởng họa, còn khi không phải trần truồng lạnh cóng để làm người mẫu thì tôi lại phải gò lưng trên bàn máy may hoặc ngồi khâu giúp mẹ. Tôi ngồi khâu cho tới khuya, mới tờ mờ sáng đã phải dậy, vì các xưởng họa ở xa nên phải đi xe, và buổi vẽ thường bắt đầu rất sớm. Những trước khi ra khỏi nhà, tôi thu dọn giường và giúp mẹ sắp xếp lại nhà cửa. Tôi kiên nhẫn, dễ bảo, không đòi hỏi, đồng thời dịu dàng, vui tính và thanh thản, lòng tôi không hề biết đố kỵ, hằn thù, ghen ghét mà ngược lại, tràn đầy những tình cảm trìu mến và trẻ trung. Tôi không nhận ra cảnh nghèo túng trong căn nhà chúng tôi đang sống. Một căn phòng lớn gần như trống trơn được dùng làm nơi may cắt: giữa phòng kê một chiếc bàn ngổn ngang những mẩu vải vụn, những mảnh vải khác móc trên đầu đinh ở các bức tường xỉn màu và dạn nứt, ngoài ra còn dăm cái ghế ọp ẹp, hai mẹ con ngủ chung một chiếc giường đôi kê tại một căn phòng khác, dưới đúng ngay chỗ trần bị loang ẩm một khoảng lớn, và mỗi khi trời mưa, nước nhỏ giọt vào người chúng tôi. Trong nhà bếp ám khói chật ních những đĩa và xoong chảo mà mẹ vốn dĩ không phải là người quá ưa sạch sẽ, đã chẳng bao giờ rửa đến nơi đến chốn. Tôi không nhận thấy mình đã hi sinh cả tuổi trẻ, không hề biết đến giải trí vui chơi, chưa từng biết yêu và

sướng vui. Bây giờ, khi nhớ lại những năm tháng tươi trẻ, tính tình nhân hậu và chất phác của mình, lòng tôi tràn đầy một nỗi cảm thông đối với chính bản thân - một con người nhu nhược và bất lực - tựa hồ như lúc ta đứng trước nỗi bất hạnh của các nhân vật trong tiểu thuyết mà ta muốn họ tránh mọi rủi ro, song lại biết không thể tránh được. Hiển nhiên con người quả thật chẳng rõ họ cần lòng nhân hậu và sự chất phác để làm gì. Điều bí ẩn buồn thảm cho cuộc đời chẳng phải là ở chỗ phẩm chất mà thiên nhiên đã hào phóng ban cho con người và ai nấy đều hết lời ca ngợi trong thực tế chỉ làm tăng thêm nỗi bất hạnh của chúng ta đấy sao?

Hồi ấy, tôi còn đinh ninh những hy vọng lập gia đình của tôi sớm muộn gì cũng sẽ trở thành hiện thực. Sáng sáng, tôi lên tàu điện tại quảng trường gần nhà tôi. Trên quảng trường này có một tòa nhà dài, không cao, áp sát tường thành, nổi lên giữa những tòa nhà khác. Nó là gara để xe ôtô. Vào giờ ấy, có một thanh niên lau chùi và sửa sang xe của mình bên cửa gara. Anh nhìn tôi chăm chăm. Đường nét trên khuôn mặt ngăm ngăm của anh trông thật thanh tú và hoàn hảo, chiếc mui nhỏ thẳng tắp, cặp mắt đen, vành môi lượn rất duyên và răng trắng. Anh trông giống như một diễn viên điện ảnh Mỹ nổi tiếng hồi đó, vì vậy tôi chú ý đến anh và thoạt đầu còn cho rằng nghề nghiệp của anh không phải là công việc anh đang làm, chẳng là anh ăn mặc rất đẹp và có dáng vẻ đường hoàng như một người có học. Tôi nghĩ đấy là xe riêng của anh, chắc hẳn anh là người phong lưu, chính là một signor mẹ vẫn thường nói với tôi. Tất nhiên tôi thích anh, những chỉ khi nào nhìn thấy anh mới tơ tưởng đến anh còn lúc làm việc thì quên mất. Song, có lẽ anh đã bí mật thuần phục tôi qua ánh mắt anh nhìn. Một bận, vào buổi sáng lúc tôi đang đứng ở bến đợi tàu điện thì bỗng nhiên có tiếng người gọi tôi, hệt như gọi mèo vậy. Tôi ngoảnh lại, thấy anh bước ra khỏi xe và vẫy tôi lại. Tôi không hề do dự trong giây lát, tiến đến bên anh với một sự phục tùng vô ý thức làm tôi rất sửng sốt. Anh mở cửa, và trước khi ngồi trong xe, tôi thấy bàn tay anh đặt nơi cửa xe. Bàn tay anh to tướng và sần sùi, móng cáu đen bị gãy nham nhở, ngón tay vàng khè vì chất nicotine, tóm lại đấy là bàn tay của một người thợ lao động chân tay. Tôi lẳng lặng ngồi vào xe. Anh đóng cửa và hỏi:

- Chở cô đến đâu nào?

Tôi đưa địa chỉ của một xưởng họa. Giọng anh nhỏ nhẹ và êm ái, tuy ngay lúc đó tôi đã cảm thấy anh giả dối và thủ đoạn thế nào ấy.

Anh bảo:

- Được…bây giờ ta cho xe đi dạo một chút đi, còn sớm mà…sau đấy tôi sẽ đưa cô đến chỗ cô yêu cầu.

Xe chuyển bánh, rời khu vực của chúng tôi trên con đường hai bên trồng cây ở ngoại ô nằm men theo tường thành, sau đấy chạy trên một con phố dài, ngang qua các ngôi nhà và các quán nhỏ, cuối cùng ra khỏi thành phố. Tại đây, xe lao như điên trên xa lộ hai bên trồng ngô. Không nhìn tôi, anh chỉ đồng hồ tốc độ, chốc chốc lại bảo:

- Đấy nhé, bây giờ là tám chục kilômét, chín chục…một trăm…trăm hai…trăm ba…

Rõ ràng anh muốn cho xe chạy với tốc độ ấy để làm tôi sửng sốt, nhưng tôi chỉ bận tâm đến công việc nên sợ do một bất trắc nào đấy xe bị kẹt ở dọc đường. Bỗng anh phanh két xe lại, tắt máy và quay về phía tôi:

- Cô bao nhiêu tuổi?

- Mười tám - Tôi đáp.

- Mười tám…tôi cứ nghĩ già hơn cơ đấy - giọng anh nói không tự nhiên một chút nào. Đôi lúc anh hạ thấp giọng nghe cứ như thì thầm tựa đang trò chuyện với mình hoặc thổ lộ một điều gì thầm kín - Thế tên cô là gì?

- Adriana…còn anh?

- Gino.

- Anh đang làm nghề gì? - Tôi hỏi.

- Nhà buôn - Anh đáp luôn không cần suy nghĩ.

- Đây là xe riêng của anh à?

- Xe của tôi đấy.

- Tôi không tin. - Tôi tuyên bố thẳng thừng.

- Không tin…đúng thế mà, nhưng sao cơ? - Anh ngạc nhiên hỏi, giọng bỡn cợt và không hề tỏ ra lúng túng.

- Anh là lái xe.

- Cô nói nghe đến là lạ…lái xe…sao cô lại nghĩ vậy? - Anh thắc mắc hỏi, giọng càng giễu cợt hơn.

- Cứ trông đôi bàn tay anh thì rõ.

Anh bình tĩnh nhìn đôi bàn tay mình vẻ không ngượng ngùn bảo:

- Không gì có thể giấu nổi các cô gái…cô đến là tinh…ừ thì tôi là lái xe đấy…Thế nào, đắc chí chứ?

- Không, tôi không đắc chí - tôi lạnh lùng đáp - đề nghị anh đưa ngay tôi về thành phố.

- Chuyện gì vậy? Cô giận vì tôi đã nói sai sự thật với cô à?

Bản thân tôi cũng không rõ tại sao giây phút ấy tôi lại nổi cáu với anh.

- Thôi đừng nói tôi chuyện đó nữa, anh làm ơn đưa tôi đi đi.

- Những đùa đấy mà…việc gì phải thế…đùa một tí không được sao?

- Tôi không thích đùa kiểu đấy.

- Cô thật là người có chí khí…chẳng là tôi nghĩ cô gái quý tộc này là một nàng công chúa…và, nếu nàng biết tôi chỉ là một anh lái xe nghèo hèn thì sẽ không thèm ngó đến mình…Vì vậy, tôi sẽ bảo nàng tôi là một nhà buôn.
Anh thoát ra rất khéo bằng cách nói dối tôi, đồng thời để lộ cho tôi thấy anh ấp ủ những tình cảm nhất định nào đó cho tôi. Hơn nữa, anh vừa nói vừa cười vui vẻ, đầy quyến rũ làm xiêu lòng tôi.

- Tôi không phải là một nàng công chúa…Tôi làm người mẫu và sống bằng công việc ấy. Cũng như anh là lái xe ấy mà.

- "Làm người mẫu" là làm gì?

- Tôi tới các xưởng họa, cởi áo xống ra và các ông họa sĩ vẽ tôi.

- Thế cô còn mẹ không? - Anh phẫn nộ nói.

- Tất nhiên là còn, anh hỏi làm gì?

- Và mẹ cô cho phép cô cởi áo xống ra trước mặt đàn ông à?

Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ nghề của tôi lại có một cái gì đáng hổ thẹn, vì thực ra nó chẳng có gì là xấu cả, song tôi thú vị là anh nhìn nhận sự vật đúng như vậy, điều đó nói lên thái độ nghiêm túc của anh đối với cuộc sống và nhân phẩm của tôi. Như tôi đã nói, tôi rất muốn sống theo tình người, và tuy nói dối, anh nhận thấy rằng (mãi bây giờ tôi cũng không rõ do đâu anh ta có thể như vậy được) anh nói với tôi điều không nên nói. Tôi cho rằng khi biết tôi làm người mẫu khỏa thân, người khác ở cương vị anh thì chế giễu hoặc tỏ ra kênh kiệu. Cảm giác khó chịu ban đầu do phải nghe anh nói dối đã tan biến trong lúc nào tôi không hay biết và tôi nghĩ rằng dẫu sao anh có thể là một chàng trai chín chắn và trung thực, chính là người mà tôi đã hình dung thấy trong các giấc mơ sẽ trở thành người chồng của tôi:

- Chính mẹ tôi đã tìm cho tôi công việc ấy. - Tôi đáp không giấu giếm.

- Như vậy thì rõ ràng bà không yêu cô rồi.

- Không - tôi phản đối - mẹ tôi yêu tôi…nhưng hồi còn con gái bà cũng làm người mẫu…vả lại, tôi cam đoan với anh là việc này chẳng có gì xấu đâu…tôi biết nhiều cô gái làm việc này, tất cả họ đều rất chín chắn.

Anh lắc đầu, vẻ hoài nghi, rồi khẽ đụng vào tay tôi bảo:

- Tôi rất vui được làm quen với cô…rất, rất vui.

- Tôi cũng vậy. - tôi thành thực đáp.

Vào gây phút ấy, tôi bỗng có cảm tình với anh và những muốn anh hôn tôi. Dĩ nhiên, lúc đó anh hôn thì tôi đâu có phản đối. Song anh nói, giọng nghiêm túc và kẻ cả:

- Nếu là tôi ấy à, tôi chẳng để cô làm người mẫu đâu, - tôi cảm thấy mình bất hạnh và thầm biết ơn những lời nói vừa rồi của anh - Một cô gái như cô - anh nói tiếp - thì phải ngồi ở nhà, vạn bất đắc dĩ mới phải đi làm…những làm một công việc chân chính và không phải hy sinh thanh danh của mình…Một cô gái như cô phải lấy chồng, chăm lo việc gia đình, có con và yêu quý chồng mình.

Đúng như tôi mơ ước! Tôi hài lòng là cả anh cũng nghĩ hoặc làm ra vẻ nghĩ hệt như tôi. Tôi bảo:

- Anh nói đúng…nhưng dẫu sao anh cũng chẳng nên nói không hay về mẹ tôi…mẹ tôi muốn tôi làm người mẫu, ấy chẳng qua là vì yêu quý tôi.

- Thì tôi cũng có bảo sao đâu. - anh cắt ngang, giọng giận dữ.

Chúng tôi ngồi trò chuyện với nhau như vậy ở hàng ghế trên. Như bây giờ tôi vẫn còn nhớ, hồi ấy là tháng năm, trời ấm, mặt trời chiếu chiếc bóng có hình thù kỳ dị xuống mặt đường. Thỉnh thoảng một vài chiếc xe lao vun vút như điên bên cạnh chúng tôi. Trên cánh đồng xanh tươi chan hòa ánh nắng, tịnh không một bóng người. Cuối cùng anh nhìn đồng hồ và khẽ bảo đã đến lúc phải quay về thành phố. Anh khẽ đụng tay vào tôi có một lần. Tôi chờ xem anh có tỏ vẻ muốn hôn tôi không nhưng điều đó đã không xảy ra, bởi vậy tôi vừa hơi thất vọng lại vừa hài lòng trước việc giữ gìn ý tứ của anh. Thất vọng vì tôi mến anh bất giác liếc cặp môi mọng của anh, còn hài lòng vì thấy anh đúng là một con người nghiêm túc như tôi mong muốn.

Anh đưa tôi đến xưởng họa và bảo rằng từ nay anh sẽ đưa tôi đi làm, có điều tôi sẽ đến trạm đợi tàu điện vào một giờ định trước, vì thời gian ấy anh rảnh rang. Tôi sẵn sàng chấp nhận lời đề nghị của anh, và ngày hôm ấy, tôi cảm thấy những giờ dài dằng dặc trong các xưởng họa không đến nỗi nặng nề như mọi bận. Tôi thấy cuộc đời của tôi có một ý nghĩa mới. Tôi vui mừng là lại có thể suy nghĩ về anh một cách bình tĩnh không hề bị lương tâm cắn rứt, như suy nghĩ về một người đàn ông tôi ưa thích, không những chỉ vì dáng vẻ bề ngoài, mà còn là những phẩm chất tôi cho là cần có ở một con người.

Do đó, tôi không nói gì với mẹ tôi và không phải không có cơ sở là mẹ sẽ không cho tôi lấy một anh lái xe nghèo hèn, chẳng có tương lai rực rỡ. Sáng hôm sau, y hẹn, anh đến đón tôi và chở thẳng tới xưởng họa. Vào những ngày sau đó, khi trời đẹp, anh đưa tôi vào một con đường hai bên trồng cây vắng vẻ ở ngoại ô hoặc ra xa lộ để thoải mái cùng tôi trò chuyện. Chúng tôi nói những chuyện nghiêm túc và đúng mực, anh tỏ ra kính nể và cố lấy lòng tôi. Hồi ấy, tôi rất đa cảm, tất cả những gì liên quan đến lòng vị tha, phẩm hạnh, đạo đức, quan hệ gia đình đặc biệt làm tôi xúc động đến trào nước mắt, và từ lòng tôi dâng lên một sự bằng an đầy ưu tư mơ mộng và đắm say, nỗi cảm thông và niềm tin của con người. Dần dần tôi coi Gino là lý tưởng. Đôi lúc tôi suy ngẫm: anh có thể có những thiếu xót gì? Anh đẹp trai, trẻ, thông minh, trung trực, đứng đắn, quả thực không thể chê trách anh ở một điểm nào. Ngẫm vậy mà thậm chí tôi thấy sửng sốt: đâu phải ngày nào cũng gặp được những người lý tưởng. Điều đó làm tôi gần như bàng hoàng. Anh là người như thế nào, tôi tự hỏi, dù cho có thử thách anh ra sao đi chăng nữa anh cũng không hề có một biểu lộ xấu nào, một khuyết tật nào. Tôi không hề nhận thấy mình đang yêu anh. Và ai chẳng rõ tình yêu là nhìn mọi vật qua một lớp kính màu hồng, nhìn người kỳ quái thành một người đầy hấp dẫn.
Tôi yêu anh tới mức là khi anh hôn tôi lần đầu tiên tại ngay trên xa lộ mà chúng tôi có lần trò chuyện với nhau, tôi cảm thấy lòng được thanh thản, nhẹ nhõm: đấy là bước chuyển tự nhiên từ nguyện vọng chín muồi sang hiện thực. Song tôi hơi hốt hoảng trước nỗi đắm đuối không thể kìm nén được khi chúng tôi môi kề môi. Tôi nhận thấy rằng từ nay tôi không còn làm chủ được những hành vi của mình nữa, mà chúng phụ thuộc vào một uy lực dịu ngọt và mạnh mẽ một mực xô tôi đến với anh. Những tôi hoàn toàn yên tâm, khi hôn xong anh liền bảo là chúng tôi là một cặp vợ chồng chưa cưới. Ngay cả lần ấy, anh đã đoán ra những suy nghĩ thầm kín của tôi và đã nói lên chính điều cần phải nói. Nỗi sợ của tôi do chiếc hôn đầu tiên gây nên đã tan biến như vậy, và trong suốt thời gian đậu xe trên đường, tôi không còn dè dặt nữa, đã hôn với tâm trạng siêu thoát say mê, đắm đuối và tự nhiên.

Sau đó, tôi đã nhận và đáp lại nhiều cái hôn. Trời chứng giám, không nhiệt tình lắm - tựa như người ta nhận và trao một đồng tiền cũ đã qua hàng ngàn tay - nhưng tôi nhớ mãi cái hôn đầu tiên ấy, vì nó mang lại một ý nghĩ gần như đau buồn, xem ra, tôi gửi gắm vào nó không chỉ tình yêu của mình đối với Gino, mà toàn bộ niềm hy vọng của bản thân. Tôi còn nhớ rõ tôi cảm thấy mọi vật quay cuồng trước mặt, bầu trời và mặt đất đảo lộn tùng phèo. Thật ra tôi chỉ hơi ngả đầu ra sau một chút để có thể hôn được lâu hơn một cái vật sống động , và lành lạnh chạm áp vào răng tôi, và khi tôi hé hai hàm răng, tôi thấy đó là lưỡi anh. Chiếc lưỡi đã từng thì thầm bên tai tôi bao lời dịu dàng, lúc ấy luồn vào miệng tôi, gây cho tôi một khoái cảm chưa từng thấy. Tôi không biết là có thể hôn như vậy và cái hôn lại có thể kéo dài lâu đến thế, vì vậy chẳng mấy hồi tôi bị ngạt thở và như người chếnh choáng say ngây ngất. Khi hôn, tôi ngả người ra lưng ghế, mắt nhắm lại, đầu óc mê mẩn như sắp ngất lịm. Như vậy ngày hôm đó tôi nhận ra rằng trên đời này còn có những niềm vui khác ngoài cuộc sống thanh bình trong gia đình. Và tôi không cảm thấy những niềm vui ấy sẽ tước đoạt mất của tôi chính cuộc sống mà đến nay tôi đã mơ ước. Sau khi nghe Gino hứa cưới tôi, tôi nhận thấy trong tương lai mình có thể hưởng cả hai mà không nghĩ rằng mình phạm lỗi và không bị lương tâm cắn rứt.

Tôi tin rằng mình đã xử sự đúng và trung thực, vì vậy ngay chiều hôm ấy, có lẽ do quá xốn xang

và vui sướng, tôi đã kể hết tất cả với mẹ. Mẹ ngồi may bên bàn may đặt cạnh cửa sổ, dưới ánh đèn sáng chói gắt của ngọn đèn không chụp.Tôi e thẹn nói:

- Mẹ ơi, con đã có người hỏi rồi đấy, mẹ ạ.

Tôi thấy mẹ nhăn mặt như một người bị dội nước lạnh suốt từ đầu đến chân.

- Ai vậy?

- Một thanh niên, mẹ ạ. Con mới quen anh ấy.

- Thế anh ta làm nghề gì?

- Lái xe, mẹ ạ.

Tôi còn định nói thêm dăm ba lời nữa, những không kịp. Mẹ ngừng may, đứng bật dậy và túm ngay tóc tôi.

- Mày có chồng chưa cưới…và không thèm hỏi tao…lại là lái xe chứ, ôi đồ vô phúc…mày muốn làm tình làm tội tao! Mẹ vừa gầm lên vừa chực tát tôi.

Tôi lấy hai tay bưng mặt thật chặt ,sau đó vùng thoát ra, những mẹ liền đuổi theo. Tôi chạy quanh chiếc bàn kê giữa phòng, mẹ đuổi theo, miệng gào lên chửi bới. Cơn kích động cực độ mang tính chất bệnh tật lộ ra trên khuôn mặt gầy guộc của mẹ đã làm cho tôi sợ hết hồn.

- Tao sẽ giết mày, - mẹ hét vang - tao sẽ giết mày ngay bây giờ.

Xem ra, mẹ càng một mực nhắc đi nhắc lại "tao sẽ giết mày" thì cơn điên của mẹ càng nổi lên và lời đe dọa càng có cơ sở trở thành hiện thực. Tôi dừng lại, đứng bên bàn chăm chú theo dõi từng động tác của mẹ, vì đúng là nếu không giết, thì dù sao đi chăng nữa, tiện tay vớ được cái gì, mẹ sẽ đập phá ngay. Quả vậy, mẹ vơ luôn chiếc kéo may to tướng và lao về phía tôi, may mà tôi kịp nhảy tránh sang một bên, chiếc kéo đang đà đập mạnh vào tường. Hốt hoảng trước hành vi của mình, mẹ bỗng ngã khụy xuống ghế và đưa tay ôm mặt nức nở khóc. Tiếng khóc nghe có vẻ phẫn nộ hơn là hờn giận. Mẹ bảo qua hai hàng nước mắt:

- Tao đặt bao nhiêu hy vọng vào mày…với sắc đẹp của mày…tao những hy vọng mày giàu sang…và đùng một cái, mày là vợ chưa cưới của một tên nghèo hèn.

- Những anh ấy đâu có nghèo hèn, mẹ - tôi rụt rè bảo.

- Lái xe - mẹ nhún vai và láy lại - lái xe…khốn khổ cho mày, rồi đời mày sẽ lại như tao thôi.

Mẹ kéo dài giọng những lời này, tựa hồ như nhấm nháp vị đắng cay của chúng.

- Nó cưới mày, mày sẽ là đầy tớ phục dịch nó, sau đấy phục dịch con mày, đời mày sẽ kết thúc như vậy đấy, - mẹ nói tiếp.

- Anh ấy sẽ cưới con khi đã tích góp được một số tiền kha khá và sẽ mua xe riêng - tôi tiết lộ một dự kiến của Gino.

- Chưa chắc…Tao cấm mày không được đưa nó đến đây. - mẹ ngoảnh khuôn mặt ướt đẫm về phía tôi, rồi hét tướng lên bảo - Đừng dẫn nó về đây, tao không muốn thấy mặt nó…muốn làm gì thì làm…muốn gặp nó ở đâu thì tùy…Những đừng dẫn nó về đây!

Tối hôm đó tôi không ăn tối và lên giường ngủ, lòng buồn bã và lo âu. Nhưng tôi nhận thấy mẹ xử sự như vậy chẳng qua là vì yêu tôi thôi, mẹ đặt vào tương lai của tôi, có trời mới biết những hy vọng gì, mối quan hệ giữa tôi và Gino làm sụp đổ mọi dự kiến của mẹ. Mãi sau này, khi tôi đã rõ đây là những dự kiến gì, dẫu sao tôi cũng không thể trách mẹ được. Chẳng là mẹ suốt đời lao động một cách trung thực, song chỉ toàn thấy phiền muộn, lo âu và nghèo khổ. Nếu mẹ mong ước con gái mình có một số phận hoàn toàn khác thì có gì đáng ngạc nhiên? Cần phải nói thêm rằng chắc chắn mẹ cũng có những dự kiến chính xác và nhất định, ấy là mẹ muốn lấy những ước mơ mơ hồ và đầy hứa hẹn để tự an ủi mình. Do tính chất mập mờ của những ước mơ ấy nên mới có thể ấp ủ chúng mà chẳng hề thấy lương tâm bi cắn rứt. Đấy là giả thiết của tôi, song biết đâu, trong tận đáy lòng mình mẹ đã quyết định rồi đây sẽ có lúc đẩy tôi vào con đường vô cùng nguy hại mà sau này tôi sẽ tự dấn thân vào. Tôi không trách mẹ về chuyện này, tôi nói vậy, vì mãi tới tận bây giờ bản thân mẹ cũng không rõ hồi đó mình đã suy nghĩ gì. Hơn nữa, qua kinh nghiệm của bản thân, tôi biết rằng cùng một lúc có thể có cùng một thái độ ứng xử như nhau đối với những sự việc hoàn toàn trái ngược hẳn nhau và không hề nhận thấy rằng trắng đen, mà còn lựa ra cái mình cho là thích hợp nhất trong một lúc nhất định.

Mẹ van tôi không đưa Gino về nhà, tôi đã thực hiện yêu cầu của mẹ trong một thời gian nào đó. Nhưng sau những chiếc hôn đầu tiên của chúng tôi, xem ra anh không còn giữ được bình tĩnh nữa, anh bảo chúng tôi phải tuân theo mọi thủ tục, lần nào anh cũng một mực bảo tôi phải giới thiệu anh với mẹ. Tôi sợ không dám nói rằng mẹ không muốn giáp mặt anh, vì mẹ cho rằng lái xe là một nghề hèn mạt, nên tôi cố tìm cách khất lần. Cuối cùng Gino nhận thấy tôi có điều gì giấu anh nên căn vặn bắt tôi phải nói sự thật:

- Mẹ không muốn thấy anh, mẹ nghĩ rằng em phải lấy một signor giàu có chứ không phải một anh lái xe bình thường.

Cuộc trao đổi giữa chúng tôi diễn ra ngay tại xa lộ ở ngoại thành ấy. Gino nhìn tôi và buồn bã thở dài. Tôi yêu anh say mê đến mức không nhận ra sự giả dối trong hành vi của anh.

- Thân phận anh nghèo nó thế đấy! Anh thốt lên giọng thống thiết.

Sau đó anh im lặng một hồi lâu.

- Anh giận à? - Cuối cùng tôi lên tiếng hỏi.

- Không, nhưng anh bị xúc phạm - anh lắc đầu đáp - người khác ở địa vị anh sẽ chẳng giới thiệu gì hết, và chẳng đả động đến chuyện đính hôn…mà sẽ hành động như mọi người.

Tôi bảo:

- Chuyện ấy thì có quan trọng gì, anh? Em yêu anh mà. Thế là đủ rồi anh ạ.

- Nếu anh vác một đống tiền tới - anh nói tiếp - và thậm chí chẳng hề hé răng nói chuyện cưới xin gì hết…thì mẹ em vẫn vui vẻ đón tiếp anh.

Tôi không dám tranh cãi vì anh đã nói đúng sự thật.

- Anh ạ, anh thử thu xếp thế này xem sao - tôi gợi ý - Một ngày gần đây, em cứ đưa anh về nhà, dù muốn hay không mẹ em vẫn phải làm quen với anh, chẳng nhẽ lại quay lưng lại với anh?

Vào ngày đã hẹn, tôi đưa Gino về nhà tôi. Mẹ vừa làm xong công việc và dọn dẹp một đầu bàn để chuẩn bị ăn tối. Tôi tiến đến bên mẹ và nói:

- Mẹ, đây là anh Gino.

Tôi nghĩ mẹ sẽ nổi cơn tam bành, vì vậy để phòng xa, đã báo trước cho Gino biết. Nhưng thật là bất ngờ, mẹ nhìn Gino từ đầu xuống chân rồi lạnh lùng bảo:

- Rất hân hạnh!

Rồi mẹ bước ra khỏi phòng.

- Anh thấy chưa, mọi việc sẽ đâu vào đấy -tôi tiến đến bên Gino và nói, rồi chìa môi nài - Hôn em đi!

- Không, không - anh khẽ nói, rồi đẩy tôi ra - Như vậy, mẹ em sẽ có căn cứ để nghĩ xấu về anh.

Anh luôn luôn biết rõ nên hay không nên làm điều gì. Thâm tâm của tôi không thể nào phủ nhận được rằng ang nói đúng. Mẹ bước vào và không nhìn Gino, bảo:

- Thành thực mẹ chỉ chuẩn bị bữa ăn tối cho hai người, con đa không báo trước với mẹ…Thôi bây giờ để mẹ đi mua…

Mẹ nói chưa dứt lời, Gino đã bước lên ngắt lời mẹ:

- Lạy trời, cháu đến đây đâu phải để tranh bữa ăn ạ, cho phép cháu được mời bác và Adriana cùng đi ăn tối với cháu.

Anh xử sự đàng hoàng theo cung cách của một con người lịch thiệp. Mẹ chưa quen cái giọng như vậy và những việc mời mọc, nên lưỡng lự trong giây lát, rồi nhìn tôi nói:

- Tôi thì thế nào cũng được, tùy Adriana.

- Chúng ta sẽ đến tiệm ăn gần nhất - tôi đề xuất.

- Tùy em - Gino đáp.

Mẹ đi thay quần áo. Hai chúng tôi ngồi lại một mình, trong thâm tâm tôi rất vui, tôi cảm thấy mình đã giành được một thắng lợi cực kỳ to lớn, song trên thực tế đây chỉ là một tấn tuồng độc mỗi mình tôi tham gia. Tôi tiến đến bên Gino và đột ngột hôn làm anh không kịp đẩy tôi ra. Qua cái hôn này, tôi muốn bộc lộ niềm vui của mình khi thoát khỏi tình trạng lo âu trong nhiều ngày đầu, niềm tin là đám cưới của chúng tôi chắc chắn thế nào cũng được tổ chức, và lòng biết ơn Gino đã trò chuyện thân ái với mẹ.

Tôi chẳng có ý nghĩ thầm kín nào cả, mọi chuyện ở tôi đều rõ như lòng bàn tay: tôi muốn lấy chồng, tôi yêu Gino và mẹ. Tôi chất phác, cả tin, yếu đuối như một cô gái đang độ mười tám, khi lòng còn phơi phới chưa bị vỡ mộng. Mãi về sau này, tôi mới nhận ra rằng sự ngây thơ ấy làm xúc động và hài lòng một số rất ít người, còn đối với đại đa số, nó xem ra chỉ là một trò cười đẩy họ đến những hành vi đê tiện.

Ba chúng tôi đến tiệm ăn gần nhà, cũng nằm bên này bức tường thành. Trong bữa ăn, Gino chẳng ngó ngàng gì đến tôi cả, anh chăm chăm chú ý đến mẹ, rõ ràng là anh muốn lấy lòng mẹ. Tôi cho rằng ý anh muốn làm mẹ hài lòng xem ra cũng đúng thôi nên không để tâm tới những lời phỉnh nịnh không cần che đậy mà anh tuôn ra hàng tràng. Anh gọi mẹ là signora, mà mẹ có thói quen xưng hô như vậy đâu. Anh cố nhắc đi nhắc lại từ này, nó cứ như một điệp khúc, lúc đặt ở đầu, lúc đặt ở giữa câu. Anh làm ra vẻ vô tình bảo: "Thưa signora, signora là một phụ nữ thông minh và tất nhiên hiểu rằng..." hoặc "Thưa signora, signora từng trải, nên chẳng cần phải giải thích với signora những điều như vậy..." và ngắn gọn hơn: "Với tài trí của signora...". Gino thậm chí còn cần phải nói với mẹ là hồi vào tuổi tôi, chắc mẹ xinh đẹp hơn tôi.

- Anh làm sao mà biết được? - Tôi hỏi, giọng hờn giận.

- Ồ, chuyện đó là đương nhiên rồi...có những cái rành rành như hai năm rõ mười ấy. - anh mập mờ đáp, giọng ngọt xớt.

Mẹ tội nghiệp chỉ chớp mắt trước một tràng những lời phỉnh nịnh như vậy, mặt mẹ trở nên ân cần, dễ thương, dịu dàng, mẹ, như tôi nhận thấy thầm mấp máy môi, hệt như thầm nhắc đến những lời tán tụng đường mật mà Gino chẳng hề dè dặt tang bốc. Tôi tin rằng lần đầu tiên

trong đời mẹ được nghe nói với mình những lời như vậy và trái tim thèm khát dịu dàng của mẹ không tài nào thấy thỏa mãn. Còn tôi, như tôi đã nói, coi thái độ đạo đức giả này là biểu hiện của lòng kính trọng chân thành đối với mẹ và sự chú ý đối với tôi, là sự bổ sung mới, ngời sáng vào toàn bộ những mặt tốt của Gino.
Trong khi đó, một đám thanh niên đang ngồi ở bàn bên cạnh. Một tên ngà ngà say nhìn tôi chòng chọc và lớn tiếng tán tụng tôi một cách khá tục. Nghe thấy vậy, Gino đứng bật dậy và tiến lại gần tên thanh niên:

- Nào, anh nhắc lại những gì vừa nói nào!

- Việc gì tới anh? - Tên thanh niên hỏi, giọng giả vờ say.

- Signora và signorina đây cùng đi với tôi - Gino cất cao giọng - và chừng nào họ còn ở bên tôi thì chuyện liên quan tới họ là liên quan cả tới tôi nữa…rõ chưa?

- Rõ rồi, bình tĩnh nào…Thôi được, thôi được rồi. - Tên nọ đáp, vẻ sờ sợ.

Tất cả những tên còn lại hằn học nhìn Gino song không dám hỗ trợ tên bạn. Còn tên nọ, cố làm ra vẻ say hơn mức thực tế, rót một cốc rượu và mời Gino. Những Gino kiên quyết từ chối.

- Không muốn uống, không thích rượu này à? - Tên say rượu gào to - Không muốn uống thì thôi…rượu thượng hạng…đây uống vậy.

Và thế là hắn uống cạn một hơi. Gino lại đưa mắt nghiêm khắc nhìn hắn, rồi quay về chỗ.

- Một lũ vô giáo dục - anh ngồi xuống ghế và sửa lại áo vét cho chỉnh tề.

- Anh nói chuyện với chúng làm gì? - Mẹ tôi mát lòng mát dạ bảo - Anh đã rõ chúng là quân đầu trộm, đuôi cướp…

Những chắc hẳn Gino thấy chưa phô hết thái độ lịch thiệp của mình, nên đáp:

- Sao lại làm gì ạ? Cháu nhịn chứ, giả như ở đây với một ai đó…cháu hy vọng signora hiểu rõ cháu…cháu sẽ nhịn. Những tại một chốn như thế này: trong tiệm ăn cùng với signora và signorina…Xét cho cùng thì tên ấy hiểu rằng cháu đâu có đùa, signora thấy đấy, hắn câm ngay như hến.

Sự việc này đã dứt khoát chinh phục được mẹ tôi. Ngoài ra anh còn ép mẹ tôi uống rượu đã làm bà say không kém gì những lời tâng bốc của anh. Như mọi người ngà ngà say khác, và tuy ngẫu nhiên có cảm tình với Gino, mẹ tôi vẫn không biết được nỗi buồn về chuyện anh ta là chồng chưa cưới của tôi. Gặp lúc thuận tiện, mẹ sẽ cương quyết nói bóng gió là dù sao mẹ vẫn giữ ý kiến của mình.

Lúc thuận tiện đó lại đúng là khi tôi mào đầu nói về công việc của tôi. Tôi chẳng còn nhớ tại sao lúc đó tôi lại nói đến ông họa sĩ mới mà tôi làm mẫu lúc sáng. Lúc đó Gino đã bảo:

- Tôi có thể bị coi là ngốc, là không hợp thời, tùy…song dẫu sao bản thân không tài nào chịu được khi nghĩ rằng ngày nào Adriana cũng cởi áo xống trước mặt tất cả các ông họa sĩ ấy.

- Thế thì sao? - Mẹ hỏi giọng lạc hẳn đi, báo trước cơn giông mà Gino không tài nào hiểu nổi.

- Dạ, thế là khiếm nhã ạ.

Tôi sẽ không nhắc lại nguyên văn toàn bộ lời mẹ tôi nói vì nó xen vào đấy những lời chửi bới mà mẹ tôi thường tuôn ra mỗi khi uống rượu hoặc nổi cáu. Song thậm chí không những từ đệm ấy, ngôn từ của mẹ tôi cũng đã phản ánh quan điểm và tình cảm của mẹ rồi.

- A, khiếm nhã! - Mẹ dồn sức gào to đến nỗi mọi người xung quanh đều ngừng ăn, quay nhìn về phía chúng tôi - A, khiếm nhã…thế nào là khiếm nhã? Có lẽ ngày nào cũng nai lưng ra rửa bát đĩa, may vá, chuẩn bị bữa trưa, là, giặt, lau chùi sàn, rồi sau đó chiều tối đón đức ông chồng bơ phờ mệt mỏi, lê lết không đi nổi, vừa ăn xong đã nằm lăn ra, nằm quay mặt vào tường ngủ, thì hẳn là không khiếm nhã? Hy sinh thân mình, không được nghỉ ngơi giây phút nào, già đi, nhan sắc phai tàn, chết dần chết mòn, đấy không là khiếm nhã à? Anh có biết tôi sẽ bảo gì anh không? Chúng ta sống trên đời có một lần thôi còn chết rồi là về chầu Trời…anh có thể bán xới với cái khiếm nhã của anh được rồi đấy, còn Adriana thì làm đúng khi cởi quần áo trước mặt ông họa sĩ trả tiền cho nó để làm việc đó…Nó xử sự còn đúng đắn hơn nữa, giá như…

Liền lúc đó, mẹ tuôn ra một tràng những lời tục tằn với giọng vẫn oang oang, còn tôi nghe chúng mà thấy ngượng chín người:

- Giá như Adriana làm việc đó -mẹ nói tiếp - tôi không những không ngăn cản nó mà thậm chí còn giúp nó nữa…đúng, còn giúp nó nữa…có điều, tất nhiên, người ta phải trả tiền để làm việc đó - mẹ bổ sung thêm sau một lát suy nghĩ.

- Cháu tin chắc signorina không thể làm như vậy được - Gino phản đối, giọng không hề lúng túng.

- Không thể à? Anh cho là như vậy chứ?...Thế anh cứ nghĩ mình là ai, hả? Anh tưởng tôi sung sướng khi thấy Adriana là vợ chưa cưới của một anh lái xe, vợ chưa cưới của một anh nghèo xác xơ như nhà anh đấy hả? Đúng, tôi sẵn sàng hy sinh tất tần tật để nó được sống sang trọng. Anh cho rằng khi thấy một người xinh đẹp như Adriana - những kẻ khác chẳng tiếc gì mà không dâng hàng ngàn cho cái vẻ đẹp ấy - sẵn sàng làm tôi tớ cho anh suốt đời thì sướng lắm đấy hả? Này, anh nhầm đấy, anh nhầm to rồi đấy.

Mẹ gào lên, mọi con mắt đều đổ dồn về phía chúng tôi, tôi hết sức xấu hổ. Nhưng, như tôi đã nói, Gino không hề lúng túng, anh chộp đúng lúc mẹ im lặng vì hết hơi, liền nhấc bình rượu lên,

rót đầy một cốc cho mẹ và mời:

- Mời signora xơi chút nữa chứ ạ?

Tội nghiệp cho mẹ chẳng biết nói gì hơn hai chữ: "Cảm ơn" rồi đón chiếc cốc Gino chìa ra mời. Thấy chúng tôi tuy to tiếng với nhau, nhưng vẫn ngồi uống rượu như không có chuyện gì xảy ra, mọi người ai lại vào việc nấy.

- Một người xinh đẹp như Adriana hoàn toàn có quyền được hưởng cuộc đời của bà chủ cháu - Gino nói.

- Thế cuộc đời ấy nó ra sao nào? - Mẹ vội hỏi, do muốn chuyển đề tài câu chuyện.

- Sáng ra - Gino dương dương tự đắc đáp, nét mặt thậm chí còn có vẻ tự hào hơn nữa tựa hồ như sự giàu sang của chủ anh hắt chút xíu ánh sáng lên chính anh vậy - bà ấy ngủ dậy lúc mười một giờ, có khi mãi mười hai giờ ấy…bữa sáng đặt trên khay bạc, bộ đồ ăn cũng bằng bạc được bưng lên tận giường bà…sau đó bà đi tắm, nhưng trước đấy, chị người hầu hòa trong nước tắm một chất muối làm nước thơm ngát. Rồi cháu lấy xe đưa bà đi dạo…bà tạt vào quán cà phê uống một ly rượu nhỏ hòa với nước cỏ cây hoặc ghé vào các cửa hàng…Về đến nhà, bà ăn trưa, ngủ rồi ăn mặc mất hai tiếng đồng hồ…signora giá được thấy chỗ áo dài của bà ấy…mấy tủ chật cứng…rồi lại dùng xe đi thăm chỗ quen biết…sau đó ăn chiều…tối đi xem hát hoặc dự vũ hội…thường thì mời khách đến nhà chơi…họ đánh bài, ca hát, nghe âm nhạc…Đấy là những người giàu có, rất giàu có. Bà có nhiều đồ trang sức quý báu, hàng triệu chứ chẳng chơi.

Tựa như một đứa trẻ thấy chẳng gì đáng bận tâm chú ý và tính khí thay đổi vì những thứ chẳng đâu vào đâu, mẹ đã quên tôi, quên rằng số phận đã đối xử bất công với tôi, và nín thở nghe câu chuyện về cuộc đời sang trọng này.

- Hàng triệu à? - Mẹ nhắc lại, giọng tha thiết - Thế bà chủ anh có xinh đẹp không?

Hút hết điếu thuốc, Gino khinh khỉnh nhổ mẩu thuốc vứt đi.

- Đẹp cái chết tiệt ấy…đúng là một quái thai…gầy đét, trông cứ như một mụ phù thủy.

Họ cứ nói chuyện với nhau như vậy về sự giàu sang của bà chư anh Gino, nói cho đúng hơn, anh tiếp tục khoe khoang về sự giàu sang ấy cứ như là của chính anh. Còn mẹ, sau khi nhanh chóng thỏa nỗi tò mò thì đâm ra buồn bã và ngồi im suốt cả buổi chiều không hề hé răng nói một lời nào. Có thể mẹ ngượng đã xử sự không tế nhị, có thể mẹ ghen với sự giàu sang ấy và buồn rầu nghĩ rằng chồng chưa cưới của tôi là một anh nghèo xác xơ.

Ngày hôm sau, tôi băn khoăn hỏi xem Gino có giận mẹ không những anh đáp là tuy không tán thành quan điểm của mẹ, song dẫu sao cũng hiểu rõ rằng chẳng qua do cuộc đời mẹ gặp quá nhiều nỗi bất hạnh và túng thiếu quá. "Mẹ em chỉ đáng thương mà" - anh bảo. Tôi tin rằng vì

yêu tôi nên anh nói như thế. Nghĩ vậy, tôi cảm ơn Gino đã hết sức tế nhị. Thật ra, tôi lo sợ thái độ của mẹ sẽ làm cho mối quan hệ giữa hai chúng tôi trở nên xấu đi. Đúng là tôi biết ơn Gino tỏ ra lịch thiệp và lại nghĩ rằng anh là một con người hoàn hảo nhất trần đời. Nếu tôi không đến nỗi mù quáng và thiếu kinh nghiệm thì đã hiểu rõ chỉ kẻ táng tận lương tâm mới có thể nói thế, con người chân thành sẽ nói cả ưu lẫn thiếu sót và nhược điểm.

Tóm lại, tôi cảm thấy nhỏ nhoi bên Gino, tôi thường chẳng biết làm gì để đền bù sự kiên nhẫn và thái độ tế nhị của anh. Và mấy hôm sau, tôi đã không kháng cự trước những vuốt ve táo bạo hơn của anh thì chắc là do tính tình dịu dàng của tôi hoặc tôi lờ mờ nhận thấy rằng ở trên đời mọi thứ đều có giá cả. Ngoài ra, như tôi nói về chiếc hôn đầu tiên của chúng tôi, một sức lôi cuốn không thể kìm nén được cứ kéo tôi đến với anh, sức mạnh này có thể sáng ngang với sức mạnh của một giấc mơ vì chính giấc mơ , do muốn bẻ gẫy sự kháng cự của chúng ta, buộc chúng ta nghĩ rằng chúng ta đang thức - tuy đang ngủ say - và lòng những tin ta đã không đầu hàng.

Tôi còn nhớ rất rõ những nấc thang sa ngã của tôi vì đối với tôi, mọi thắng lợi của Gino là một điều mong muốn, và cũng chẳng đáng mong muốn, đã làm cho tôi vừa vui vừa thấy bị lương tâm cắn rứt. Biện minh cho điều đó là anh chẳng vội vàng giành từng thắng lợi một, thậm chí còn tỏ ra đủng đỉnh, không nóng vội. Gino có thái độ không phải của một anh si tình say mê đến mức đau khổ, mà xử sự như một viên tướng đang hãm thành, còn tấm thân ngoan ngoãn của tôi dần dần chịu khuất phục anh. Song, sau này Gino thực sự say mê tôi, sự ranh ma và tính toán đã nhường chỗ cho, nếu không phải là một mối tình sâu nặng, thì cũng là một nỗi đắm say mãnh liệt và khôn nguôi.
Trong thời gian chúng tôi dạo chơi trên xe, anh chỉ hôn lên môi và cổ tôi. Những một bận, khi hôn, tôi thấy ngón tay của anh lần mở cúc áo mặc ngoài của tôi. Sau đó tôi cảm thấy lành lạnh và ngó qua vai anh vào kính chắn gió tôi thấy ngực tôi lộ trần đến nửa. Tôi ngượng nhưng không dám kéo áo che. Tự Gino đã làm giúp tôi, anh vội kéo chiếc áo mặc ngoài lên, và cài cúc lại. Tôi cảm ơn anh vì hành vi ấy. Song sau đấy, lúc đã ở nhà, nhớ lại sự việc này, lòng tôi xao xuyến dễ chịu. Ngày hôm sau, anh lặp lại, lần này tôi thấy thích thú và không còn ngượng nữa. Dần dần tôi quen với cách bày tỏ nỗi say đắm như vậy của anh và nghĩ rằng nếu anh không lặp đi lặp lại nữa, hẳn tôi sẽ hoảng sợ rằng anh đã chán ngấy mình.

Trong khi đó, anh thường nói nhiều đến cuộc sống của chúng tôi sau ngày cưới. Anh kể rằng bố mẹ anh đang sống ở một tỉnh nhỏ và thật ra các cụ không đến nỗi nghèo túng lắm, các cụ có một mảnh đất nhỏ. Tôi cho rằng trương hợp của Gino cũng giống như trường hợp của nhiều kẻ nói dối khác, nghĩa là bản thân họ thấy tin vào chính những lời tào lao bịa đặt của mình. Tất nhiên, anh say mê tôi, chúng tôi càng gần gũi nhau thì nỗi niềm say mê này càng trở nên chân thành hơn. Còn về phần tôi, những buổi chuyện trò đã dần sự cắn dứt của lương tâm xuống và gây cho tôi cảm giác hoàn toàn thanh thản, hạnh phúc, mà sau này tôi không bao giờ cỏn cảm thấy nữa. Tôi đang yêu, được yêu, hy vọng chẳng bao lâu nữa sẽ lấy chồng và nghĩ rằng mình chẳng còn ao ước gì hơn nữa.

Mẹ tôi biết rất rõ những cuộc dạo chơi buổi sáng của chúng tôi không hoàn toàn mang tính

chất hồn nhiên, nên thường nói lộ ra bằng cách tuyên bố: "Tao không biết và chẳng muốn biết hai đứa mày đã làm những trò gì trong các lần dạo chơi bằng xe ôtô" hoặc "Mày và thằng Gino bày đặt trò dơ bẩn…rồi mày sẽ chẳng ra gì đâu"…Song tôi không thể nào không nhận thấy rằng lúc này lời trách móc của mẹ đã lộ ra một vẻ vô căn cứ, thản nhiên vả dửng dưng. Xem ra mẹ không những cam chịu ý nghĩ rằng tôi và Gino sẽ là nhân tình nhân ngãi, mà thậm chí còn muốn thế nữa. Mãi bây giờ tôi mới biết chính xác mẹ chờ dịp để phá đám cưới của tôi.

Chương ba

Một hôm chủ nhật. Gino bảo chủ anh ra ngoại thành, cho phép người hầu kẻ hạ ai được về nhà nấy, chỉ để lại độc anh với người làm vườn ở biệt thự. Liệu tôi có muốn thăm ngôi nhà không? Anh thường thán phục kể tôi nghe về ngôi nhà đến nỗi tôi những muốn đến thăm xem sao nên sẵn sàng nhận lời ngay. Nhưng đúng lúc tôi đồng ý nhận lời, một nỗi xúc động mạnh mẽ tràn ngập lòng tôi và tôi nhận thấy rằng ý muốn thăm ngôi biệt thự chỉ là cái cớ mà thôi, còn thực ra thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Song tôi cố lừa dối cả bản thân mình lẫn anh ấy, làm ra vẻ tin vào cái cớ đó, hẳn như vẫn thường thấy khi người ta muốn một vật cẩm.

- Em biết mình chẳng nên đến đó – Tôi nói khi lên xe – Song chúng mình chẳng nấn ná ở đấy lâu làm gì, phải không anh?

Tôi cố lấy giọng tự nhiên nói, nhưng vẫn để lộ một niềm khiếp sợ. Gino nghiêm trang đáp.

- Ta chỉ tham quan ngôi nhà thôi... sau đó sẽ đi xem phim.

Ngôi nhà nằm trên sườn đồi, tại khu phố mới giàu có giữa các biệt thự khác. Đấy là một ngày đẹp trời. Tất cả những ngôi biệt thự nằm rải rác trên đổi có mặt trước lát gạch đỏ và đá trắng, hành lang được trang trí bằng tượng, mái lợp kính, có sân thượng và bảo lơn bày cây cảnh thiên trúc quỳ, ngoài vườn trồng những cây cao râm mát nổi bật trên nền trời xanh lơ đã gây cho tôi một ấn tượng mới lạ như tôi bước vào một thế giới tự do và tuyệt vời, được sống ở đây thật thú vị biết bao. Tôi bất giác nhớ tới khu chúng tôi, đường phố của chúng tôi nằm chạy dọc bức tường thành, những ngôi nhà của các nhân viên đường sắt.

- Em thấy ân hận là đã tới đây – Tôi nói.

- Tại sao vậy? – Gino hỏi giọng xuề xòa tự nhiên – Chúng mình không nấn ná lâu ở đây mà... đừng ngại.

- Anh không hiểu ý em, em ân hận là vì em bây giờ thấy ngượng cho căn nhà và đường phố của mình – Tôi đáp.

- Chuyện – Anh nói giọng an tâm - biết làm sao được. Em phải sinh ra là một bà triệu phú cơ... sống ở đây toàn là những triệu phú cả.

Anh mở cánh cửa sổ trong hàng giậu rồi dẫn tôi đi trên con đường rải sỏi, hai bên trồng cây

ngọn xén hình răng cưa hoặc hình cầu. Chúng tôi bước vào biệt thự qua một chiếc cửa lớn bằng kính và vào ngay căn tiền sảnh sạch sẽ và rộng thênh thang lát đá hoa vạch đen vạch trắng, sàn nhẵn bóng như gương. Sau đấy dt vào một căn phòng rộng, sáng trưng, cửa các phòng ở tầng một đều trổ ra đây. Cuối phòng là một chiếc cầu thang trắng dẫn lên tầng trên. Tôi trở nên rụt rè trước tất cả những cái được thấy tận mắt, nên bất giác cứ đi rón rén. Nhận thấy vậy, Gino vui vẻ bảo tôi có thể tự nhiên vì không có ai ở nhà.

Anh bảo tôi xem phòng khách – một căn phòng rộng với nhiều cửa sổ lớn, vô số ghế bành và đi-văng, dẫn tôi đi phòng ăn, trông nhỏ hơn phòng khách, có kê một chiếc bàn hình bầu dục, ghế và loại tủ buýp-phê bằng loại gỗ tốt sẫm màu đánh nhẵn bóng, dẫn tôi vào phòng quần áo có những tủ lẫn trong tường trắng toát. Tại căn phòng nhỏ tiếp theo, có chỗ tường xây lõm vào trong để đặt bàn uống trên các giá để chai lọ, một ấm cà phê mạ kền và thậm chí có cả một quầy bọc kẽm để đựng thức ăn. Do cánh cửa con lắp chấn song mạ vàng nên căn phòng này trông từa tựa như nhà nguyện. Tôi hỏi Gino chỗ nấu nướng ở đâu, anh giải thích nhà bếp và các phòng của người hầu nằm tại tầng hầm. Lần đầu tiên trong đời tôi bước vào một căn nhà như thế này, và không thể kìm được, lấy đầu ngón tay lần lượt chạm vào hết vật này đến vật kia, tôi hầu như không tin vào mắt mình nữa. Tôi cảm thấy mọi cái đều mới mẻ và quý giá: kính, gỗ, đá hoa, kim loại và vải vóc. Tôi không thể không ngầm so sánh những sàn này, những bức tường này, đồ đạc này với sàn nhà bẩn thỉu, tường lem luốc, đồ đạc thô kệch của chúng tôi, và tự nhủ mẹ tôi quả không sai khi bảo rằng cái chủ yếu ở trên đời là tiền.
Ngoài ra, tôi còn cho rằng những người sống giữa những đồ vật tuyệt vời này hiển nhiên sẽ là những người tuyệt vời và nhân hậu. Họ không uống rượu say, không chửi bới, không gầm gào, không nói tục, nói chung không làm những chuyện mà ở nhà chúng tôi và các nhà tương tự thường làm.
Trong khi đó Gino kể đi kể lại hàng trăm lần cho tôi nghe về cuộc sống trong ngôi nhà của chủ anh. Anh nói, giọng đầy tự hào tựa hồ sự sang trọng này và sự giàu có này phần nào thuộc về của cả anh nữa.

- Họ ăn trưa bằng đĩa sứ... còn hoa quả và các thứ tráng miệng dọn trên bộ đồ bằng bạc... toàn bộ bộ đồ ăn đều bằng bạc tuốt... bữa trưa gồm năm món, rượu ba loại... signora mặc áo dài hở vai đen, signora mặc toàn đồ đen... Cuối bữa ăn, có người hầu bưng bảy loại thuốc lá, tất nhiên đều là thuốc ngoại, trên chiếc khay bằng bạc... Sau đó bà chủ rời bàn ăn và ra lệnh đưa lên gác chiếc bàn con có gắn bánh xe và rượu mùi... Nhà hầu như lúc nào cũng có khách... thường thi hai vị, có khi bốn vị... signora có những hạt kim cương to như chừng này này... còn chuỗi hạt trai thì đúng là tuyệt diệu... báu vật ấy, giá tới vài triệu chứ chẳng ít đâu.

- Anh nói với em chuyện đó rồi – Tôi sẵng giọng ngắt lời anh.

Song do mải kể, anh không để ý đến giọng tôi và nói tiếp:

- Signora chẳng bao giờ xuống chỗ bọn anh... bà ra lệnh qua điện thoại... trong bếp đầy những đồ dùng bằng điện, còn sạch sẽ thì khỏi phải nói, đến như phòng ngủ của một số nhà cũng chẳng sánh được, bếp thế mới gọi là bếp chứ! Thậm chí hai con chó của signora còn sạch sẽ và

được chăm chút hơn cả nhiều người nữa.

Gino kể về chủ mình với giọng đầy khâm phục và khinh người nghèo khổ ra mặt và qua câu chuyện của anh, tôi cảm thấy mình đúng là một con ăn mày ăn xin, hơn nữa lúc nào tôi cũng so sánh ngôi nhà này với ngôi nhà chúng tôi.

Chúng tôi bước trên cầu thang lên tầng hai. Ở cầu thang, Gino ôm ngang thắt lưng tôi và ghì chặt vào người anh. Lúc đó, không hiểu vì sao tôi lại hình dung mình là chủ ngôi nhà này và sau buổi chiêu đãi hoặc bữa tiệc, đang cùng chồng mình lên tầng hai để cùng nhau chăn gối. Như đoán được ý nghĩ của tôi (và Gino thường đoán rất đúng), anh bảo:

- Bây giờ ta đi ngủ... sáng mai có người mang cà phê lên tận giường cho chúng ta.

Tôi cười xòa, những hầu như tin rằng cũng có thể như thế.

Chiều tối hôm đỏ, để chuẩn bị đi gặp Gino, tôi đã mặc bộ đồ đẹp nhất, đôi giày tốt nhất, chiếc áo cánh tuyệt nhất và đôi bít tất lụa sang nhất. Tôi còn nhớ, tôi mặc chiếc áo vét đen và váy kẻ đen trắng. Vải không đến nỗi nào, xong thợ may khu tôi đã cắt và may chẳng đẹp hơn mẹ là bao. Váy ngắn cũn cỡn đặc biệt là ở phía sau, nên che khuất cả gối, còn mông thì bị hớt. Áo vét ve to, eo hẹp, tay chật cứng, nách bị bó. Mặc bộ đồ này, tôi thấy nghẹt thở, ngực lộ rất rõ tựa hồ may đến đây, thợ may hết vải. Áo cánh màu hồng rất đơn sơ, bằng loại vải trơn rẻ tiền, trông thấy rõ cả chiếc áo lót bằng vải batit trắng. Tôi đi đôi giày da đen bóng lộn, nhưng không hợp thời trang. Tôi không đội mũ, làn tóc lượn sóng màu hạt dẻ sẫm của tôi thả xuống ngang vai. Bộ này tôi mặc lần đầu nên rất tự hào. Tôi có cảm giác mặc bộ đồ này trông tôi có vẻ trang nhã và còn mang một ảo tưởng rằng như khi đi ngoài phố, ai nấy đều chú ý đến tôi. Nhưng vừa bước chân vào phòng ngủ của bà chủ Gino và thấy một chiếc giường rộng, thấp và êm, có chăn trần lụa, khăn thêu giường bằng vải gai, diềm đẹp buông từ trần nhà xuống giường, thấy bản thân mình soi trong ba chiếc gương ở bàn trang điểm nằm sâu trong phòng, tôi liền nhận ra rằng mình ăn mặc tồi tàn quá, trông thật nực cười và đáng thương, lúc đó tôi nghĩ chừng nào chưa được ăn mặc cho ra trò và sống trong một ngôi nhà như thế này thì vẫn còn chưa cảm thấy hạnh phúc. Tôi những muốn khóc và lòng buồn rầu lẳng lặng ngồi xuống giường.

- Em sao vậy? – Gino ngồi xuống bên tôi, rồi cầm tay tôi hỏi.

- Không sao cả, anh ạ, chẳng qua là em vừa nhác thấy một con người kỳ quái – Tôi đáp.

- Ai vậy – Gino ngạc nhiên hỏi.

- Kia kìa – Tôi vừa nói vừa chỉ vào chiếc gương soi bóng tôi ngồi bên Gino. Cả hai chúng tôi trông như hai kẻ lang thang đáng thương tình cờ lọt vào ngôi nhà giàu có này. Thậm chí trông tôi còn giống hơn Gino.

- Lần này Gino nhận ra rằng tôi đang bị nỗi hổ thẹn, lòng ghen ghét và đố kỵ giày vò. Anh ôm

lấy tôi, rồi nói:

- Đừng nhìn vào gương nữa, em!

Anh sợ tâm trạng của tôi gây trở ngại cho anh thực hiện rắp tâm của mình, chứ không nhận thấy rằng trong tình trạng tự hạ mình mà tôi đang lâm vào đúng là tạo thêm điều kiện thuận lợi. Chúng tôi hôn nhau, và cái hôn truyền cho tôi thêm dũng cảm vì dẫu sao tôi đang yêu và được yêu. Nhưng khi chờ đợi trong giây lát, Gino dẫn tôi tới xem căn phòng rộng mênh mông lát gạch men trắng bóng, có nhà tắm được trang bị những vòi sáng loáng, và đặc biệt, khi anh mở một chiếc tủ có treo vô số áo dài của bà chủ thì lòng đố kị và ý thức về sự nghèo khổ của mình lại kéo đến và làm tôi tuyệt vọng. Bỗng tôi chẳng muốn nghĩ tới tất cả những thứ ấy, và lần đầu tiên, tôi tự giác muốn trở thành người tình của Gino để lãng quên tình cảnh gian nan của mình, để thoát khỏi cảm giác sượng sùng nặng nề và để tỏ rõ tôi được tự do trong hành động. Tuy tôi không thể mặc đẹp, không thể có một ngôi nhà như ngôi nhà này, song ít ra tôi cũng có thể yêu như những người giàu sang đang yêu và có lẽ còn mãnh liệt hơn.

- Tại sao anh lại cho em xem những chiếc áo dài ấy, chẳng liên quan gì tới em? – Tôi hỏi Gino.

- Anh cho rằng em thích thế - Gino lúng túng đáp.

- Chẳng mảy may nào đâu – Tôi ngắt lời - Tất nhiên, trông chúng đều đẹp, nhưng em đến đây đâu phải để ngắm áo dài.

Tôi nhận thấy mắt anh sáng lên trước những lời nói vừa rồi của tôi, nên nói thêm, giọng ngạo mạn:

- Tốt nhất anh cho em xem phòng của anh thì hơn.

- Nó ở tầng hầm – Anh đáp – Em muốn tới đó à?

Tôi im lặng nhìn anh, sau đó, với vẻ suồng sã mà bản thân tôi cũng không hài lòng, bảo:

- Thôi đừng làm bộ ngốc nghếch nữa.

- Nhưng anh... – Gino lúng túng và ngạc nhiên mở đầu.

- Anh biết rất rõ rằng chúng ta đến đây hoàn toàn không phải để xem nhà, ngắm áo chủ anh mà để lọt vào phòng anh, hiến thân cho tình yêu... Thôi nhanh nhanh lên và chẳng có gì để trò chuyện nữa đâu.

Thời gian ngắn khi chúng tôi đi xem ngôi nhà mà tôi đã thay đổi như vậy. Tôi chẳng còn là cô gái rụt rè và thơ ngây mới đây lòng những nao nao và hồi hộp khi qua ngưỡng cửa ngôi nhà này, chính tôi cũng không nhận ra mình và ngạc nhiên vì bản thân. Chúng tôi bước ra khỏi

phòng và đi xuống thang. Gino ôm ngang lưng tôi và mỗi bậc thang chúng tôi lại dừng lại để hôn nhau. Tôi cho rằng chẳng bao giờ thấy ai xuống thang lại chậm như vậy. Đến tầng một, Gino mở cánh cửa nằm khuất trong tường và dẫn tôi đi xuống phía dưới, anh vẫn ôm ngang lưng và hôn tôi. Đã xế chiều, ở dưới đấy tối om om. Không thắp đèn, chúng tôi đi dọc theo hành lang, vẫn ôm nhau hôn, mãi cho tới phòng Gino. Anh mở khóa, chúng tôi vào phòng và tôi nghe tiếng cửa đóng sầm lại. Mọi vật chìm trong bóng tối và chúng tôi hôn nhau một hồi lâu. Những cái hôn của chúng tôi không thể dứt được, mỗi lần tôi định bứt ra, Gino lại bắt đầu và khi anh định ngừng hôn tôi lại hôn tiếp. Sau đó, Gino xô tôi tới chỗ giường, tôi ngã ngửa ra.

Gino thì thầm bên tai tôi những lời êm dịu và ngọt sớt, rõ ràng đánh lạc hướng sự chú ý của tôi để tôi không nhận thấy anh đang cởi áo tôi, nhưng chẳng cần phải như vậy, vì thứ nhất, tôi đã quyết định trao thân cho anh, thứ hai, tôi không ưa cái áo dài đang mặc, tuy lúc đầu rất thích, lúc này tôi cứ muốn cởi phăng nó ra. Tôi nghĩ rằng trần truồng tôi đẹp không kém gì bà chủ của Gino, không kém gì một người đàn bà giàu có trên đời, biết đâu, còn xinh đẹp hơn thế. Hơn nữa, mấy tháng nay thể xác tôi chờ mong giờ phút này và tôi cảm thấy mình bất giác run lên vì sốt ruột và vì dục vọng bị ghìm nén, tựa như một con vật bị trói và bị bỏ đói run lên khi cuối cùng sau những thống khổ dài lâu đã được cởi gông xiềng và được cho ăn.

Vì vậy tôi muốn mọi việc diễn ra hoàn toàn tự nhiên và ý thức rằng mọi sự việc bất thường xảy ra với tôi không hề xen vào niềm khoái cảm của thể xác. Thậm chí tôi còn cảm thấy một điều gì đó đại loại như thế này đã đến với tôi, ở đâu và bao giờ, tôi cũng không biết nữa, có lẽ một cuộc đời khác, như khi ta tới một chốn xa lạ và ta cho rằng mình đã ở đây hồi nào, nhưng thật ra đây là lần đầu tiên ta thấy cảnh vật này. Tát cả những ý nghĩ ấy không ngăn cản được tôi trao thân cho Gino một cách say đắm và thậm chí cuồng nhiệt, tôi hôn và siết chặt anh trong vòng tay mình. Rõ ràng Gino cũng đắm say như tôi. Trong căn phòng ối nằm sâu dưới hai tầng ngôi nhà vắng bóng người và tĩnh mịch, chúng tôi điên cuồng quyện chặt người nhau một hồi lâu nữa, ghì chặt nhau như hai kẻ thù sống mái vật lộn và cố gây cho nhau thật đau đớn.

Nhưng khi cơn dục vọng của chúng tôi vừa nguôi và nhược người, mệt lử nằm bên nhau, thì một nỗi khiếp sợ liền xâm chiếm tôi, chiếm được tôi rồi, thế nhỡ Gino chần chừ không chịu cưới thì sao? Do đó, tôi bắt đầu nói về ngôi nhà chúng tôi sẽ dọn tới sau khi lấy nhau.

Dinh cơ của chủ Gino đã làm cho tôi hết sức sững sờ và tôi tin chắc chỉ có thể có hạnh phúc trong ngôi nhà tuyệt vời và sạch sẽ. Tôi biết rằng chúng tôi sẽ chẳng bao giờ có được ngôi nhà như thế này, mà ngay cả căn buồng như căn buồng ấy cũng chẳng thể có nữa, song tôi một mực cố không suy nghĩ đến bao khó khăn và khẳng định rằng một ngôi nhà nghèo khổ cũng có thể trở nên sang trọng nếu nó sạch sẽ và mọi vật bóng như gương. Sự hoa lệ và sự sạch sẽ quanh mình đã làm trỗi dậy trong tôi bao nhiêu suy nghĩ. Tôi cố thuyết phục Gino về sự sạch sẽ cải biến được hoàn cảnh tồi tệ nhất, song thực ra lại tuyệt vọng trước cảnh nghèo túng của bản thân và đồng thời nhận ra một lối thoát duy nhất đối với tôi là lấy Gino, tôi cố thuyết phục chủ yếu là bản thân mình.

- Ngay như hai phòng đi chăng nữa, nếu sạch sẽ, nếu lau chùi hàng ngày, - Tôi giải thích - nếu

quét sạch bụi đồ đạc, đánh bóng các tay cầm bằng đồng và chỗ nào cũng rất ngăn nắp, bát đĩa, áo quần, giày dép, tóm lại mọi thứ đâu vào đấy thì ngay cả hai phòng cũng vẫn ấm cúng... Chủ yếu là phải quét dọn và lau sàn cho thật sạch, và ngày nào cũng phải lau chùi mọi thứ... Anh chớ nên nghĩ rằng anh và em sống với nhau như em sống với mẹ em bây giờ... mẹ em không được gọn gàng lắm và sau nữa, tội nghiệp, mẹ chẳng có thời gian... nhưng nhà chúng ta, em hứa với anh, sẽ sạch bóng như gương.

- Tất nhiên, tất nhiên rồi – Gino khẳng định - Trước hết phải sạch sẽ... Em biết signora thấy góc nào có bụi thì sẽ ra sao không? Bà gọi ngay người hầu lại, bắt quỳ xuống, lấy tay hót bụi. Chó ỉa đái bậy cũng bị đối xử như vậy đấy... signora làm thế là phải thôi.

- Em tin rằng nhà của em sẽ sạch sẽ hơn và ấm cúng hơn nhà này – Tôi nói - Rồi anh xem.

- Nhưng em đi làm người mẫu suốt ngày thì trông nom nhà của vào lúc nào? – Anh phản đối, giọng giễu cợt.

- Lại còn làm mẫu nữa! – Tôi sôi nổi đáp – Em sẽ không làm người mẫu nữa... em ngồi nhà suốt ngày, sẽ chú ý giữ sạch sẽ và ngăn nắp, sẽ nấu nướng cho anh... Mẹ bảo em chẳng mấy nỗi sẽ trở thành một con hầu... nhưng nếu yêu ai thì hầu hạ người đó càng thích.

Chúng tôi còn trò chuyện với nhau về vấn đề ấy một hồi lâu, và tôi cảm thấy nỗi khiếp sợ của tôi dần dần qua đi, nhường chỗ cho lòng cả tin thơ ngây va tha thiết trước đây. Vả lại làm sao tôi có thể nghi ngờ được nhỉ? Gino không những ủng hộ tất cả các kế hoạch của tôi, mà còn bàn bạc một cách rất tỉ mỉ vả bổ sung thêm. Tôi cảm thấy như tôi đã nói, lúc ấy anh có thái độ chân thành lừa dối tôi, anh tin vào lời dối trá của chính mình. Chuyện phiếm như vậy độ hai tiếng, tôi khoan khoái ngủ thiếp đi, nghĩ rằng Gino cũng ngủ. Ánh trăng lọt vào căn hầm qua cửa sổ, rọi lên giường và thức tỉnh chúng tôi. Gino bảo trời đã khuya, quả đúng thế, kim đồng hồ báo thức trên bàn con chỉ một giờ đêm.

- Có trời mới biết rõ bây giờ mẹ sẽ làm gì em – Tôi nói khi đứng bật dậy khỏi giường và vội xỏ áo.

- Tại sao vậy?

- Lần đầu tiên em về muộn thế này... Với lại có bao giờ em đi tối một mình đâu?

- Thì bảo mẹ em chúng mình đi dạo chơi bằng xe ôtô, sau đó xe bị gãy một bộ phận nào đấy nên bị kẹt dọc đường - Mẹ sẽ tin như vậy đấy.

Chúng tôi vội rời biệt thự và gn đưa tôi về nhà. Tôi biết mẹ chẳng tin câu chuyện bịa đặt của chúng tôi, nhưng không dự đoán được rằng qua linh cảm mẹ có thể biết rõ chuyện xảy ra giữa tôi và Gino. Tôi đem theo chìa khóa cổng và các cửa ra vào. Tôi vào nhà, lao lên cầu thang, cứ leo mỗi bước hai bậc tối om om và mở cửa. Tôi hy vọng rằng mẹ đã ngủ và khi thấy trong căn

hộ không có ánh đèn thì yên tâm.

Không bật đèn, tôi rón rén bước về phòng, bỗng có người túm mạnh tóc tôi. Mẹ - đúng là mẹ - lôi tôi vào căn buồng của tôi, đẩy tôi xuống đi-văng, rồi lẳng lặng đấm tôi thình thịch. Tôi cố giơ tay đỡ đầu, nhưng như đoán được ý định của tôi, mẹ tìm cách nện liên tiếp vào mặt tôi. Sau cùng, mẹ mệt, ngồi xuống cạnh tôi trên đi-văng và thở hổn hển. Rồi mẹ đứng dậy, thắp đèn lên, đứng chống nạnh ở cạnh tôi và nhìn tôi chằm chằm. Cái nhìn của mẹ đã làm tôi cảm thấy lúng túng và ngượng ngùng, tôi cố kéo váy xuống và sửa lại đầu tóc, áo xống gọn gàng sau khi xảy ra "cuộc xung đột" giữa chúng tôi.

- Tao là cứ xin đưa đầu ra cam đoan rằng mày đã ăn nằm với thằng Gino - Mẹ vẫn lấy giọng bình thường bảo.

Tôi những muốn đáp: "Vâng ạ", muốn nói sự thật, nhưng vì sợ mẹ lại đánh, mà tôi hãi không hẳn chỉ vì đau mà chủ yếu là có ánh sáng, mẹ dễ nện vào mặt tôi hơn. Tôi chẳng bao giờ muốn giơ bộ mặt thâm tím trước bàn dân thiên hạ, đặc biệt là Gino.

- Không... Chúng con không làm gì đâu ạ... đang đi đường xe bị hỏng, nên đành phải dừng lại ạ - Tôi đáp.

- Tao bảo là mày đã ngủ với nó.

- Không đúng.

- Không, đúng thế... cứ ngó vào mặt mày trong gương mà xem, mặt tái mét.

- Con bị mệt đấy thôi... nhưng không phải con ngủ với anh ấy.

- Không, mày đã ngủ với nó.

- Không, không phải mà.

Tôi ngạc nhiên và hơi sờ sợ qua sự kiên tâm của mẹ không thấy để lộ một vẻ căm giận thực sự, mà, nói cho đúng hơn, đó là một sự chăm chăm tò mò mãnh liệt. Nói một cách khác, mẹ muốn biết tôi đã hiến thân cho Gino hay chưa, do một nguyên nhân nào đó, mẹ chỉ yêu cầu biết vậy thôi chứ không phải để đánh đập hoặc chửi mắng tôi. Song rút lui đã muộn và tuy biết lúc này mẹ không đánh nữa, tôi vẫn khăng khăng chối tuốt.

Sau đó, mẹ bỗng xô đến nắm tay tôi. Tôi lại định chống cự, song mẹ bảo:

- Đừng sợ, tao không đụng đến mày đâu, đi... đi với tao.

Tôi không rõ mẹ định lôi tôi đi đâu, nhưng tất cả những sự việc vừa qua làm tôi hoảng lên, nên

lẳng lặng đi theo mẹ. Mẹ cứ nắm tay tôi, lôi ra khỏi căn hộ và kéo xuống cầu thang đi ra phố. Vào giờ này, ngoài đường vắng tanh vắng ngắt. Tôi nhận thấy mẹ săm săm tiến thẳng về phía ngọn đèn đỏ của hàng thuốc thường trực, nơi đặt điểm sơ cứu thương. Tôi cố kháng cự lần cuối cùng trước lối ra vào cửa hàng thuốc, chân bám xuống đất, nhưng mẹ xô mạnh đến nỗi bị bật vào cửa hàng rồi, tôi suýt ngã khuỵu xuống. Trong phòng thấy có một ông bán thuốc và một người bác sĩ trẻ. Mẹ bảo ông bác sĩ:

- Đây là con gái tôi, nhờ ông khám cho nó.

Ông bác sĩ dẫn chúng tôi ra phòng khám ở phía sau, tại đây có một chiếc đi-văng có gối dùng để sơ cứu bệnh nhân và hỏi:

- Trước hết bà cho biết cô ấy bị làm sao mà phải khám bệnh?

- Cái đồ khốn kiếp này đã ngủ với chồng chưa cưới thế mà còn cứ chối đây đẩy - Mẹ gào lên – Tôi muốn ông khám cho nó và cho biết sự thật.

Ông bác sĩ thấy chuyện đến là khôi hài, nên mỉm cười và vân vê ria mép.

- Nhưng bác cần một sự giám định, chứ không phải khám bệnh – Ông ta nói.

- Tùy ông muốn bảo sao thì bảo - Mẹ lại gào lên – Những tôi muốn ông khám cho nó... Chẳng nhẽ ông không phải là bác sĩ à?... Chẳng nhẽ ông không có trách nhiệm khám người được yêu cầu làm việc đó à?

- Bình tĩnh... bình tĩnh nào – Ông bác sĩ nói – Tên cô là gì?

- Adriana ạ - Tôi đáp.

Tôi ngượng chín người. Tính gây gổ của mẹ cũng như phong cách dịu dàng của tôi cả phố ai cũng đều biết rõ.

- Nếu thậm chí cô ấy xử sự như vậy – Ông bác sĩ nói, chắc hẳn ông hiểu được nỗi ngượng ngùng của tôi và cố tránh không khám – thì có gì xấu đâu? Họ sẽ cưới nhau và mọi chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp.

- Đấy không phải là công việc của ông!

- Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào, - Ông bác sĩ mềm mỏng nhắc lại. Sau đó ông quay lại bảo tôi – Cô thấy đấy, mẹ cô cứ muốn khám cho cô, cô cởi áo ra đi... cô có thể rời đây trong vài phút thôi.

Cố đánh bạo, tôi bảo:

- Vâng, con đã ăn nằm với Gino... về đi, mẹ.

- Không, không, con thân yêu - Mẹ nói với giọng không để cho phản đối – Con phải để ông bác sĩ khám, con ạ.

Tôi cởi áo và ngoan ngoãn nằm xuống đi-văng, ông bác sĩ khám xong liền tuyên bố với mẹ:

- Bà đã nói đúng, quả như vậy. Bây giờ bà hài lòng rồi chứ?

- Bao nhiêu? - Mẹ rút ví tiền ra và hỏi.

Trong lúc đó tôi ngồi dậy và mặc áo quần. Ông bác sĩ không lấy tiền và hỏi tôi:

- Cô yêu chồng chưa cưới của cô chứ?

- Tất nhiên ạ - Tôi đáp.

- Thế bao giờ hai người cưới nào?

- Thằng ấy sẽ chẳng bao giờ lấy nó đâu! - Mẹ gầm lên.

Nhưng tôi bình tĩnh lại:

- Sắp thôi ạ... sau khi tích góp được một khoản nào đấy.

Chắc hẳn trong ánh mắt của tôi để lộ một niềm tin ngây thơ đến nỗi ông bác sĩ bật cười, vỗ nhẹ vào má tôi rồi tiễn chúng tôi.

Tôi chờ đợi là vừa về đến nhà, mẹ tôi sẽ nhẩy bổ vào tôi mà chửi rủa, có lẽ còn đánh cho tôi một trận nữa. Nhưng về nhà, mẹ tôi chẳng nói chẳng rằng, nhóm bếp chuẩn bị thức ăn cho tôi, tuy trời đã khuya. Đặt chảo lên bếp, mẹ vào phòng dọn những mẩu vải ở một đầu bàn, rồi bày bàn ăn. Tôi ngồi trên chiếc đi-văng mới đây mẹ đã kéo tóc tôi ấn xuống và lẳng lặng nhìn mẹ. Tôi vô cùng bối rối vì mẹ không những không trách mắng tôi, mà thậm chí còn tỏ ra rất vui mừng, hớn hở về một điều gì đó. Bày bàn xong, mẹ vào bếp và lát sau bưng chảo quay trở lại.

- Ra ăn đi, con.

Thật tình, tôi đói cào cấu. Tôi ngượng ngùng đến bên bàn và ngồi xuống chiếc ghế mẹ đã ân cần kéo ra cho tôi. Trong chảo có một món đặc biệt: thịt và trứng.

- Nhiều quá, mẹ ạ - Tôi nói.

- Ăn đi, bổ lắm đấy... Con phải ăn đi - Mẹ đáp.

Tôi thấy sự chú ý này của mẹ đối với tôi cứ lạ lùng thế nào ấy, nó hơi có vẻ giễu cợt, nhưng không hề mang tính chất thù ghét nào cả. Ngồi im một lát, mẹ lại lên tiếng hỏi, giọng để lộ một chút cay độc:

- Thế Gino không nghĩ ra chuyện cho con ăn à?

- Chúng con ngủ thiếp đi – Tôi đáp – Sau đó thì trời đã khuya.

Mẹ không nói năng gì, mà chỉ đứng nhìn tôi ăn. Như mọi khi, mẹ lấy thức ăn cho tôi, nhìn tôi, rồi vào ăn ở bếp. Mẹ không bao giờ ngồi ăn cùng một bàn với tôi, mẹ ăn ít hoặc ăn những thứ tôi ăn còn lại, hoặc ăn những thứ dở hơn. Mẹ nhìn tôi như nhìn một vật quý dễ vỡ, một vật quý duy nhất mẹ có và cần phải giữ gìn cho thật chu đáo. Sự chăm chút ân cần và ngưỡng mộ này từ lâu chẳng làm tôi ngạc nhiên nữa. Song lần này, sự bình tĩnh và dáng vẻ hả hê của mẹ gây cho tôi một nỗi lo ngại bâng quơ.

- Mẹ giận con vì con và anh Gino đã... Nhưng anh ấy hứa sẽ lấy con... Chẳng bao lâu nữa chúng con sẽ cưới nhau mẹ ạ.

Mẹ liền đáp luôn:

- Mẹ không còn giận con nữa... Mẹ tức là phải chờ đợi con suốt tối và rất lo... Thôi đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, ăn đi con.

Giọng hoạt bát giả dối và câu trả lời quanh co của mẹ - Tựa như khi nói chuyện với trẻ con ta không muốn trả lời các câu hỏi của chúng – đã gây cho tôi một sự hoài nghi lớn.

- Sao lại không nghĩ, mẹ? Mẹ không tin anh ấy sẽ cưới con à? – Tôi gạn hỏi.

- Tất nhiên là tin chứ, nhưng bây giờ tốt hơn hết là ăn đi.

- Không, mẹ không tin.

- Đừng sợ, mẹ tin mà, ăn đi.

- Mẹ chưa nói thật thì con sẽ không ăn đâu – Tôi tức giận tuyên bố - Tại sao mẹ có dáng vẻ hài lòng như vậy?

- Đâu có chuyện ấy?

Mẹ cầm chảo không mang vào bếp. Tôi đợi mẹ quay vào lại hỏi:

- Mẹ hài lòng phải không?

Mẹ im lặng nhìn tôi một lúc lâu rồi đáp giọng rất nghiêm chỉnh:

- Ừ, mẹ hài lòng.

- Tại sao cơ?

- Vì bây giờ mẹ tin chắc thằng Gino sẽ chẳng bao giờ chịu lấy con và bỏ con thôi.

- Không đúng, anh ấy bảo là anh ấy sẽ cưới mà.

- Không cưới. Cái mà nó muốn, nó đã giành được rồi... Nó sẽ không lấy con và sẽ bỏ rơi con.

- Thế nhưng tại sao anh ấy lại không lấy con?... Mẹ làm ơn giải thích cho con xem nào.

- Nó không lấy và sẽ bỏ rơi con... Nó chỉ vui chơi với con rồi nó sẽ bỏ rơi, con sẽ không nhận được một đồng xu mẻ nào của cái tên quần manh áo mảnh ấy đâu.

- Tại sao mẹ lại vui?

- Tất nhiên, bây giờ mẹ tin chắc bọn bay sẽ không lấy nhau.

- Nhưng như thế thì mẹ được lợi lộc gì? – Tôi tức giận và cay đắng thốt lên.

- Nếu nó muốn lấy con, nó đã chẳng ngủ với con - Mẹ bỗng tuyên bố - Mẹ là vợ chưa cưới của bố mày trong suốt hai năm, mãi đến cận ngày cưới bố mày mới hôn tao, còn cài thằng này nó chơi bời với mày rồi sẽ bỏ rơi thôi. Tao nói chớ có sai... Mẹ mừng vì đã xảy ra như vậy, nếu không mày lấy nó thì khổ một đời.

Thâm tâm tôi cảm thấy mẹ nói đúng, nước mắt tôi trào ra.

- Con biết mẹ chẳng muốn con có gia đình. Mẹ muốn con có cuộc sống như Angelina – Tôi bảo.

Angelina sống ở khu phố chúng tôi. Thoạt đầu cô ta thay đổi chưa cưới cứ xoành xoạch, sau đó công khai làm điếm.

- Mẹ muốn con sung sướng - Mẹ làu bàu, rồi thu dọn bát đĩa, bưng vào bếp rửa.

Ngồi lại một mình, tôi suy ngẫm một hồi lâu lời mẹ. Tôi nhớ lại những lời hứa của Gino, hành vi của anh và cố từ thuyết phục là mẹ nhầm. Nhưng tôi lúng túng trước thái độ tin tưởng, bình tĩnh của mẹ, trước những nét vui vẻ hài lòng của mẹ. Trong lúc đó mẹ rửa bát đĩa ở trong bếp. Sau đó tôi thấy mẹ xếp đĩa vào chạn và vào buồng ngủ. Đợi một lát, tôi tắt đèn, và mệt mỏi rã rời chân tay, tôi nằm xuống cạnh mẹ.

Cả ngày hôm sau, tôi cứ đắn đo xem có nên nói với Gino về nỗi ngờ vực của mẹ không, nghĩ đi nghĩ lại tôi thấy không yên. Lúc này, thật ra tôi sợ Gino bỏ rơi tôi như mẹ bảo và sợ nói lại với anh như lời mẹ để khỏi vấp phải những suy nghĩ tương tự. Lần đầu tiên tôi nhận thức rằng là đàn bà con gái đã trao thân cho đàn ông thì hoàn toàn phục tùng họ và không thể buộc họ hành động theo ý mình nữa. Song, dẫu sao tôi vẫn tin Gino sẽ giữ lời hứa và hành vi của anh trong buổi gặp gỡ đầu tiên giữa hai người củng cố niềm tin cho tôi.

Tôi biết Gino sẽ ân cần và rất dịu dàng với tôi, nhưng sợ anh sẽ không nói đến chuyện cưới xin hoặc cùng lắm nhăng cuội mấy lời chung chung. Nhưng khi xe vừa dừng lại tại một chỗ ở gần xa lộ, Gino bảo tôi rằng anh có ý định tổ chức đám cưới trong thời hạn không quá năm tháng. Niềm vui của tôi lớn tới mức không kìm được, tôi buột miệng nói ra những lời mẹ bảo:

- Thế anh có biết em đang nghĩ gì không? ... Em nghĩ rằng sau sự việc xảy ra tối qua, anh sẽ bỏ rơi em.

- Thế em cho anh là một thằng đểu à? – Anh tức giận hỏi.

- Không, nhưng em biết rằng nhiều người đàn ông đã xử sự như vậy.

- Em ạ, anh có thể phật ý đấy – Gino không để ý trả lời câu hỏi của tôi, nói tiếp – Ý kiến của em về anh nghe kỳ nhỉ? Em yêu anh như thế đấy.

- Em yêu anh – Tôi đáp, giọng lạc đi – Nhưng em lo anh không yêu em nữa.

- Lẽ nào anh lại để cho em có lý do nghĩ như vậy?

- Không, nhưng...

- Em ạ - Anh bỗng nói – Em đã xúc phạm anh như vậy, anh sẽ đưa em đến xưởng họa ngay bây giờ - Và anh làm ra vẻ nổ máy xe ôtô.

Tôi hốt hoảng ôm chặt lấy cổ Gino và van nài:

- Thôi, đừng giận nữa, anh, ấy là em nói thế thôi... Bỏ qua những lời vừa rồi của em đi.

- Nói sao có nghĩa là nghĩ vậy... nghĩ vậy thì nghĩa là không yêu.

- Nhưng em yêu anh.

- Thế có lẽ anh thì không đấy – Anh ác miệng nói – Em cho rằng anh lăng nhăng với em xong rồi bỏ rơi đấy... Kỳ cục thế mà mãi tới lúc này em mới nhận thấy điều đó.

- Gino, sao anh lại nói với em như vậy? – Tôi hỏi, mắt nhòa lệ - Em đã làm gì anh nào?

- Chẳng làm gì cả - Anh đáp và nổ máy xe – Bây giờ anh sẽ đưa em tới xưởng họa.

Xe chuyển bánh, Gino nghiêm mặt và cau có ngồi sau tay lái, còn tôi không kìm được nước mắt, ngó nhìn cột cây số thấp thoáng ngoài cửa xe, ngó nhìn những hình bóng các ngôi nhà trong thành phố nổi lên trên đường chân trời nơi cuối cánh đồng. Tôi nghĩ mẹ hân hoan vui mừng khi biết chúng tôi đã xích mích với nhau và biết rằng, như mẹ dự đoán trước, Gino muốn bỏ tôi. Trong cơn tuyệt vọng, tôi mở cửa xe, nhoài ra ngoài và bảo:

- Dừng xe lại ngay, nếu không em lao xuống đấy.

Đưa mắt nhìn tôi, Gino giảm tốc độ và cho xe chạy ở lề đường rồi đậu sau một đống đá dăm. Sau đó anh tắt máy kéo phanh tay và quay lại bảo tôi, vẻ sốt ruột:

- Nào, nói gì thì nói đi, nhanh nhanh lên.

Tôi thấy anh đúng là muốn bỏ rơi tôi, nên đã hăng hái thuyết phục, đến tận bây giờ, khi nhớ lại nỗi xúc động của tôi dạo ấy, tôi thấy nó vừa buồn cười vừa cảm động. Tôi đã thổ lộ tôi yêu anh biết bao thậm chí còn bảo rằng cưới hay không cũng không quan trọng, được làm tình nhân của anh là tôi vui rồi. Anh nghe tôi nói, vẻ buồn bã và lắc đầu bảo:

- Thôi..., thôi, hôm nay thế đủ rồi... Có lẽ ngày mai anh sẽ bỏ đi xa.

Chúng tôi cãi nhau một hồi lâu trước thái độ rất mực chín chắn của anh, tôi đã mấy lần không kìm được nước mắt và vô cùng tuyệt vọng. Dần dần tâm trạng buồn rầu của anh qua đi và cuối cùng, sau những cái hôn lâu vô tận và những cái vuốt ve tôi đã phung phí một cách vô ích, tôi nghĩ rằng mình đã thắng anh. Tôi rủ anh xuống hàng ghế phía dưới và hiến thân cho anh. Lẽ ra tôi phải hiểu rằng hành động như vậy, tôi không những không giành được thắng lợi mà càng phụ thuộc vào anh, ấy là chưa kể tôi để lộ rõ mình sẵn sàng thuộc về anh không thuần túy do dục vọng, mà chỉ là lấy lòng anh bằng mọi giá khi thấy lời nói chưa đủ sức thuyết phục. Tất cả đàn bà con gái đang yêu mà nghi ngờ chuyện họ được yêu đều hành động như vậy. Dạo đó tôi còn mù quáng cho rằng anh tế nhị và có phẩm hạnh mực thước và không nhận ra tất cả những điều đó đều thuộc tính đạo đức giả bẩm sinh của anh. Anh làm và nói điều anh thấy cần phải nói và làm đúng lúc.

Ngày cưới đã được ấn định và tôi liền bắt tay vào việc chuẩn bị. Tôi và Gino quyết định thời gian đầu sau khi cưới nhau thì tạm thời sống cùng với mẹ. Ngoài phòng lớn, bếp và phòng ngủ, còn có một phòng nữa, do không có tiền, mẹ đã bỏ không, chẳng bày biện đồ đạc gì cả. Chúng tôi tống vào đấy những thứ đồ cũ, vô dụng, ta thử hình dung mọi cái trong nhà tôi đều cũ kỹ và chẳng đáng giá thì thử hỏi những thứ tống vào đấy là những đồ như thế nào. Sau những cuộc trao đổi triền miên chúng tôi phác họa được một kế hoạch như sau: chúng tôi sẽ trang bị đồ đạc cho căn phòng ấy rồi sẽ về ở đấy. Ngoài ra cần phải may quần áo cho tôi. Hai mẹ con tôi rất

nghèo, nhưng qua lời mẹ tôi tôi biết được rằng mẹ có dành dụm được một chút ít, mẹ đã tích cóp cho tôi khoản tiền ấy để có khi cần đến. Khi nào tôi không rõ, nhưng tất nhiên phải để chi dùng cho đám cưới của tôi lấy một người nghèo khổ và bấp bênh. Tôi gặp mẹ và bảo:

- Tiền mẹ có, mẹ đã tích góp cho con, đúng không mẹ?

- Đúng.

- Nếu mẹ muốn thấy con hạnh phúc, mẹ hãy cho con số tiền ấy, con sẽ trang bị vào căn phòng trống ở nhà ta và sẽ cùng anh Gino sống tại phòng ấy... Nếu mẹ để dành số tiền đó cho con thì đây là lúc mẹ cho con.

Tôi chờ đợi những lời chửi bới, cảnh om xòm và cuối cùng là lời khước từ. Nhưng cứ lẳng lặng nghe tôi xin xỏ, vẻ mặt mẹ bình tĩnh một cách giễu cợt, làm tôi chán nản chẳng khác gì như khi tôi từ biệt thự trở về vào cái đêm nọ.
- Thế nó không cho gì à? - Mẹ chỉ hỏi có vậy.

- Tất nhiên là có chứ ạ - Tôi nói dối – Anh ấy đã trao đổi về chuyện đó... Nhưng con cũng phải đóng góp chứ mẹ.

Mẹ ngồi bên cửa sổ, ngước mắt nhìn khỏi công viên và bảo:

- Con vào phòng ngủ, mở ngăn kéo tủ trên ra... trong có một chiếc hộp bằng bìa đựng cuốn sổ tiết kiệm và ít đồ nữ trang bằng vàng... Cầm lấy cuốn sổ đó và chỗ vàng, mẹ tặng con đấy.

Vàng chẳng có bao lăm: một chiếc nhẫn, một đôi hoa tai và sợi dây chuyền. hồi còn nhỏ, tôi đã trông thấy mấy thứ đồ quý thảm hại này được bọc giấu trong mấy mảnh vải vụn, dạo đó, tôi cho rằng đây là một kho báu. Tôi ôm hôn mẹ thắm thiết. Mẹ đẩy tôi ra, tuy không thô bạo nhưng lạnh lùng và bảo:

- Cẩn thận... mẹ đang cầm kim... khéo bị đâm đấy.

Dẫu sao, tôi cũng tự cảm thấy áy náy thế nào ấy. Mơ ước thì nhiều, nhưng đạt được lại chẳng là bao, tôi những muốn đạt được nhiều hơn nữa để cả mẹ cũng vui sướng.

- Mẹ ạ, chẳng qua mẹ chỉ muốn chiều lòng con thì con sẽ không nhận một thứ gì đâu – Tôi nói.

- Đúng, tất nhiên không phải để làm vừa lòng nó - Mẹ đáp và lại bắt tay vào công việc.

- Quả thật mẹ không tin rằng con và anh Gino sẽ lấy nhau à? – Tôi dịu dàng hỏi.

- Mẹ chẳng bao giờ tin có chuyện ấy cả, huống hồ là bây giờ.

- Thế sao mẹ lại cho con tiền để mua sắm?

- Đấy có phải là tiền vất đi đâu, đồ đạc, áo xống vẫn là của con cơ mà, đồ vật hoặc tiền bạc, có gì khác nhau?

- Thế mẹ có cùng con ra cửa hàng chọn các thứ không?

- Lạy Chúa - Mẹ gầm lên – Tôi không muốn biết gì hết... Tự mà lo liệu lấy, đi mà chọn, tôi không biết gì để mà khuyên với bảo cả.

Mẹ tỏ ra đặc biệt trái tính trái nết trong tất cả những vấn đề liên quan đến đám cưới của tôi, tôi biết sự trái tính trái nết này của mẹ không phải do đạo đức, tính tình và địa vị của Gino nảy ra, mà do quan niệm của chính bản thân mẹ về cuộc sống. Điều người khác cho là kỳ cục thì chính mẹ coi là hoàn toàn tự nhiên: Mọi phụ nữ chăm chăm bảo con gái mình lấy chồng sớm thì mẹ cố mong cho tôi vẫn là gái chưa chồng.

Do đó giữa mẹ con tôi đã nẩy nở cuộc đấu tranh thầm lặng... mẹ muốn đám cưới của tôi không thành và tôi phải thú nhận lý lẽ của mẹ đúng, ngược lại, tôi muốn đám cưới của tôi thành và mẹ phải công nhận quan điểm của tôi về cuộc sống là đúng. Vì vậy, tôi cho rằng toàn bộ sự tồn tại của tôi phụ thuộc vào điều tôi có lấy được Gino hay không. Tôi cay đắng nhận thấy mẹ hằn học theo dõi sự bận bịu của tôi và cứ những mong mọi việc sẽ đổ vỡ.

Cần phải lưu ý rằng sự khẳng khái giả tạo của Gino không hề bị ô danh ngay cả trong thời gian chuẩn bị đám cưới của chúng tôi. Tôi bảo mẹ Gino sẽ đóng tiền vào những khoản chi tiêu, ấy là tôi nói thế thôi chứ mãi tới lúc này thậm chí anh không hề hé răng đả động đến chuyện đó. Vì vậy tôi ngạc nhiên và vui mừng khi Gino thẳng thừng đề nghị đưa tôi một khoản tiền nhỏ để chuẩn bị đám cưới. Anh xin lỗi vì số tiền quá ít ỏi, viện cớ không thể đưa hơn được vì vẫn phải gửi tiền đều đặn biếu bố mẹ. Bây giờ, nhớ lại trường hợp ấy, tôi có thể giải thích được nó chẳng qua chỉ là ý muốn tô vẽ cho bản thân và tủ vai mình cho tôi phút chót. Việc này, chắc hẳn nảy sinh do lương tâm bị cắn dứt vì đã lừa dối tôi và nuối tiếc vì không thể lấy tôi làm vợ. Tôi vui mừng bảo với mẹ về khoản tiền của Gino. Mẹ cay độc nhận xét rằng khoản tiền ấy quá nhỏ nhoi để có thể đem lại một lợi ích nào đó, nhưng hoàn toàn thừa đủ để hư trương thanh thế.

Đấy là giai đoạn hạnh phúc nhất trong đời tôi. Ngày nào tôi cũng gặp Gino và thỏa lòng mây mưa ở khắp mọi nơi: trên ghế sau ôtô, tại một góc phố vắng vẻ, ngoài đồng ở vùng ngoại ô và lại ở trong biệt thự, trong phòng Gino. Một đêm, khi tiễn tôi về nhà, chúng tôi nằm luôn ra sàn chỗ đầu cầu thang tối om om trước lối ra vào căn hộ. Lần khác, sự việc diễn ra trong rạp chiếu bóng, chúng tôi ngồi khuất nơi cuối sát ngay phòng chiếu. Tôi thích cùng Gino đi tàu điện chật ních người, đến những chốn đông đúc có thể ép người sát vào anh. Tôi luôn luôn khao khát cầm tay anh, vuốt tóc anh, tìm mọi cách để được vuốt ve anh, bất kể đang ở đâu, dù cho trước bàn dân thiên hạ, vì tôi cho rằng chẳng ai để ý thấy cả; ấy là sự đam mê không kìm nén được, thường người ta hay nghĩ như vậy. Những cái vuốt ve âu yếm gây cho tôi cảm giác cực kỳ khoan khoái, chắc hẳn tôi còn cảm giác mê mẩn hơn chính bản thân Gino. Tôi cảm thấy mình

mong đợi những cái vuốt ve không chỉ vì lòng thương yêu người chồng chưa cưới, mà chính là vì khoái cảm đã gợi cho tôi hồi đó. Tuy tôi không hề nghĩ mình có thể biết được những khoái cảm tương tự khi tiếp xúc với những người đàn ông khác, song dẫu sao, theo bản năng, tôi nhận ra sự khéo léo và nỗi say mê khi vuốt ve Gino không chỉ để thổ lộ tình yêu của tôi với anh mà còn cho rằng tất cả những điều đó là hoàn toàn tự nhiên, chắc hẳn với một ai khác Gino, đặc tính này cũng xuất hiện.

Nhưng dạo ấy, tôi chỉ nghĩ tới mỗi chuyện lấy chồng. Hy vọng kiếm được nhiều tiền hơn, tôi lao vào giúp mẹ không biết mệt là gì và thường đi ngủ rất muộn. Vào những ngày không phải làm mẫu, tôi và Gino lang thang khắp các cửa hàng và ngắm đồ gỗ cùng những thứ cần sắm khác. Tôi có ít tiền, chính vì vậy phải lựa chọn những đồ mua sắm cẩn thận và xét nét như vậy. Tôi yêu cầu đưa cho xem những thứ rõ ràng không đủ khả năng mua, ngắm chúng một hồi lâu, mặc cả rút bớt giá, rồi bảo rằng tôi rất thích, hoặc hứa hẹn sẽ quay trở lại vào một lần khác và bỏ đi không hề mua gì cả. Tôi không nhận thấy việc tôi thường hay lui tới các cửa hàng – nơi tôi khao khát ngắm những thứ khả năng không thể mua được – đã vô tình xúi tôi đồng tình với mẹ: không có tiền thì không thể có hạnh phúc trọn vẹn. Sau lần thứ hai đến thăm ngôi biệt thự, khi tôi lại được ngó vào nhìn thiên đường của sự xa hoa mà tôi đã bị xua đuổi, mặc dù không hề phạm một lỗi lầm nào, tôi bất giác cảm thấy cay đắng và căm phẫn. Song, như lần đầu, tôi cố gạt ra khỏi đầu óc mình những suy nghĩ về nỗi bất công này. Tình yêu là của cải duy nhất của tôi và nhờ nó tôi cảm thấy mình bằng vai phải lứa với những phụ nữ thành đạt hơn.

Cuối cùng, bàn đi tính lại mãi, tôi quyết định mua những thứ, nói chung là giản dị. Tôi mua chịu trả dần trọn bộ đồ gỗ kiểu hiện đại, trang bị cho phòng ngủ gồm một chiếc giường đôi, bàn trang điểm có lắp gương, một chiếc tủ con, mấy cái ghế và một chiếc tủ lớn. Đấy chỉ là những thứ bình thường nhất, rẻ tiền và được gia công không phải là tinh vi, nhưng tôi đã thích mê mẩn ngay bộ đồ gỗ của mình. Tường đã quét vôi trắng, cửa ra vào và cửa sổ được sơn lại, sàn nhà được đánh si bóng nên căn nhà của chúng tôi giống như một đảo nhỏ và sạch sẽ nằm giữa biển cả bẩn thỉu. Cái ngày người ta chở đồ đạc tới là ngày hạnh phúc nhất đời tôi. Thậm chí tôi không tin rằng căn phòng sạch sẽ, sáng sủa, thơm mùi vôi và sơn này thuộc về tôi, nên một niềm vui vô tận hòa xen vào nỗi khoan khoái. Đôi lúc, khi không thấy mẹ dõi theo, tôi thơ thẩn đi trong phòng mình, ngồi hàng giờ trên tấm nệm trần ngắm tài sản của bản thân. Ngồi im bất động như tượng, tôi ngắm bộ đồ gỗ, bụng không tin là có thực và chỉ sợ nó biến mất trong giây phút để lại những bức tường trơ trụi. Chốc chốc tôi đứng lên, lấy khăn thận trọng lau bụi bặm trên đồ vật làm mặt gỗ bóng lộn lên. Tôi nghĩ cứ tiếp tục như thế này thì một ngày nào đó tôi thậm chí sẽ hôn đồ đạc của mình. Cửa sổ không treo rèm trông ra một cái sân lớn bẩn thỉu nằm lọt giữa các ngôi nhà cũng thấp lè tè và dài dằng dặc như nhà chúng tôi. Sân tựa hệt sân nhà tù hoặc sân bệnh viện, nhưng đắm mình trong giấc mơ, tôi chẳng nhận thấy gì hết và lòng rộn ràng hạnh phúc, tưởng đâu căn phòng của tôi có những cửa trông ra vườn cây có khoảng vườn cây cối sum sê tuyệt đẹp. Tôi hình dung ra cuộc sống của tôi và Gino tại nơi đây, trong căn phòng này, hình dung chúng tôi sẽ ngủ và sẽ yêu nhau nơi đây ra sao. Tôi còn nghĩ xem nếu có khả năng thì mua sắm những gì thêm nữa: chỗ này sẽ để một lọ hoa, chỗ kia cái đèn, còn chỗ đằng kia, một chiếc gạt tàn thuốc lá hoặc đồ mĩ nghệ trang trí nho nhỏ nào đó. Tôi buồn một nỗi là không thể nào bố trí được một buồng tắm, tuy không lát gạch men trắng, bóng và lắp các

thứ đồ mạ kền như ở biệt thự, song dẫu sao cũng là một buồng tắm mới, sạch sẽ. Tôi quyết định giữ cho căn phòng mình sạch sẽ và ngăn nắp. Sau khi thăm ngôi biệt thự, tôi tin rằng sự tráng lệ mở đầu chính từ sự ngăn nắp và sạch sẽ.

Chương bốn

Tôi vẫn tiếp tục làm người mẫu cho các họa sĩ và kết bạn với Gisella, một người mẫu. Gisella là một cô gái dáng người cao khỏe khoắn, nước da trắng, mái tóc quăn đen, mắt xanh sâu hoắm nhỏ tí và đôi môi mọng đỏ. Tính tình cô ta chẳng giống tôi chút nào: hay nổi nóng, cục cằn, kiêu căng và đồng thời rất thực tế và vụ lợi. Tôi cho rằng chính vì sự khác biệt này về tính cách đã gắn bó chúng tôi. Tôi chẳng rõ, ngoài làm người mẫu ra, cô ta có làm thêm gì nữa không, nhưng cô ta ăn mặc đẹp hơn tôi nhiều và chẳng cần giấu giếm nói toạc ra rằng mình nhận quà tặng và tiền bạc của một người cô gọi là chồng chưa cưới. Tôi còn nhớ mùa đông năm ấy, cô ta diện chiếc áo vét có cổ áo và cổ tay bằng lông cừu non màu đen làm tôi vô cùng thèm muốn. Chồng chưa cưới của cô có tên là Ricardo. Tôi thấy anh chàng thanh niên cao lớn, béo tốt và lạnh lùng, mặt nhẵn như vỏ trứng ấy rất đẹp trai. Đầu tóc anh ta lúc nào cũng chải chuốt cẩn thận và bôi sáp, quần áo chỉnh tề, bố anh ta mở cửa hiệu bán cravat và áo lót đàn ông , Ricardo khờ khạo đến mức đần độn, niềm nở, vui tính và thậm chí, có lẽ còn tốt bụng nữa. Anh ta là tình nhân của Gisella, tôi nghĩ rằng hai người đã không thỏa thuận với nhau về chuyện cưới xin như tôi và Gino. Nhưng Gisella vẫn hi vọng lấy anh ta, tuy rằng chẳng quá trông mong vào điều đó. còn Ricardo, tôi tin chắc anh ta chẳng mảy may nghĩ tới chuyện cưới Gisella. Gisella không thông minh lắm, nhưng dày dạn hơn tôi nhiều, vì vậy cô ta quyết định che chở và dìu chắt tôi. Tóm lại, cô ta nhìn đời và nhìn nhận hạnh phúc giống hệt như mẹ tôi. Có điều, mẹ đã đi đến kết luận đắng cay và đầy ngờ vực như vậy là vì mẹ đã phải trải qua biết bao nhiêu nỗi ngao ngán và cảnh túng quẫn, còn Gisella đã có những cách nhìn nhận ấy do hậu quả của sự đần độn kết hợp với thói kiêu căng ngang bướng của cô ta. Mẹ dừng lại - nếu có thể diễn đạt được như vậy - ở việc tuyên bố những ý nghĩ ấy. Đối với mẹ, tán thành về mặt hình thức những nguyên tắc của mẹ, quan trọng hơn là đem áp dụng chúng trong thực tiễn. Gisella luôn luôn chỉ nghĩ như vậy và thậm chí không hề hoài nghi rằng có thể nhìn nhận sự vật một cách khác. Cô ta ngạc nhiên khi thấy tôi xử sự không giống cô ta , và một bận, khi tôi bóng gió nói rằng tôi không đồng tình với cách nhìn nhận như vậy thì sự ngạc nhiên liền chuyển thành nỗi bực tức. Cô ta bỗng vỡ lẽ rằng tôi không những chẳng cần đến sự che chở và lời khuyên bảo, mà thậm chí nếu muốn, tôi có thể từ cao điểm những khát vọng vô tư và chân thành của bản thân lên án cô ta. Vì vậy Gisella quyết định, có lẽ cũng là do vô ý thức mà thôi, làm những ước mơ của tôi lụi tàn và cố gò tôi giống cô ta. Trong khi đó, thấy tôi khiêm tốn, cô liền thường gọi tôi là đồ ngốc. Cô thường nhai đi nhai lại là người nhìn tôi hủy hoại thân xác và ăn mặc chẳng ra gì mà thấy thương thương, vì cô được một hình thức như tôi thì muốn đổi đời lúc nào là có thể đổi đời được ngay. Cuối cùng, vì xấu hổ sợ Gisella nghĩ - cầu mong không phải như vậy – là tôi chẳng bao giờ có quan hệ với đàn ông, nên tôi đã kể cho cô ta nghe về Gino, bảo rằng chúng tôi đã đính hôn và sắp lấy nhau. Cô ta liền hỏi luôn Gino làm nghề gì và khi biết anh là lái xe, cô ta cau mày tỏ vẻ khinh bỉ. Nhưng dẫu sao, Gisella vẫn yêu cầu tôi giới thiệu cô ta với anh.

Gisella là cô bạn thân của tôi, còn Gino là chồng chưa cưới của tôi, bây giờ tôi có thể bình tĩnh suy xét họ, nhưng dạo đó tôi chưa hiểu biết nhiều về cuộc sống và chưa biết nhìn nhận người. Như tôi đã nói, tôi coi Gino là một con người lý tưởng còn Gisella, tuy cô ta có những nhược điểm rành rành ra đấy, tôi cho rằng lòng tốt và thái độ cư xử dễ chịu với tôi bù đắp lại. Tôi đoán rằng cô ta quan tâm tới số phận của tôi không phải do ghen ghét tính sạch sẽ của tôi mà cũng chẳng có ý định quyên dỗ tôi mà là do lòng tốt. Vì vậy, tôi không thể không xốn xang thu xếp cho hai người gặp nhau. Buổi làm quen diễn ra trong tiệm cà phê. Gisella luôn giữ vẻ im lặng thận trọng và ngỗ ngược. Tôi nhận thấy Gino quyết định quyến rũ Gisella, vì như mọi bận, anh kể về ngôi biệt thự, tâng bốc sự giàu sang của chủ mình, tựa hồ như muốn làm cho cô ta lóa mắt và che giấu địa vị bình thường của bản thân. Nhưng Gisella không chịu nhượng bộ và vẫn chăm chăm nhìn Gino với vẻ ác cảm. Sau đấy, tôi không còn nhớ lý do tại sao, cô ta nhận xét:

- May cho anh là đã gặp được Adriana đấy.

- Tại sao? – Gino ngạc nhiên hỏi.

- Vì thường là lái xe có quan hệ với các cô hầu cơ.

Tôi thấy Gino thay đổi sắc mặt, song anh chẳng phải là loại người dễ bị chộp một cách bất ngờ.

- Chị nói đúng, hoàn toàn đúng – Anh chậm dãi nói giọng hạ thấp như giọng một con người lần đầu tiên suy nghĩ về một vấn đề như vậy – Đúng là anh lái xe trước đây khi tôi chưa đến làm đã lấy một cô nấu bếp... đương nhiên thôi biết làm thế nào được? Đối với tôi, lẽ ra cũng phải như vậy... Lái xe lấy cô người hầu, còn cô người hầu lấy lái xe... Sao trước đây tôi không nghĩ đến chuyện đó nhỉ? Nhưng tôi thích Adriana làm người rửa bát đĩa, chứ chẳng muốn làm người mẫu tý nào – Anh khinh khỉnh nói tiếp và giơ tay dường như lường trước Gisella sẽ phản đối – Nói chung chúng tôi không thú cái nghề ấy, không chỉ vì phải cởi tuốt áo sống trước mặt đàn ông đàn ang, tất nhiên tôi chẳng thể nào quen nổi chuyện đó, mà chủ yếu công việc ấy đòi hỏi những sự quen biết và những thiện cảm đáng ngờ - Nói đến đây anh lắc đầu và bĩu môi. Sau đó anh đưa thuốc lá ra mời: - Chị hút thuốc.

Gisella không biết nói sao và chỉ từ chối không hút thuốc. Rồi cô ta nhìn đồng hồ và bảo:

- Adriana, đã đến lúc phải đi rồi.

Đúng là đã khuya, chúng tôi chào Gino và bước ra ngoài. Ra đến phố, Gisella tuyên bố:

- Cậu sắp phạm một sai lầm cực lớn... mình chẳng bao giờ lấy một người như vậy.

- Cậu không thích anh ấy à? – Tôi băn khoăn hỏi.

- Chẳng thích một chút nào... Cậu bảo anh ta cao lớn, thật ra anh ta còn hơi thấp hơn cậu... mắt gian lắm, chẳng dám nhìn thẳng vào mặt... chẳng thật bụng và nói năng đến giả tạo, thấy rõ ngay là nói một đằng, làm một nẻo... Sau nữa, không hiểu sao lái xe quèn mà cứ vênh váo như vậy?

- Nhưng mình yêu anh ấy – Tôi phản đối.

Cô ta bình tĩnh đáp:

- Đúng, nhưng hắn ta chẳng yêu cậu... rồi hắn sẽ bỏ rơi cậu cho mà xem.

Tôi sửng sốt trước những lời tiên đoán nói ra với một giọng đầy tin tưởng này, và giống như lời mẹ. Bây giờ tôi có thể tiên đoán rằng, do rất ác cảm với Gino, trong mỗi một tiếng đồng hồ, Gisella đã nhận rõ tính tình của anh ta hơn tôi trong suốt mấy tháng vừa rồi. Về phần mình, Gino có những nhận xét không hay về Gisella mà sau này tôi buộc phải phần nào tán thành. Thật ra, tôi không có nhận xét gì, chẳng phải vì thiếu kinh nghiệm, mà còn do lòng yêu mến của tôi đối với cả hai người. Song của đáng tội, nếu ta có ấn tượng ban đầu không tốt về một con người thì hầu như nó sẽ mãi mãi được xác định.

- Chỗ quê anh – Gino bảo – người ta gọi những người phụ nữ như Gisella là dễ dãi.

Tôi ngạc nhiên, Gino giải thích:

- Cô ấy có điệu bộ và tính cách của gái đứng đường... vênh váo vì ăn mặc đẹp... tiền của đâu mà ăn mặc đẹp vậy?

- Chồng chưa cưới của nó mua cho.

- Mỗi tối một chồng chưa cưới... Đấy tùy em lựa chọn, hoặc là anh hoặc cô ta.

- Ý anh định nói gì vậy?

- Anh muốn nói em có thể xử sự tùy ý em... Nhưng nếu em muốn kết bạn với cô ta thì anh và em sẽ ai đi đường nấy... hoặc anh, hoặc cô ta.

Tôi định khuyên can anh nhưng không xong. Tất nhiên, anh đã bị xúc phạm trước thái độ miệt thị của Gisella. Hơn nữa, sự ác cảm này có lẽ thể hiện quyết định không từ bỏ vai trò người chồng chưa cưới của mình, mà để tuân thủ, Gino đã đóng tiền vào việc chuẩn bị đám cưới. Như mọi lần, anh biết cách thể hiện một cách tuyệt vời những tình cảm mà lòng anh không hề thấy rung động.

- Người phụ nữ của tôi không được kết bạn với cái đồ phụ nữ bán mình – Anh ngang bướng khẳng định.

Cuối cùng, do sợ đám cưới của chúng tôi không thành, tôi đã phải hứa với anh sẽ không gặp Gisella nữa, tuy đó là một điều không thể thực hiện được, vì tôi và Gisella làm người mẫu cùng một lúc trong cùng một xưởng họa.
Từ hôm ấy tôi tiếp tục giấu Gino gặp Gisella. Hễ có dịp, cô ta lại nói đến cuộc đính hôn của tôi với một giọng chế giễu và khinh bỉ. Tôi phạm sai lầm là đã đi kể cho cô ta nghe những mối quan hệ giữa tôi và Gino, còn cô ta lợi dụng sự cởi mở của tôi để chê cười cuộc sống hiện tại và tương lai của tôi. Anh bạn Ricardo của cô ta, do nhận thấy giữa tôi và Gisella không hề có một sự khác nhau nào, đồng thời coi cả hai chúng tôi đều là loại con gái nhẹ dạ và không đáng được kính trọng, nên đã thích tham gia vào trò chơi của Gisella. Anh ta hiền hậu và đần độn giễu cợt tôi. Vì tôi đã nói, anh ta là một người chẳng thông minh, cũng chẳng độc ác. Đối với anh ta, cuộc đính hôn của chúng tôi là một trò đùa, một cơ hội để giết thời gian. Còn Gisella coi sự đoan chính của tôi là một lời quở trách thường xuyên đối với cô ta nên muốn biến tôi giống cô ta để tước bỏ của tôi những quyền phê phán hành vi của cô ta, vì vậy trong khi nhạo báng, cô ta xen vào bao lời cay độc và ra sức xúc phạm, lăng nhục tôi.

Cô ta nhiều lần đề cập đến chỗ yếu của tôi về áo quần. Chẳng hạn cô ta bảo: "Hôm nay đi với cậu ngoài phố mình ngượng chín người". Hoặc cô ta tuyên bố: "Anh Ricardo chẳng khi nào để mình phải khoác những đồ giẻ rách này... đúng không, anh Ricardo? Tình yêu không thể chứng minh bằng lời nói mà bằng việc làm cơ".

Do ngây thơ, lần nào tôi cũng bị mắc bẫy, hết sức bảo vệ Gino, bảo vệ với niềm tin tưởng có sút kém hơn những chiếc áo dài của mình và cuối cùng, đỏ mặt, mắt đẫm lệ, tôi thú nhận mình thua cuộc. Một lần, chắc thương hại tôi, Ricardo bảo:

- Hôm nay anh muốn mua tặng Adriana một món quà... Đi đi Adriana, anh sẽ mua tặng em một cái ví xách tay.

Nhưng Gisella đã phản đối:

- Không, không, không tặng quà gì hết... Nó có Gino lo rồi, để anh ta tặng nó quà.

Ricardo tặng tôi món quà ấy chẳng qua vì lòng tốt bụng thôi, nên liền từ chối ngay, song anh ta đã không đoán được món quà ấy của anh ta sẽ đem lại cho tôi một niềm vui lớn. Và để chọc tức họ, tôi liền đến cửa hàng, dùng tiền của mình mua một cái ví xách tay. Ngày hôm sau, tôi xách ví đến gặp họ và bảo Gino đã tặng tôi. Đây là thắng lợi duy nhất trong cuộc chiến tranh ngán ngẩm của chúng tôi mà tôi đã giành được. Tôi phải trả giá không rẻ: chiếc ví đẹp và đắt.

Khi Gisella cho rằng nhờ thóa mạ và khuyên bảo cô ta đã lung lạc và đánh quỵ được tôi, cô ta liền bảo là muốn đưa ra cho tôi một đề nghị:

- Có điều phải để cho mình nói hết đấy - Cô ta nói tiếp - Đừng làm bộ làm tịch như mọi lần, đừng có hờn dỗi nếu chưa nghe hết đầu đuôi câu chuyện.

- Nói đi - Tôi đáp.

- Cậu biết rằng – Gisella mở đầu – mình yêu cậu, có thể nói như chị em ruột... Với hình thức của cậu, cậu có thể có bất kỳ những gì cậy muốn... Mình ức không tưởng được khi thấy cậu ăn mặc như một kẻ đói rách... nghe đây! – Cô ta đưa mắt nhìn tôi, rồi trịnh trọng nói tiếp: - Mình biết một Signor rất hào hoa, phong nhã, nghiêm túc, đã thấy được cậu và để ý đến cậu... Anh ấy đã có vợ, nhưng gia đình sống ở tỉnh lẻ. Anh ấy là một nhân vật quan trọng trong Sở Cảnh sát – Cô ta hạ giọng nói tiếp - Nếu cậu muốn làm quen với anh ấy, mình sẽ giới thiệu cho... Như mình đã bảo, anh ấy là một người rất hào hoa, nghiêm túc, hoàn toàn đáng tin cậy và chẳng bao giờ một ai hay biết gì hết. Nói chung, anh ấy rất bận, cậu sẽ gặp anh ấy độ một tháng hai ba lần thôi... Anh ấy chẳng có ý phản đối việc cậu tiếp tục gặp gỡ Gino, nếu cậu muốn. Và thậm chí cả việc cậu lấy Gino nữa. Theo ý mình, anh ấy cố tô đẹp cuộc sống của cậu, cậu thấy thế nào?

- Thấy rằng mình rất cảm ơn anh ta, song không thể chấp nhận được – Tôi thẳng thắn đáp.

- Tại sao – Gisella hỏi, giọng chân thành và ngạc nhiên.

- Vì không thể được, mình yêu Gino và nếu chấp nhận, mình không thể nhìn thẳng vào mắt anh ấy.

- Thế nhưng... Gino đâu biết chuyện đó.

- Chính vì vậy nên mới không thể được.

- Giá có ai đề nghị với mình điều này thì thú vị biết bao – Cô ta nói tiếp, tựa hồ như đang trò chuyện với chính mình - Thế thì mình truyền đạt lại với anh ta thế nào? Cậu nghĩ sao?

- Không, không, mình không đồng ý đâu.

- Ngốc ạ - Gisella nói, giọng chế giễu - Tự mình quay lưng với hạnh phúc của mình.

Cô ta còn thuyết phục tôi một hồi lâu, nhưng tôi khăng khăng từ chối và cô ta vùng vằng bỏ đi.

Tôi kiên quyết khước từ lời đề nghị ấy, thậm chí không đi sâu vào tìm hiểu ý nghĩa của nó. Rồi sau đấy, khi còn lại một mình, tôi thấy hơi tiếc: thế nhỡ Gisella nói đúng và đấy là cách duy nhất để nhận được những thứ tôi rất cần thì sao. Song tôi liền gạt bỏ sự quyến rũ đó và lại bấu víu vào mãnh liệt hơn vào ý nghĩ đi lấy chồng và sống tuy nghèo khổ nhưng trung thực. Tôi thấy sự hy sinh của tôi ép buộc tôi lúc này hơn bao giờ hết là phải đi lấy chồng ngay.

Song tính hiếu danh của tôi nổi lên, không kìm hãm được tôi liền kể ngay với mẹ về lời đề nghị của Gisella. Tôi hy vọng mẹ sẽ hài lòng gấp đôi: vì mẹ rất tự hào về nhan sắc của tôi, và hơn nữa, không muốn từ bỏ ý nghĩ của mình, lời đề nghị ấy vừa mang tính tâng bốc mẹ, vừa khẳng

định tính đúng đắn trong niềm tin của mẹ. Song tôi không ngờ câu chuyện của tôi đã làm cho mẹ xúc động đến vậy. Mắt mẹ ngời sáng, còn mặt ửng hồng vì vui mừng.

- Anh ta là ai vậy? - Cuối cùng mẹ hỏi.

- Một Signor ạ.

Tôi ngượng không dám nói anh ta làm việc ở Sở Cảnh sát.

- Nó bảo anh ta rất giàu có à?

- Vâng... Hình như anh ta kiếm cũng khá đấy ạ.

Mẹ không dám nói ra lời những gì hiện rõ trên nét mặt mẹ: từ chối chuyện ấy, tôi đã xử sự đến là ngu ngốc.

- Anh ta đã gặp con và bảo chú ý tới con... thế sao con không làm quen với anh ta?

- Con không đồng ý thì làm quen để làm gì hả mẹ?

- Tiếc là anh ta đã có vợ.

- Dù chưa vợ thì con cũng không muốn làm quen.

- Nhưng đây là cơ hội thuận tiện để con lập thân - Mẹ bảo – Anh ta giàu có... yêu con, còn mọi chuyện sẽ đâu vào đấy, anh ta có thể giúp đỡ con, không hề yêu cầu gì hết.

- Không, không – Tôi đáp – Những người như vậy chẳng cho không ai cái gì đâu.

- Biết đâu được?

- Không, không – Tôi khẳng định.

- Thôi được, - mẹ lắc đầu nói – Nhưng rõ ràng Gisella là một cô gái tốt bụng và thực sự quan tâm tới con. Người khác ở địa vị cô ta đã ghen tức lồng lên và chẳng dại nói ra, cô ấy là một cô bạn tốt đấy.

Sau khi tôi từ chối, Gisella thôi không đả động với tôi về Signor hào hoa nữa và điều làm tôi vô cùng ngạc nhiên – đã bỏ hẳn không giễu cợt cuộc đính hôn của tôi. Tôi vẫn bí mật gặp Gisella và Ricardo, tuy nhiên đã nhiều lần nói chuyện với Gino về cô ta, hy vọng sẽ giảng hòa cả hai người vì tôi chẳng thích lừa dối anh. Nhưng Gino không muốn nghe tôi nói, anh phẫn nộ trước hành vi của Gisella và thề rằng một khi biết tôi gặp cô ta thì quan hệ giữa tôi và anh sẽ chấm dứt. Anh nói một cách nghiêm túc, nên tôi sợ anh nhân cớ này sẽ phá đám cưới của chúng tôi.

Tôi bảo mẹ Gino không thể chịu đựng được Gisella và mẹ nhận xét, vẻ gần như không ác ý:

- Nó muốn mày không gặp Gisella chẳng phải vô cớ đâu. Rõ ràng mày sẽ suy bì thứ quần áo rách rưới mà nó bắt mày mặc với những tấm áo dài của Gisella do chồng chưa cưới tặng.

- Không, anh ấy bảo Gisella là một phụ nữ không đứng đắn.

- Bản thân nó là một người không đứng đắn... Nó mà biết mày gặp Gisella, chắc hẳn nó sẽ từ bỏ mày.

- Mẹ, mẹ không nghĩ là sẽ báo cho anh ấy về chuyện này chứ?

- Không, không đâu - Mẹ vội vã tựa hồ như nuối tiếc nói – Tao không dính dáng vào chuyện của chúng mày.

- Nếu mẹ nói với anh ấy về chuyện này, mẹ sẽ không thấy con nữa đâu – Tôi nói giọng kiên quyết.

Đợt ấm cuối thu đã đến, ban ngày trời ấm áp và quang đãng, một hôm Gisella bảo tôi rằng, cô ta, Ricardo và bạn của anh ấy muốn tổ chức một cuộc dạo chơi bằng xe hơi. Họ muốn một cô gái cùng đi với anh bạn nọ cho vui, và thế là họ quyết định mời tôi. Tôi vui vẻ nhận lời, chẳng là tôi cố không bỏ lỡ một sự giải trí nào làm cho khuây khỏa cuộc sống buồn tẻ của tôi. Tôi bảo với Gino rằng phải làm người mẫu thêm mấy giờ nữa, và sáng sớm đi đến chỗ hẹn ở bên cầu Minvio. Xe đã đậu ở đấy, khi tôi tới gần, Gisella và Ricardo ngồi trên hàng ghế trước chẳng buồn rời chỗ, còn anh bạn của Ricardo bước ra ngoài xe và tiến lại đón tôi. Anh ta hãy còn trẻ, dáng người tầm vóc, đầu hói, mặt vàng ệch, mắt to màu đen, mũi khoằm, miệng rộng, mép hơi nhếch cao, do đó trông lúc nào cũng như đang mỉm cười. Anh ta ăn mặc lịch sự, nhưng hoàn toàn chẳng giống Ricardo. Anh ta mặc chiếc áo vét giản dị màu xám sẫm, chiếc quần xám màu sáng hơn, áo sơ mi cổ cồn và cravat đen có gài kim đầu bằng ngọc trai. Giọng anh ta nhẹ nhàng, cặp mắt dịu dang, buồn bã và đồng thời khi nhìn chúng tôi chúng xem ra ngượng ngùng thế nào ấy. Anh ta xử sự đúng mực, thậm chí có phần khách sáo. Gisella giới thiệu với tôi anh ta là Stefano Astarita, tôi liền nghĩ ngay rằng đó đúng là Signor hào hoa mà cô ta đã chuyển lời đề nghị của anh với tôi. Song tôi không bất bình trước việc làm quen này, vì xét cho cùng lời đề nghị của anh ta cũng chẳng có gì là xúc phạm cả, thậm chí ngược lại, nó có phần nào làm tôi thích thú. Tôi chìa tay cho anh ta, anh ta liền đón lấy và đưa lên môi vẻ vô cùng ngưỡng mộ và hết sức khát khao. Sau đó tôi lên xe, anh ta ngồi cạnh tôi rồi chúng tôi ra đi.

Trong khi xe chạy ngang qua những cánh đồng ngả màu vàng và bon bon trên những con đường nhẵn lì tràn đầy nắng thì chúng tôi hầu như ngồi im không trò chuyện. Tôi thích thú được ngồi trên xe, thích thú về chuyến đi dạo, thích thú khi thấy gió vờn trên mặt và ngắm nhìn mãi cảnh đồng quê mà không chán. Trong đời tôi đâu có hai hoặc ba bận được đi chơi xa như vậy nên cố tận hưởng cho thỏa thuê. Tôi căng mắt ra nhìn và cố nhìn cho rõ những gì hiện ra trước mắt: đụn cỏ khô, nhà kho, cây cối, cánh đồng, các quả đồi, rừng rú. Rồi phải đến hàng

tháng, tôi nghĩ, hàng năm nữa tôi mới lại được thấy những chốn này, vì vậy cần phải nhớ tới cả những điểm nhỏ bé và cố nhớ kỹ những cảnh ấy để sau này thỉnh thoảng hồi tưởng lại. Ngay Astarita cũng ngồi im như tượng ở một khoảng cách tương đối và chi ngắm nhìn mỗi tôi. Cặp mắt buồn buồn và hau háu của anh không giây phút nào rời khỏi khuôn mặt và toàn thân tôi, và thật ra, tôi có cảm tưởng cái nhìn ấy đang sờ nắn tôi. Tôi không thể nói rằng mình khó chịu trước sự chú ý ấy, nó làm tôi xao xuyến. Sau đó, tôi cần thấy phải trò chuyện với anh để được giải khuây. Anh ta ngồi đặt tay lên gối, trên ngón tay một chiếc nhẫn cưới có gắn kim cương.

- Chiếc nhẫn đẹp quá – Tôi nói giọng thán phục.

Anh ta đưa mắt nhìn chiếc nhẫn rồi đáp:

- Đây là chiếc nhẫn của bố tôi đấy... Tôi đã tháo nó khỏi tay cụ khi cụ mất.

- Ôi! – Tôi làm ra vẻ như muốn xin lỗi, rồi chỉ chiếc nhẫn cưới nói thêm – Anh đã có vợ rồi à?

- Đúng vậy – Anh ta đáp, vẻ buồn buồn – Tôi có vợ, có con... có tất cả.

- Vợ anh có xinh không? – Tôi rụt rè hỏi.

- Không được xinh đẹp như cô – Anh khẽ bảo, giọng nghiêm trang và trịnh trọng,, tựa hồ như muốn báo tin gì rất quan trọng. Anh ta định giơ tay, bàn tay đeo nhẫn chạm vào lòng bàn tay tôi. Nhưng tôi liền né tránh và hỏi một câu chẳng đâu vào đâu:

- Anh đang sống ở đây với chị ấy à?

- Không – Anh ta đáp - Vợ tôi sống ở... – Và anh ta nêu tên một thị trấn xa xôi – Còn tôi sống ở đây, một thân một mình, hy vọng cô sẽ đến thăm tôi.

Tôi làm ra vẻ không nghe thấy anh ta nói, giọng buồn bã và run rẩy, nên hỏi:

- Tại sao lại như vậy? Sao anh không chung sống với vợ?

- Chúng tôi đã ổn thỏa ly dị nhau – Anh ta giải thích – Người ta lấy vợ cho tôi lúc tôi còn bé tí tẹo... Mẹ tôi thu xếp việc cưới xin... Cô còn lạ gì nhưng chuyện như vậy... Một cô gái thuộc một gia đình khá giả với một khoản hồi môn kha khá... Bố mẹ dạm hỏi, sau đó con cái buộc phải lấy nhau... Ở địa vị tôi, liệu cô có muốn chung sống với một người đàn bà như thế này không?
Anh ta rút ví, mở ví ra và lấy một chiếc ảnh đưa cho tôi. Tôi thấy hai cô bé giống nhau như đúc, cả hai đều có mái tóc màu đen, mặt xanh xao mà mặc áo dài màu sáng. Một người đàn bà bé nhỏ đứng ở phía sau, tay để lên vai hai cô bé, chị ta có mái tóc đen, mặt xanh xao, mắt tròn như mắt cú. Bộ mặt chị ta trông độc ác. Tôi trả lại tấm ảnh, anh ta bỏ vào ví và nói:

- Không... tôi muốn sống với cô cơ.

- Nhưng anh hầu như chẳng quen biết gì tôi cả. – Tôi đáp, vẻ lo sợ trước sự sốt sắng của anh ta.

- Nhưng tôi biết cô rất rõ, cả tháng nay tôi quan sát cô... Tôi biết mọi chuyện về cô.

Anh ta ngồi xích ra xa tôi và nói, vẻ kính trọng nhưng trông anh ta rất xúc động, mắt như muốn bật ra khỏi hốc.

- Tôi có chồng chưa cưới rồi – Tôi đáp.

- Gisella đã nói với tôi – Anh ta nói, giọng thờ ơ – Nhưng đừng nói về chuyện đính hôn nữa... cái đó có ý nghĩa gì đâu? – Và anh ta giơ tay khoát mạnh động tác, vẻ khinh khỉnh.

- Cái đó rất có ý nghĩa với tôi – Tôi tuyên bố.

Anh ta nhìn tôi và bảo:

- Tôi rất mến cô.

- Tôi cũng nhận thấy như vậy.

- Tôi rất mến cô – Anh ta láy lại – Cô không thể hình dung nổi tôi mến cô thế nào đâu.

Anh ta trông chẳng khác gì một kẻ điên. Nhưng tôi yên tâm thấy anh ta ngồi cách xa tôi và không chực cầm tay tôi nữa.

- Anh mến tôi như vậy thì có gì là không tốt đâu – Tôi bảo.

- Thế cô có thích tôi không?

- Không.

- Tôi có tiền – Anh ta nói mặt cau có và giật liên tiếp – Tôi có khá nhiều tiền để có thể làm cho cô trở nên hạnh phúc. Nếu cô tới thăm tôi, cô sẽ không ân hận đâu.

- Tôi chẳng cần tiền của anh – Tôi bình tĩnh và nhẹ nhàng nói.

Xem ra anh ta không nghe rõ và vẫn tiếp tục nhìn tôi và bảo:

- Cô rất xinh đẹp.

- Cảm ơn.

- Mắt cô rất đẹp.

- Anh nghĩ vậy à?

- Vâng... miệng cô cũng xinh xắn, tôi cứ những muốn hôn.

- Tại sao anh lại nói với tôi những chuyện như vậy?

- Tôi muốn hôn khắp người cô... khắp...

- Tại sao anh lại trò chuyện với tôi như vậy? – Tôi phản đối – Không nên... Tôi đã đính hôn và hai tháng nữa sẽ kết hôn.

- Tôi xin lỗi – Anh ta nói – Những chuyện như vậy làm tôi thấy vui vui... coi như tôi chẳng nói gì với cô cả.

- Đến Vitebo có xa không? – Tôi hỏi để lái sang chuyện khác.

- Sắp tới rồi... Đến Vitebo chúng ta sẽ ăn trưa... Cho phép tôi được ngồi cạnh cô bên bàn ăn chứ?

- Được thôi – Tôi đáp.

- Cô sẽ ngồi bên tôi như lúc này – Anh ta nói tiếp – Tôi ngửi thấy cả mùi mái tóc cô.

- Nhưng tôi có bôi nước hoa đâu?

- Tôi sẽ tặng cô nước hoa – Anh ta bảo.

Chúng tôi đã tới Viterbo, xe chạy chậm lại. Suốt chặng đường, Gisella và Ricardo ngồi im lặng ở phía trước. Nhưng khi xe tới phố chính tấp nập người, Gisella liền quay lại và nói:

- Thế nào, anh chị làm gì ở dưới ấy đấy? Cứ tưởng đây không thấy gì hả?

Astarita im lặng, còn tôi lên tiếng phản đối:

- Cậu làm sao thấy gì được... Bọn mình ngồi nói chuyện thôi mà.

- Nói đi xem nào... – Cô ta đáp.

Tôi ngạc nhiên và thậm chí hơi bực mình về hành vi của Gisella và thái độ im lặng của Astarita.

- Thì mình đã bảo cậu rồi... – Tôi lên tiếng.

- Nói đi nào... – Cô ta nhắc lại - Đừng sợ, chúng mình không hé răng với Gino đâu.

Chúng tôi dừng lại trên quảng trường, ra ngoài xe và hòa vào đám người mặc đẹp đẽ, bước dọc theo phố chính dưới làn ánh sáng dịu dàng giữa trời tháng một. Astarita không rời tôi trong giây phút. Anh ta trông nghiêm trang, thậm chí hơi buồn buồn, chiếc cổ cồn cao sát tận gần cằm, một tay đút túi, một tay uể oải buông thõng xuống. Anh cứ như không phải đi dạo chơi mà đang hộ về tôi. Gisella cười đùa hô hố với Ricardo, người đi đường ngoảnh lại nhìn chúng tôi. Chúng tôi vào tiệm cà phê và đứng uống rượu vermut[4]. Bỗng tôi nhận thấy Astarita rít lên vài tiếng chửi rủa, tôi hỏi anh ta xem có chuyện gì.

- Cái thằng ngốc đứng nơi cửa nhìn một cách rất láo xược. – Anh ta tức giận bảo.

Tôi quay lại và thấy một thanh niên gầy gò, tóc màu vàng quả đang đứng như trời trồng nơi ngưỡng cửa và nhìn tôi.

- Thế thì có gì là không tốt đâu? – Tôi vui vẻ nói – Anh ta nhìn tôi, thế thì sao nào?

- Tôi sẽ đến tống cho hắn một quả vào mồm.

- Nếu anh làm như vậy, tôi sẽ không bao giờ gặp và nói chuyện với anh nữa – Tôi bắt đầu nổi cáu – Anh không có quyền... anh chẳng là gì với tôi cả.

Anh ta không nói năng gì hết, đi đến bên quầy và trả tiền rượu vermut. Chúng tôi ra khỏi tiệm cà phê và đi dạo suốt dọc phố. Mặt trời, tiếng ồn ào và cảnh tấp nập, những khuôn mặt khỏe mạnh và ửng hồng của người dân thị trấn đã tác động đến tôi như một liều thuốc an thần. Khi chúng tôi bước tới một quảng trường nhỏ vắng vẻ ở cuối phố tôi nhận thấy một ngôi nhà hai tầng be bé, đơn sơ nằm sau nhà thờ và bảo:

- Giá tôi có một ngôi nhà be bé, xinh xinh như thế này tôi sẽ sẵn sàng mãi mãi sống ở đây.

- Lạy Chúa – Gisella đáp - Sống ở thị trấn và hơn nữa lại ở Viterbo... Không bao giờ đâu, cho dù có các vàng cũng chịu.

- Sống ở đây chẳng mấy bữa em sẽ chán ốm ngay thôi Adriana ạ. – Ricardo phụ họa – Ai quen sống ở thủ đô chẳng muốn về sống tại thị trấn.

- Anh nhầm rồi, anh vui lòng sẵn sàng sống ở đây với người em yêu... bốn căn phòng sạch sẽ, bao lơn, có giàn nho và bốn cửa sổ... em chẳng còn ước ao gì hơn nữa.

Tôi nói một cách chân thành vì tôi thấy như bản thân mình và Gino sống trong ngôi nhà bé nhỏ này.

- Thế ý kiến của anh ra sao? – Tôi quay lại hỏi Astarita.

- Nếu sống với cô, tôi sẽ ở lại – Anh ta khẽ đáp để mấy người kia không nghe thấy.

- Adriana này, cậu có nhược điểm là quá xuề xòa – Gisella bảo - Kẻ nào không mong đời nhiều ở cuộc sống, kẻ đó sẽ nhận được chẳng bao nhiêu.
- Nhưng mình chẳng mong muốn gì – Tôi đáp.

- Thế có muốn lấy Gino không? – Ricardo hỏi.

- Ồ, có chứ!

Đã quá trưa, đường phố thưa người, vắng vẻ, chúng tôi vào một quán ăn. Căn phòng ở tầng một trật ních, chủ yếu là nông dân đến Viterbo và phiên chợ chủ nhật. Gisella nhăn mũi, nhận xét ở đây hôi hám quá, thở không được và hỏi chủ quán liệu có thể ăn trưa ở tầng hai được không. Chủ quán nói rằng có thể được và dẫn chúng tôi leo lên một chiếc thang gỗ. Chúng tôi bước vào một căn phòng dài, hẹp, có một cửa sổ trông ra một ngõ hẻm. Chủ quán mở rộng cửa chớp, trải khăn lên chiếc bàn bào sơ qua, chiếm quá nửa căn buồng. Tôi còn nhớ giấy bồi tường cũ kỹ, bạc màu, bị rách nhiều chỗ, trên vẽ hoa và chim, ngoài chiếc bàn ra, trong phòng còn có một tủ buýp-phê nhỏ cửa lồng kính để đầy bát đĩa.

Trong khi đó Gisella cứ đi đi lại lại khắp phòng và ngó nghiêng xem xét mọi thứ, thậm chí còn ngó cả ra ngoài cửa sổ. Cuối cùng cô ta mở cánh cửa chắn dẫn sang một căn phòng khác, ngó sang đấy, quay lại phía chủ quán hỏi với một giọng xuề xòa giả tạo xem đây là phòng gì.

- Phòng ngủ - Chủ quán đáp – dành cho những ai muốn nằm nghỉ một chút sau khi ăn xong.

- Ta nghỉ một chút chứ, Gisella? – Ricardo bảo và cười lỗ mãng.

Nhưng Gisella làm ra vẻ không nghe thấy gì cả, lại ngó vào phòng ngủ rồi thận trọng khép cửa, nhưng không chặt lắm. Tôi thấy thích thú căn phòng nhỏ bé và ấm cúng, nên thoạt đầu không để ý tới cánh cửa khép không kín này cũng như cái nhìn đầy ý nghĩa giữa Gisella và Astarita. Chúng tôi ngồi vào bàn và giữ lời hứa với Astarita, tôi ngồi cạnh anh ta xong xem ra Astarita không nhận tâm đến chuyện này, anh ta mải tâm suy nghĩ về chuyện gì đó đến nỗi chẳng trò chuyện gì cả. Ngồi chờ một lát, chủ quán bưng rượu và đồ nhắm vào. Tôi đói ngấu đói nghiến nên vội lao vào ăn làm mấy người kia phải phì cười. Lợi dụng lúc này, Gisella đùa cợt về đám cưới của tôi:

- Ăn đi, ăn đi – Cô ta nói - kẻo sau này cậu và Gino không được ăn nhiều và ngon thế này đâu.

- Tại sao – Tôi hỏi – Gino cũng đi làm cơ mà.

- Tất nhiên, và ngày nào hai người cũng ăn súp đậu.

- Súp đậu ăn ngon chán – Ricardo vừa cười vừa nói – Tôi gọi món súp đậu ngay bây giờ đây.

- Cậu đến là ngốc, Adriana ạ - Gisella nói tiếp - lẽ ra cậu phải chọn một người khá giả, một người đàn ông chín chắn đứng đắn chăm chút cho cậu, không hề khước từ gì cậu cả và biết nhìn nhận đúng mức nhan sắc của cậu... thì cậu lại vớ ngay anh chàng Gino ấy.

Tôi lì lợm im lặng và cứ cúi đầu ngồi ăn, Ricardo cười và nhận xét:

- Ở địa vị Adriana, một chẳng từ chối Gino, người tôi rất mến và cái nhà ông chín chắn kia, tôi quơ cả hai... chắc Gino cũng không phản đối gì đâu.

- Không, không đúng – Tôi phản đối - Nếu anh ấy biết chuyến đi hôm nay của chúng ta, anh ấy sẽ hủy cuộc đính hôn của chúng tôi.

- Tại sao vậy? – Gisella tức giận hỏi.

- Anh ấy không muốn mình chơi với cậu.

- A, một tên đê tiện, một tên rách rưới bẩn thỉu, đồ mất dạy – Gisella giận dữ rít lên – Tôi chỉ muốn đến gặp hắn và tuyên bố: Adriana gặp tôi, cả ngày hôm nay bọn này ở bên nhau, còn bây giờ anh có thể hủy cuộc đính hôn được đấy.

- Không, không – Tôi hốt hoảng – không nên.

- Với cậu, đấy không phải là hạnh phúc chân thực.

- Đúng, nhưng đừng làm vậy – Tôi bắt đầu van lơn - Nếu cậu yêu mình thì đừng làm vậy.

Trong khi chúng tôi nói chuyện, Astarita không nói một lời nào và hầu như chẳng ăn gì. Anh ta chỉ đưa cặp mắt buồn rầu, ủ rũ nhìn tôi làm tôi rất lúng túng. Tôi muốn bảo anh ta đừng nhìn tôi như vậy, nhưng sợ Gisella và Ricardo lại chế giễu. Cũng vì lý do ấy tôi không dám phản đối Astarita khi anh ta cầm tay trái tôi và nắm chặt trong tay mình, do đó tôi ngồi ăn bằng một tay. Rõ ràng tôi có sơ suất, vì bỗng Gisella phá lên cười và bảo:

- Trên lời nói thì trung thành đến như vậy với Gino, còn thực tế cậu tưởng mình không thấy cậu và Astarita cầm tay nhau ở dưới bàn đấy hả?

Tôi ngượng chín người và định rút tay ra, nhưng Astarita siết chặt lấy nó. Ricardo bảo:

- Thôi, để cho họ yên nào... như vậy có gì là không hay? Họ cầm tay nhau... ta nên bắt chước họ đi.

- Mình thích nói đùa thế thôi – Gisella nói – Ngược lại, mình rất thích.

Ăn xong món mì ống, Gisella và Ricardo cùng cười đùa, uống rượu suốt và cứ luôn ép tôi uống. Rượu vang đỏ tuy ngon nhưng rất mạnh làm tôi chẳng bao lâu đã váng đầu. Tôi thích cái vị bốc và chát của nó, và tôi cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo và có thể uống bao nhiêu cũng được. Astarita nghiêm trang và rầu rĩ, siết tay tôi, còn tôi không chống cự lại mà tự an ủi cho rằng như vậy cũng chẳng có gì là tệ hại cả. Trên cửa ra vào có treo một bức tranh vẽ một chiếc bao lơn có hoa hồng quấn quanh và một cặp tình nhân đứng ôm nhau trong tư thế õng ẹo và vụng về. Gisella nhìn bức tranh và bảo không hiểu sao cái đôi này lại kiếm cách hôn nhau ở tư thế như vậy.

- Anh Ricardo – Cô ta nói – Ta thử xem liệu có làm như vậy được không?
Ricardo cười đứng dậy và đứng ở tư thế của người đàn ông trong tranh, còn Gisella cũng mỉm cười, đứng tựa vào bàn như người phụ nữ tựa vào thành bao lơn có hoa hồng quấn quanh. Chật vật lắm họ mới hôn được nhau, nhưng ngay lúc đó, họ mất thăng bằng và cả hai suýt ngã ra bàn. Bị kích động trước cái trò vừa nghĩ ra, Gisella hét to và bảo:

- Bây giờ hai người thử xem nào?

- Để làm gì? – Tôi hốt hoảng – Chúng tôi có liên quan gì tới trò này?

- Thì cứ thử xem nào.

Tôi thấy Astarita ôm lấy ngang lưng mình nên định vùng ra.

- Tôi không thích.

- Rõ chán mớ đời – Gisella kêu lên – Đùa thôi mà...

- Tôi không thích.

Ricardo cười và xúi Astarita hôn tôi.

- Astarita, nếu anh không hôn cô ấy tôi sẽ chẳng muốn giao du với anh nữa đâu.

Song Astarita vẫn giữ bộ mặt nghiêm trang, anh ta gần như làm tôi sợ hãi: rõ ràng anh ta coi đây không phải chuyện đùa.

- Bỏ tôi ra – Tôi quay lại bảo Astarita.

Anh ta nhìn tôi, rồi đưa mắt nhìn Gisella tựa như chờ đợi cô ta lên tiếng ủng hộ.

- Mạnh dạn lên Astarita – Gisella hô to.

Xem ra Gisella muốn anh ta hôn tôi chẳng kém gì chính bản thân anh ta vậy. Tôi đã đoán ra

trong sự kiên nhẫn của cô ta có đượm một phần nhẫn tâm tàn bạo.

Astarita ôm chặt ngang lưng tôi hơn nữa và ghì chặt tôi vào người anh ta. Anh ta chẳng đùa một chút nào và sống chết muốn hôn tôi. Tôi cố lẳng lặng vùng ra nhưng anh ta rất khỏe và , tuy tôi đã dùng cả hai tay tỳ vào ngực anh ta đẩy ra, nhưng tôi vẫn thấy anh ta nhích sát mặt tôi. Dẫu sao, nếu không có Gisella giúp sức, chưa chắc Astarita đã hôn được tôi. Cô ta mừng rỡ hét to đứng bật dậy vá lao đến phía sau tôi, túm hai tay tôi rồi bẻ quặt ra sau lưng. Tôi không thể trông thấy cô ta, song tất cả sự nhẫn tâm của cô ta được bộc lộ ra ở cung cách mà Gisella bấm móng tay vào cánh tay tôi, ở cung cách cô ta cứ thầm thì qua tiếng cười bằng một giọng đứt quãng, bị kích động và khàn khàn:

- Mau lên Astarita, chớp cơ hội đi, mau lên...

Lúc này Astarita đã ghì chặt lấy tôi, tôi cố ngửa đầu ra sau - động tác duy nhất tôi có thể làm được – song anh ta nắm cằm tôi và xoay mặt tôi về phía Astarita, rồi áp môi vào môi tôi và hôn tôi một lúc lâu.

- Hoan hô! – Gisella mừng rỡ hô lên và vui vẻ trở về chỗ mình.

Astarita buông tôi ra. Tôi tức giận và bực bội.

- Tôi sẽ chẳng bao giờ tới đây với các người nữa.

- Thôi mà, Adriana! Việc gì phải om xòm chỉ vì mỗi cái hôn vậy? – Ricardo khôi hài nhận xét.

- Astarita bê bết những vết môi son – Gisella vui vẻ kêu lên - Nếu lúc này Gino vào đây thì chẳng rõ anh ta sẽ bảo sao nhỉ?

Quả vậy, miệng Astarita dính đầy son môi của tôi, và những vết son đỏ này rây đầy lên bộ mặt vàng võ và rầu rĩ của anh ta làm tôi cũng phải bật cười.

- Thôi – Gisella la lên – Làm lành với nhau đi... còn cậu lấy khăn tay lau mặt cho anh ta, kẻo bồi bàn mà lên thì chẳng hiểu sẽ nghĩ gì đây.

Tôi vừa gượng cười vừa lấy mép khăn tay chùi vết son môi dính trên bộ mặt buồn bã và đờ đẫn của Astarita. Để lộ ra tính bạc nhược như vậy, tôi lại phạm sai lầm một lần nữa, vì tôi vừa cất khăn đi, anh ta liền ôm ngang lưng tôi.

- Bỏ tôi ra – Tôi bảo.

- Nào, Adriana.

- Anh ta làm gì cậu thế? – Gisella hỏi – Anh ấy thích thế, còn cậu thế nào chẳng được? Với lại

cậu đã hôn anh ấy, để cho anh ấy hôn lại cái nữa.

Thế là tôi lại nhượng bộ, chúng tôi ngồi sát bên nhau, anh ta ôm ngang lưng tôi, còn tôi ngồi im không nhúc nhích trong tư thế gượng gạo. Bồi bàn bưng món thứ hai vào. Khi bắt đầu ăn, nỗi bực tức của tôi biến mất, dù Astarita vẫn ôm tôi. Món ăn rất ngon, nên tôi không nhận thấy bản thân đã uống sạch rượu chốc chốc Gisella lại rót cho tôi.

Sau món thứ hai, người ta bưng vào hoa quả và món tráng miệng. Món tráng miệng rất ngon, tôi chưa bao giờ được nếm cả, nên Astarita mời tôi ăn xuất của anh ta, tôi không đủ tinh thần để từ chối và đã ăn tuốt. Gisella uống rượu cũng chẳng vừa, nên bắt đầu đùa nghịch với Ricardo, cô ta đút những miếng táo vào miệng anh ta, mỗi lần như vậy lại hôn một cái. Tôi cảm thấy mình đang say rượu, nhưng cảm giác này thật dễ chịu, nên chẳng còn thấy sợ vòng tay Astarita ôm mình. Mỗi lúc Gisella lại càng tỏ ra lả lơi, cô ta đứng dậy tiến đến bên Ricardo rồi ngả vào lòng anh ta. Tôi không níu được cười khi thấy anh ta giả vờ nhăn mặt làm ra vẻ sụn người trước sức nặng của Gisella. Bỗng Astarita, từ nãy vẫn ôm ngang lưng tôi, chắc cho rằng như vậy chưa thỏa mãn nên hôn lên ngực, lên cổ và má tôi. Lần này, tôi không chống cự lại, vì thứ nhất tôi quá say không đủ sức vật lộn, thứ hai, tôi có cảm giác anh ta không phải đang hôn tôi, mà đang hôn một ai đó – những cái vuốt ve mãnh liệt của anh ta ít có tác động đến tôi, tôi cứ ngồi yên bất động và im như tượng. Tôi say khướt, do đó thậm chí tôi còn thấy hình như bản thân mình chẳng có liên quan gì đến vấn đề này cả, hình như tôi đang ngồi nơi cuối phòng đằng kia với vẻ tò mò của người ngoài cuộc, quan sát cách Astarita biểu lộ những tình cảm đắm say của mình. Nhưng mấy người kia cứ ngỡ tôi thờ ơ như vậy là đồng ý, vì vậy, Gisella bảo tôi:

- Khá lắm, Adriana... Bây giờ thì lại là chuyện khác rồi.

Tôi định đáp lại, nhưng sau đó không hiểu sao lại thay đổi ý định, tôi cầm cốc rượu, nhấc lên và bảo, giọng bình tĩnh, lanh lảnh:

- Mình say khướt rồi.

Sau đó, tôi uống một hơi sạch cốc rượu. Hình như một ai đó vỗ tay tán thưởng. Nhưng Astarita ngừng hôn tôi, nhìn chằm chằm vào mắt tôi và bảo:

- Ta lại đằng kia đi.

Tôi đưa mắt dõi theo anh ta và thấy Astarita chỉ cánh cửa phòng bên. Tôi nghĩ rằng chắc anh ta cũng say, nên lắc đầu, song không kiên quyết lắm, phải nói làm điệu bộ thì đúng hơn. Astarita nhắc lại như cái máy:

- Ta lại đằng kia đi.

Tôi nhận thấy Gisella và Ricardo ngừng cười đùa và trò chuyện, đưa mắt nhìn chúng tôi. Gisella

bảo:

- Đi đi, mạnh lên... Cậu còn chờ gì nữa.

Tôi bỗng cảm thấy có một bàn tay nào đó đang lay tôi tỉnh rượu. Thực ra tôi không say đến mức để không nhận ra rằng mình bị một nỗi nguy hiểm thế nào đe dọa.

- Mình không muốn – Tôi đứng dậy và nói.

Astarita đứng dậy, nắm lấy tay tôi, cố kéo đến bên cửa trước những lời reo hò tán thưởng của Gisella và Ricardo.

- Mạnh bạo lên, Astarita!

Astarita kéo tôi lại gần tới sát cửa, tuy tôi cố vùng vẫy, sau đó tôi vùng ra được và chạy về phía cầu thang. Nhưng Gisella nhanh hơn tôi.

- Không, cô bạn thân mến ơi, không được đâu! – Cô ta hét to.

Vùng ra khỏi lòng Ricardo, cô ta chạy đến bên cửa ra vào trước tôi, khóa chặt cửa lại và rút thìa ra khỏi ổ.

- Tôi không muốn, không muốn – Tôi nhắc đi nhắc lại, giọng run rẩy sợ hãi và đứng ở bên bàn.

- Anh ta ăn thịt cô à – Ricardo quát.

- Ngốc ạ - Gisella đẩy tôi đến bên Astarita và bảo – Đi đi chứ, lại đỏng đảnh rồi.

Tôi thấy lúc ấy Gisella không nhận thức được rõ sự độc ác và tàn nhẫn trong hành vi của mình, có lẽ do cái bẫy tôi bị mắc ấy, đối với cô ta chẳng qua chỉ là một trò đùa vui, dễ thương, hóm hỉnh. Tôi cũng sửng sốt trước thái độ bất nhã và vô tâm của Ricardo. người mà tôi đã coi là đôn hậu, chẳng bao giờ làm một việc gì tồi tệ cả.

- Tôi không muốn – Tôi nhắc lại.

- Thì có gì là xấu đâu? – Ricardo la lên.

Gisella cứ một mực dùng khuỷu tay đẩy tôi và bực mình nhắc đi nhắc lại.

- Mình không ngờ cậu lại ngốc như vậy... Đi đi chứ, làm gì mà khăng khăng thế?

Astarita im lặng đứng bên cửa sổ phòng ngủ và dán mắt nhìn tôi. Rồi anh ta bỗng lên tiếng. Anh ta nói chậm rãi tựa hồ như các từ mắc trong họng và phải khó khăn lắm mới gỡ chúng ra được.

- Lại đây... nếu không tôi sẽ bảo Gino là hôm nay cô đã ở bên tôi và đã ngủ với tôi.

Tôi nhận thấy rõ ngay rằng anh ta sẽ hành động như vậy. Có thể không tin lời anh ta, nhưng qua giọng nói thì chắc chắn anh ta sẽ nói sao làm vậy, và đối với tôi mọi chuyện chưa đâu vào đâu đã bị đổ vỡ. Bây giờ tôi cho rằng lẽ ra lúc ấy phải làm ầm ĩ lên. Nếu tôi kêu và kháng cự, có lẽ anh ta sẽ nhận ra có dọa phát giác và hăm dọa cũng chẳng đi đến đâu. Có thể, nếu làm như vậy cũng chẳng ăn thua gì vì dục vọng của anh ta mạnh hơn sự kháng cự của tôi. Lúc đó tôi cảm thấy mình bị mắc mưu rồi, và cho rằng có kháng cự cũng vô ích, mà chỉ nghĩ xem có cách gì đó tránh khỏi bị tai tiếng. Hồi đó, tôi không ngờ đến một bước ngoặt tương tự, lòng tôi tràn ngập những hoài bão tươi sáng về tương lai bằng mọi giá, tôi không muốn từ bỏ. Tôi cho rằng sự tàn nhẫn tôi phải đương đầu ấy đã có thể xảy ra với một ai đó cũng có những ước mơ háo danh như tôi, tuy đó chỉ là những ước mơ dung dị và tự nhiên nhất. Đời là vậy, sớm hay muộn thì con người buộc phải trả giá đắt và đầy đau khổ cho sự háo danh của mình, chỉ khi hoàn toàn tuyệt vọng và buông xuôi mọi thứ, con người mới có thể tin chắc rằng mình không có gì bị đe dọa nữa.

Vào giây phút tôi quyết định phó mặc cho số phận, tôi thấy bị xúc phạm dữ dội và sâu sắc. Tôi vụt nghĩ: Con đường đời thẳng tắp và tươi sáng - thường tôi cho rằng nó bí ẩn và uốn khúc - mở ra trước mắt tôi, trong nháy mắt sẽ mất tất, nếu Astarita vu cáo tôi với Gino. Nước mắt dâng trào, tôi đưa tay lên mặt và òa khóc. Tôi nhận thấy mình khóc chẳng qua là để phục tùng chứ không phải để cưỡng lại. Tôi khóc, nhưng cảm thấy chân vẫn tiến đến bên Astarita. Gisella thúc nhẹ lưng tôi và bảo:

- Có gì mà phải khóc? ... Cứ như lần đầu không bằng ấy.

Tôi nghe rõ tiếng cười của Ricardo, và hai bàn tay vẫn úp mặt, cảm thấy Astarita đang chằm chằm nhìn tôi, tôi từ từ tiến đến bên anh ta. Sau đó Astarita ôm ngang lưng tôi và cửa phòng ngủ đóng sập lại.

Tôi chẳng muốn nhìn thấy gì hết, tôi đã phải chịu đựng quá mức. Chính vì vậy tôi cứ lấy tay úp mặt , Astarita cố gỡ tay tôi ra. Chắc anh ta định bụng xử sự như mọi người đàn ông khác sẽ xử sự trong những trường hợp tương tự, nghĩa là muốn mắt tôi khuất phục dần dần và hầu như không nhận thấy dục vọng của anh ta. Song tôi một mực ôm mặt, vì vậy anh ta buộc lòng phải hành động thô bạo và thiếu nhẫn nại hơn. Anh ta đỡ tôi ngồi xuống mép giường và sau bao vuốt ve mà không thực hiện được ý đồ của mình, anh ta bỗng nằm vật xuống gối và lăn xả vào tôi. Cơ thể tôi tựa hồ như đờ ra và đúc bằng chì, chưa bao giờ nó lại thụ động và hờ hững như vậy. Nhưng tôi hầu như nín bặt và khi anh ta mới ghì chặt lấy tôi thở hổn hển thì tôi liền buông tay ra khỏi mặt và giương mắt nhìn vào bóng tối.

Tôi tin rằng Astarita yêu tôi và lúc ấy chỉ hệt như một người đàn ông có thể yêu một người đàn bà và, tất nhiên, mãnh liệt hơn Gino. Tôi còn nhớ anh ta cứ vuốt ve mãi mặt tôi và thầm thì những lời âu yếm, toàn thân anh ta run bần bật. Tôi mở to cặp mắt ráo hoảnh nhìn vào bóng

tối, còn đầu óc đã tỉnh rượu, làm việc ráo riết, nhưng rõ ràng và điềm tĩnh. Tôi cứ để Astarita vuốt ve tôi và nói, còn chính bản thân minh đắm chìm trong suy nghĩ. Tôi hình dung căn buồng ngủ của tôi bày biện những đồ gỗ mới mà tôi vẫn chưa trả hết tiền và cảm thấy một nỗi an ủi, cay đắng và đáng tin cậy. Từ nay trở đi, tôi nhắc đi nhắc lại, không có gì có thể gây khó dễ cho việc tôi đi lấy chồng và sống như tôi muốn. Nhưng đồng thời, tôi cảm thấy trong lòng có một cái gì đó mãi mãi bị đổ vỡ, thái độ kiên quyết và táo bạo đã thế chân cho nỗi niềm hy vọng tươi sáng và ngây thơ trước đây. Chẳng rõ tại sao tôi liền trở nên kiên nghị hơn, tuy bản thân sức mạnh ấy đã reo buồn và tước bỏ mất tình yêu.

Cuối cùng tôi lên tiếng và đây là những lời đầu tiên tôi buột ra khi chúng tôi ở trong phòng ngủ:

- Phải quay ra với họ đi.

Để đáp lại, anh ta khẽ thì thầm:

- Em có giận anh không?

- Không.

- Em có ghét anh không?

- Không.

- Anh yêu em vô cùng – Anh ta thì thầm và hôn lên mặt và lên cổ tôi.

Tôi lại bảo:

- Ta ra với họ đi.

- Em nói đúng đấy – Anh ta đáp và rời khỏi giường, bắt đầu mặc quần áo trong bóng tối. Tôi còn nằm nán lại một chút, rồi đứng dậy, thắp đèn ở đầu giường. Dưới ánh đèn màu vàng, căn phòng hiện ra trước mặt tôi hệt như tôi đã hình dung về nó: trần thấp có dầm bợt thếch, tường dán giấy bồi, đồ gỗ cũ kỹ và kềnh càng. Trong một góc có một chỗ rửa mặt lát gạch hoa trên để hai chiếc chậu thau, hai cái ca có vẽ hoa văn màu hồng và màu xanh lá cây, một chiếc gương lớn lồng trong khung mạ vàng. Tôi đến bên chỗ rửa mặt, múc ít nước vào chậu thau và dùng một đầu khăn mặt ướt chùi môi đã vị Astarita hôn bợt mất son, sau đó dội nước lên mắt còn đỏ vì nước mắt. Một khuôn mặt rầu rĩ từ sau nơi đáy chiếc gương nhằng nhịt những vết những vết xây xát và vết bẩn ngó ra nhìn tôi, tôi ngắm mình trong giây phút, lòng đầy xót thương và kinh ngạc. Sau đó, tôi rũ sạch mọi nỗi đăm chiêu, sửa lại đầu tóc, rồi quay về bên Astarita. Anh ta đợi tôi bên cửa và khi thấy tôi đã sẵn sàng liền mở cửa ra, đứng quay lưng về phía tôi và tránh cặp mắt tôi. Tôi tắt đèn và đi theo sau anh ta.

Gisella và Ricardo vui vẻ đón chúng tôi, cả hai người đều trong tâm trạng hoan hỉ và vô tư. Lúc

trước họ không hiểu rõ nỗi tuyệt vọng của tôi, bây giờ không đoán được nguyên nhân bình tĩnh của tôi, Gisella kêu lên:

- Kể ra cậu giả vờ ngây thơ trong trắng cũng khá đấy chứ... Mới đầu còn uốn éo làm bộ làm tịch, rồi như đã rõ đấy, đã nhanh chóng đâu vào đấy. Cuối cùng cậu xử sự đúng, nếu một khi cậu muốn, uốn éo để làm gì nào?

Tôi đưa mắt nhìn Gisella và những lời cô ta vừa nói làm tôi vô cùng tức giận, thì chính cô ta đã buộc tôi nhượng bộ, chính cô ta đã buộc tôi phải làm như vậy, đã giữ tay tôi để Astarita hôn tôi thuận lợi hơn, thế mà giờ lại chế giễu sự yếu hèn của tôi. Tiếng nói của lương tri đã thắng trong con người của Ricardo nên anh ta nhận xét:

- Em chẳng nhất quán gì cả Gisella. Mới đầu bản thân em cứ nằng nặc ép cho bằng được, bây giờ lại bêu diếu cô ta, làm như thể cô ta xử sự không tốt.

- Tất nhiên nếu nó không muốn chuyện ấy, nó sẽ xử sự không tốt – Gisella xẵng giọng bảo - Nếu em không muốn, anh chẳng có cách nào bắt em phải nhượng bộ... Nhưng nó muốn chuyện ấy, thế mà lại còn – Gisella nhìn tôi bực tức và hằn học nói tiếp - Chẳng là em thấy ngay qua cung cách của nó ở trên xe khi chúng ta đến đây. Chính vì vậy em mới bảo nó chẳng nên õng ẹo làm gì.

Tôi im lặng, ngạc nhiên trước thái độ lạnh lùng và tàn ác của Gisella, cô ta làm sao mà tàn nhẫn đến thế, và thậm chí không nhận thấy điều ấy nữa. Astarita bước đến bên tôi và lúng túng định cầm tay tôi. Nhưng tôi đẩy anh ta ra và ngồi lại ở đầu bàn đằng kia.

- Trông kìa, Astarita. – Ricardo cười, gọi to – Cô ta cứ như người vừa đưa đám về không bằng.

Tuy đang buồn rầu và lúng túng, Astarita hiểu rõ tôi hơn bọn họ.

- Cái gì anh chị cũng có thể nói đùa được – Anh ta nhận xét.

- Thế anh bảo chúng tôi khóc à? – Gisella la lên – Bây giờ anh ngồi đây và cố chịu đựng như chúng tôi đã chịu đựng, ai cũng có phận cả. Nào, Ricardo.

Ricardo đứng dậy và bảo:

- Tôi khuyên anh chị...

Anh ta say khướt và bản thân chẳng rõ định khuyên bảo chúng tôi điều gì.

- Nào, nào.

Bây giờ đến lượt họ bước vào phòng ngủ, còn lại có tôi và Astarita. Tôi ngồi một đầu bàn, anh

ta ngồi một đầu khác. Anh nắng chói chang lọt qua cửa sổ rọi vào chỗ bát đĩa nắm lăn lóc trên bàn, rọi lên lớp cùi bánh mì, rọi vào những chiếc cốc cạn, những chiếc đĩa bàn. Vẻ mặt Astarita rầu rĩ và buồn buồn, tuy nắng rọi thẳng vào mắt anh ta. Astarita đã thỏa mãn về dục vọng của mình, nhưng sự căng thẳng đến đau khổ như tôi đã nhận thấy lúc chúng tôi mới gặp nhau vẫn còn nằm trong mắt anh ta đang dán nhìn tôi. Tôi thấy thương hại anh ta mặc dù anh ta đối xử với tôi chẳng ra sao cả. Tôi nhận ra rằng, nếu trước đây anh ta bất hạnh thì bây giờ, sau khi đã chiếm được tôi, cũng chẳng hạnh phúc hơn. Trước đây anh ta bị dằn vặt vì dục vọng, bây giờ anh ta lại bị dằn vặt vì biết rằng tôi không yêu anh ta. Lòng thương hại là kẻ thù đáng sợ nhất của tình yêu, nếu tôi căm thù anh ta, thì anh ta còn hy vọng sẽ có lúc tôi đoái hoài tới. Nhưng tôi lại chẳng căm ghét anh ta, mà như tôi nói, chỉ thương hại mà nhận rõ rằng sẽ chẳng bao giờ có một tình cảm nào khác ngoài thái độ lạnh lùng và ghê tởm đối với anh ta.

Chúng tôi ngồi im lặng hồi lâu trong căn phòng chan hòa nắng, chờ Gisella và Ricardo quay ra. Astarita hút thuốc lá liên tục, hết điếu này đến điếu khác, qua làn khói dày đặc bao quanh anh ta, Astarita đưa mắt nhìn tôi vẻ đầy ý nghĩa tựa hồ như muốn nói điều gì đó với tôi nhưng không dám. Tôi ngồi chéo khoeo bên bàn và đầu óc nghĩ quanh quẩn một điều: làm sao nhanh chóng rời khỏi nơi này, tôi không cảm thấy mệt mỏi, cũng không cảm thấy xấu hổ, nhưng chưa bao giờ tôi ước được đối mặt với bản thân như bây giờ và tự do suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra với tôi. Tôi tha thiết muốn nhanh nhanh rời khỏi chốn này, nên chẳng thể suy nghĩ điều gì khác. Tôi mải chú ý đến những thứ vớ vẩn đâu đâu: chiếc kim đầu gắn hạt trai trên cravat của Astarita, hình vẽ trên giấy bồi tường, con ruồi bò quanh miệng cốc, cái vết bẩn tôi đánh rây ra khăn trải bàn khi khi ăn mì ống, tôi bực mình vì những ý nghĩ ấy và vì tư tưởng đã vị phân tán không thể suy nghĩ tới những vấn đề nghiêm túc. Song đúng là Astarita gỡ cho tôi khi sau một hồi lâu im lặng, cuối cùng anh ta mới vượt qua được nỗi rụt rè của mình và lên tiếng hỏi, giọng trầm trầm:

- Em suy nghĩ gì thế?

Trùng trình một lát, tôi bình tĩnh đáp:

- Móng tay em bị gãy và lúc này em nghĩ xem nó bị gãy lúc nào và ở đâu.

Tôi nói đúng sự thật, nhưng anh ta cau mày vẻ buồn rầu, hoài nghi và từ giây phút đó, xem ra dứt khoát bỏ ý định nói chuyện với tôi một cách nghiêm túc.

Cuối cùng, may quá Gisella và Ricardo quay ra phòng ăn, vẻ hơi mệt mỏi nhưng vui vẻ và nhởn nhơ như lúc trước. Sự im lặng, vẻ nghiêm trang của chúng tôi chắc làm họ sửng sốt, song trời đã muộn rồi, với lại chuyện của họ khác hẳn với Astarita và tôi, Gisella đối xử dịu dàng với tôi, cô ta không tức giận và tàn nhẫn như cô ta đã không che giấu nổi khi Astarita dọa tố giác tôi. Tôi thậm chí còn thấy rằng Gisella coi hành động của Astarita như một món gia vị về cảm giác cho mối tình mà cô ta đã chán ngấy. Lúc chúng tôi xuống cầu thang, cô ta ôm ngang lưng tôi và thầm thì:

- Sao cậu lại có bộ mặt ủ rũ như vậy? Nếu cậu sợ Gino thì đừng ngại... cả mình và Ricardo sẽ chẳng ai hé răng một lời nào đâu.

- Mình mệt – Tôi nói dối.

Tôi không phải là người hay để bụng nên khi Gisella ôm tôi cơn bực tức của tôi liền tan biến.

- Mình cũng mệt – Cô ta bảo – Hơn nữa mình bị cảm gió lúc tới đây.

Một phút trôi qua khi chúng tôi dừng lại bên cửa ra vào quán ăn, còn cánh đàn ông tiến đến bên chỗ xe đỗ, cô ta hỏi:

- Hy vọng cậu không giận mình vì chuyện vừa rồi chứ?

- Không – Tôi đáp - Cậu có liên quan gì đến chuyện ấy đâu?

Gisella thấy thực hiện được cái trò tinh nghịch độc địa của mình chưa đủ. Cô ta còn muốn được yên tâm, tin chắc tôi không ngấm ngầm oán hờn cô ta. Tôi đã đoán khá chính xác ý nghĩ của Gisella và sợ cô ta nhận thấy điều đó sẽ nổi xung. Tôi muốn xua tan mọi nỗi ngờ vực và bày tỏ thiện cảm của mình đối với cô ta. Tôi hôn lên má cô ta và bảo:

- Mình giận cậu về cái nỗi gì nào? Thì cậu chẳng thường bảo mình bỏ Gino và đi lại với Astarita sao?

- Đúng – Cô ta sôi nổi khẳng định – Ngay lúc này mình cũng nghĩ như vậy, nhưng có lẽ cậu chẳng bao giờ tha thứ cho mình về chuyện này đâu.

Cô ta xem ra có vẻ lo ngại, còn tôi thì bình tĩnh hơn vì sợ cô ta đoán ra những tình cảm thực sự của tôi.

- Mình nhận thấy cậu chưa hiểu rõ mình – Tôi bình tĩnh đáp – Mình biết cậu làm thế chẳng qua do yêu mình và bực tức là mình tự làm hỏng đời mình. Có lẽ - Đến đây tôi quyết định nói một cách tệ hại – Có lẽ cậu đúng đấy.

Gisella khoác tay tôi và nói, giọng tin cậy và trở lại bình tĩnh.

- Cậu nên hiểu cho mình... Astarita hay một ai đó chứ dứt khoát không phải là Gino... Nếu cậu biết rõ mình ức thế nào khi thấy một người xinh đẹp như cậu mà lại rơi vào hoàn cảnh thảm thương nhường ấy... Cậu cứ thử hỏi Ricardo mà xem... Suốt bao ngày ròng mình chỉ nói với anh ấy về độc mỗi cậu.

Lúc này, cô ta trò chuyện với tôi như mọi khi, không câu nệ gì hết, còn tôi phụ họa từng lời của cô ta. Chúng tôi đi đến bên ôtô và ai về chỗ nấy như lúc trước. Xe chuyển bánh.

Trên đường về, mọi người đều im lặng, Astarita không lúc nào rời mắt nhìn tôi, nhưng lúc này anh ta nhìn với vẻ lúng túng hơn là khát khao, và lần này cái nhìn của anh ta không tác động đến tôi và không làm cho tôi có ý muốn bắt chuyện với anh ta dù chỉ vì lịch sự. Tôi khoan khoái hít thở làn không khí trong lành tràn vào qua cửa kính xe hạ xuống và lơ đãng đếm từng cột kilômét bên đường để xem còn bao nhiêu kilômét nữa thì tới Rome. Tôi bỗng cảm thấy tay Astarita đặt trong tay tôi và nhận thấy anh ta định bỏ một vật gì vào lòng bàn tay tôi, hình như là một tờ giấy thì phải. Tôi cho rằng anh ta không dám nói với tôi và phải mượn tờ giấy. Nhưng tôi nhìn xuống thấy một tờ giấy bạc gấp tư.

Astarita vừa chăm chăm nhìn tôi, vừa nắm chặt tay tôi, còn tôi chỉ chực ném tờ giấy bạc vào mặt anh ta. Nhưng tôi liền nhận ngay ra rằng đây là một cử chỉ đẹp về phía tôi, xuất phát không phải do biểu lộ tình cảm một cách tự nhiên mà do bắt chước thế thôi. Cảm giác xâm chiếm lòng tôi lúc đó đã làm tôi bối rối, sau này, bao nhiêu lần nhận tiền của đàn ông, không lần nào tôi có cảm giác gần gũi một cách hiển nhiên mạnh mẽ và gần như mang tính chất nhục dục đến như vậy. Trong căn buồng ngủ của quán ăn, Astarita đã vuốt ve và định khêu gợi trong tôi những sự gần gũi này, nhưng không làm được. Đây là tình cảm hoàn toàn phục tùng, nó đã để lộ rõ trong tôi một nét đặc tính mà mãi lúc ấy tôi chưa hay. Tất nhiên, tôi biết là cần phải từ chối số tiền ấy, nhưng đúng lúc ấy tôi lại muốn nhận. Không phải là vì hám tiền mà chủ yếu là vì cảm giác ấy đã nảy sinh trong tôi.

Quyết định cầm tiền, nhưng dẫu sao tôi vẫn làm ra vẻ từ chối, song đây chẳng qua là một cử chỉ vô thức không hề được tính toán. Astarita chưa buông tay tôi ra, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mắt tôi, và thế là tôi chuyển số tiền ấy từ tay phải sang tay trái. Lòng tôi xao xuyến một nỗi xúc động lạ lùng, tôi thấy mặt tôi cứ bừng bừng và hơi thở bị ngắt quãng. Nếu giây phút ấy, Astarita đoán biết được nỗi xúc động của tôi, hẳn anh ta sẽ nghĩ rằng tôi yêu anh ta. Nhưng uổng công. Tiền, chỉ có tiền và ý nghĩ cho rằng có thể kiếm được tiền bằng cách này - đấy là điều đã làm cho tôi xúc động. Astarita cầm tay tôi và đưa lên môi mình, tôi không cưỡng lại nhưng sau đó rụt tay lại. Và chúng tôi không ai nhìn ai mãi cho tới khi về thành phố.

Chúng tôi liền chia tay nhau, tựa hồ ai cũng cảm thấy mình có lỗi và vội lẩn cho nhanh. Thật ra, ngày hôm đó, tất cả chúng tôi đều phạm trọng tội: Ricardo là do khờ khạo, Gisella do ghen ghét, Astarita do hiếu sắc còn tôi do thiếu kinh nghiệm. Tôi hẹn gặp Gisella ngày hôm sau và cùng nhau đi làm mẫu. Ricardo chúc tôi ngủ ngon còn Astarita nghiêm nghị và rầu rĩ lẳng lặng bắt tay tôi. Họ chở tôi về tận nhà, và tuy mệt mỏi và lương tâm bị cắn rứt, tôi bất giác thấy rộn lên một sự hài lòng mang tính chất háo danh, chẳng là khi bước ra khỏi chiếc xe choáng lộn đậu nơi cổng ra vào nhà chúng tôi, cả nhà bác nhân viên đường sắt hàng xóm đều đổ ra cửa sổ nhìn tôi.

Tôi liền đi thẳng về phòng mình, khóa cửa lại và việc đầu tiên tôi làm là lấy tiền ra xem. Đấy không phải là một tờ, mà là ba tờ một nghìn lia. Tôi buông mình xuống mép giường và cảm thấy gần như gặp may. Số tiền này hoàn toàn đủ không những để góp phần đóng góp cuối cùng vào việc mua sắm đồ gỗ, mà còn cho phép tôi có thể mua những thứ đặc biệt cần thiết. Trong

đời, tôi chưa bao giờ được cầm trong tay một khoản tiền lớn như thế, và do đó đã cảm thấy vui mừng thì ít mà sửng sốt khó tin thì nhiều. Tôi trân trân nhìn ngó lại khoản tiền ấy, cũng như khi nhìn bộ đồ gỗ của tôi, đã hoàn toàn tin chắc rằng quả đúng chúng là của tôi.

Chương năm

Tôi không rõ liệu có thật như thế không, nhưng bây giờ tôi cảm thấy rằng giấc ngủ dài và sâu đêm ấy đã xóa sạch khỏi ký ức của tôi mọi chuyện xảy ra ở Viterbo. Ngày hôm sau, tôi ngủ dậy, với niềm tin thanh thản rằng mình vẫn sẽ như trước đây, bền gan vươn tới một cuộc sống gia đình êm ấm. Sáng ra tôi gặp Gisella, cô ta không hề hé một lời nào nói đến chuyến đi hôm trước của chúng tôi, có thể cô ta bị lương tâm dằn vặt, nhưng chắc là, cô ta im lặng chẳng qua để đề phòng, song dẫu sao tôi vẫn biết ơn cô ta vì điều này. Tôi lo lắng nghĩ tới cuộc gặp sắp tới với Gino. tuy cảm thấy mình không hề có lỗi gì cả, tôi vẫn thấy cần phải nói dối anh ta, điều này làm tôi khó chịu, hơn nữa, tôi cũng không biết liệu có che giấu được không, vì từ trước tới nay, tôi đối xử chân thành với anh và đây là lần đầu tiên tôi phải sử dụng đến thủ đoạn lừa dối. Đúng là tôi đã giấu không cho anh biết tôi vẫn gặp gỡ Gisella, nhưng vị tất có thể coi sự dối trá ấy là lối thoát được, vì tôi buộc phải nói dối như vậy là do Gino có ác cảm với Gisella một cách vô lý.
Tôi bồn chồn lo lắng, và khi thấy Gino, khó khăn lắm tôi mới kìm được khỏi bật khóc, mới cố nén không buột miệng kể lại cho anh nghe mọi chuyện và xin anh tha thứ. Chuyến đi Viterbo là gánh nặng đè trĩu lòng tôi, tôi những muốn vứt bỏ gánh nặng ấy và kể rõ sự thật. Nếu Gino xử sự khác đi và không đến nỗi ghen tị như vậy, tất nhiên là tôi sẽ kể tất cho anh, sau đấy như tôi nghĩ, chúng tôi sẽ yêu thương nhau mãnh liệt hơn trước, tôi sẽ coi anh như người che chở cho tôi và chúng tôi sẽ gắn bó với nhau bền chặt hơn cả tình yêu. Sáng hôm ấy, như mọi lần, Gino cho xe dừng lại trên xa lộ quen thuộc ở ngoại thành. Anh nhận thấy tôi lo lắng liền hỏi:

- Em có chuyện gì vậy?

"Mình sẽ nói hết ngay bây giờ... – Tôi thầm nghĩ – dù anh có đuổi mình xuống xe, mình sẽ đi bộ vào thành phố".

Nhưng tôi không đủ can đảm, đáng lẽ phải trả lời tôi lại hỏi:

- Anh có yêu em không?

- Tất nhiên là có – Anh đáp.

- Và anh sẽ mãi mãi yêu em chứ? – Tôi đưa cặp mắt đầy lệ nhìn anh và hỏi.

- Mãi mãi.

- Chúng mình sắp lấy nhau phải không anh?

Rõ ràng anh chán ngấy cái kiểu căn vặn của tôi.

- Nói thật hình như em không tin anh... Thì chúng ta đã chẳng quyết định đến Lễ Phục sinh sẽ cưới nhau đấy sao?

- Ừ, đúng vậy.

- Thì anh đã chẳng đưa em tiền để thu xếp nhà của chúng ta đấy ư?

- Anh có đưa.

- Nghĩa là, dẫu sao, anh cũng là một người trung thực? Khi nào anh hứa gì, anh sẽ giữ đúng lời hứa... Tất nhiên, đấy là mẹ em đã xui em chống lại anh.

- Không, không, mẹ em chẳng liên quan gì đến chuyện này đâu – Tôi vội đáp – Anh ạ, chúng ta sẽ chung sống với nhau chứ?

- Tất nhiên.

- Và sẽ sống hạnh phúc?

- Cái đó còn tùy thuộc vào chính bản thân chúng ta.

- Nghĩa là chúng ta sẽ chung sống với nhau? – Tôi hỏi lại vì những suy nghĩ đầy lo âu dằn vặt tôi như lúc trước.

- Ôi dào... Em đã hỏi và anh đã trả lời em rồi.

- Bỏ qua cho em – Tôi nói - Nhưng đôi lúc, em thấy những chuyện đó xem ra viển vông thế nào ấy.

Tôi không kìm được, lại òa khóc, Gino rất ngạc nhiên và thậm chí bối rối trước nước mắt của tôi, sự bối rối ấy hình như do lương tâm bị cắn rứt. Nhưng chỉ mãi sau này tôi mới hiểu rõ được nguyên nhân.

- Thôi, thôi nín đi nào – Anh bảo – Sao em khóc?

Thật ra tôi khóc vì giận thân, vì ngay ngáy lo rằng không thể kể hết với anh và thông qua sự ăn năn chân thành mà làm vơi nỗi lòng mình. Tôi còn khóc vì đắng cay, cảm thấy mình không xứng đáng với con người tốt bụng và rất mực trung thực này.

Cuối cùng tôi trấn tĩnh lại và nói:

- Anh nói đúng, em đến là ngốc...

- Anh không nói vậy, nhưng anh chẳng thấy có lý do gì để phải khóc cả.

Toàn bộ gánh nặng đó vẫn đè nặng trong lòng tôi. Ngày hôm ấy, sau khi chia tay Gino, tôi đến nhà thờ để xưng tội. Gần một năm nay tôi không xưng tội, tôi cho rằng việc này làm bao giờ mà chẳng được, nên yên tâm. Tôi thôi không xưng tội từ khi Gino hôn tôi lần đầu. Tôi nhận thấy rằng tôn giáo coi những mối quan hệ tồn tại giữa tôi và Gino là tội lỗi, nhưng tin rằng chúng tôi sẽ lấy nhau, tôi không còn cảm thấy lương tâm bị cắn rứt và hy vọng sẽ được xá tội ngay trước lúc cưới.

Tôi đến ngôi nhà thờ nhỏ ở trung tâm thành phố, nằm giữa rạp chiếu bóng và một cửa hàng. Điện thờ chính và điện thờ Đức Mẹ nổi bật lên như một vệt sáng giữa bóng tối nhờ nhờ trong nhà thờ. Nhà thờ bẩn thỉu, ghế mây để ngổn ngang, người đến dự lễ để thế nào thì sau buổi lễ chúng cứ y nguyên như vậy, tựa hồ như nơi đây đã có một cuộc họp buồn chán lắm và người ta thở dài nhẹ nhõm khi ra về, chứ không hẳn là một cuộc làm lễ nữa.

Một làn ánh sáng yếu ớt hắt qua cửa sổ nằm ngay dưới vòm mái, rọi sáng sàn nhà đầy bụi và các hình đắp nổi bằng vữa trên các cột quét sơn màu cẩm thạch. Nhiều mảnh giấy bạc cắt hình các trái tim đang bốc cháy được treo trên khắp các mặt tường ứng với các lời thề và lời nguyền đã thốt ra và tất cả quang cảnh này gợi cho ta nghĩ tới một quầy bán đồ hàng thiếc buồn tẻ. Nhưng không khí đậm mùi trầm hương đã làm tôi an tâm. Hồi nhỏ, tôi thường ngửi hương thơm ấy nên lúc này nó thức tỉnh trong tôi những hồi ức thơ ngây và dịu ngọt. Tuy lần đầu tiên bước vào nhà thờ này, song tôi có cảm giác như mình đã đến đây nhiều lần.

Trước khi xưng tội, tôi rất muốn ghé vào điện lớn ở bên cạnh, nơi có đặt tượng Đức Mẹ Đồng Trinh. Ngày mới lọt lòng tôi đã được dâng Đức Mẹ bổn mạng, và ngay mẹ tôi cũng bảo rằng những đường nét thẳng trên khuôn mặt và cặp mắt đen, to và dịu dàng của tôi giống Đức Mẹ. Tôi kính yêu Đức Mẹ vì Người đã bồng một đứa trẻ sau này trở thành người đàn ông bị giết hại. Đức Mẹ đã sinh ra và yêu thương người này như người mẹ có thể yêu thương con trai mình, nên đã đau đớn biết bao khi thấy con mình bị đóng đinh câu rút trên cây thánh giá. Tôi thường nghĩ bản thân Đức Mẹ mới hiểu thấu nỗi buồn của tôi, vì vậy ngay từ nhỏ tôi chỉ cầu nguyện mỗi Đức Mẹ. Tôi còn thích Đức Mẹ vì một lẽ nữa là Người bình thản và điềm tĩnh, ăn mặc đẹp. Người không giống mẹ tôi. Người đưa mắt nhìn tôi một cách dịu dàng, và tôi coi người mẹ thực sự của tôi là Đức Mẹ, chứ không phải là người mẹ luôn mồm hò hét, lúc nào cũng tất bật hối hả, hơn nữa lại ăn mặc lôi thôi.
Vì vậy tôi quỳ xuống, đưa hai tay ôm mặt và cúi đầu đọc một bản kinh dài. Tôi cầu xin Đức Mẹ tha thứ và che chở cho tôi, cho mẹ và cho Gino. Sau đó tôi nhớ là mình chẳng cần che giấu lâu hơn nỗi hờn giận của con người, nên tôi cầu xin người che chở cho Gisella, do ghen ghét và phản bội tôi, cho Ricardo, do khờ khạo tiếp tay cho cô ta, và cuối cùng cho Astarita. Tôi cầu nguyện đặc biệt sốt sắng cho Astarita vì đã giận anh ta nhiều nhất, tôi muốn quên đi nỗi giận

này, muốn yêu mến anh ta như yêu mến những người khác, muốn tha thứ cho anh ta và chẳng bao giờ nhớ tới nỗi đắng cay mà anh ta đã gây cho tôi. Cuối cùng, tôi mủi lòng đến nỗi nước mắt cứ trào ra. Tôi nhìn bức tượng Đức Mẹ trên điện thờ và qua dòng nước mắt – đã làm mờ mắt tôi – tôi thấy Đức Mẹ bồng bềnh chập chờn như đang ở dưới nước, còn nến cháy quanh tượng gợi tôi liên cảm tới những nét điểm vàng trông thích mắt những buồn buồn, hệt như lúc ta nhìn lên các vì sao – chúng san sát nhau, ta những muốn với tới chúng song không biết làm cách nào. Tôi đứng hồi lâu, đưa mắt nhìn song hầu như không trông rõ Đức Mẹ, sau đó nước mắt tuôn trào và chảy ròng ròng trên má tôi, còn Đức Mẹ bồng đứa trẻ đang nhìn tôi, ánh nến rọi sáng vào khuôn mặt người. Tôi có cảm giác Đức Mẹ đang nhìn tôi vẻ thông cảm và yêu thương. Cảm tạ Người, tôi đứng dậy và lòng thanh thản đi xưng tội.

Tất cả các phòng xưng tội đều vắng ngắt, tôi đưa mắt nhìn quanh tìm một linh mục và bỗng một người từ phía sau cánh cửa nằm ở bên trái bước ra, đi qua điện thờ, quỳ xuống làm dấu thánh và lại đi tiếp. Đấy là một cha cố. Tôi không phân biệt được cha thuộc dòng tu nào. Tôi cố lấy can đảm và khẽ chào cha. Cha ngoái lại và liền đến bên tôi. Cha còn trẻ, người cao lớn, lực lưỡng, mặt hồng hào, sung sức và gan dạ, mắt xanh lơ, trán cao và trắng mịn. Tôi bất giác nhận thấy cha đẹp trai. Dễ gì gặp những người đàn ông như thế này, không những trong nhà thờ mà cả ở ngoài đường phố nữa. Tôi thấy vui vì được xưng tội với chính cha. Tôi khẽ trình bày lý do đến đây, cha hơi gật đầu mời tôi vào phòng nghe xưng tội.

Cha bước vào cabin, tôi chuẩn bị quỳ trước lớp chấn song. Trên một tấm tráng men gần nơi tường trong phòng xưng tội có thấy ghi một cái tên Pater Elia, Illi – nhà tiên tri – một cái tên tôi thích, tình tiết này đã động viên tôi. Tôi quỳ xuống, cha cố đọc một bài kinh ngắn và hỏi:

- Con không xưng tội đã bao lâu rồi?

- Thưa Cha, gần một năm ạ.

- Lâu đấy, khá lâu đấy... Sao vậy?

Tôi nhận thấy cha phát âm chữ "r" như một người Pháp nói tiếng Ý chưa thật nhuần. Ngoài ra cha mấy lần bị nhầm: cha nói lái từ nước ngoài theo kiểu tiếng Ý. Do đó, tôi dứt khoát khẳng định rằng cha là người Pháp. Điều này làm tôi cảm thấy vui vui, bản thân chẳng rõ vì sao nữa. Có thể, khi ta định đi một bước đi quan trọng thì mọi điều ngẫu nhiên được coi là điềm lành.

Tôi đáp đấy chính là lý do vì sao tôi muốn xưng tội với cha và giải thích rõ nguyên do đã lâu tôi không đến phòng xưng tội. Sau một lúc im lặng không lâu, cha hỏi xem tôi định nói gì, tôi liền chân thành thẳng thắn kể lại mối quan hệ của tôi và Gino, tình bạn của tôi với Gisella, chuyến đi Viterbo và hành động ti tiện của Astarita. Tôi kể đến đây, nhưng bản thân vẫn nghĩ xem lời tôi có gây ấn tượng gì với cha không. Cha chẳng giống như một vị linh mục thông thường, mà dáng vẻ từng trải của cha buộc tôi phải đoán xem vì sao cha lại khoác áo nhà tu. Kể cũng lạ là sau khi cầu nguyện Đức Mẹ, tôi thấy trong lòng tôi dâng lên một nỗi xúc động dịu ngọt biết nhường nào, tôi nhanh chóng yên tâm tới mức liền để ý ngay đến người nghe mình xưng tội,

song tôi cho rằng nỗi xúc động và sự tò mò không mâu thuẫn nhau. Tất cả những điều này được giải thích thông qua bản chất thiên tính của tôi, trong đó lòng sùng đạo và tính đỏng đảnh, sự trầm ngâm và tính đa tình quyện chặt vào nhau thành một khối.

Ngẫm nghĩ về cha cố, tôi cảm thấy nhẹ nhõm dễ chịu và cứ muốn kể hết với cha. Tôi thấy rũ sạch được gánh nặng hãi hùng ở trong lòng và tươi tỉnh lại như một bông hoa được hấp thụ những giọt mưa đầu tiên sau đợt oi bức kéo dài, mòn mỏi. Thoạt đầu tôi nói, giọng e dè và lưỡng lự, sau đó cứ lưu loát, lưu loát dần, cuối cùng sôi nổi và chân thành, tràn đầy hy vọng tươi sáng. Tôi chẳng che giấu điều gì, tôi kể câu chuyện Astarita đã đưa tôi tiền và những cảm giác mà món quà ấy đã gây ra cho tôi, cùng dự định của tôi chi tiêu món tiền đó. Cha nghe và không ngắt lời, khi tôi ngừng kể, cha bảo:

- Do muốn tránh những điều phiền phức, do sợ phải đoạn tuyệt với người chồng chưa cưới, con đã làm hại bản thân gấp ngàn lần...

- Thưa cha, vâng, đúng như vậy – Tôi vui sướng đến run rẩy nói như vậy, tôi có cảm giác cha đã dùng bản tay dịu dàng cởi mở cõi lòng tôi.

- Thành thực mà nói – Cha nói tiếp, tựa hồ như đang thầm nghĩ - Chuyện này chẳng liên quan gì đến chuyện đính hôn của con, con nhượng bộ con người đó chẳng qua là do bị tính hám lợi quyến rũ.

- Thưa cha, vâng, đúng thế ạ.

- Dẫu phải từ bỏ đám cưới, còn hơn hành động như vậy.

- Con cũng nghĩ thế.

- Nghĩ chưa đến đầu đến đũa... Rồi con sẽ lấy chồng, song sẽ phải trả giá ra sao? Con sẽ chẳng bao giờ trở thành một người vợ tốt.

Tôi sửng sốt vì sự nghiệt ngã và kiên quyết trong lời cha, thốt lên giọng buồn bã:

- Nhưng tại sao ạ? Chuyện ấy chẳng có ý nghĩa gì với con cả... Con tin rằng con sẽ trở thành một người vợ tốt.

Có lẽ thái độ chân thực của tôi đã làm cho cha mủi lòng. Cha im lặng hồi lâu, sau đó dịu dàng hỏi:

- Con có thành tâm sám hối không?

- Tất nhiên, tất nhiên ạ - Tôi thổn thức đáp.

Bỗng tôi chợt nghĩ rằng cha muốn tôi hoàn lại tiền Astarita, và tuy thấy trước tôi sẽ buồn, song dẫu sao tôi cảm thấy mình sẽ ngoan ngoãn phục tùng theo lệnh cha, lệnh của một người tôi có cảm tình và làm cho tôi tin tưởng đến như vậy. Nhưng cha không hề đả động đến khoản tiền, mà nói tiếp, giọng chắc nịch lơ lớ tiếng nước ngoài đã gây cho tôi một cảm tình đặc biệt.

- Bây giờ con phải nhanh chóng lấy chồng đi, tổ chức như đã quy định... phải giải thích với chồng chưa cưới của con rằng không thể tiếp tục cách ăn ở như trước đây được.

- Thưa cha, con đã bảo với anh ấy thế rồi ạ.

- Thế anh ta đáp sao?

Tôi bất giác mỉm cười khi thấy vị cha cố đẹp trai, có mái tóc vàng hoe hỏi câu ấy trong căn buồng xưng tội mờ tối. Tôi đáp:

- Thưa cha, anh ấy bảo chúng con sẽ lấy nhau vào dịp lễ Phục sinh ạ.

- Thế thì tốt. Đến lễ Phục sinh cũng chẳng con bao lâu... – Cha suy nghĩ một lát rồi nói tiếp, lúc này tôi cảm thấy cha nói với tôi không phải với tư cách một tu sĩ mà là một người tao nhã lịch sự đã chán ngấy việc của tôi.

- Thưa cha, chúng con không thể tổ chức đám cưới sớm hơn được... con phải chuẩn bị... còn anh ấy phải về quê gặp bố mẹ.

- Dù thế nào đi nữa – Cha nói tiếp – Con cũng phải tổ chức nhanh lên, cho đến ngày cưới, con không được có quan hệ tầm thường nào với chồng chưa cưới, đấy là một tội nặng, con rõ chưa?

- Thưa cha, vâng, con sẽ giữ ạ.

- Sẽ giữ à? – Cha hỏi lại, giọng ngờ vực – Dù thế nào đi nữa, con hãy cầu nguyện để không bị sa ngã, con cố mà cầu nguyện.

- Thưa cha vâng, con sẽ cầu nguyện.

- Với người đàn ông kia – Cha nói tiếp – Dù bất luận thế nào con cũng không được gặp lại... Kể cũng không khó, vì con không yêu anh ta... Nếu anh ta năn nỉ và đến với con, con phải xua đuổi anh ta.

Tôi đáp tôi nhất định sẽ cư xử như vậy, cha dạy tôi thêm một đôi lời nữa, vẫn với giọng chắc nịch nghe thật dễ chịu va lơ lớ tiếng nước ngoài và đượm vẻ tao nhã, sau đó, cha dặn tôi phải cầu nguyện ngày vài lần để sám hối và làm nhẹ tội. Nhưng trước khi cho tôi về, cha bảo muốn cùng tôi đọc bài "Kính lạy Cha". Tôi vui vẻ nhận lời vì chưa muốn về, tôi cứ muốn nghe mãi giọng cha. Cha đọc:

- Lạy Cha, chúng tôi ở trên lời.

Tôi nhắc lại theo cha:

- Lạy Cha, chúng tôi ở trên lời.

...

Tôi nhắc lại từng lời bài kinh để một lần nữa ở trong nỗi xúc động đã từng cảm thấy khi cùng cha cầu nguyện. Tôi cảm thấy mình bé tí tẹo, còn cha cầm tay tôi dẫn lần qua câu này đến câu kia. Song tôi nhớ tới khoản tiền Astarita cho tôi và hơi buồn là cha không bắt tôi phải trả lại. Thực tình mà nói, tôi muốn cha ra lệnh cho tôi phải trả lại tiền, vì như vậy tôi có dịp tỏ rõ trên thực tế lòng thành tâm, sự phục tùng và ước muốn sám hối của tôi, tôi muốn vì cha sẽ hy sinh một cái gì đấy.

Cầu nguyện xong tôi đứng dậy. Cha bước ra khỏi buồng kín và trước khi bỏ đi, khẽ gật đầu chào nhưng mắt không nhìn tôi. Lúc đó, tôi vô tình – chính bản thân cũng không nhận rõ hành vi của mình – kéo nhẹ tay áo cha. Cha dừng lại và đưa cặp mắt trong sáng, lạnh lùng và bình tĩnh nhìn tôi.

Vào giây phút ấy, tôi thấy cha đặc biệt đẹp trai và hàng ngàn ý nghĩ điên rồ vụt qua trong đầu óc. Tôi nghĩ làm sao có thể bày tỏ nỗi lòng với cha và xem liệu có thể yêu cha được không? Song tiếng nói của lý trí đã ngăn tôi lại, nhắc nhủ tôi rằng mình đang ở trong nhà thờ và cha là một linh mục và là linh mục nghe tôi xưng tội. Tất cả những ý nghĩ ấy xâm chiếm lòng tôi và làm tôi xao xuyến không nói được lời nào. Lúc ấy, chờ một lát, cha cất tiếng hỏi:

- Con còn điều gì muốn hỏi nữa à?

- Thưa cha, con muốn biết xem có phải trả lại tiền cho người đó không?

Cha liếc mắt nhìn tôi, vẻ cay độc như xuyên xoáy tận đáy lòng tôi, sau đó cha hỏi, giọng nhát gừng:

- Con nghèo túng lắm phải không?

- Thưa cha, vâng ạ.

- Như vậy con có thể chẳng cần phải trả lại... bất kỳ thế nào, con cố sống như lương tâm nhắc bảo.

Cha nói những lời này với giọng đặc biệt, ý muốn cho biết rằng cuộc trao đổi đã chấm dứt.

- Cảm ơn cha – Tôi nhìn thẳng vào mắt cha và khẽ nói.

Đúng lúc đó, tôi gần như mất bình tĩnh và hy vọng rằng cha có ý muốn tỏ rõ, dù chỉ là một dấu hiệu hay lời nói là tôi không phải không đáng để cha chú ý tới. Tất nhiên cha hiểu rõ cái nhìn của tôi, và một chút ngạc nhiên thoáng qua trên nét mặt cha. Cha gật đầu chào từ biệt, quay người bỏ đi, để lại một mình tôi bối rối và ưu tư bên buồng nghe xưng tội.

Tôi không hề hé răng nói với mẹ một tí gì về buổi đi xưng tội cũng như chuyến đi Viterbo. Tôi thừa biết ý kiến của mẹ về các linh mục và tôn giáo, mẹ bảo: tất cả những vấn đề ấy đều tốt cả thôi, song người giàu thì vẫn giàu, còn kẻ nghèo thì vẫn xác xơ.

- Chắc hẳn người giàu biết cách cầu nguyện - Mẹ nói thêm.

Mẹ coi vấn đề tôn giáo hệt như vấn đề hôn nhân và gia đình, đã có hồi mẹ sùng đạo, không bỏ một buổi lễ nào, nhưng tuy vậy công việc của mẹ vẫn chẳng đâu vào đâu, nên mẹ bỏ cả tín ngưỡng. Một lần, tôi bảo trên đời này mọi sự đều được đền bù xứng đáng, mẹ cười chế giễu tôi và tuyên bố rằng mình muốn có ngay mọi thứ ở trên đời, còn nếu không thì tất cả những điều đó chỉ là chuyện tào lao. Song như tôi đã nói, mẹ đã giáo dục tôi hoàn toàn vâng lời Chúa mà có hồi chính bản thân mẹ đã tin. Có điều gần đây nỗi bất hạnh làm mẹ trở nên ác nghiệt và mẹ đã thay đổi cách nhìn nhận của mình.
Sáng hôm sau, khi tôi lên xe ngồi cạnh Gino, anh bảo rằng ông bà chủ đi vắng mấy ngày, chúng tôi có thể hẹn hò nhau ở biệt thự. Thoạt đầu tôi rất vui, vì như tôi đã nói, tôi thích đắm mình trong những thứ luyến ái, cụ thể là với Gino. Sau nhớ lại lời hứa với cha linh mục, tôi bảo:

- Không, không được đâu.

- Tại sao?

- Vì không được.

- Thôi, đành vậy – Anh thở dài nhượng bộ - Thế mai nhé.

- Không, mai cũng không được, chẳng bao giờ được nữa đâu.

- Chẳng bao giờ - Anh hạ giọng nhắc lại, vẻ vờ vịt ngạc nhiên – Chà, ra là thế đấy? Chẳng bao giờ, nhưng em cho anh biết rõ lý do chứ? – Anh nhìn tôi với con mắt nghi ngờ.

- Anh Gino – Tôi vội bảo – Em yêu anh và lúc này yêu anh mãnh liệt hơn bao giờ hết... song chính vì vậy em quyết định chừng nào ta chưa tổ chức kết hôn thì tốt hơn hết chúng ta phải giữ... Anh ạ...

- A, bây giờ thì rõ rồi – Anh tức giận thốt lên – Em sợ anh không lấy em làm vợ.

- Không, em tin chúng mình sẽ lấy nhau, nếu không em đã chẳng bàn tính với anh mọi chuyện ấy và chi tiêu món tiền mẹ em suốt đời đã dành dụm.

- Chà, em quá quan tâm đến khoản tiền đó đấy! – Gino bảo. Tôi không còn nhận ra anh nữa, khuôn mặt Gino đã thay đổi trông thật đáng ghét.

- Em đã đi xưng tội, cha nghe xưng tội ra lệnh cho em phải biết giữ mình trước những mối quan hệ luyến ái, chừng nào chưa tổ chức kết hôn.

Gino cau mày vẻ không bằng lòng và buột miệng ra những lời gần như là một sự xúc phạm đối với tôi:

- Thế cái ông linh mục đó có quyền gì mà lại chõ mũi vào công việc của chúng ta? – Tôi thấy nên im đi là hơn cả - Nói xem nào, tại sao em không trả lời?

Chắc hẳn anh nhận thấy tôi đã quyết định việc gì thì khó có thể lay chuyển được, nên bỗng đổi giọng bảo:

- Thôi được rồi... sẽ như ý em vậy... nghĩa là chở em vào thành phố phải không?

- Tùy anh.

Cần phải nói rằng đây là lần đầu tiên Gino để lộ mặt xấu của mình và sỗ sàng đối với tôi. Ngay hôm sau, anh lại có thái độ khiêm nhường và đối xử với tôi dịu dàng ân cần, chăm sóc như mọi lần. Chúng tôi lại gặp nhau hàng ngày như trước đây, có điều lúc này không làm tình nữa mà chỉ hạn chế trong những câu chuyên trao đổi với nhau. Đôi lúc tôi hôn Gino, tuy thành thực mà nói, anh không yêu cầu tôi. Tôi cho rằng hôn không phạm tội, vả lại, dẫu sao chúng tôi cũng đã đính hôn và chỉ ít bữa nữa sẽ cưới mà thôi. Lúc này, nghĩ lại thời đó, tôi cho rằng Gino đã nhanh chóng chịu nhập cái vai anh chồng chưa cưới nhũn nhặn chẳng qua anh ta hy vọng làm nguội lạnh những mối quan hệ giữa chúng tôi và lẳng lặng dồn tôi đến chỗ phải đoạn tuyệt. Thường xảy ra sau một cuộc đính hôn dài dằng dặc và bẽ bàng, người ta bỏ rơi cô gái vào những năm tháng tươi đẹp nhất của thời trẻ trung đã trôi qua. Do đó, nghe theo lời vị linh mục, tôi vô tình tạo cho Gino lý do - chắc hẳn anh ta tìm kiếm từ lâu - để phá bĩnh đám cưới của chúng tôi. Bản thân anh ta, tất nhiên, do nhu nhược và ích kỷ, chẳng bao giờ dám quyết định những chuyện như vậy. Vả lại, khoái lạc mà anh ta tận hưởng trong những buổi gặp gỡ giữa hai chúng tôi còn mãnh liệt hơn cả ý định bỏ rơi tôi. Nhưng sự can thiệp của cha cố cho phép anh ta sử dụng cái lý do giả nhân giả nghĩa và khoác áo vô tư ấy.

Một thời gian sau, anh bắt đầu đến gặp tôi không thường xuyên – nghĩa là hàng ngày – mà chỉ khi nào có điều kiện. Tôi nhận thấy những cuộc dã ngoại trên xe ôtô ngày một thu ngắn lại và anh càng có vẻ lơ đễnh khi nghe bàn bạc đến đám cưới. Tuy nhận thấy sự thay đổi, tôi vẫn không hề nghi ngờ gì cả, tôi coi tất cả những điều ấy là vặt vãnh, chủ yếu anh vẫn đối xử dịu dàng và tôn trọng tôi như trước đây. Cuối cùng, một hôm anh rầu rầu tuyên bố với tôi rằng

theo yêu cầu của hai cụ đằng nhà, đành phải hoãn đám cưới của chúng tôi đến mùa thu.

- Em buồn lắm phải không? – Gino hỏi, giọng lúng túng vì thấy tôi không bộc lộ nỗi buồn của bản thân mà chỉ im lặng và ủ rũ nhìn chăm chăm một điểm phía trước.

- Không, không – Tôi bừng tỉnh và đáp – Không quan trọng anh ạ... em sẽ đợi, vả lại thời gian ấy em mới chuẩn bị kịp.

- Em nói không đúng sự thật... Em rất buồn.

Kể cũng lạ khi thấy Gino cứ ép tôi phải thú nhận là tôi buồn trước sự việc hoãn đám cưới lại.

- Thì em đã bảo với anh là em chẳng thấy buồn phiền mấy mà.

- Thế nghĩa là em không thực sự yêu anh, và chắc hẳn em chẳng đau buồn nếu thậm chí chúng mình không lấy nhau.

- Đừng nói vậy – Tôi hốt hoảng bảo - Thế thì thật là khủng khiếp... Em chẳng muốn nghĩ tới điều đó.

Gino cau mày, tôi chẳng rõ vì sao. Chắc Gino thử xem tôi gắn bó với anh tới mức độ nào và trái với ý muốn của bản thân, anh thấy tôi còn rất gắn bó với anh.

Thậm chí việc hoãn đám cưới lại cũng không làm tôi nghi ngờ song nó khẳng định thêm ý kiến trước đây của mẹ và của Gisella. Thoạt đầu, như đôi lúc thường thấy ở mẹ (kể cũng là một điều hoàn toàn kỳ lạ với một người bẳn tính và hay nổi cáu) mẹ không hề có phản ứng khi nghe cái tin này. Nhưng vào một buổi tối nọ, khi cho tôi ăn tối mẹ lẳng lặng đứng bên bàn, chờ lúc tôi ăn, bỗng lên tiếng đáp lại những lập luận của tôi về việc hoãn cưới xin.

- Con có biết vào thời của mẹ, người ta gọi các cô gái đại loại như con, chờ đợi mãi, chờ đợi hoài đám cưới, nhưng chẳng thấy tổ chức là gì không?

Tôi tái mặt, giật thót người:

- Là gì ạ?

- Một cô gái để phòng xa - Mẹ bình tĩnh đáp – Nó giữ chân mày để phòng xa, kiêu như người ta dự trữ thịt ấy... Khi nào thịt thối, người ta quẳng vào sọt rác.

Lời mẹ làm tôi cáu điên và bảo:

- Không đúng đâu mẹ, xét cho cùng đây mới là lần đầu anh ấy hoãn cưới... mới lại vỏn vẹn có vài tháng thôi... chẳng qua mẹ ghét Gino vì anh ấy là lái xe chứ không phải là một Signor quan

trọng.

- Mẹ hoàn toàn không phản đối anh ta.

- Không, có đấy... hơn nữa còn vì mẹ đã phải chi tiền cho căn phòng của chúng con, nhưng mẹ đừng lo...

- Con gái mẹ ơi, con hoàn toàn bị mù quáng vì yêu rồi đấy.

- Con bảo mẹ đừng lo, anh ấy sẽ đóng góp nốt chỗ tiền phải chi cho việc mua sắm đồ gỗ, còn tiền của mẹ bỏ ra, chúng con xin hoàn lại... Đây, mẹ xem.

Tôi xúc động mở ví xách tay, lấy số tiền đã nhận của Astarita ra đưa cho mẹ xem:

- Đây là tiền của anh Gino – Tôi sôi nổi nói tiếp, đến nỗi bản thân chẳng còn tin là mình nói dối – Anh ấy đưa cho con và hứa đưa thêm nữa.

Mẹ nhìn số tiền với vẻ mặt thất vọng và hối hận tới mức tôi thấy lương tâm bị cắn rứt. Lần đầu tiên trong thời gian gần đây tôi đã đối xử với mẹ chẳng ra sao cả, tôi đã lừa dối mẹ, vì đây đâu phải là tiền Gino đưa. Mẹ lẳng lặng thu dọn bàn, rồi ra khỏi phòng. Mẹ đứng bên bồn rửa, lưng quay về phía tôi và đang rửa bát đĩa, rồi xếp lên chiếc bàn lát đá hoa để cho khô, mẹ so vai rụt cổ, tôi thấy thương mẹ. Tôi đột ngột ôm cổ mẹ và nói:

- Con xin lỗi mẹ, con chẳng muốn làm mẹ phải giận... Song cứ hễ nghe mẹ nói tới Gino là con lại mụ cả người.

- Thôi được, được rồi, buông mẹ ra - Mẹ đáp và cố gỡ khỏi vòng tay tôi.

- Nhưng mong mẹ hiểu cho – Tôi hăng say nói tiếp - Nếu Gino không cưới được con thì hoặc con sẽ tự sát, hoặc con sẽ làm gái điếm.

Khi nghe tin hoãn cưới, Gisella có thái độ giống hệt mẹ. Chúng tôi có mặt ở phòng được trang bị đồ gỗ của cô ta. Tôi ngồi trên giường còn cô ta mặc độc chiếc áo cánh lót đang trải đầu trước gương. Sau khi nghe tôi kể, Gisella bình tĩnh nói, giọng thỏa mãn:

- Mình nói có sai đâu.

- Nói gì?

- Hắn chẳng muốn lấy cậu làm vợ và chẳng bao giờ cưới đâu... Bây giờ hắn hoãn đám cưới từ lễ Phục sinh đến ngày lễ Các Thánh... còn từ lễ Các Thánh sang lễ Giáng Sinh... cuối cùng một ngày nào đó cậu sẽ chán ngấy tất cả các trò ấy và bản thân phải bỏ hắn.

Tôi đau buồn và nổi khùng trước những lời ấy. Nhưng tôi đã trút cơn giận lên mẹ, và ngoài ra tôi thấy rằng nếu nói toạc ra cho Gisella biết rằng tôi đang nghĩ gì về cô ta, ắt chúng tôi sẽ phải xa nhau, mà tôi thì chẳng muốn vậy vì Gisella là người bạn gái duy nhất của tôi. Còn về chuyện đó tôi nghĩ như sau: chẳng qua Gisella không muốn tôi lấy Gino, do biết chắc rằng chẳng bao giờ Ricardo lấy cô ta. Sự thật vẫn cứ là sự thật, nhưng nói ra điều đó với cô ta thì kể cũng quá đáng. Tôi nhận thấy mình không có quyền giữ Gisella chỉ vì khi nói với tôi về Gino, cô ta bị lòng đố kị và ghen ghét cám dỗ, có lẽ cũng do vô tình thôi. Vì vậy tôi chỉ nói:

- Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa. Xét cho cùng, việc mình lấy chồng hay không chẳng quan trọng đối với cậu... Mình không thích nói tới chuyện đó.
Gisella bỗng dưng đứng dậy đến ngồi bên tôi.

- Tại sao lại chẳng quan trọng đối với mình? – Cô ta hết sức phản đối, rồi ngồi ôm lưng tôi và nói tiếp: - Ngược lại thấy cậu bị xỏ mũi mình cứ lộn tiết lên.

- Chẳng ai xỏ được mũi mình cả - Tôi khẽ bảo.

- Mình muốn cậu sống hạnh phúc – Gisella im lặng một lát, rồi như thể tiện nói luôn – Nhân đây, Astarita cứ lẵng nhẵng tới hành tội mình, yêu cầu được gặp cậu. Hắn ta bảo không thể sống thiếu cậu được, hắn nói hắn yêu cậu tha thiết... Cậu có muốn mình thu xếp để hai người gặp nhau không?

- Đừng nói chuyện với mình về Astarita – Tôi đáp.

- Hắn ta biết lúc ở Viterbo đã xử sự chẳng ra sao cả - Gisella nói tiếp – Nhưng sở dĩ hắn làm như vậy vì quá yêu cậu... Bằng mọi giá, hắn ta muốn được nói chuyện với cậu. Tại sao hai người lại không gặp nhau, chẳng hạn như trong tiệm cà phê, cả mình cùng đi nữa?

- Không – Tôi kiên quyết từ chối – Tôi không muốn thấy mặt anh ta.

- Sau sẽ hối cho mà xem.

- Cậu đi mà sống với anh ta.

- Chẳng phải bàn đâu cô bạn thân mến ạ... Anh ta là một người hào phóng, tiêu tiền không tiếc... Anh ta yêu cậu, chẳng qua bị bỏ bùa mê.

- Nhưng mình có yêu anh ta đâu?

Gisella còn tâng bốc Astarita một hồi lâu, song tôi không nhượng bộ, hồi ấy, nguyện vọng lấy chồng và sống một cuộc đời êm đềm trong gia đình mãnh liệt tới mức tôi kiên quyết không để bất kỳ một sự rủ rê hay tiền bạc nào quyến rũ. Tôi thậm chí quên mất cái cảm giác dễ chịu đã vô tình cảm thấy khi Astarita cố giúi tiền vào tay tôi lúc đi trên đường từ Viterbo về. Tôi càng

khăng khăng và hy vọng bấu víu vào chuyện hôn nhân còn là sợ rằng Gisella và mẹ đã nói đúng và nói chung sẽ chẳng bao giờ tổ chức được hôn lễ.

Chương sáu

Thời gian này, tôi đã thanh toán xong tiền mua đồ gỗ và làm việc nhiều hơn nữa để tích góp một khoản làm của hồi môn. Sáng sáng, tôi làm người mẫu tại các xưởng họa, còn quá trưa ngồi lì với mẹ trong phòng may và làm miết tới chập tối. Mẹ ngồi đạp máy cạnh cửa sổ, còn tôi ngồi bên bàn khâu tay áo. Mẹ dạy tôi cắt may áo trong, công việc khá trôi chảy. Cần phải đơm nhiều móc cài và móc khuyết, ngoài ra mỗi áo sơ mi đều phải thêu một chữ lồng. Tôi đặc biệt thành công trong việc thêu những chữ lồng này, trông cứ như đắp nổi ấy. Chúng tôi may quần áo trong của đàn ông, đôi lúc cũng may áo cánh, áo khoác hoặc quần lót của phụ nữ, nhưng toàn là những đơn đặt hàng rẻ tiền vì đường kim mũi chỉ của mẹ chưa tinh xảo với lại chúng tôi không quen biết các signora để nhận được những thứ đắt tiền. Ngồi may, tôi nghĩ tới Gino, tới đám cưới, tới chuyến đi Viterbo, tới mẹ và cuộc đời mình, nói chung nghĩ lung tung mọi chuyện nên thời gian trôi đi lúc nào không hay. Còn mẹ nghĩ gì, tôi chẳng rõ, song chắc là về một chuyện nào đó của bản thân vì nét mặt mẹ có vẻ tập trung căng thẳng, và nếu tôi muốn bắt chuyện với mẹ thì thường mẹ trả lời không trúng vào câu hỏi, đầu vẫn cặm cụi bên máy may. Trời vừa tối, tôi liền đứng dậy, rũ hết chỉ bám trên người và diện chiếc áo dài đẹp nhất, rồi ra khỏi nhà, đến chơi với Gisella hoặc đi gặp Gino nếu anh được buổi tối rảnh rang. Bây giờ tôi tự hỏi không biết dạo ấy mình sống có hạnh phúc không. có lẽ có, vì tôi chỉ tâm niệm mỗi một điều là lấy chồng và nguyện vọng ấy sắp trở thành hiện thực. Sau này tôi nhận ra rằng người thực sự bất hạnh là người mất hết mọi nỗi niềm hy vọng và lao theo một điều gì đấy mà ngay cả cảnh phong lưu, sung túc cũng không thể giúp gì được.

Nhiều lần tôi thấy Astarita đi theo tôi, bao giờ cũng vào lúc sáng sớm khi tôi đến xưởng họa. Thường Astarita đứng đợi tôi ở bên kia đường, sau một chỗ bức tường thành nhô ra. Chẳng bao giờ anh ta bước sang đường bên tôi và trong khi tôi rảo cẳng tiến về phía quảng trường, Astarita chọn một chỗ an toàn với người đi bộ, nhưng phải đối diện với tôi. Anh ta tiếp tục dán mắt nhìn tôi, song khi tôi vừa ngoảnh lại, anh ta liền giả vờ như đang đợi tàu. Vị tất một người phụ nữ có thể dửng dưng trước một mối tình như vậy, còn tôi, tuy đã kiên quyết không bắt chuyện với anh ta nữa, song đôi lúc cũng bất giác thấy thương thương anh ta. Tôi đợi một lát, chờ Gino đi xe tới hoặc chờ tàu đến, rồi đi khỏi, để lại Astarita đứng trên hè phố đưa mắt nhìn theo tôi.
Một hôm lúc về nhà ăn bữa tối, vừa bước vào phòng may tôi thấy Astarita tay cầm mũ, đứng khom khom bên bàn cùng mẹ trò chuyện. Thấy anh ta ở trong nhà mình và đoán biết anh ta đang nói gì với mẹ - chắc chắn anh ta đang lôi kéo mẹ ủng hộ mình – tôi chẳng còn thương xót anh ta nữa. Tôi điên tiết lên và hỏi:

- Ông cần gì ở đây?

Astarita đưa mắt nhìn tôi, mặt bắt đầu co giật hệt như lúc anh ta bảo anh ta mến tôi khi ngồi trên xe đi Viterbo. Nhưng lần này anh không hé răng nói ra một lời nào.

- Signor đây bảo có quen con... - Mẹ nói giọng tin tưởng – Signor ghé vào thăm con...

Qua giọng mẹ, tôi nhận thấy rằng Astarita đã nói với mẹ đúng những điều tôi nghĩ, biết đâu anh ta lại chẳng giúi tiền cho mẹ.

- Phiền mẹ ra ngoài kia một lát – Tôi bảo.

Mẹ hoảng sợ trước cái giọng khắt khe của tôi và lặng lẽ bỏ ra bếp.

- Ông cần gì ở đây?... Ra ngay – Tôi nhắc lại.

Anh ta nhìn tôi, mấp máy môi, nhưng không thốt lên lời. Anh ta trợn ngược mắt để lộ cả lòng trắng, tôi sợ anh ta chết ngất trong lúc này.

- Ra ngay – Tôi dậm chân và thét vang - Nếu không tôi sẽ gọi người đến đấy... gọi anh bạn của chúng tôi đang sống ở tầng dưới.

Sau này nhiều lần tôi tự hỏi chẳng rõ tại sao Astarita lại không dọa tố giác và dọa nếu tôi không nhượng bộ anh ta sẽ kể hết với Gino sự việc xảy ra ở Viterbo, vì tố giác chuyện đó thì rất đạt, quả là tôi có ngủ với anh ta, sẽ có người xác nhận điều đó và tôi không thể chối cãi được. Tôi nghĩ dạo ấy anh ta chỉ muốn chiếm đoạt tôi thôi, còn bây giờ thì thực sự yêu rồi. tình yêu đòi hỏi phải có sự đáp lại, có lẽ qua sự việc ở Viterbo, anh chàng đa tình Astarita không mãn nguyện, tuy tôi ngủ với anh ta, song cứ nằm im và thụ động như một cái xác không hồn. Ngoài ra bây giờ tôi đã quyết định kể hết sự thật với Gino, nếu yêu tôi, anh sẽ hiểu rõ và tha thứ. Sự kiên quyết của tôi chắc đã làm Astarita tin rằng có tố giác cũng vô ích.

Nghe tôi dọa gọi người đến, anh ta chẳng nói gì và chậm rãi bước ra cửa kéo lê mũ trên chiếc bàn dài. Tới cuối bàn, anh ta dừng lại, cúi gằm mặt chắc định nói gì đấy. Song khi ngước mắt nhìn tôi và mấp máy môi thì bao can đảm hẳn đã tan biến và chỉ im lặng trân trân nhìn tôi. Cái nhìn ấy tôi thấy mới lâu làm sao. Cuối cùng, anh ta gật đầu chào, bước ra ngoài rồi khép cửa lại.

Tôi liền chạy vào bếp và trút cơn thịnh nộ lên mẹ:

- Mẹ đã nói gì với hắn ta?

- Chẳng nói gì cả - Mẹ hốt hoảng đáp – Anh ta hỏi chúng ta làm gì... Bảo muốn đặt may một chiếc áo sơ mi.

- Nếu mẹ đến chỗ hắn, con giết mẹ đấy! – Tôi gào lên.

Mẹ nhìn tôi, vẻ kinh hoàng và đáp:

- Chẳng ai định đến chỗ anh ta cả. Mặc anh ta muốn may áo sơ mi ở đâu thì may.

- Thế hắn ta không nói gì về con à?

- Có hỏi bao giờ thì lấy chồng.

- Thế mẹ bảo sao?

- Tháng mười sẽ cưới.

- Hắn ta không đưa tiền cho mẹ đấy chứ?

- Không, vì lý do gì? - Mẹ đưa mắt nhìn tôi, làm bộ ngạc nhiên - Tại sao anh ta lại phải đưa tiền cho mẹ?

Lúc ấy tôi tin chắc Astarita đã cho mẹ tiền. Tôi xô đến và nắm chặt tay mẹ:

- Mẹ nói thật đi! Hắn đã cho tiền mẹ à?

- Không, anh ta chẳng cho gì hết.

Tay mẹ khư khư giữ túi áo tạp dề. Tôi giật mạnh cổ tay mẹ và một tờ giấy bạc gấp đôi từ trong túi văng ra. Tuy tôi chưa buông tay mẹ, mẹ đã cúi xuống vơ vội tiền, vẻ hám tới mức bao bực tức trong tôi đều tan biến. Tôi nhớ lại nỗi xúc động và niềm hạnh phúc đã trỗi dậy trong lòng tôi khi cầm đồng tiền do Astarita đưa vào cái ngày đi Viterbo ấy, và nhận ra rằng mình không có quyền lên án những tình cảm của mẹ mà chính bản thân đã trỗi dậy trước cám dỗ tương tự. Tôi ân hận về chuyện vừa xảy ra: tốt hơn hết không nên hỏi han gì cả để chẳng bao giờ phải thấy những đồng tiền ấy. Do đó, tôi bình tĩnh bảo:

- Mẹ thấy chưa, dẫu sao hắn cũng đưa cho mẹ tiền.

Và không đợi nghe một lời giải thích nào hết, tôi bổ ra khỏi bếp. Trong lúc ăn tối, tôi thấy mẹ không có ý định gợi chuyện về Astarita và tiền nong. Thấy tôi nói tới vấn đề khác, mẹ cũng chẳng nhắc nữa.

Ngay hôm sau, Gisella đi một mình – không có Ricardo - đến hiệu mứt kẹo nơi chúng tôi thường gặp nhau. Vừa ngồi xuống, cô ta chẳng cần rào đón gì cả, đi thẳng vào câu chuyện.

- Hôm nay mình phải trao đổi với cậu một vấn đề rất quan trọng.

Linh cảm thấy có điều chẳng lành, tôi tái mét mặt:

- Nếu là chuyện không hay – Tôi tuyên bố giọng ngắt quãng – mong cậu đừng nói với mình.

- Chẳng ra không hay, cũng chẳng ra hay – Cô ta vội đáp - Ấy là mình muốn báo cho cậu biết một đôi điều, có vậy thôi... Mình đã bảo Astarita là...

- Mình không muốn nghe nói tới Astarita.

- Nhưng cứ nghe cho hết đã, cậu đâu còn là trẻ con. Astarita, như mình đã nói với cậu, là một nhân vật rất quan trọng... Hắn ta là một dàn bự ở bên cảnh sát theo dõi về chính trị.

Tôi thấy yên tâm hơn, xét cho cùng, tôi đâu có hoạt động chính trị.

- Anh ta là ai thì cũng vậy, có là bộ trưởng thì cũng chẳng liên quan gì tới mình. – Tôi đáp.

- Chà, cái cậu này... – Gisella càu nhàu - Đừng ngắt lời mình, hãy nghe đã nào... Thế này này, Astarita bảo mình cậu phải đến gặp hắn ta ở bộ... hắn muốn trao đổi với cậu... không phải chuyện yêu đương đâu - Thấy tôi định phản đối Gisella vội nói tiếp - Hắn ta muốn trao đổi với cậu về một vấn đề quan trọng, có liên quan đến bản thân cậu.

- Vấn đề gì liên quan tới mình nhỉ?

- Đấy là hạnh phúc của cậu... Hắn chỉ hé cho mình biết như vậy.

Không hiểu sao, sau năm lần bảy lượt từ chối, lần này tôi lại nhận lời mời của Astarita? Bản thân tôi cũng không rõ nữa. Tôi đáp rất khẽ:

- Thôi được rồi, mình sẽ đến chỗ anh ta.

Gisella hơi nản trước sự phục tùng của tôi. Mãi lúc này cô ta mới nhận thấy mặt tôi tái nhợt nên hoảng hốt nói:

- Cậu làm sao vậy? Cậu sợ hắn là cảnh sát à? Nhưng hắn không hoàn toàn giận cậu đâu... Mới lại, hắn chẳng có ý định bắt giữ cậu, cậu sợ gì?

Tôi đứng dậy, tuy cảm thấy đứng không vững.

- Thôi được – Tôi nhắc lại – Mình đến chỗ anh ta... ở bộ nào nhỉ?

- Bộ nội vụ, ở ngay trước rạp chiếu bóng "Pochinem" ấy. Nhưng nghe mình nói đã...

- Vào lúc nào?

- Hắn ta sẽ đợi cậu từ sáng... nhưng nghe đây...

- Chào cậu.

Đêm ấy tôi hầu như không ngủ được. Tôi chẳng rõ ngoài tình yêu, Astarita còn muốn khai thác gì ở tôi nữa, song một linh cảm kỳ lạ báo trước cho tôi biết rằng chẳng nên chờ mong một điều gì tốt đẹp. Anh ta gọi tôi đến chỗ làm việc thì cũng có thể thấy rõ là việc này có liên quan ít nhiều đến cảnh sát. Như mọi người nghèo khổ, tôi nhận thấy rằng mỗi khi cảnh sát xen vào việc gì thì không thể có kết thúc tốt đẹp được. Một lần nữa, tôi lại suy nghĩ về hành vi của bản thân và đi đến kết luận rằng Astarita sau khi lượm lặt được đôi điều về Gino, lại định giở trò tố giác tôi đây. Tôi không rõ đời tư của anh, song biết đâu, anh khả nghi về mặt chính trị thì sao? Bản thân tôi chẳng bao giờ hoạt động chính trị, nhưng không đến nỗi ngu đần đến mức không biết được rằng không ít người hoạt động chống lại chính phủ phát xít và chính vì vậy nên mới có những người như Astarita có nhiệm vụ theo dõi các kẻ thù chống lại chính phủ. Trí tưởng tượng của tôi phác họa những bức tranh rực rỡ về cuộc gặp gỡ giữa tôi và anh ta mà sau đó tôi phải lựa chọn: hoặc là phải nhượng bộ anh ta, hoặc là Gino phải ngồi tù. Khổ một nỗi, bất luận thế nào tôi cũng chẳng nhượng bộ Astarita, song mặt khác, tôi lại sợ Gino bị bắt. Nghĩ đến tất cả những chuyện đó, bây giờ tôi không những không xót thương Astarita mà thậm chí còn căm thù hắn ta. Tôi thấy hắn ta hèn nhát và nhỏ mọn, chẳng những không xứng đáng sống trên đời mà còn đáng tội chết một cách khốc liệt nhất. Phải thú nhận rằng đêm ấy, ngoài bao kế hoạch khác nhau, tôi còn nảy ra ý nghĩ giết hắn ta. Song chắc đây chỉ là một cơn ác mộng được phóng đại quá đáng. Do thiếu kinh nghiệm và không kiên quyết, tôi chẳng bao giờ thực hiện được ý định của bản thân. Mãi sáng tôi vẫn không bứt ra được khỏi cơn ác mộng này. Tôi đã hình dung là sẽ bỏ vào túi xách tay con dao mài sắc mà mẹ đã dùng để gọt khoai tây, giả vờ e lệ bước vào chỗ Astarita, sau đó lấy hết sức bình sinh vung tay không hề biết run đâm cho hắn một nhát vào gáy, đúng ngay vào khoảng giữa tai và chiếc áo cổ cồn trắng tinh. Tôi hình dung mình bình tĩnh trước khi ra khỏi phòng Astarita, sau đó rảo cẳng chạy và đến ẩn chỗ Gisella hay ở chỗ người đáng tin cậy nào đó. Tuy hình dung ra những cảnh đẫm máu, tôi thừa biết mình chẳng đời nào lại có thể hành động như vậy: tôi sợ máu, sợ làm người khác bị đau, và do bản tính, tôi có xu hướng chịu đựng bất kỳ một sự bạo lực nào đối với bản thân còn hơn phải sử dụng đến nó.

Sáng ra, tôi bừng tỉnh khi mới chợp mắt được một lát và chồm dậy lúc trời tờ mờ sáng, rồi như thường lệ, đến chỗ hẹn gặp Gino. Vừa tới chỗ xa lộ của chúng tôi, tôi liền hỏi anh sau dăm ba câu trò chuyện:

- Anh có bao giờ tham gia hoạt động chính trị không?

- Hoạt động chính trị. Ý em định nói gì vậy?

- Anh có âm mưu chống chính phủ không?

Gino nhìn tôi chằm chằm và hỏi:

- Thế nào? Em cho anh là một thằng ngốc à?

- Không, nhưng...

- Không, trước hết em hãy trả lời anh đã, trông anh có giống một thằng ngốc không?

- Không – Tôi đáp – Anh chẳng giống, nhưng...

- Nếu vậy – Gino kết luận – Anh tham gia hoạt động chính trị làm cái quái gì?

- Em không rõ, song đôi lúc...

- Không có chuyện đó đâu... à mà nếu có ai bảo với em như vậy, em có thể nói trắng ra rằng Gino Molinari không phải là đồ ngốc.

Khoảng mười một giờ sáng, sau khi lưỡng lự đi quanh Bộ Nội vụ cả tiếng đồng hồ mà chưa quyết định có nên vào hay không, cuối cùng tôi hỏi người gác cổng cách thức đến gặp Astarita.

Thoạt đầu tôi leo lên một cầu thang dài và rộng bằng cẩm thạch, rồi đến một cầu thang không dài và rộng bằng cái trước, đi qua mấy cầu thang nữa cũng rộng thênh thang và ngay phòng đón tiếp có ba cửa châu vào. Tôi đã quen dần cái từ "cảnh sát" với những tòa nhà bẩn thỉu và tối om om của các cảnh sát viên dưới khu, nên rất đỗi ngạc nhiên trước vẻ sang trọng của bộ, nơi Astarita làm việc. Phòng tiếp khách có khảm tranh ghép mảnh và xung quanh treo tranh cổ thường thấy ở nhà thờ, trông giống phòng tổ chức yến tiệc. Ghế bọc da để dọc theo mấy bức tường, còn giữa phòng kê một chiếc bàn đồ sộ. Khi thấy tất cả cái vẻ sang trọng này, tôi bất giác nghĩ rằng Gisella nói đúng: Astarita có lẽ quả là một nhân vật quan trọng. Cơ hội cho thấy rõ điều này đến với tôi một cách hoàn toàn ngẫu nhiên. Tôi vừa ngồi xuống ghế bành thì một cánh cửa mở toang, một signora dong dỏng cao, xinh đẹp, tuy không còn trẻ, áo quần trang nhã và mặc toàn đồ đen, mặt che mạng voan bước ra. Astarita tiễn chân signora. Tôi đứng dậy, nghĩ bụng sắp tới lượt mình. Nhưng Astarita ra hiệu từ xa cho tôi, có ý muốn bảo là đã trông thấy tôi và yêu cầu ngồi đợi, còn bản thân anh ta vẫn trò chuyện tiếp với signora kia. Sau khi tiễn signora ra giữa phòng và hôn tay để chia tay, anh ta mời một ông già đeo kính có bộ râu bạc phơ, mặc bộ đồ đen, trông ra vẻ một giáo sư, cũng đang ngồi đợi ở phòng tiếp khách. Thấy Astarita ra hiệu, ông già liền đứng dậy vẻ khúm núm thở dài một cái rồi lao đến chỗ anh ta. Hai người đi khuất vào phòng làm việc, còn lại mỗi mình tôi.

Điều làm tôi ngạc nhiên nhất là sự thay đổi trong hành vi của Astarita, lúc này anh ta ra dáng khác hẳn với khi chúng tôi làm quen nhau và khi đi Viterbo. Lúc ấy, anh ta run rẩy, vụng về và lầm lì, lúc này trước mắt tôi anh ta là một con người hoàn toàn khác: anh ta làm chủ bản thân mình, tư thế tự nhiên thoải mái, tuy nghiêm túc, đàng hoàng, giấu đi một sự ưu việt nào đó. Ngay giọng nói của anh ta cũng khác hẳn. Trong buổi đi chơi với chúng tôi, anh ta nói giọng

trầm, đắm đuối, hoàn toàn như bị nén lại, còn lúc này, khi trò chuyện với signora đeo mạng voan, giọng anh ta ngân vang rành rọt, chắc nịch đều đều và bình tĩnh. Anh ta ăn mặc như lần trước, vẫn bộ quần áo màu xám sẫm, chiếc áo sơ mi có cổ cồn cao như bó lấy cổ làm anh ta quay đầu một cách khó khăn. Trong chuyến đi Viterbo, tôi đã nhìn kỹ cả bộ quần áo và chiếc cổ áo này và không thấy có gì đặc biệt, bây giờ chúng lại rất hợp với khung cảnh ở đây, rất hợp với bộ đồ gỗ đồ sộ và cân đối, cả căn phòng rộng thênh thang lẫn sự yên tĩnh, ngăn nắp bao trùm nơi đây tựa hồ như bộ quần áo thế mới ăn nhập đồng bộ với một chốn như chốn này. Gisella nói đúng, tôi lại thầm nghĩ,anh ta quả là một nhân vật quan trọng, sở dĩ anh ta lúng túng vì lúc nào cũng sẵn sàng hạ mình trước tôi chẳng qua là vì yêu tôi mà thôi.

Những suy nghĩ đó đã xua tan nỗi lo lắng trước đây của tôi, đến mức phải mấy phút sau, khi cánh cửa mở toang và ông già bước ra thì tôi vẫn hoàn toàn tự chủ. Song lần này không thấy Astarita xuất hiện nơi ngưỡng cửa.
Phòng làm việc của Astarita chỉ nhỏ hơn phòng tiếp khách một chút. Nó gần như trống trơn, vỏn vẹn thấy kê tại một góc phòng một chiếc đi-văng và hai chiếc ghế bành da với chiếc bàn lớn mà bản thân Astarita đang ngồi làm việc. Một ngày buồn bã, yên tĩnh, ảm đạm và lạnh lẽo ngó vào căn phòng qua những lớp rèm trắng treo trên hai cửa sổ, còn tôi không hiểu sao lại nhớ tới giọng Astarita khi anh ta trò chuyện với signora che mạng voan. Một chiếc thảm lớn mềm mại trải giữa sàn, còn trên tường treo vài bức tranh. Tôi vẫn nhớ một bức: những cánh đồng xanh rờn chạy mãi đến tận chân trời và vây quanh dãy núi dựng đứng.

Astarita ngồi sau chiếc bàn lớn, khi tôi bước vào, anh ta vẫn không rời mắt khỏi đống giấy tờ đang đọc, hay nói cho đúng hơn, làm ra vẻ đang đọc. Tôi nói "làm ra vẻ" vì tôi tin chắc như vậy: đây là một tấn trò thông thường, anh ta muốn dọa tôi và muốn tỏ ra, như người ta thường bảo, ta đây có nhiều quyền hành và giữ một trọng trách. Còn trên thực tế, khi tôi lại gần thì trên mặt mảnh giấy anh ta đang chăm chăm nhìn chỉ có ba hoặc bốn dòng chữ và ở phía dưới là một chữ ký. Dù anh ta cố che giấu nỗi xúc động, nhưng bàn tay chống cằm vẫn kẹp điếu thuốc lá giữa hai ngón tay khẽ run run, làm tàn điếu thuốc rơi ngay xuống tờ giấy mà anh ta xem xét vẻ chăm chú một cách cường điệu.

Tôi chống tay lên mép bàn và bảo:

- Tôi đã đến.

Nghe thấy vậy, anh ta giật mình, bứt ra khỏi đống giấy, đứng bật dậy, tiến đến bên tôi và bắt cả hai tay tôi. Anh ta lẳng lặng làm những động tác ấy cố giữ vẻ đường hoàng và thoải mái. Song tôi liền nhận thấy rằng, vừa nghe thấy giọng tôi, anh ta liền quên mất cái vai mà anh ta đã chuẩn bị để thủ và lại bị rơi vào tâm trạng xúc động không thể kìm nén được. Anh ta hôn hai tay tôi, thoạt đầu hôn một tay sau hôn cả hai, nhìn tôi bằng cặp mắt buôn phiền và thèm muốn, định nói gì đấy, nhưng môi cứ lắp bắp.

- Cô đã đến – Mãi sau anh ta mới lên tiếng bằng cái giọng lý nhí và nghẹn ngào mà tôi đã biết.

Chắc hẳn đã nhận thấy rõ sự thay đổi trong anh ta, tôi lấy lại được bình tĩnh.

- Vâng, tôi đã đến... tuy chẳng nên như vậy... Thế anh muốn bảo gì tôi? – Tôi hỏi.

- Thì cô cứ ngồi xuống đây đã – Astarita bóp mạnh tôi và khẽ nói.

Anh ta không chịu buông tay tôi ra, đưa tôi đến bên chiếc đi-văng. Tôi ngồi xuống, bỗng anh ta quỳ sụp xuống, ôm và áp trán vào chân tôi. Anh ta lẳng lặng, toàn thân run lên bần bật. Anh ta ôm chặt đến nỗi chân tôi phát đau, anh ta lặng người đi chốc lát, sau đó vươn cái đầu hói lên tựa hồ như muốn chùi mặt vào gối tôi. Tôi cựa mình định đứng dậy rồi nói:

- Anh muốn báo cho tôi một điều quan trọng, anh hãy nói đi... Nếu cứ im lặng là tôi sẽ ra về đấy.

Sau những lời ấy, anh ta đứng dậy, anh ta níu tôi và nói tiếp:

- Đúng, tôi muốn cùng cô trò chuyện, nào ta bắt đầu nhé...

- Về cái gì?

- Tôi yêu cô – Astarita vội nói – Tôi rất yêu cô, về chỗ tôi đi, ở nhà tôi ấy, cô sẽ thực sự là bà chủ nhà... như vợ tôi... tôi sẽ mua tặng cô áo dài, những trang sức quý, tất cả những gì cô muốn...

Anh ta tựa hồ nói như mê sảng, lời anh ta lộn xộn văng ra khỏi đôi môi méo xệch gần như bất động.

- Chà, anh bắt tôi đến đây chỉ để nghe những chuyện ấy thôi à? – Tôi lạnh lùng nói.

- Cô không muốn à?

- Thậm chí tôi còn không muốn nói tới chuyện đó nữa.

Kể cũng lạ, song anh ta chẳng đáp lại lời tôi. Anh ta chỉ giơ tay lên và nhìn tôi chằm chằm vẻ não nề gần như thôi miên. Anh ta dịu dàng vuốt mặt tôi như muốn ghi nhớ từng nét một. Ngón tay lướt thật trìu mến, tôi thấy chúng cứ run rẩy, rồi anh ta đưa tay vuốt nhẹ thái dương, má và cằm tôi. Đây là những cử chỉ của một người đang yêu say đắm, và tình yêu của anh ta mới tha thiết làm sao, nên tuy rất cương quyết, tôi vẫn không thể trơ trơ trước tình cảm của anh ta, dẫu sao trong một khoảnh khắc nào đó tôi đã định, do lòng thương hại, nói với anh ta dăm ba lời không đến nỗi gay gắt và cục cằn như trước. Nhưng tôi chưa kịp nói gì thì đúng giây phút đó, anh ta đứng dậy và lắp bắp nói, giọng hổn hển, nhưng còn chứa đựng một điều gì mới lạ ngoài sự xúc động và khát khao mà tôi đã thấy rõ:

- Gượm đã, thật ra... tôi muốn báo cho cô một điều quan trọng.

Anh ta tiến đến bên bàn và cầm lấy một cuốn sổ tay màu đỏ. Lúc này, khi anh ta cầm cuốn sổ đi lại chỗ tôi, tôi thấy hồi hộp. Tôi hỏi, giọng khản đặc:

- Cái gì vậy?

- Đây là, đây là... – Anh ta ấp úng và mãi sau, tuy cố gắng hết sức giữ giọng đàng hoàng và trịnh trọng mới chật vật thốt lên lời – Đây là những tin liên quan đến anh chồng chưa cưới của cô.

- À... – Tôi bật kêu lên và nheo mắt trong giây phút vì lo sợ.

Astarita không nhận thấy gì hết, anh ta lật giở cuốn sổ, băn khoăn vân vê trang giấy.

- Gino Molinari, đúng không nào?

- Đúng.

- Hai người sẽ tổ chức lễ cưới với nhau vào tháng mười, có phải không?

- Nhưng có tin báo cho biết rằng Gino Molinari đã có vợ - Anh ta nói tiếp – Chính xác hơn, đã có vợ bốn năm nay, lấy Antonieta Partini, con gái Emilia Partini đã qua đời và Diomira Lavagni. Họ có một con gái tên là Maria... Hiện nay vợ anh ta đang sống ở nhà mẹ mình ở Orvieto.

Tôi lẳng lặng đứng dậy và tiến lại gần cửa. Astarita đứng ngây người giữa phòng, tay cầm cuốn sổ. Tôi mở cửa bước ra.

Hôm ấy là một ngày đông man mác buồn ảm đạm. Tôi còn nhớ khi vừa ra ngoài phố lẫn vào đám đông, tôi liền cay đắng nhận thấy rằng sau một đứt đoạn ngắn có liên quan tới nỗi niềm hy vọng của tôi và việc chuẩn bị đám cưới, cuộc đời tôi như một con sông thoạt đầu bị bắt phải thay đổi dòng chảy, nhưng sau đó lại được đưa về lòng cũ như trước, chẳng hề có một sự thay đổi nào cả. Chắc hẳn sở dĩ tôi có cảm giác ấy là vì sững sờ trước cái tin khủng khiếp đó, tôi chăm chú đưa mắt nhìn thế giới thực tại quanh mình, nhìn một cách không ảo tưởng – người, xe cộ, nhà cửa, sau bao tháng trời hiện ra trước mắt tôi dưới làn ánh sáng thực sự, có sao phản ánh vậy, không xấu xa cũng không tuyệt vời, không quá quan trọng và không quá tầm thường, chắc trước con mắt của người chợt tỉnh rượu cũng vậy. Có thể giải thích tâm trạng này của tôi, sở dĩ như thế là do bỗng nhận thức một cách rõ ràng rằng chẳng nên gò cuộc sống thực vào những khuôn khổ khái niệm thiển cận của tôi về hạnh phúc và ngược lại, cuộc sống hình thành từ những điều thường mâu thuẫn với mọi quy luật và khái niệm, bất ngờ thể hiện ra dưới hình thức cực kỳ khó chịu, gây đau thương, buồn phiền. Nếu cuộc sống được xếp đặt đúng như tôi đã thấy lúc này và chính ngay vào cái buổi sáng xảy ra sau vụ say nọ mấy tháng, tôi lại bắt đầu sống.

Việc tri giác mới ấy về cuộc sống là sự phát hiện duy nhất giúp tôi vạch trần tính chất hai mặt của Gino. Tôi không lên án anh ta, thậm chí cũng không giận anh ta sâu sắc. Bản thân tôi phần

nào có lỗi vì đã để cho anh ta lừa dối, cái giây phút thích thú khi Gino ôm hôn tôi đã ghi sâu quá đậm nét trong tôi để không nhận thấy rõ, mà lại còn tìm cách tha thứ cho sự dối trá của anh ta. Do bị dục vọng mù quáng lôi cuốn, anh ta là một con người yếu hèn, chứ không phải là một kẻ độc ác, tôi thầm nghĩ, và tai họa - nếu có thể gọi điều này là tai họa – chính là ở chỗ vẻ đẹp của tôi đã làm cho đầu óc đàn ông quay cuồng và đẩy họ đến chỗ quên cả nghĩa vụ của mình và chẳng còn biết hổ thẹn là gì. Nói chung Gino có lỗi không kém gì Astarita, có điều kẻ thứ nhất phải dùng đến cách dối trá, còn kẻ thứ hai, tố giác. Song cả hai đều yêu tôi theo cách riêng của bản thân và tất nhiên, có thể gắn cuộc đời của họ với tôi một cách hợp pháp thì họ sẽ đem lại cho tôi niềm hạnh phúc giản dị mà tôi đã đặt lên cao hơn tất cả trên đời. Song số phận chớ trêu sao, tuy xinh đẹp, thế mà tôi chỉ toàn gặp những người đàn ông không thể đem cho tôi niềm hạnh phúc đó. Và nếu tôi chưa rõ ai là kẻ có lỗi chủ yếu trong vấn đề này, thì dẫu sao, tôi cũng biết rõ ràng có một người là nạn nhân và nạn nhân ấy chính là bản thân tôi.

Chắc một vài người cho rằng tình cảm của tôi khi để vạch mặt phản bội của Gino là kỳ cục. Song lần nào cũng vậy, mỗi khi bị xúc phạm, tôi đều có ý muốn tha thứ cho kẻ đã xúc phạm mình và nhanh chóng quên đi mọi điều sỉ nhục. Thái độ nhẫn nhục ấy chắc bắt nguồn từ sự nghèo khổ, thơ ngây và bất lực của tôi. Và nếu do bị xúc phạm mà tôi có một sự thay đổi nào đó, thì nó không được bộc lộ ra qua hành vi và dáng vẻ của tôi, nó lẩn sâu vào trong lòng tựa như một vết thương rớm máu và nhanh chóng được phủ kín bởi một lớp mô lành và đâm sẹo. Những vết sẹo ấy vẫn còn đấy, và tất cả những vận động không nhận biết được ấy của tâm hồn để lại dấu vết của chúng.

Và trong chuyện giữa tôi và Gino này đã xảy ra đúng như vậy. Tôi không hề giận Gino một giây phút nào, nhưng trong thâm tâm tôi cảm thấy niềm ao ước có gia đình của tôi, lòng kính trọng Gino bị sụp đổ, đồng thời kéo theo cả nỗi khát khao muốn thắng Gisella và mẹ, niềm tin của tôi vào Chúa và điều trước đây gọi là niềm tin của tôi. Tôi bất giác so sánh mình với con búp bê tôi chơi đùa hồi bé, tôi nghịch và quăng quật con búp bê tội nghiệp hết ngày nọ sang ngày kia, bỗng một bận, tôi nghe thấy dội ra từ bên trong nó tiếng loảng xoảng, răng rắc và tuy khuôn mặt hồng hào của nó vẫn tươi cười, song một điều không sao sửa được đã xảy ra. Tôi vặn ngoéo đầu nó, và từ cái lỗ nơi cổ bung ra nào là những mảnh sứ, mẩu dây, đinh ốc, các bộ phận làm nhắm mở mắt, phía trong của nó không rõ cơ man nào là những mẩu gỗ và những mẩu giẻ bí ẩn mà tôi chẳng rõ dùng vào việc gì.

Tim nhói đau, nhưng vẻ ngoài thanh thản, tôi bước về nhà. Ngay hôm ấy, tôi vẫn cứ làm nhưng công việc thường lệ, tôi không hề nói với mẹ một lời nào về sự việc xảy ra với tôi và tôi đã rút ra kết luận gì cho bản thân, song biết rằng mình không thể giả bộ cứ khâu tiếp áo cưới, nên tôi tống luôn những thứ đang khâu dở vào tủ ở phòng tôi. Nỗi buồn bất thường ấy của tôi - một người luôn vui vẻ và vô tư – không thể lọt qua mắt mẹ, nhưng tôi bảo chẳng qua vì mệt, vì thực tế thì đúng như vậy. Tối đến, khi mẹ vẫn còn ngồi may, tôi bỏ về phòng mình, không cởi áo quần và lên giường nằm. Lúc này, tôi nhìn bộ đồ gỗ đã được trang trải hết bằng tiền của Astarita với cặp mắt khác, không vui sướng và đầy hy vọng như trước. Tôi không cảm thấy đau khổ mà chỉ thấy mệt mỏi ghê gớm và thấy dửng dưng trước mọi chuyện, như sau khi làm xong mọi công việc nặng nhọc nhưng không có kết quả. Hơn nữa, tôi thấy toàn thân đau dừ và rất

muốn nằm nghỉ. Mải suy nghĩ về bộ đồ gỗ và cho rằng lúc này tôi chẳng còn cần đến nó như đã mơ ước, tôi vẫn mặc nguyên quần áo và thiếp đi. Tôi đã ngủ chắc độ khoảng bốn tiếng, nhưng giấc ngủ nặng nề và không yên, tỉnh dậy trời đã tối om om, tôi gọi mẹ ầm lên. Mẹ tôi thưa và bảo không muốn đánh thức vì thấy tôi ngủ ngon quá.

- Mẹ chuẩn bị xong bữa ăn tối trước đây một giờ - Mẹ nói tiếp – Con có chuyện gì vậy? Thế con không muốn dậy à?

- Con không muốn ngồi dậy ạ - Tôi đáp và đưa tay lên che mắt vì bị chói - Mẹ mang bữa tối vào đây cho con với, được không mẹ?

Mẹ đi ra một lát sau bê chiếc khay trên để bữa ăn tối như thường lệ của tôi vào. Mẹ đặt khay nơi mép giường, tôi chống khuỷu tay nhỏm dậy, nhệu nhạo ăn đôi chút. Mẹ đứng nhìn tôi. Nhưng ăn được vài miếng, tôi không nuốt nổi nữa và buông mình xuống gối.

- Con sao vậy? Sao không chịu ăn uống thế? - Mẹ hỏi.

- Con không đói.

- Con bị mệt à?

- Con khỏe lắm mẹ ạ.

- Nếu vậy thì mẹ dọn đây - Mẹ nói rồi bưng khay đặt xuống sàn gần cửa sổ.

- Sáng mai mẹ đừng đánh thức con dậy, mẹ nhé. - Một lát sau tôi lên tiếng bảo.

- Tại sao thế?

- Con chẳng muốn làm người mẫu nữa, vì mệt chết đi được, tiền kiếm cũng chẳng được bao nhiêu.

- Thế con sẽ làm gi? - Mẹ lo lắng hỏi - Mẹ không thể nuôi con được, con đâu còn là một cô bé nữa và con tiêu khá tốn kém... Hơn nữa nhà ta phải chi tiêu nhiều... quần áo cưới của con...

Mẹ bắt đầu than thở và khóc sụt sịt. Hai tay ôm mặt, tôi chậm rãi và rành rọt nói:

- Bây giờ mẹ hãy để con yên... Mẹ đừng lo, chúng ta sẽ có tiền.

Im lặng một hồi lâu, cuối cùng mẹ lên tiếng hỏi, giọng băn khoăn và sợ hãi giống hệt như một cô hầu bị quở trách và quá sỗ sàng và đang cố xun xoe để được bỏ qua cho.

- Con có cần gì nữa không?

- Mẹ làm ơn... giúp con cởi áo quần... Con mệt bã người và thèm ngủ quá chừng.

Mẹ phục tùng ngồi xuống bên giường, cởi giày và tất cho tôi, sau đó cẩn thận để ở ghế kê nơi đầu giường. Tiếp đến, mẹ cởi áo dài, áo lót và giúp tôi mặc chiếc áo ngủ. Suốt từ lúc nãy tới giờ tôi cứ nhắm nghiền mắt và vừa nằm vào trong chăn, tôi liền co quắp và rúc đầu vào chăn. Tôi nghe tiếng mẹ tắt đèn, chúc tôi ngủ ngon dừng chân nơi ngưỡng cửa còn tôi nằm im không đáp. Một lát sau, tôi thiếp đi, ngủ say suốt đêm và dậy rất muộn.

Sáng ra, như thường lệ, tôi sẽ đến chỗ hẹn gặp Gino, nhưng khi thức dậy, tôi nhận thấy mình không thể gặp anh ta chừng nào nỗi đau của tôi chưa dịu nguội và chừng nào thái độ của tôi với sự phản bội của anh ta chưa được vô tư và bình thản như đối với một sự việc xảy ra không phải với tôi mà là với một ai đó. Cả dạo ấy lẫn mãi về sau, tôi cố tránh mọi lời giải thích liên quan tới sự dối loạn về tình cảm, đặc biệt khi những tình cảm ấy – như trong trường hợp cụ thể này – hoàn toàn chẳng phải là những tình cảm yêu thương và đáng mến. Tất nhiên tôi chẳng còn yêu Gino nữa, nhưng cũng không oán hận anh ta, vì tôi không muốn ngoài nỗi đắng cay do sự phản bội của anh ta gây nên, lại còn mang nặng trong lòng một tình cảm đau buồn và bẽ bàng, đó là lòng căm thù.

Tuy thế, sáng hôm đó tôi cảm thấy đặc biệt lười - gần như tới mức thích thú nữa – và không đến nỗi tuyệt vọng như chiều hôm trước. Mẹ tôi ra ngoài còn lâu lắm mới về, mà nếu có về thì cũng phải quá trưa. Tôi khoan khoái nằm trong chăn, đây là khoái cảm đầu tiên tôi cảm thấy vào đầu giai đoạn mới của cuộc đời tôi, khi đã quyết định từ nay chỉ đi tìm khoái cảm mà thôi. Đối với một người cứ luôn luôn phải dậy sớm như tôi, thì sự vô công rồi nghề vào một buổi sáng như thế này quả là một điều xa xỉ. Tôi đã phải chịu nén nhịn quá lâu, còn bây giờ tôi quyết định cho phép mình được hưởng cái ý ngông như vậy, và tôi sẽ luôn luôn xử sự như vậy, tôi sẽ có đủ mọi thứ mà cho tới nay, vì nghèo túng hoặc vì hy vọng một cuộc sống yên ấm trong gia đình nên tôi đã buộc phải ngoảnh mặt bỏ qua, chẳng là tôi yêu đàn ông – Tôi đã nghĩ – yêu tiền bạc, yêu những đồ vật có thể mua được bằng tiền, do đó, từ nay tôi sẽ không bỏ lỡ một cơ hội thuận tiện nào, không từ chối tình yêu, tiền bạc hay tất cả những gì tình yêu và tiền bạc có thể cho tôi. Song, đừng nên nghĩ rằng tôi có ý định như vậy là do đau buồn, oán hận hoặc để trả hận. Ngược lại, tôi đã khoan khoái nghĩ tới điều đó, cảm thấy trước mọi lạc thú. Bất kỳ hoàn cảnh nào, dù khó chịu đến đâu cũng có cái hay của nó. Tôi đã mất, trong vòng có một tiếng đồng hồ niềm hy vọng thành lập gia đình và có được hạnh phúc nho nhỏ, êm ấm, ngược lại, tôi được tự do. Mặc dầu những ước mơ thầm kín nhất của tôi như vậy là không được thực hiện, song tôi thấy thích cuộc sống dễ dãi và cái vẻ hào nhoáng của cuộc sống ấy đã lấn át mọi khía cạnh buồn chán và bẽ bàng của nó. Những lời khuyên của mẹ và của Gisella cuối cùng đã đem lại kết quả. Suốt thời gian sống một cuộc sống trung thực, tôi cứ bị thuyết phục rằng với sắc đẹp của bản thân, tôi muốn gì được nấy. Và sáng hôm ấy, tôi ngắm nhìn thân hình tôi như một phương tiện rất thuận tiện để đạt được những điều mà tôi không thể đạt được bằng lao động lẫn phẩm hạnh.

Mải mơ tưởng, hay nói cho đúng hơn, suy tưởng như vậy, buổi sáng hôm đó trôi qua lúc nào

không hay, tôi ngạc nhiên nghe tiếng chuông ở nhà thờ bên cạnh đổ mười hai tiếng, và tôi thấy một vệt nắng dài lọt qua cửa sổ bò vào tận giường tôi. Cả tiếng chuông lẫn những tia nắng, cũng như sự vô công rỗi việc của tôi - tất cả đối với tôi mới khác thường, dễ chịu và khoan khoái làm sao. Có lẽ các signor giàu sang sống trong các tòa nhà biệt thự như chủ của Gino cũng khoan khoái nằm trong chăn đệm mơ, ước, lắng nghe tiếng chuông nhà thờ và dõi theo tia nắng như thế. Và với ý thức cho rằng tôi chẳng còn là một cô lao công Adriana nghèo khổ nữa mà là một con người hoàn toàn mới lạ và khác hẳn, cuối cùng tôi ngồi dậy, tiến đến bên tủ gương, cởi bỏ bộ đồ ngủ ra. Tôi ngắm mình trong gương và lần đầu tiên nhận ra niềm tự hào của mẹ khi nhớ lại lời mẹ bảo ông họa sĩ: "Ông ngó thử xem, ngực này... chân này... hông này"

Tôi nhớ lại Astarita, nhớ lại nỗi ao ước muốn chiếm đoạt tấm thân này đã làm tính tình, cung cách và ngay cả giọng nói của anh ta đã thay đổi như thế nào, và tôi thầm nhủ rằng tất nhiên sẽ tìm được không ít gã đàn ông muốn tận hưởng tấm thân tôi sẽ trả hậu hĩnh và có khi còn hơn cả Astarita.

Tôi đủng đỉnh, thích hợp với tâm trạng mới của bản thân, mặc áo xống, uống cà phê, rồi rời khỏi nhà. Tôi vào một quán ở gần nhà và gọi điện cho Gino. Anh ta cho tôi số điện thoại ở biệt thự nhưng kèm theo một lời khuyên đầy vẻ thận trọng là chỉ gọi khi nào thật cần thiết vì chủ không muốn kẻ hầu người hạ sử dụng điện thoại. Một chị phụ nữ nào đó nghe điện, chắc chị hầu phòng, một phút sau Gino bên máy. Anh ta liền hỏi ngay xem tôi có bị ốm đau gì không, làm tôi không nhịn được cười thầm, vì sự ân cần này phù hợp với phẩm hạnh mực thước bất di bất dịch của anh ta, chắc chẳng phải bao giờ anh ta cũng chân thành, do đó tôi đâm ra bối rối.

- Em khỏe lắm – Tôi đáp – Chưa bao giờ thấy khỏe như lúc này.

- Thế bao giờ chúng ta sẽ gặp nhau?

- Tùy anh – Tôi đáp – Song có điều em muốn chúng ta sẽ gặp nhau như hồi nào trước đây... nghĩa là tại biệt thự khi chủ anh đi vắng.

Anh ta hiểu ngay ý tôi, vội bảo:

- Ông bà ấy phải độ mười ngày nữa mới đi cơ... vào dịp lễ Giáng sinh... không sớm hơn được đâu.

- Nếu vậy thì mười ngày nữa chúng ta sẽ gặp nhau – Tôi khinh khỉnh đáp.

- Sao – Anh ta ngạc nhiên hỏi – Nghĩa là chúng ta sẽ không gặp nhau sớm hơn được à?

- Sớm hơn thì em không có thời gian.

- Chuyện gì vậy? – Anh ta hỏi, giọng nghi ngờ - Em giận anh à?

- Không – Tôi đáp - Nếu giận, em đã không hẹn gặp anh ở biệt thự - Đến đây, tôi nảy ra ý nghĩ anh ta có thể nổi cơn ghen và chán tôi, nên đã nói thêm - Đừng sợ, em vẫn yêu anh như trước mà... chẳng qua em phải giúp mẹ hoàn thành một món đặt hàng quá gấp cho kịp ngày lễ... phải rất khuya em mới ra khỏi nhà được, thế mà thời gian đó anh lại bận, vì vậy tốt nhất là đợi khi nào chủ anh đi vắng.

- Thế buổi sáng?

- Sáng em ngủ - Tôi đáp – Tiện đây em báo cho anh biết là em không làm người mẫu nữa.

- Tại sao?

- Em chán rồi, anh hài lòng chứ? Như vậy mười ngày nữa chúng ta sẽ gặp nhau nhé... em sẽ gọi điện cho anh.

- Được.

Anh ta đáp, giọng không tin tưởng lắm, nhưng tôi biết khá rõ anh ta để có thể tin rằng, tuy ấm ức nghi ngờ, anh ta sẽ im lặng không tìm gặp tôi trước mười ngày. Và hơn nữa, chính anh ta nghi ngờ một điều gì đấy nên sẽ không xuất hiện sớm hơn. Gino chưa bao giờ là một người dũng cảm, và nghĩ rằng bị tôi lật mặt dối trá nên đã sợ hãi và hồi hộp. Treo ống nghe lên, tôi nhớ là mình đã bình tĩnh, ân cần, thậm chí còn lịch sự trò chuyện với Gino nên lòng cảm thấy vui vui. Sau này, trong tình cảm của tôi đối với anh ta, tôi biết cách giữ bình tĩnh ân cần và lịch sự như vậy, và tôi có thể gặp anh ta mà không sợ bộc lộ sự giả tạo, nối buồn chán và lòng oán hận trong bản thân tôi, trong con người anh ta và trong những mối quan hệ giữa chúng tôi.

Chương bảy

Ngay ngày hôm sau, tôi đến căn phòng có kê đồ gỗ để thăm Gisella. Đang là giữa trưa. Thường thì vào giờ này Gisella mới ngủ dậy và mặc áo xống đi gặp Ricardo. Tôi ngồi xuống chiếc giường chưa được thu dọn, còn Gisella cứ đi đi lại lại khắp căn phòng tranh tối tranh sáng, giữa những chiếc áo dài và áo lót vứt ngổn ngang bừa bãi. Tôi bình tĩnh kể cho cô ta nghe mình đã đến gặp Astarita ra sao. và anh ta cho biết Gino có vợ và một con như thế nào. Nghe tin ấy, Gisella thốt lên, chẳng ra vui mừng, chẳng ra ngạc nhiên, rồi đến ngồi trước mặt tôi và ôm lấy vai tôi.

- Cậu nói gì vậy... không thể như thế được... có vợ, có con... đúng thế không?

- Con gái anh ta tên là Maria.

Rõ ràng cô ta muốn hỏi tường tận mọi chuyện và bàn cãi tin này, nhưng bị cụt hứng trước vẻ bướng bỉnh của tôi.

- Có vợ và một con gái... con gái tên là Maria... Thế mà cậu nói chuyện ấy cứ thản nhiên như không à.

- Thế biết nói thế nào?

- Cậu không buồn à?

- Tất nhiên là buồn.

- Thế nghĩa là anh ta bảo Gino Molinari có vợ và một con nhỏ đúng không?

- Đúng.

- Thế cậu bảo gì Astarita?

- Chẳng bảo gì cả, biết bảo gì được?

- Thế cậu đã xử sự ra sao? Khóc chứ?... Xét cho cùng đây là một sự cố đối với cậu.

- Không. mình không khóc.

- Bây giờ cậu làm sao lấy được hắn ta nữa! – Gisella thốt lên, vui vẻ và sốc nổi - Đểu cáng thật... Nhẫn tâm đến thế là cùng... một cô gái khốn khổ, sống có thể nói vì mỗi mình hắn ta... Bọn đàn ông đểu cáng đến thế là cùng.

- Gino chưa hay biết mình đã biết rõ mọi chuyện. – Tôi nói.

- Ở địa vị cậu, cô bạn thân mến ạ - Gisella thốt lên, vẻ xúc động – Mình sẽ nói thẳng toàn bộ sự thật vào mặt hắn ta, và cho hắn ta vài cái bạt tai ra trò.

- Mình đã hẹn hắn ta trong vòng mười ngày nữa – Tôi đáp – Mình nghĩ chúng mình sẽ vẫn giữ những mối quan hệ của chúng mình như trước đây.

Gisella ngả người ra sau, mở to mắt ngạc nhiên:

- Nhưng để làm gì? Cậu vẫn thích hắn ta à? Sau tất cả những chuyện hắn ta đã gây ra cho cậu?

- Không – Tôi đáp và cố gắng lắm mới kìm nén được xúc động – Bây giờ mình không mê hắn ta lắm... Nhưng – Tôi do dự và sau khi vượt qua được bản thân, tôi nói tiếp: - Đâu phải bao giờ cái tát và lời sỉ vả cũng là công cụ trả thù tốt nhất?

Gisella im lặng nhìn tôi trong giây lát, cô ta nheo mắt và ngả đầu về phía sau tựa như các họa sĩ vẫn thường làm khi ngắm các tác phẩm của mình, rồi thốt kêu lên:

- Cậu nói đúng đấy... thế mà mình không nghĩ ra... cậu có biết ở địa vị của cậu, mình sẽ xử sự ra sao không? Mình rất thản nhiên để mặc hắn ta trong tình trạng đui mù hạnh phúc, rồi một ngày nào đó, hấp, thế là mình cho cu cậu rơi luôn. – Tôi không đáp lại một lời nào. Một phút sau, cô ta nói tiếp, giọng hào hứng: - Mãi lúc này mình vẫn còn sững sờ cả người... Có vợ và một con gái... thế mà trước mặt cậu hắn ta cứ nhơn nhơn ra điều ta đây trong trắng chưa có vợ con gì hết, mà lại còn bắt cậu mua đồ gỗ, may đồ cưới, bày vẽ đủ điều! – Tôi một mực im lặng. – Thì chính mình – Gisella lên giọng, vẻ trịnh trọng - Cậu phải thừa nhận, chính mình đã biết tỏng ngay hắn ta, và mình cũng bảo cậu rồi, phải không nào? Cái con người ấy nó lừa dối cậu, tội nghiệp Adriana.

Gisella ôm hôn tôi. Tôi cứ để cô ta hôn, rồi nói:

- Đúng, nhưng điều đáng sợ nhất là vì hắn ta, mình đã tiêu hết tiền của mẹ mình.

- Thế mẹ cậu biết chuyện chưa?

- Chưa, hiện nay thì chưa biết.

- Về tiền nong thì đừng lo – Cô ta kêu lên – Astarita chết mê chết mệt cậu, nếu cậu muốn bao

nhiêu hắn ta cũng sẽ đưa.

- Mình chẳng muốn thấy mặt Astarita – Tôi đáp - Bất kỳ ai cũng được, trừ Astarita.

Phải công nhân Gisella không phải là loại người quá ngu đần. Cô ta liền hiểu ngay rằng, ít ra lúc này không nên nói đến Astarita, và đồng thời cũng hiểu rõ lúc này tôi đang nói "bất kỳ ai cũng được" có nghĩa là gì. Có ta làm ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ, sau đó bảo:

- Xét cho cùng cậu nói đúng đấy, mình hiểu cậu... sau tất cả những chuyện vừa rồi, mình cũng chẳng khoái gặp Astarita lắm, hắn ta cứ muốn giở giói cái trò thượng cẳng chân hạ cẳng tay để tước đoạt mọi thứ... và hắn ta kể cái chuyện Gino để trả thù cậu đấy. – Cô ta im lặng, rồi trịnh trọng tuyên bố: - Để việc này đấy cho mình, cậu có muốn mình giới thiệu cậu với một người sẵn sàng giúp cậu không?

- Muốn chứ.

- Để việc này mình lo.

- Có điều mình chẳng muốn bị trói buộc vào một ai nữa – Tôi nói thêm – Mình muốn được tự do.

- Để việc này mình lo – Cô ta nhắc lại lần thứ hai.

- Trước hết mình muốn hoàn lại toàn bộ số tiền cho mẹ mình – Tôi nói tiếp - muốn mua dăm ba thứ cho bản thân và cuối cùng, không muốn cho mẹ mình phải làm việc nữa.

Lúc này Gisella đã ngồi bên bàn trang điểm.

- Cậu bao giờ cũng quá nhân từ Adriana ạ. – Cô ta nói và vội đánh phấn lên mặt – Bây giờ cậu đã sáng mắt rõ lòng nhân từ đến đâu rồi đấy.

- Sáng nay mình không đi làm người mẫu – Tôi tuyên bố - Mình đã quyết định bỏ công việc đó.

- Đúng – Gisella hưởng ứng – Xét cho cùng mình làm cái công việc ấy cũng là vì... – Và cô ta nêu tên một họa sĩ - Chỉ cốt để anh ta vui lòng mà thôi, anh ta xong việc là mình té ngay.

Tôi hoàn toàn yên tâm, và lúc này thấy rất rõ cảm tình với Gisella. Tôi coi mấy lời "để việc này mình lo" như lời cổ vũ, lời tâm huyết và chân thành giải quyết trong chớp nhoáng mọi khó khăn của tôi. Tôi biết rất rõ Gisella muốn giúp tôi chẳng phải vì lòng mến yêu như trường hợp xảy ra với Astarita mà chẳng qua là cô ta, có thể vô ý thức, muốn tôi nhanh chóng sa vào tình cảnh hệt như cô ta hiện đang lâm vào, - vì có ai làm bất kỳ một việc gì không công đâu – và do lần này ý muốn của Gisella trùng với của tôi, nên tôi chẳng có lý do gì để khước từ sự giúp đỡ của cô ta, tuy nó chẳng vô tư.

Gisella rất vội, cô ta đã muộn giờ đến gặp chồng chưa cưới. Chúng tôi, cùng ra khỏi nhà và bước xuống cầu thang tối om, dốc và hẹp trong căn nhà cũ. Lúc ra ngoài cầu thang do vẫn còn trong tâm trạng bị kích động, hoặc có lẽ do muốn làm dịu nỗi đau khổ của tôi và tỏ ra nỗi đau không phải của riêng tôi, Gisella bảo tôi:

- Mình bắt đầu cảm thấy Ricardo muốn chơi mình một vố như vậy.

- Anh ta cũng có vợ rồi à? – Tôi ngây thơ hỏi.

- Không, tất nhiên là chưa vợ... Ấy chẳng qua mình nghĩ anh ta đang xỏ mũi mình... mình tuyên bố với anh ta: anh thân yêu, em chẳng hám anh lắm đâu, nếu anh thích thì anh anh em em, không thích thì anh cứ việc tùy ý muốn cuốn đi đâu thì đi.

Tôi chẳng nói gì cả, nhưng nghĩ bụng: Tôi và Gisella khác nhau một trời một vực, và quan hệ của cô ta với Ricardo làm sao có thể ví với quan hệ của tôi với Gino. Xét cho cùng, cô ta chưa bao giờ ảo tưởng về Ricardo, và như đôi lúc tôi đã rõ, đôi lúc cô ta vô liêm sỉ phản bội anh ta, còn tôi, với tất cả lòng ngây thơ trong trắng của mình, tôi hy vọng trở thành vợ Gino và luôn luôn thủy chung với anh, vì không thể gọi trường hợp tôi nhượng bộ Astarita ở Viterbo là phản bội được, dù tôi có bị Astarita tố giác là phản bội. sợ nói ra Gisella sẽ giận, tôi đành im lặng. Ra tới cửa, chúng tôi chia tay nhau, hẹn chiều tối mai sẽ gặp nhau ở quán cà phê. Cô ta yêu cầu tôi đừng đến muộn, vì chắc chắn cô ta sẽ không đi một mình. Sau đó Gisella ù té chạy đi.

Tôi thấy phải kể cho mẹ nghe mọi chuyện đã xảy ra, nhưng tôi không đủ nghị lực. Mẹ thực sự yêu tôi, nên khác với Gisella là người đã coi sự lừa dối của Gino chỉ là một bằng chứng khẳng định cô ta nói đúng và thậm chí cô ta còn chẳng buồn giấu vẻ đắc thắng của bản thân, tất nhiên là mẹ sẽ đau buồn và chẳng vui gì trước thắng lợi này của mẹ. Mẹ ước mong sao cho tôi được sống hạnh phúc, và chẳng bận tâm nó đến với tôi bằng con đường nào, chẳng qua mẹ cho rằng Gino không thể tạo dựng được hạnh phúc cho tôi. Sau một hồi lâu do dự, tôi quyết định không nói gì với mẹ. Cứ để chiều tối mai, chính mắt mẹ được chứng kiến mọi việc, và tuy tôi nhận thấy dùng cách này để mẹ nhận thấy rõ thực chất sự kiện đã đảo lộn cuộc đời tôi, có lẽ quá tàn nhẫn, song như vậy sẽ tránh được những lời giải thích, nhận xét và những cuộc trò chuyện đại loại như với Gisella, lúc đó cô ta tỏ ra hào phóng biết bao. Thực lòng mà nói, bây giờ cứ nghĩ đến việc chuẩn bị cưới xin, tôi thấy rộn cả người, và tôi chẳng muốn nghĩ cũng như nói với bất kỳ ai về chuyện này.

Sáng hôm sau, sợ những lời căn vặn của mẹ (vì mẹ đã thấy nghi nghi thế nào ấy), tôi bảo mẹ phải ra chỗ hẹn gặp Gino, rồi ra khỏi nhà và gần như biệt tăm suốt ngày. Tôi đã may cho mình một bộ đồ xám mới rành riêng cho đám cưới, định bụng sẽ mặc ngay sau lễ cưới. Đây là bộ diện nhất của tôi, tôi do dự, suy tính hồi lâu xem có nên mặc nó hay không. Nhưng sau đó tôi lại nghĩ vẫn cứ phải mặc thôi, không hôm nay thì hôm khác. Hơn nữa nhận thấy đàn ông bao giờ cũng coi trọng cái vẻ bề ngoài, tôi cần phải gây một ấn tượng có lợi nhất, làm sao cố tạo ra được một dáng vẻ càng lịch sự càng hay để moi được nhiều tiền hơn, do đó tôi đã dứt bỏ mọi nỗi do dự của bản thân. Như vậy, lòng không xốn xang, xúc động, tôi mặc ngay bộ cánh sang

nhất mà lúc này nhớ lại, nó chẳng lấy gì làm đẹp lắm, và nói cho đúng hơn, chẳng qua chỉ là một thứ đồ thảm hại, như mọi cái áo dài khác của tôi dạo ấy, sau đó tôi chải đầu, cẩn thận bôi một chút son phấn, song không đến nỗi thắm đậm hơn mọi ngày. Về điểm này tôi muốn nói rằng tôi không thể hiểu tại sao nhiều phụ nữ hành nghề như tôi khi bước chân ra vỉa hè lại bôi son trát phấn bự đến nỗi trông mặt cứ như một chiếc mặt nạ. Chắc vì lối sống của họ nên da dẻ nhợt nhạt, cũng có thể sợ không bôi đậm như thế thì không làm cho đàn ông chú ý hoặc đàn ông sợ không dám bắt chuyện với họ. còn tôi, tuy phờ phạc và mệt mỏi, tôi luôn giữ được da mặt màu bánh mật khỏe khoắn, chẳng cần phải làm bộ giản dị, tôi có thể nói rằng, ở ngoài phố, bắt cánh đàn ông phải ngoái lại ngắm tôi là chuyện không khó khăn gì đối với tôi, và cũng chẳng cần quá tốn kém những đồ trang điểm. Tôi thu hút sự chú ý của đàn ông không bằng cặp má ửng hồng, đôi mắt đa tình, không bằng mái tóc xoăn nhuộm màu vàng rơm, mà nhờ thân hình cân đối của mình – ít ra nhiều người đàn ông quả quyết với tôi như vậy - nhờ vẻ mặt điềm đạm và thùy mị, nụ cười để lộ hàm răng trắng với mái tóc quăn dày màu hạt dẻ của tôi. Chắc những người phụ nữ nhuộm tóc và đánh phấn đỏ ửng mà không hiểu đàn ông đoán ngay ra mình đang có quan hệ với ai và đã có định kiến không tốt về họ. Sự mộc mạc và cái vẻ rất đoan trang của tôi làm cho đàn ông lúng túng, họ coi sự việc xảy ra như một sự bất ngờ ngẫu nhiên, thật ra đàn ông thích như vậy hơn là thỏa mãn nhục dục đơn thuần.

Mặc áo quần và chải đầu xong, tôi đến rạp chiếu bóng và xem một mạch hai lần cùng một phim. Khi ra khỏi rạp, trời đã khuya, tôi ra quán cà phê hẹn gặp Gisella. Đây là quán cà phê sang trọng khác với hiệu bánh mứt kẹo xuyềnh xoàng mà chúng tôi đã cùng Ricardo thường lui tới. Tôi đến quán này lần đầu tiên. Tôi liền nhận ra rằng không phải do tình cờ mà Gisella chon địa điểm này, cô ta muốn đề cao nhan sắc và tôn trọng giá trị của tôi. Tất cả những mánh lới và mưu kế ấy, cùng với những thủ đoạn khác mà tôi có lúc nhắc tới, quả thực có thể đảm bảo một cách đáng tin cậy hoàn cảnh vật chất của một phụ nữ, trẻ, đẹp đại loại như tôi và là mục tiêu mong muốn của nhiều phụ nữ. Nhưng đâu phải ai cũng đạt được điều này, và tôi rơi đúng vào số những người không gặp may ấy? do xuất thân là người bình dân, do đó tôi luôn nhìn những chốn sang trọng với cặp mắt hoài nghi: tại các quán ăn và các tiệm cà phê sang trọng, tôi luôn cảm thấy lúng túng, tôi ngượng nghịu mỉm cười hoặc liếc nhìn cánh đàn ông, tôi có cảm giác như mình bị đưa ra bêu giếu trước ánh đèn chùm pha lê chói chang. Ngược lại, tôi luôn ấp ủ một tình yêu sâu sắc và chân thành đối với các đường phố trong thành phố thân yêu cùng toàn bộ nhà cửa, nhà thờ, tượng đài kỷ niệm, cổng thành. Tôi quý trọng những đường phố thân yêu ấy hơn bất kỳ một tiệm ăn uống đặc sản hay quán cà phê sang trọng nào. Tôi thích đi dạo dọc các đường phố và đại lộ vào lúc chiều tối, đủng đỉnh bách bộ theo các tủ bày hàng thắp đèn sáng trưng, chốc chốc lại ngước mắt lên nhìn các mảnh trời dần tối lọt giữa các mái nhà, thích chen lấn trong các đám đông và không ngoái cổ lại khi nghe tiếng mời chào rành rọt của những người đàn ông mà vào lúc khác, có muốn gạ gẫm chỉ dám thầm thì vào tai tôi, tôi thích cứ đi đi lại lại mãi trên một đường phố và chỉ dừng chân lại khi mệt lử, nhưng tinh thần vẫn sảng khoái và cứ muốn đi mãi như đang vẩn vơ trong một khu chợ lớn bày toàn những vật mới lạ. Đường phố đã thay cho tôi cả khách sạn lẫn tiệm ăn và quán cà phê. Vì tôi sinh ra trong cảnh nghèo, và như chúng ta đã rõ, người nghèo biết cách tiêu khiển không phải chi tiền, họ ngắm các thứ hàng bày trong các tủ kính mà bản thân không tài nào mua được, ngắm mặt tiền các ngôi nhà mà chẳng có khả năng dọn đến ở. Cũng vì nguyên nhân ấy, tôi thích đến các nhà thờ có rất

nhiều ở Rome và luôn mở rộng cửa đón mọi người. Trong những thánh đường giàu có, cái mùi nồng nặc và thâm căn cố đế của đám đông nghèo khó bốc lên giữa cảnh vàng son, đá hoa cương và những vật trang trí khác, đôi lúc bị mùi trầm át di. Tất nhiên, các signora giàu có chẳng bách bộ trên hè phố và chẳng đi nhà thờ, họ dùng xe hơi đi đó đi đây trong thành phố, người ngả lưng ra xe và đọc báo, tôi thích phố xá hơn mọi chốn khác, vì vậy tôi liền cắt đứt mọi sự giao tiếp mà theo ý Gisella, cần phải duy trì bằng cách hy sinh tất cả những tình cảm gắn bó sâu nặng nhất của bản thân. Không đời nào tôi chấp nhận sự hy sinh này, do đó, chừng nào tôi và Gisella còn kết bạn với nhau thì sở thích của tôi luôn luôn là đề tài cho những cuộc tranh cãi dữ dội. Cô ta không thích phố xá, có thái độ dửng dưng với nhà thờ còn đám đông gây ra cho cô ta cảm giác ghê tởm miệt thị. Nhưng tiệm ăn đắt tiền nơi những người phục vụ ăn cần rõi theo mọi động tác của khách hàng, những quán ăn và tiệm cà phê sang trọng nhất, cũng như những tiệm nhảy đúng mốt, nơi các nhạc công thắng những bộ quần áo đặc biệt, còn người nhảy toàn diện bộ đồ đại lễ là đối tượng mơ ước của Gisella. Tại đây, cô ta thay hình đổi dạng, thay đổi phong cách động tác, thậm chí cả giọng nói nữa. Tóm lại cô ta bằng mọi cách cố tỏ ra ta đây là một phu nhân thuộc xã hội thượng lưu mà cô ta coi là lý tưởng và như sau này chúng ta sẽ rõ, cô ta đã đạt được trong một chừng mực nào đấy. Nhưng thú vị nhất là cô ta gặp được người coi như thỏa mãn các kế hoạch hiếu danh của mình không phải trong các tiệm ăn sang trọng mà lại là nhờ tôi, chính ngay giữa đường phố, nơi cô ta ghét cay ghét đắng.

Tôi thấy Gisella đang ngồi với một người đàn ông trạc trung niên trong quán cà phê. Gisella giới thiệu với tôi anh ta là signor Giacinti. Tôi cứ ngỡ anh ta có đôi vai rộng, vóc người trung bình, nhưng khi anh ta đứng lên, tôi thấy anh ta chẳng cao lớn chút nào, mà đôi vai rất rộng càng làm cho anh ta thấp hơn. Anh ta hình như cố tình để mái tóc dày, bạc trắng và óng ánh như cước theo kiểu "bàn chải" hy vọng rằng trông người có vẻ ca lớn hơn, những đường nét trên khuôn mặt hồng hào, béo khỏe của anh ta đều cân đối, thậm chí thanh tú như ở một pho tượng: trán tuyệt đẹp, đôi mắt đen to, mũi dọc dừa và cái miệng rất duyên. Nhưng vẻ kiêu căng thỏa mãn và khoan dung giả tạo, mới thoạt nhìn đã làm bộ mặt đẹp trai và oai nghiêm trông đáng ghét nhiều hơn.

Tôi hơi xúc động, nên sau khi bắt tay người đàn ông vừa mới quen xong, tôi im lặng ngồi xuống bên bàn. Giacinti làm như chẳng có chuyện gì cả, vẫn tiếp tục trò chuyện với Gisella, tựa hồ như sự có mặt của tôi ở đây là ngẫu nhiên, tuy thực tế họ bố trí mọi chuyện chỉ nhằm mục đích gặp tôi.

- Em không thể kêu ca phàn nàn gì cả, Gisella – Giacinti nói và đặt tay lên đùi cô ta – Liên minh của chúng ta, tạm gọi như vậy nhé, đã kéo dài được bao lâu rồi nhỉ?... Nửa năm à? em cho anh biết trong nửa năm nay, anh đã bao giờ làm phật ý em chưa?

Giọng anh ta sang sảng, chậm rãi dằn từng tiếng một, nhưng rõ ràng không phải vì người mình tiếp chuyện, mà chẳng qua vì thích thú chính bản thân mình.

- Chưa, chưa – Gisella ngửa đầu về phía sau và đáp. Chắc hẳn từ lâu cô ta chán ngấy những chuyện đó.

- Nếu vậy, Gisella, em hãy nói cho Adriana biết – Giacinti nói tiếp, vẫn với giọng rành rọt – Anh không những trả không keo bẩn cho việc phục dịch – Ta thỏa thuận với nhau coi cái việc ấy là phục dịch nhé – và mỗi lần từ Milan tới, anh đều mua tặng em một món quà gì đấy... Em còn nhớ anh đã tặng em một lọ nước hoa của Pháp không? Một lần khác, anh đã tặng em một con búp bê bằng xoa và đăng ten, em nhớ chứ? Phụ nữ cho rằng đàn ông chẳng hiểu gì về dessous[5] nhưng anh là một ngoại lệ may mắn, hà... hà!

Anh ta điềm tĩnh cười, để lộ hàm răng đẹp tuyệt trần, trắng muốt khó mà tin rằng đấy là răng thật.

- Cho xin điếu thuốc – Gisella nói, giọng hơi lạnh lùng.

- Có ngay – Anh ta đáp, vẻ vội vã và mang tính chất bông đùa.

Anh ta mời cả thuốc tôi, lấy một điếu châm hút và nói tiếp:

- Chắc em còn nhớ chiếc túi anh mang đến cho em lần trước?... Cái túi bằng da dày, to như thế này này... vừa tiện lại vừa mốt... sao, em không xách nó nữa à?

- Nhưng đấy là chiếc túi dùng để đi chợ - Gisella nói.

- Anh thích tặng quà – Anh ta quay sang tôi, bảo – Dĩ nhiên, không phải đơn thuần là vấn đề tình cảm – Anh ta lắc đầu và nhả khói ra đằng mũi – mà còn do ba lẽ nữa: thứ nhất, anh thích nghe cảm ơn, thứ hai, các, món quà tặng chẳng phụ lòng ai đã nhận quà, hy vọng sẽ được tặng nữa, thứ ba, phụ nữ quen xây mộng, còn quà tặng là biểu hiện của tình yêu, thậm chí khi hoàn toàn chẳng còn tình yêu nữa.

- Anh đến là ranh khôn – Gisella nói, giọng hờ hững, thậm chí chẳng buồn ngó về phía anh ta.

Giacinti lắc đầu và ngoác miệng cười:

- Không, anh đâu có ranh khôn... chẳng qua anh là người từng trải nhiều, biết cách rút ra những bài học và biết rõ ràng với phụ nữ thì phải trò chuyện theo một cách, với khách hàng một cách khác, còn với cấp dưới lại có cách trò chuyện thứ ba... Trong đầu anh, mọi cái đều được sắp xếp theo từng ngăn một, chẳng hạn, khi chú ý tới một phụ nữ nào đó, anh nhặt ra một phiếu và xem: nếu áp dụng biện pháp này thì chắc chắn sẽ thành công, còn biện pháp kia thì không xong, anh lại sắp xếp đâu vào đấy và hành động theo cách tương ứng, có vậy thôi.

Giacinti lại cười phá lên.

Gisella hút thuốc, vẻ buồn chán, còn tôi vẫn im lặng.

- Phụ nữ sẽ hài lòng về anh – Anh ta nói tiếp – vì họ biết rằng họ sẽ không bị thất vọng, chẳng là

anh biết rõ yêu cầu, điểm yếu và sự đỏng đảnh của họ, chẳng gì anh cũng biết chiều lòng khách hàng, khách hàng chỉ cần nghe nửa lời cũng biết anh muốn nói gì, vì khách hàng rõ bản thân mình cần gì và anh cần gì... trên bàn làm việc của anh ở Milan có chiếc gạt tàn trên ghi hàng chữ "Xin đa tạ quý khách nào đã không bắt tôi phải mất thời gian vô ích" – Anh ta bỏ điếu thuốc lá xuống, kéo nhẹ tay áo lên ngó nhìn đồng hồ và nói tiếp – Anh thấy đã đến lúc cần phải ăn tối rồi đấy.

- Mấy giờ rồi?

- Tám giờ... xin lỗi nhé, anh quay lại ngay bây giờ.

Anh ta đứng dậy và tiến về phía cuối phòng đằng kia. Quả đúng là anh ta không cao lớn, vai rộng, có mái tóc dày bạc trắng và dựng đứng. Gisella dụi điếu thuốc lá vào mép gạt tàn và nói:

- Chán thật, độc nói về mình thôi!

- Mình cũng nhận thấy thế.

- Kệ hắn nói về bản thân, cậu cứ khích hắn lên – Cô ta nói tiếp - Rồi cậu sẽ thấy, hắn sẽ tiết lộ hàng đống bí mật, hắn cứ ngỡ hắn là ai đấy... song hắn được cái hào phóng và hay tặng quà.

- Đúng, rồi sau đó lại dùng những món quà ấy để đay nghiến.

Gisella không đáp, mà chỉ lắc đầu tựa như muốn nói: "Chuyện ấy thì chẳng tránh được đâu". Chúng tôi ngồi im cho tới lúc Giacinti quay về, anh ta thanh toán tiền, rồi chúng tôi bước ra khỏi quán cà phê. Ra đến ngoài đường, anh ta bảo:

- Gisella này, chiều tối nay dành riêng cho Adriana, song không biết em có cho bọn anh cái hân hạnh là cùng ăn bữa tối không?

- Không, không, cảm ơn – Gisella đáp vội – Em đã có hẹn.

Chia tay với Giacinti và tôi xong, Gisella bước đi thẳng. Chờ cô ta đi xa, tôi bảo:

- Gisella là một cô gái rất tốt.

Giacinti bĩu môi đáp:

- Đúng, một cô gái khá tốt, cô ta có một thân hình tuyệt đẹp.

- Lẽ nào cô ấy lại làm anh phật ý?

- Anh cho rằng – Anh ta đến bên cạnh tôi, siết chặt cánh tay tôi quãng sát nách và tuyên bố -

không nhất thiết phải chiếm được cảm tình, mọi người đều hiểu rõ công việc của mình... chẳng hạn: cô đánh máy không nhất thiết phải được cảm tình, cô ta phải đánh máy nhanh và không lỗi... còn người phụ nữ như Gisella phải biết cách thực hiện nghĩa vụ của mình, nghĩa là làm cho một hay hai tiếng đồng hồ anh sống với cô ấy thật dễ chịu, còn có cảm tình hay không thì chẳng thành vấn đề, nhưng Gisella không hiểu rõ công việc của mình.

- Tại sao?

- Tại vì lúc nào cũng chỉ nghĩ tới tiền thôi... và lúc nào cũng nghĩ người ta trả ít hoặc chẳng trả gì cả, tất nhiên anh không yêu cầu cô ta yêu anh, nhưng đây là nghề nghiệp của cô ta, người đàn bà phải xử sự như thực sự yêu anh, và tạo nên ảo ảnh trọn vẹn của tình yêu... thì anh trả tiền cho cô ta để làm việc đó mà... còn Gisella quá sống sượng tỏ ý mình làm tất cả những việc đó vì lợi lộc... Cô ta khỉ bỏ xừ đi được, không để cho người ta kịp lấy hơi sức, đã mè nheo mặc cả rồi.

Chúng tôi tới một quán ăn ồn ào, chật ních những người y hệt Giacinti, những người chào hàng, những nhà kinh doanh thị trường chứng khoán, nhà buôn, nhà kỹ nghệ tụ tập ở đây. Giacinti bước lên trước, đưa áo bành tô và mũ cho một chú bé và hỏi:

- Bàn của tôi chưa có ai ngồi đấy chứ?

- Dạ, thưa signor Giacinti, chưa ạ.

Chiếc bàn kê bên cửa sổ, Giacinti ngồi xuống và xoa tay hỏi:

- Em thích ăn ngon không?

- Có lẽ có đấy – Tôi đáp vẻ ngường ngượng.

- Tốt, anh cũng thích thế, ngồi vào bàn là phải ăn... Gisella chẳng hạn, chẳng bao giờ muốn ăn cả, cô ta bảo sợ béo... toàn chuyện tào lao, giờ nào việc ấy, ngồi vào bàn là phải ăn.

Rõ ràng anh ta hằn học giận Gisella.

- Đúng đấy – Tôi lưỡng lự nhận xét – Ăn nhiều phì người ra... mà một số phụ nữ không muốn phát phì.

- Và em nằm trong số những người phụ nữ đó chứ gì?

- Không đâu... người ta bảo em quá béo.

- Đừng bận tâm, chẳng qua vì ghen tị đấy thôi... như em vừa lắm, chẳng là anh cũng am hiểu những vấn đề này – Và Giacinti vuốt ve tay tôi như một người bố, tựa hồ như muốn vỗ về tôi.

Một người bồi bàn tiến lại gần, Giacinti bảo:

- Trước hết bỏ chỗ hoa này đi, vướng cả mắt. Sau đó dọn ra đây như mọi khi, rõ không hả? Nhanh nhanh lên đấy! - Rồi quay sang phía tôi anh ta nói tiếp: - Anh chàng kia biết rõ anh và khẩu vị của anh, cứ để anh ta lo liệu... rồi em xem, sẽ chẳng phải kêu ca phàn nàn gì hết.

Quả đúng là tôi không phải kêu ca phàn nàn gì, mọi món ăn bưng ra cho chúng tôi, tuy không phải là sơn hào hải vị, nhưng rất ngon và khá dồi dào. Giacinti ăn ngốn ngấu vẻ ngon miệng, anh ta cầm chắc dao và nĩa trong tay, mắt không nhìn tôi và im lặng tựa hồ như ngồi một mình một bàn. Anh ta mải ăn tới mức quên bẵng cả vẻ đường bệ lừng danh của mình, anh ta ăn các thứ nhanh như sợ không kịp ăn no bụng và bị đói. Anh ta hau háu vớ đủ mọi thứ một lúc, tống miếng thịt vào mồm, tay trái liền bẻ một miếng bánh mì và đưa lên cắn, tay phải rót rượu vang và uống, mồm chưa kịp nhai thức ăn. Anh ta chép miệng liên tục, mắt nhìn hết thứ này đến thứ khác và lần nào cũng lắc đầu giống như một chú mèo đứng trước miếng mồi quá to. Còn tôi thì ngược lại, trái với mọi lần, tôi chẳng thấy đói chút nào. Thứ nhất là tôi sắp trao thân cho một người đàn ông mà tôi không yêu, thậm chí không quen biết, vì vậy tôi chăm chú quan sát anh ta, đồng thời cố phân tích những tình cảm của mình và hình dung xem làm thế nào để thoát khỏi tình thế. Về sau này, tôi không quan sát kỹ như vậy hình thức bề ngoài của những người đàn ông tôi có quan hệ, chắc cảnh túng bấn đã xô đẩy tôi phải làm những chuyện ấy. Nó dạy tôi mới thoạt nhìn đã tìm thấy ngay được ở một trong số họ những điểm gì đấy khả dĩ và khả ái để ít nhiều có thể chấp nhận được những mối tâm tình của họ. Nhưng chiều hôm ấy, tôi đâu thấy rõ cái mánh lới nghề nghiệp đó, chính vì vậy, ngay thoạt đầu tôi đã cố tìm một điểm gì đấy dễ thương trong con người và nhờ vậy lấp liếm được sự thân thiết bất đắc dĩ, có thể nói tôi đã tìm kiếm theo bản năng và vô ý thức một lối thoát. Tôi đã nói Giacinti khá bảnh và lúc này, khi anh ta im lặng và không hề con cà con kê về những tình cảm đang rộn lên trong lòng mình, xem ra anh ta chẳng còn vẻ đẹp trai nữa. Điều này có một ý nghĩa nào đấy, vì lòng nhục dục chiếm một phần lớn trong tình yêu, song đối với tôi nó chỉ là một phần nhỏ, bởi lẽ tôi chẳng bao giờ có thể yêu, thậm chí có thái độ đối xử tốt với một người đàn ông, dù cho đấy là một người tốt mã. Bữa ăn tối đã xong và sau khi thỏa thuê cơn thèm khát mãnh liệt và ợ to mấy cái, Giacinti háu ăn lại bắt đầu ba hoa. Tôi nhận thấy bản thân không thể ưng anh ta ở một điểm nào, ít nhất là cũng không thể phát hiện ra chút gì dễ thương ở anh ta. Giacinti chẳng những luôn mồm nói về bản thân - vả lại, Gisella đã báo trước với tôi điều ấy – mà nói chung là một người rất đáng ghét, tự mãn hiếm thấy. Anh ta kể những câu chuyện dài lê thê, tẻ ngắt về cuộc đời mình, đã chẳng đem lại danh dự cho anh ta, lại càng khẳng định ấn tượng ban đầu của tôi – không được tốt đẹp lắm - về anh ta. Chẳng có nét gì, tuyệt nhiên chẳng có nét gì ở anh ta làm tôi ưng cả, những đặc điểm mà anh ta coi là những ưu điểm, đặc biệt đáng huyênh hoang của mình thì tôi lại coi là những thiếu sót không thể dung thứ được. Sau này, thật ra khá hãn hữu, tôi đã gặp những người đàn ông tương tự, họ chẳng ra sao, dù cố gắng thế nào tôi cũng không phát hiện được ở họ một điểm gì gây thiện cảm, lần nào tôi cũng lấy làm lạ chẳng hiểu sao trên đời lại có những người như vậy, và tự hỏi không hiểu có phải tôi chẳng biết cách thoạt nhìn một cái phát hiện ra được ở những mặt tốt chắc chắn của họ hay không. Dù sao đi nữa, tôi quen dần với những loại người đối thoại chối tai, đã học được cách giả bộ cười đùa, nói chung xử sự theo ý muốn của khách hàng và có thái độ như họ mong muốn. Nhưng tối hôm ấy tất cả những điều tôi quan sát

được đã gây cho tôi không ít những suy nghĩ buồn bã. Và trong khi Giacinti vừa ba hoa vừa lấy một que diêm xỉa răng, tôi nghĩ cái nghề mới của tôi chẳng nhẹ nhàng gì, cần phải biểu hiện niềm thích thú yêu mến mà bản thân chẳng hề cảm thấy, chẳng hạn như trường hợp Giacinti – anh ta đã thực sự gây cho tôi những cảm giác hoàn toàn trái ngược. Chẳng vàng bạc châu báu nào có thể mua được lòng khoan hậu, vì vậy, đặc biệt trong những trường hợp như thế này, khó có thể xử sự khác với cung cách của Gisella: cô ta chỉ quan tâm tới tiền và chẳng cần che đậy điều ấy. Và tôi nghĩ rằng tối nay tôi sẽ đưa cái anh chàng Giacinti ghê tởm này về căn phòng của tôi mà tôi đã bày biện không phải để dành cho những cuộc gặp gỡ như thế này, tôi cho rằng mình không gặp may, chắc tại số phận muốn ngay từ đầu tôi không quá ảo tưởng, vì vậy đã gửi đến cho tôi chính Giacinti, chứ không phải một chàng trai thơ ngây đi tìm kiếm những chuyện phiêu lưu tình ái, hoặc một anh chàng nào đó không quá hợm hĩnh - điều mà trên đời này có đầy rẫy, tóm lại, sự có mặt của Giacinti trong phòng tôi là dấu hiệu chứng tỏ tôi hoàn toàn từ bỏ hy vọng trước đây về một cuộc sống trung thực và êm ấm.

Giacinti hỏi luôn mồm, song anh ta không đần đến mức không nhận ra sự bối rối và nỗi buồn của tôi.

- Nhóc ơi, tại sao chúng ta lại buồn nhỉ - Anh ta bỗng lên tiếng hỏi.

- Không, không – Tôi lắc đầu, vội đáp.

Tôi suýt tin vào sự chân thành giả tạo của anh ta, bỗng tôi muốn giãi bày với anh ta những nỗi gian truân của tôi và kể lể đôi điều về bản thân, sau khi im lặng ngồi nghe như vậy...

- Thế thì tốt hơn – Anh ta bảo – Anh chẳng khoái mấy cô gái ủ rũ... vả lại anh mời em đâu để em buồn... có lẽ em cũng có duyên cớ để mang sầu muộn, thôi bỏ qua chuyện ấy, lúc này đang ngồi với anh thì xin em cứ để cái nỗi sầu của em ở nhà cho anh nhờ... Anh chẳng muốn biết công việc của em, chẳng muốn rõ em là ai, em gặp chuyện gì... anh không hơi đâu bận tâm những chuyện ấy, giữa hai ta có một giao kèo, tuy không thành văn bản, anh phải trả cho em một khoản tiền khá đậm, còn em có nhiệm vụ giải sầu cho anh một tối, có vậy thôi.

Giacinti nói tất cả những điều ấy với một giọng nghiêm túc và thậm chí hơi bực bội, rõ ràng là anh ta đã nhận thấy tôi không để tâm như anh ta muốn, lắng nghe những chuyện tào lao của anh ta. Cố che giấu những tình cảm đang rộn lên trong lòng tôi, tôi làm ra vẻ tự nhiên, đáp:

- Em có buồn gì đâu... có điều ở đây lắm khói và ồn ào quá, em hơi bị choáng một chút.

- Ta rời khỏi đây nhé? – Giacinti nói, giọng ân cần.

Tôi tán thành. Anh ta liền gọi bồi bàn đến thanh toán tiền rồi chúng tôi rời khỏi quán. Khi ra tới ngoài đường, anh ta hỏi:

- Chúng ta đến một khách sạn nào chứ?

- Không, không – Tôi vội đáp. Tôi sợ phải xuất trình giấy tờ, hơn nữa tôi đã quyết định từ lâu mọi chuyện. - Về nhà em.

Chúng tôi gọi xe taxi, tôi cho lái xe biết địa chỉ của mình. Xe vừa chuyển bánh, Giacinti đã ôm và hôn lên cổ tôi. Tôi bỗng nhận ra rằng anh ta quá chén, chắc bị say. Anh ta cứ luôn mồm nhắc đi nhắc lại cái từ "nhóc" tựa như người ta gọi trẻ con, từ này thốt ra khỏi miệng anh ta làm tôi thấy bực mình, nghe nó tức cười và thô bỉ. Lúc đầu tôi cứ để anh ta ve vuốt tôi, sau đó, tôi chỉ vào lưng anh lái xe và bảo:

- Anh đợi khi nào ta về đến nhà đã, được không?

Anh ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ nặng nề ngả người ra lưng ghế, mặt méo xệch như bị một cơn bệnh nặng quật ngã, rồi tức giận làu bàu:

- Tôi trả tiền cho lái xe để anh ta chở tôi, chứ không phải theo dõi xem tôi làm gì trong xe.

Giacinti tin chắc có thể dùng tiền, đặc biệt là tiền riêng của anh ta để bịt miệng bất kỳ ai cũng được. Tôi không đáp lại câu nào và suốt chặng đường còn lại chúng tôi ngồi im không nhúc nhích, không hề chạm vào người nhau. Ánh đèn đường lọt qua cửa sổ xe, soi sáng giây lát mặt và tay chúng tôi, sau đó trong xe lại tối om, tôi sửng sốt nhận thấy rằng ngồi cạnh tôi là một người đàn ông mà cách đây mấy giờ tôi không hề biết gì về sự tồn tại của anh ta, thế mà lúc này lại đang đưa anh ta về nhà mình và phải ngủ với anh ta hệt như với người tình của tôi. Mải suy nghĩ như vậy tôi không nhận thấy chiếc xe đã tới nhà mình lúc nào. Tôi bừng tỉnh và ngạc nhiên đưa mắt nhìn quanh, xe đậu tại đường phố quen biết, ngay tại đầu cổng nhà tôi.

Khi ở chỗ cầu thang tối om, tôi báo trước với Giacinti:

- Em xin anh đừng làm ồn nhé, em đang sống với mẹ.

Anh ta đáp:

- Yên tâm, nhóc ạ.

Đến trước cửa, tôi dùng chìa khóa riêng mở cửa ra. Giacinti đứng sau lưng tôi, tôi không bật đèn, cầm tay anh ta dắt qua hành lang nhỏ, đưa về phòng tôi, nằm ngay ở phía trái. Tôi tiến lên, bật đèn ở bên giường và đưa mắt nhìn tựa hồ như tiễn biệt căn buồng ngủ của mình. Rơi vào căn phòng sạch sẽ và bày biện đồ gỗ mới, Giacinti thở phào nhẹ nhõm, chắc hẳn anh ta sợ phải thấy cảnh bần cùng bẩn thỉu. Anh ta cởi áo bành tô ném ra ghế. Tôi yêu cầu anh ta đợi một chút rồi bỏ ra ngoài.

Tôi tiến thẳng đến căn phòng chỗ mẹ đang còn ngồi khâu bên bàn. Thấy tôi, mẹ liền dừng tay và định đứng dậy, chắc định đi chuẩn bị bữa tối cho tôi như thường lệ, nhưng tôi bảo:

- Thôi mẹ ạ, con ăn rồi, vả lại... vả lại,,, trong phòng con hiện nay có một người, dù thế nào mẹ cũng không được vào đấy nhé.

- Người nào vậy? - Mẹ sửng sốt hỏi.

- Một người mẹ ạ - Tôi vội đáp – Nhưng không phải Gino đâu, đây là một signor.

Và chẳng đợi nghe những câu hỏi mới, tôi bước ra khỏi phòng.

Về tới phòng mình, tôi khóa trái cửa lại. Giacinti đỏ bừng mặt vì sốt ruột, chạy lại ôm tôi. Anh ta hơi thấp hơn tôi, và để môi với tới được mặt tôi, anh ta đã ép tôi vào lưng giường. Anh ta định hôn lên môi tôi, nhưng tôi né được: khi tôi ngượng ngùng quay mặt đi, tôi đẩy được anh ta ra đúng vào lúc lửa tình đang bốc. Giacinti đam mê tình yêu với một sự thèm khát dễ dãi, thô bạo như khi lao vào miếng ăn, lúc vơ món này, lúc quơ món kia sợ không kịp nếm tất cả các món. Anh ta hoa mắt trước tấm thân tôi như trước các món ăn lúc còn ngồi trong quán. Sau đó anh ta muốn cởi áo tôi. Cởi lộ được vai và tay anh ta lại hôn tôi, tựa hồ như sự hở hang của tôi đã làm cho anh ta thay đổi ý định. Tôi sợ do quờ quạng thô bạo, anh ta sẽ làm rách chiếc áo dài nên bảo:

- Anh cởi quần áo ra, nhanh nhanh lên.

Giacinti liền buông tôi ra và ngồi xuống giường, cởi áo quần. Tôi cũng làm theo anh ta.

- Mẹ em biết rõ cả chứ? – Anh ta hỏi.

- Vâng.

- Thế bà cụ bảo sao?

- Chẳng bảo gì cả.

- Bà cụ có lên án em không?

Tôi tin đối với anh ta, những câu hỏi này chỉ mang tính chất kích thích mạnh cho cuộc phiêu lưu giật gân. Vả lại, hầu như người đàn ông nào cũng có cái đặc điểm ấy, hiếm thấy người nào không bị cuốn vào những câu lục vấn tương tự, phần vì tò mò phần vì do cảm thông để làm tăng thêm cái khoái cảm về thể xác.

- Mẹ không lên án, nhưng cũng không khuyến khích – Tôi lạnh lùng đáp, rồi đứng dậy khỏi giường và cởi bỏ áo lót – Em đã được tự do hành động theo ý mình.

Cởi áo xong, tôi cẩn thận đặt mọi thứ lên ghế, rồi nằm xuống giường, một tay luồn dưới đầu,

tay kia duỗi ra áp lòng bàn tay vào bụng. Chẳng hiểu sao tôi nhớ lại chính vị nữ thần của đa thần giáo trong phiên bản mầu của ông họa sĩ đã đưa cho tôi xem và bảo tôi trông rất giống cũng nằm ở tư thế như thế này, tôi nghĩ cuộc đời tôi từ dạo đó đến nay đã thay đổi biết bao, nên bỗng cảm thấy buồn da diết. Trông thấy tấm thân của tôi, vẻ đẹp hoàn hảo của đường nét trên cơ thể tôi mà như tôi đã nói, khó mà nhận biết được dưới lớp áo xống. Giacinti sững sờ đến mức ngưng cởi áo quần và nhìn tôi chằm chằm, miệng há hốc vì ngạc nhiên.

- Nhanh nhanh lên – Tôi bảo anh ta – Em đang lạnh đây.

Cởi xong quần áo, anh ta nhảy bổ vào tôi. Mã người mà tôi mô tả tỉ mỉ làm sao thì cung cách cũng làm vậy. Tôi chỉ có thể nói thêm là anh ta thuộc mẫu đàn ông yêu sách quá nhiều so với khoản tiền của mình, tuy vẫn chưa xùy ra, tựa hồ như sợ bị hố, bị bóp nặn. Chưa thỏa mãn, anh ta không tài nào quên được đồng tiền của mình và chẳng chịu bị thua thiệt. Chính vì vậy anh ta cố kéo dài bằng mọi cách thời gian gặp gỡ của chúng tôi và nhận đủ trọn vẹn tất cả những gì mà theo ý anh ta, anh ta được quyền hưởng. Do đó, anh ta chuẩn bị một hồi lâu, hệt như một nhạc sĩ lên dây đàn và cũng đòi hỏi tôi như vậy. Tôi cố chiều ý anh ta, nhưng cảm thấy chán ngán và ngay lập tức và bắt đầu minh mẫn, hờ hững và thậm chí ghê tởm, tựa hồ như đứng xa rõi theo không những anh ta mà cả tôi nữa. Vì vậy, với anh ta, tôi không thể có được cái thiện cảm mà tôi đã cố gây gợi một cách do bản năng trong tôi vào lúc buổi đầu gặp gỡ giữa chúng tôi, bỗng tôi thấy ngượng ngùng và bối rối, tôi cau mày.

Cuối cùng, anh ta nhoài người nằm vật xuống giường cạnh tôi. Anh ta bảo, giọng mãn nguyện:

- Em phải công nhận là anh không còn trẻ, nhưng với tư cách tình nhân thì hết ý.

- Vâng, đúng thế - Tôi lạnh lùng tán đồng.

- Phụ nữ đều bảo vậy đấy – Anh ta nói tiếp – Bé hạt tiêu mà, một số tay cao to gấp đôi anh, nhưng chẳng mùi mẽ gì.

Tôi thấy lạnh nên nhỏm dậy, kéo chăn đắp cho cả hai người. Cử chỉ đó của tôi là biểu lộ thái độ ân cần chú ý, anh ta bảo:

- Bé ngoan, bây giờ anh ngủ một giấc đây.

Sau đó Giacinti nằm co quắp bên tôi và quả là ngủ thật.

Tôi nằm ngửa, mái đầu bạc của anh ta ở ngang ngực tôi. Chăn phủ ngang lưng chúng tôi, tôi đưa mắt nhìn thân hình đầy lông có những nếp nhăn nhũn nhẽo để lộ cái tuổi chín chắn, tôi cảm thấy rõ hơn lúc này tôi phải nằm với một con người hoàn toàn xa lạ. Song anh ta đang ngủ vì vậy không trò chuyện, không nhòm ngó và cử động, tóm lại không bộc lộ cái bản tính ít có cảm tình của anh ta, và đang ngủ trông anh ta dễ thương hơn như những người khác, nghề nghiệp, tên tuổi, ưu điểm và nhược điểm đều biến sạch, nằm cạnh tôi chỉ là một cơ thể thở đều

đặn. Kể cũng lạ khi anh ta ngủ ngon lành, tôi đâm ra gần như có thiện cảm với anh ta và vì vậy, cố nằm im không động đậy để anh ta khỏi thức giấc. Tôi đưa mắt nhìn mái đầu bạc của anh ta áp vào bộ mặt trẻ trung của tôi và cuối cùng, thấy có cảm tình với anh ta, một mối cảm tình mà tôi đã uổng công cố gây dựng trong lòng một hồi lâu. Điều đó làm tôi cảm thấy vui vui và ấm cả người. Tôi thấy hân hoan trong giây phút và mắt thấm lệ. Cần phải nói rằng cả lúc ấy lẫn bây giờ, tim tôi tràn ngập tình yêu thương không biết dành cho ai, tôi không do dự dồn những tình cảm của tôi cho những con người không xứng đáng, chỉ cốt mong sao chúng không bị bỏ phí vô ích.

Khoảng hai mươi phút sau, anh ta tỉnh dậy và nói:

- Anh ngủ có lâu không?

- Không, không lâu.

- Anh thấy dễ chịu lắm – Giacinti vừa nói vừa xoa xoa tay – Chà, thật dễ chịu làm sao... anh có cảm giác trẻ lại hai chục tuổi ấy.

Anh ta bắt đầu mặc áo quần, ầm ĩ bộc lộ niềm vui của mình. Tôi cũng bắt đầu lẳng lặng mặc áo xống. Quần áo mặc đâu vào đấy, anh ta hỏi:

- Anh muốn có dịp gặp lại em nhóc ạ... bằng cách nào đây hả?

- Gọi điện cho Gisella – Tôi đáp – Ngày nào em cũng gặp cô ta.

- Em bao giờ cũng tự do à?

- Bao giờ cũng tự do.

- Tự do muôn năm.

Sau đó mở ví ra, anh ta hỏi:

- Em muốn bao nhiêu?

- Bao nhiêu tùy anh – Tôi đáp, sau đó thẳng thắn nói tiếp: - Nếu anh cho nhiều nhiều là anh làm việc thiện, em đang rất cần tiền.

- Nếu anh đưa em nhiều – Anh ta nói – thì hoàn toàn không phải để làm việc thiện... Anh chẳng bao giờ làm việc ấy, anh đưa em nhiều chẳng qua vì em là một cô gái xinh đẹp và anh đã sống với em một tối thú vị.

- Tùy anh – Tôi nhún vai đáp.

- Mọi cái đều có giá và mọi cái đều được trả theo đúng nguyên tắc đó – Anh ta vừa nói vừa rút tiền ra khỏi ví - Việc thiện, đấy là chuyện vớ vẩn... em có những phẩm chất mà như Gisella chẳng hạn, không thể sánh bì được... Công bằng mà xét, em đáng được hưởng nhiều hơn Gisella, việc thiện chẳng liên quan gì tới chuyện này cả, bây giờ cho anh được khuyên em một điều: đừng bao giờ bảo: "bao nhiêu tùy anh"... Mặc cái bọn bán hàng rong với cái giọng ấy... Khi anh nghe nói "bao nhiêu tùy anh", anh bất giác trả thấp hơn mức cần trả.

Giacinti nháy mắt, vẻ đầy ý nghĩa rồi trao tiền cho tôi.

Như Gisella đã nói trước, anh ta xem ra là một người hào phóng. Số tiền vượt quá mọi mong đợi của tôi. Khi cầm tiền, cảm giác thú vị và tòng phạm mãnh liệt lại xâm chiếm tôi như khi tôi cầm tiền của Astarita sau chuyến đi Viterbo. Điều đó có nghĩa là, tôi thầm nghĩ, tôi có thiên hướng đối với cuộc sống như vậy, và có lẽ tôi sinh ra để làm cái nghề tương tự, tuy tôi khao khát một điều hoàn toàn khác.

- Cảm ơn – Tôi bảo và chính bản thân cũng không rõ việc tôi làm, lòng đầy biết ơn, tôi hôn tới tấp lên cổ anh ta.

- Cảm ơn em – Anh ta đáp và chuẩn bị ra về.

Tôi cầm tay anh ta và dẫn qua hành lang tối om, bước về phía cửa ra vào. Tôi khép kín cửa phòng tôi và chưa tới ngưỡng lối ra, chúng tôi đã rơi vào chỗ tối om. Vào lúc đó tôi linh cảm thấy mẹ đang đứng nấp ở một góc nào đấy trong hành lang nhỏ mà tôi và Giacinti đang len lén bước. Có lẽ mẹ nấp sau cửa hoặc trong góc giữa tủ và bức tường, và lúc này chờ cho Giacinti đi khỏi, mẹ sẽ nhảy bổ vào tôi, túm tóc, lôi tôi ra đi-văng và bắt đầu đấm lấy đấm để. Tôi cảm thấy mẹ đang ở kề ngay bên cạnh, trong bóng tối, tôi có cảm giác như mẹ ở đằng sau tôi đang vươn tay ra và túm tóc tôi ngay bây giờ đây. Tôi thấy ớn lạnh nơi sống lưng. Một tay tôi dắt Giacinti, còn tay kia nắm chặt lấy tiền. Lúc ấy tôi nghĩ rằng nếu mẹ xô ra thì tôi sẽ liền đưa tiền ngay cho mẹ. Đây sẽ là một lời bóng gió thầm lặng và chính bản thân mẹ lúc nào cũng cứ xô tôi vào con đường như thế chỉ vì đồng tiền, và ngoài ra còn buộc mẹ đành phải im lặng, bằng cách lợi dụng lòng tham mà tôi biết đang chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng mẹ. Tôi mở khóa cửa.

- Thôi tạm biệt... Anh sẽ gọi điện cho Gisella – Giacinti nói.

Tôi nhìn theo anh ta xuống cầu thang, nhìn theo đôi vai rộng và mái tóc bạc cắt kiểu "bàn chải", rồi không buồn ngoái lại, anh ta giơ tay vẫy tôi, sau đó tôi khép cửa lại. Liền ngay lúc đó, như tôi dự đoán, mẹ nhảy bổ vào tôi. Nhưng không như tôi lo sợ, mẹ không túm tóc tôi, mà chỉ lúng túng ôm tôi, thoạt đầu tôi có cảm giác mẹ muốn ôm hôn tôi. Nhớ tới quyết định của mình, tôi quơ trong bóng tối tìm tay mẹ, rồi giúi tiền vào tay. Nhưng mẹ quay đi và chúng rơi xuống sàn. Toàn bộ cảnh này diễn ra trong nháy mắt và chẳng ai nói một lời nào.

Tôi bước vào căn phòng may và ngồi lên bàn. Mẹ ngồi xuống trước mặt tôi và nhìn tôi chằm

chằm. Trông mẹ bối rối, nên tôi đâm ra lúng túng ngượng ngùng. Sau đó mẹ bảo:

- Con ạ, lúc con ở trong ấy, mẹ bỗng thấy sờ sợ.

- Mẹ sợ gì? – Tôi hỏi.

- Bản thân mẹ cũng không rõ nữa - Mẹ đáp - Mẹ thấy cô đơn... thậm chí lạnh cả người, rồi chẳng cảm thấy gì hết... mọi vật xung quanh cứ quay cuồng... hệt như khi uống rượu... mẹ thấy mọi thứ lạ lẫm thế nào ấy... mẹ nghĩ: đây là cái bàn, cái ghế, chiếc máy khâu... song không tài nào tự thuyết phục được rằng đây quả đúng là bàn, là ghế, là máy khâu... Thậm chí mẹ còn cảm tưởng mẹ không còn là mẹ nữa... Mẹ tự bảo: mẹ già lão, mẹ khâu may, mẹ có một con gái tên là Adriana, song mẹ không tài nào tự thuyết phục được mình tin điều đó... Để lãng quên, mới đầu mẹ nhớ lại tuổi trẻ của mình ra sao, sau đấy là lúc ở vào lứa tuổi con, mẹ nhớ lại mẹ đã lấy chồng, sinh con của mẹ ra sao... và mẹ phát hoảng lên, vì cuộc đời trôi qua như trong có một ngày, mẹ già đi mà không hề hay biết... và rồi sẽ chết. - Mẹ dứt lời, mắt vẫn nhìn vào tôi - Mọi việc sẽ diễn ra tựa hồ như mẹ đã không sinh ra trên đời này.

- Nghĩ tới chuyện đó làm gì hả mẹ - Tôi khẽ nói - Mẹ tuyệt nhiên chưa già đâu... Nói đến chuyện chết làm gì, mẹ.

Rõ ràng mẹ chẳng nghe tôi và nói tiếp tục như trong cơn mê, thật đau lòng khi phải nghe chuyện đó, tôi thấy giọng mẹ xem ra không thành thực.

- Mẹ đã bảo con, mẹ thấy sợ, và mẹ nghĩ: nếu con người chẳng muốn sống nữa thì dẫu sao cũng cứ buộc phải sống, phải không?... Mẹ không bảo người đó phải tự sát, muốn vậy phải dũng cảm, không, như đôi lúc người ta không muốn ăn hoặc đi lại, thề có vong linh hương hồn bố con... mẹ chỉ muốn chết thôi.

Mắt mẹ đầy nước mắt, môi run run. Tôi cũng bật khóc, bản thân không rõ tại sao, rồi đứng dậy ngồi xuống bên mẹ trên đi-văng và ôm hôn mẹ. Hai mẹ con cứ ngồi ôm nhau và khóc hồi lâu. Không có chuyện này, tôi đã bối rối và mệt mỏi lắm rồi, thế mà mẹ cứ nói mãi giọng thê lương làm tôi càng buồn hơn. Song tôi là người đầu tiên bình tâm trở lại, vì thật ra thấy mẹ khóc thì tôi khóc theo thế thôi. Nước mắt tự nó không trào ra nữa.

- Thôi, thôi nín đi mẹ - Tôi vỗ vào vai mẹ và bảo.

- Mẹ nói với con, Adriana, mẹ chẳng muốn sống trên đời này nữa - Mẹ ứa nước mắt nhắc lại.

Tôi lẳng lặng vuốt vai mẹ và để cho mẹ khóc cho chán thì thôi. Trong lúc đó, tôi tự nghĩ toàn bộ hành vi của mẹ chứng tỏ một cách hùng hồn rằng mẹ đang bị lương tâm cắn rứt. Thì mẹ chẳng thường bảo tôi phải nói theo Gisella bán mình cho được giá đấy ư? Nhưng nói một đằng, làm một nẻo, lúc này mẹ đã thấy rõ tôi đưa một người đàn ông vào nhà và tiền kiếm được đưa cho mẹ, tất cả những chuyện này là một đòn nặng giáng vào mẹ. Lúc này, chính mắt mẹ được thấy

rõ kết quả của những lời khuyên răn của mình và đâm phát hoảng. Nhưng đồng thời, mẹ chẳng muốn thú nhận lỗi lầm của mình, và có lẽ còn cảm thấy nỗi hả hê cay đắng vì cho rằng lúc này đã muộn không thể sửa chữa lỗi lầm được. Và đáng nhẽ nói thẳng ra với tôi: "Con làm thế này không hay... lần sau đừng làm thế nữa", mẹ lại nói về những điều mà giây phút đó tôi hoàn toàn chẳng quan tâm đến: về cuộc đời mẹ và ý nguyện muốn chết. Tôi thường có dịp quan sát một số người khi định làm một điều gì đáng chê trách, trước đó đã cố tự biện minh và không ngớt nói những chuyện cao siêu thế nào, nhằm đoan chắc với chính bản thân là mình vô tư và hào hiệp. Nếu trong những trường hợp tương tự nhiều người hành động hoàn toàn có dụng ý, thì người mẹ đáng thương của tôi lại vô thức trong vấn đề này, mẹ xử sự theo tiếng gọi của con tim và do hoàn cảnh bắt buộc. Song tôi tin lời mẹ khi mẹ nói rằng mình muốn chết. Tôi nhớ lại lúc biết chuyện Gino lừa dối, tôi cũng nào có muốn sống nữa? Bất chấp những ý nguyện muốn chết, cơ thể của tôi vẫn cứ tiếp tục sống và bắt phải khao khát yêu thương, bất chấp ý nguyện của tôi. Và tuy tôi thành thực muốn chết, muốn nằm trên giường và không bao giờ tỉnh dậy nữa, nhưng trong khi tôi ngủ, cơ thể tôi vẫn tiếp tục sống, máu vẫn chảy trong các động mạch, dạ dày vẫn tiêu hóa thức ăn, lông nách tuy đã cạo sạch nhưng vẫn mọc, móng tay vẫn mọc dài, da vẫn nhơm nhớp mồ hôi, sức lực vẫn được hồi phục, và khi sáng dậy mi mắt tự mở ra, mắt lại trông thấy cái thực tế đáng căm giận, tóm lại, tôi vẫn sống và vẫn cứ phải sống. rõ ràng tôi ngẫm nghĩ để tổng kết những suy tư của bản thân, cuộc sống thế nào đành phải chấp nhận nó như vậy.

Song tôi không nói gì với mẹ cả, vì nhận thấy ý nghĩ của tôi cũng chẳng vui vẻ gì hơn những câu chuyện của mẹ, và vị tất làm cho mẹ yên tâm. Khi tin chắc rằng mẹ sẽ không khóc nữa, tôi bứt ra khỏi mẹ và nói:

- Con đói lắm, mẹ ạ... - Quả đúng như vậy, vì lúc ở quán ăn, do xúc động, tôi không hề đụng tới các món ăn.

- Mẹ đã chuẩn bị bữa tối cho con rồi - Mẹ hồ hởi nói vì được giúp đỡ tôi, rồi bắt tay vào công việc thường lệ của mình - Mẹ đi hâm nóng lại ngay bây giờ đây.

Tôi ngồi xuống bên bàn ở chỗ mọi ngày vẫn ngồi và đợi. Lúc này, mọi suy nghĩ đều đã bay biến khỏi đầu óc tôi, tất cả sự việc vừa xảy ra chỉ còn đọng lại hương vị dịu ngọt của tình yêu trên đôi lòng bàn tay và vị mặn của nước mắt đã khô bám trên má. Tôi ngồi im không nhúc nhích và nhìn những chiếc bóng dài do ánh đèn rọi hắt lên mây bức tường trống trơn trong phòng. Mẹ bước vào tay cầm một đĩa thịt và rau.

- Mẹ không hâm súp, vì không được ngon lắm, vả lại còn hơi ít...

- Chẳng sao mẹ ạ, thế này đủ rồi.

Mẹ rót cho tôi một cốc vang đầy sát mép và như mọi ngày, ngồi xuống bên tôi, sẵn sàng làm mọi việc tôi nhờ, còn tôi bắt đầu ăn. Ngồi một lát mẹ lên tiếng hỏi, giọng băn khoăn:

- Bít tết có ngon không?

- Ngon ạ.

- Mẹ nài nỉ người bán thịt mãi mới được một miếng non.

Rõ ràng mẹ đã bình tĩnh trở lại, mọi việc lại đâu vào đấy như thường ngày. Tôi chậm rãi ăn, ăn xong co duỗi tay chân và ngáp một cách ngon lành. Tôi cảm thấy dễ chịu, động tác đơn giản này đem lại cho tôi một niềm khoan khoái, tôi cảm thấy mình trẻ khỏe và hạnh phúc.

- Con buồn ngủ ghê gớm – Tôi tuyên bố.

- Chờ mẹ chuẩn bị giường cho con - Mẹ sốt sắng và chuẩn bị đứng dậy đi ngay.

- Thôi mẹ ạ, không nên, để con tự làm lấy – Tôi ngăn mẹ lại.

Tôi rời khỏi bàn còn mẹ cầm lấy chiếc đĩa không.

- Sáng mai mẹ đừng đánh thức con dậy nhé, tỉnh lúc nào con dậy lúc đó.
Mẹ gật đầu chào tôi, còn tôi, sau khi hôn và chúc mẹ ngủ ngon, bước về phòng mình. Chăn gối bừa bãi trên giường. Nhưng tôi chỉ vỗ lại gối và sửa lại ga trải giường, rồi cởi áo xống, chui vào chăn. Tôi nằm một lúc, mắt mở thao láo nhìn bóng tối và đầu óc chẳng suy nghĩ gì cả.

- Mình là một con đĩ - Cuối cùng tôi lên tiếng tự bảo, để xem những lời ấy có tác động gì đến tôi không.

Song như tôi thấy rõ, chúng chẳng mảy may gây cho tôi một ấn tượng nhỏ nhoi nào, tôi nhắm mắt lại và gần như ngủ thiếp đi ngay lập tức.

Chương tám

Bây giờ chiều tối nào tôi cũng gặp Giacinti. Ngay sáng hôm sau anh ta gọi điện cho Gisella, vừa gặp nhau vào lúc trưa Gisella đã chuyển lời yêu cầu được gặp của anh ta cho tôi. Giacinti sẽ đi Milan đúng vào ngay hôm trước hôm tôi hẹn gặp Gino, vì vậy tôi nhận lời hàng ngày gặp Giacinti. Bằng không thì tôi đã dứt khoát từ chối những cuộc hẹn hò này, vì bản thân tự hứa là sẽ không dây dưa vào những quan hệ nhùng nhằng kéo dài. Tôi nghĩ một khi đã làm cái nghề này thì tốt nhất là phải được rảnh rang và thỉnh thoảng lại phải thay đổi tình nhân; rõ ràng là đã nghĩ nhầm, nuôi ảo tưởng rằng như vậy tôi sẽ được nhiều đàn ông bao, và hơn nữa, tránh được nguy cơ yêu đương hoặc cột một người đàn ông nào đó vào bản thân tôi nghĩa là mất chẳng những tự do của tôi mà cả khả năng tự do chi phối tình cảm của mình. Vả lại, tôi vẫn chưa dứt bỏ được những suy nghĩ về cuộc sống gia đình êm ấm, và nghĩ rằng nếu có dịp lấy chồng thì tốt hơn hết tôi chẳng nên gắn bó số phận của tôi với người tình mà thoạt đầu lựa chọn mình là một người đàn bà để bao, sau đó mới quyết định hợp pháp hóa, nhưng hoàn toàn chẳng nâng cao phẩm giá mối quan hệ của mình với người đàn bà được bao ấy. Tôi sẽ gắn bó số phận của tôi với một người trai trẻ tôi yêu và yêu tôi với địa vị ngang bằng, những phong cách giống nhau và những cách nhìn nhận như nhau về cuộc sống sẽ gắn bó hai chúng tôi với nhau. Tóm lại tôi muốn chọn nghề không xúc phạm những mơ ước trước đây của tôi. Tôi chẳng muốn hành động trái với lương tâm của mình, cho rằng mình vừa có thể là một người vợ tốt, vả lại, có khả năng là một cô gái điếm hay, nhưng được cái tôi không giữ thái độ chung chung như Gisella trong những vấn đề như vậy. Vả lại, như đã được chứng minh, moi vài hầu bao thì được nhiều hơn một, dù cho đó là một hầu bao vô cùng hào phóng.

Chiều tối nào Giacinti cũng dẫn tôi đến vẫn cái quán ăn ấy, rồi trở về nhà tôi và ở lại mãi tận khuya. Về sau, mẹ thậm chí không hề nói tới những cuộc viếng thăm này, khi bưng khay để cà phê vào phòng tôi, mẹ chỉ hỏi tôi có ngủ được không. Một dạo, tôi đã phải uống cà phê vào lúc sáng sớm, khi đứng sau bồn rửa mặt cạnh bếp lò trong bếp, ngón tay cứng đơ cử động rất khó, mặt nóng phừng vì nước lạnh buốt. Bây giờ mẹ bưng cà phê vào phòng tôi, tôi ngồi trên giường uống cà phê, trong lúc đó, mẹ mở cửa chớp và bắt đầu thu dọn. Tôi chẳng bao giờ nói để mẹ biết điều gì, song bản thân mẹ biết cuộc sống của chúng tôi đã thay đổi, và qua toàn bộ cách cư xử của mình, chứng tỏ mẹ biết rất rõ thực chất vấn đề thay đổi ở đây là gì. Mẹ làm như giữa chúng tôi có một thỏa thuận ngầm và xem ra, qua cách mẹ chăm sóc tôi, mẹ khiêm nhường muốn tỏ ý được chăm lo cho tôi như trước đây, tuy cuộc sống của chúng tôi đã khá đổi thay. Cần phải nói rằng, thói quen mới là đưa và phê vào tận giường tôi chức phần nào làm yên lòng mẹ, có những người, mẹ tôi nằm trong số những người đó, coi bất kỳ một thói quen nào, thậm chí ngay cả chuyện vô nghĩa như vừa nói, cũng có một ý nghĩa cực kỳ to lớn. Cũng với một sự khổ ải như vậy, mẹ đã nghĩ và đưa vào cuộc sống hàng ngày của chúng tôi những cái mới nho

nhỏ, chẳng hạn, đun một nồi nước lớn để vừa ngủ dậy là tôi có thể rửa ráy được ngay, cắm hoa vào lọ trong phòng tôi...

Lần nào Giacinti cũng trả cho tôi một khoản tiền như nhau, còn tôi chẳng nói gì với mẹ, cứ lẳng lặng bỏ tiền vào ngăn tủ con, vào chiếc hộp con mẹ vẫn để tiền tiết kiệm. Tôi chỉ giữ lại chỗ tiền lẻ. Tôi nghĩ rằng mẹ đã nhận thấy sự bổ sung hàng ngày vào "vốn" của chúng tôi, những chẳng bao giờ hai mẹ con hé răng nói nửa lời về chuyện này. Dần dần tôi hiểu rằng người ta chẳng những không thích nói với người ngoài, mà thậm chí ngay cả với người thân về tiền nong, cho dù có kiếm ra được bằng lao động chân chính. Chắc đồng tiền có mối quan hệ với một điều ô nhục và hổ thẹn nào đó không nằm trong số những vật thông thường, mà thuộc vào các đồ vật không tiện nói ra, nhưng thích được che giấu và giữ bí mật, tựa hồ đồng tiền, dù kiếm bằng cách nào đi nữa, thì cũng dính bẩn thế nào ấy. Có lẽ chân lý ở chỗ con người không muốn bộc lộ đồng tiền đã gây ra cho họ những tình cảm phức tạp như thế nào, và những tình cảm ấy bao giờ cũng mang sắc thái tội lỗi.
Một tối nọ, Giacinti tỏ ý muốn ngủ lại chỗ tôi. Nhưng sự viện cớ sổ sàng khi anh ta ra đi sẽ bị hàng xóm láng giềng bắt gặp, nên tôi đã đuổi khéo anh ta. Thật tình mà nói, sau cái buổi gặp gỡ đầu tiên ấy, chúng tôi không một giây phút nào gần gũi nhau, và chẳng phải do lỗi tại tôi. Anh ta là người như thế nào trong cái tối đầu tiên thì vẫn là người như vậy trước lúc ra đi. Phải thú nhận rằng anh ta tự bản thân ít có khả năng làm người cũng như làm tình nhân, chỉ mỗi một lần anh ta khơi gợi được tình cảm âu yếm trong tôi - ấy là tôi muốn nói về buổi làm quen ban đầu, khi anh ta ngủ - nhưng tình cảm ấy quá lờ mờ, chắc là không phải đối với anh ta. Cứ nghĩ phải sống suốt đêm bên anh ta mà tôi thấy kinh hãi, tôi sợ phải chết vì buồn chán, vì tin chắc anh ta không để cho tôi ngủ tới nửa đêm và sẽ luôn mồm nói về bản thân, dốc bầu tâm sự của mình. Song anh ta không nhận thấy cả sự bực bội lẫn nỗi hằn học của tôi khi ra đi, lòng những tin rằng sau mấy ngày qua, tôi đã thấy anh ta là người dễ thương.

Đã tới ngày tôi hẹn gặp Gino. Bao sự việc xảy ra trong mười ngày, đến mức tôi nghĩ rằng phải trọn một thế kỷ trôi qua kể từ khi sáng sáng tôi và Gino gặp nhau, tôi đi làm kiếm tiền một cách lương thiện, hy vọng kiếm tiền tậu một ngôi nhà của riêng mình và coi mình là một người vợ chưa cưới đang đợi hôn lễ trong ngày một ngày hai. Anh ta chờ tôi tại điểm hẹn gặp vào thời gian đã định, và lúc lên xe, tôi nhận thấy mặt anh ta tái nhợt và bồi hồi xúc động. dù là một con người táng tận lương tâm đến đâu đi nữa, thì người tình cũng chẳng thú vị gì khi bị vạch mặt bội bạc, còn Gino, trong mười ngày không gặp nhau, đã suy ngẫm lại đủ mọi chuyện.
Nhưng tôi hoàn toàn bình tĩnh, thật ra mà nói, tôi chẳng phải làm bộ làm tịch vờ vĩnh, mà vào lúc này tôi cảm thấy vững tin tuyệt đối, sau khi đã trải qua những nỗi thất vọng cay đắng, tôi đối với Gino thật ra vừa khoan dung vừa hoài nghi. Hơn nữa, tôi vẫn mến Gino, tôi nhận ra điều đó khi vừa thấy anh ta, thế cũng đủ rồi.
Một lúc sau khi xe chạy về hướng biệt thự anh ta lên tiếng hỏi:

- Hẳn là cái vị cha cố của em đã thay đổi quyết định rồi hả?

Gino nói với giọng đượm chút chế giễu và đồng thời thiếu tin tưởng. Tôi chỉ đáp:

- Không, tự em thay đổi quyết định đấy.

- Thế công việc của em làm với mẹ xong rồi à?

- Hiện nay thì xong rồi.

- Kể cũng lạ đấy.

Anh ta chẳng hiểu mình đang nói gì, xong rõ ràng là gợi chuyện để kiểm tra xem việc anh ta nghi ngờ có đúng không.

- Có gì lạ nào?

- Ấy là anh bảo vậy thôi.

- Chắc anh nghĩ em đã lừa dối anh bằng cách viện cớ bận việc chứ gì?

- Anh chẳng nghĩ gì cả.

Tôi quyết định trả thù anh ta theo kiểu của mình, vờn anh ta một chút như mèo vờn chuột, nhưng tuyệt đối không độc ác như Gisella đã khuyên tôi, vì sự độc ác không thuộc bản tính của tôi. Tôi nũng nịu nói:

- Chắc anh lại ghen đấy?

- Anh ấy à... Lạy Chúa tôi.

- Không, anh ghen rồi... Nếu anh thành thực với em, em sẽ thú nhận chuyện này với anh.

Gino bị mắc câu và bảo:

- Ai ở địa vị anh mà chẳng ghen lồng lên.

- Tại sao?

- Thì ai mà tin được chuyện ấy? Bận tới mức không thể bứt ra ngoài năm phút để gặp anh, thế đấy.

- Đúng là như vậy đấy, em làm việc suốt – Tôi bình tĩnh đáp.

Thực tế thì đúng như vậy. Làm sao lại không gọi những tối bên Giacinti là làm việc, thậm chí là việc rất nặng nhọc.

- Em kiếm tiền trang trải khoản mua đồ gỗ và may áo cưới, lúc này chúng ta có thể lấy nhau mà không bị vướng bận nợ nần. – Tôi nói thêm giọng tự nhạo báng bản thân một cách độc địa.

Gino không nói gì, chắc đang cố tự thuyết phục bản thân rằng tôi nói đúng và xua đi nỗi ngờ vực. Lúc đó tôi, như trước đây, ôm lấy cổ anh ta tuy anh ta vẫn đang lái xe, rồi hôn vào tai anh ta và thầm thì:

- Sao anh lại ghen? Thì anh biết rõ rằng trên đời này em chẳng có ai ngoài anh.

Xe tới biệt thự. Gino cho xe đậu ở ngoài vườn, khóa cửa lại rồi cùng tôi tiến về phía cổng ngách. Trời đã chạng vạng tối, các nhà bên cạnh đã lên đèn, ánh sáng rọi ra ngoài khung cửa sổ nhuốm đỏ qua màn sương xanh lơ của buổi chiều mùa đông. Hành lang nơi tầng hầm tối om và ngột ngạt, mùi ẩm thấp thâm căn cố đế bốc lên xộc vào mũi. Tôi dừng lại và bảo:

- Hôm nay em không muốn tới phòng anh đâu.

- Tại sao?

- Em muốn ngủ với anh ở phòng bà chủ cơ.

- Em điên à? – Gino thốt lên, vẻ bực mình.

Chúng tôi thường vào các căn phòng ở tầng trên của biệt thự, nhưng làm tình chỉ ở tầng dưới trong buồng Gino.

- Em muốn vậy... – Tôi tuyên bố - Anh không ưng à?

- Lại còn thế nữa... Vô ý làm gẫy một cái gì đấy... dễ mà lường trước được những chuyện sẽ xảy ra, nếu sau đấy họ nhận thấy thì anh sẽ ăn nói làm sao?

- Chỉ được cái quan trọng hóa – Tôi nhởn nhơ nói - Đến đuổi việc là cùng.

- Em nói đến là dễ nghe nhỉ.

- Thế anh ra lệnh cho em phải nói sao? Nếu anh thực sự yêu em thì việc gì phải suy xét?

- Anh yêu em, nhưng không thể làm thế được, và lại chớ nên đả động đến một vấn đề gì như vấn đề này,anh không muốn có những chuyện khó chịu.

- Nhưng chúng mình sẽ cẩn thận, họ sẽ chẳng nhận thấy đâu.

- Không... không...

Tôi hoàn toàn bình tĩnh, vẫn sắm cái vai vừa nghĩ ra, liền thốt lên:

- Em, vợ chưa cưới của anh phiền anh một việc, thế mà anh từ chối ngay, có lẽ anh sợ em nằm vào chỗ bà chủ của anh vẫn ngủ, gối đầu lên chiếc gối của bà ta. Thế bà ta còn hơn em à?

- Không... nhưng...

- Mà thôi, bà ta chẳng bằng cái ngón tay út của em – Tôi nói tiếp - Nếu anh chẳng muốn thì em cũng chẳng ép... thôi anh cứ việc ngắm chăn gối với bà chủ anh... Em về đây.

Như tôi đã nói, anh ta quá cung kính chủ mình, cúi gập người trước mặt họ, tự hào một cách ngu xuẩn về sự giàu sang của họ, cứ như thể mình cũng có một phần nào trong đó không bằng, tôi nóng mặt đốp luôn và kiên quyết bước ra cửa. Lần đầu tiên thấy tôi có thái độ kiên định như vậy, anh ta bối rối chạy đuổi theo tôi:

- Gượm nào, em đi đâu vậy? Ấy là anh nói thế thôi... Mời em, nếu em muốn thì ta lên trên kia vậy.

Tôi cứ để mặc anh ta nài nỉ hồi lâu, làm ra vẻ giận dỗi, sau mới đồng ý, chúng tôi ôm chặt nhau, bước lên tầng trên và dừng lại ở mỗi bậc thang để hôn nhau. Hệt như lần đầu tiên song lúc này tôi đã không còn mặn nồng nữa. Vào tới phòng bà chủ, việc đầu tiên là tiến đến bên giường và lật bỏ khăn trải giường ra. Gino hốt hoảng:

- Em định nằm trong chăn à?

- Sao lại không nhỉ? – Tôi bình tĩnh đáp – Em chẳng muốn bị lạnh cóng.

Anh ta im lặng, toàn bộ dáng vẻ của anh ta toát lên một nỗi buồn bực, còn tôi chuẩn bị giường xong, liền vào buồng tắm, bật bình đun nước bằng hơi đốt lên và mở vòi để nước chảy vào đầy bồn tắm trước. Gino theo chân tôi vẻ băn khoăn và bất bình.

- Bây giờ em lại muốn sử dụng cả bồn tắm nữa à?

- Thế họ thường sau đấy phải tắm rửa, đúng không?

- Anh biết làm sao được họ làm gì? – Anh ta nhún vai đáp.

Nhưng tôi nhận thấy tất cả những hành động bạo phổi của tôi không làm cho anh ta thích thú, anh ta chỉ cố gắng thích nghi dần với chúng. Anh ta là một người nhát gan và nhất là anh ta sợ vi phạm những nguyên tắc được mọi người thừa nhận. Thế nhưng càng ít cho phép mình đi chệch khỏi nguyên tắc bao nhiêu thì lại càng bị cuốn trôi mãnh liệt vào chuyện đó bấy nhiêu.

- Xét cho cùng em nói đúng đấy - Một phút sau anh ta mỉm cười gượng gạo và miễn cưỡng

nhận xét, khi lấy tay thử ấn trên đệm trải giường - Ở đây rất tốt, tối hơn tại phòng anh.

- Thì em đã bảo sao? – Chúng tôi ngồi xuống giường – Anh Gino – Tôi ôm lấy vai anh ta và nói – Anh thử nghĩ xem, thật tuyệt diệu biết bao khi tậu được một ngôi nhà riêng... dù không được như ngôi nhà này... nhưng dẫu sao đó cũng là nhà riêng của chúng ta.

Không hiểu sao tôi lại nói như vậy. Có lẽ rằng lúc này tôi đã biết đích xác tôi không thể với tới được tất cả những điều đó, nhưng cảm thấy hả hê khi khơi lại vết thương lòng đau nhói.

- Đúng, đúng – Anh ta đáp và hôn tôi.

- Biết rõ điều em muốn – Tôi nói và tiếp tục mô tả viễn cảnh vĩnh viễn tuột khỏi cuộc đời tôi – Nói chung em chẳng cần một ngôi nhà sang trọng như thế này... một ngôi nhà gồm hai buồng và bếp là đủ... nhưng mọi thứ trong nhà là của em, còn nhà sẽ bóng lộn như gương... và em muốn được sống thanh thản ở đấy... chủ nhật nào hai chúng ta cũng sẽ cùng nhau đi dạo chơi, cùng nhau ăn trưa, ngủ chung với nhau... Anh cứ thử nghĩ xem, anh Gino, như vậy thật là tuyệt.

Anh ta im lặng không đáp một lời nào. Phải thú nhận tôi không hề bối rối khi nói lên tất cả những điều ấy. Tôi có cảm giác mình đang sắm một vai nào đó, như trên sân khấu vậy. Song chính vì vậy mà lòng tôi quặn đau, do chỗ cái vai ấy, tuy lạ lẫm và xa vời, không hề gây được chút dư âm nào trong tâm hồn tôi thì mới cách đây mười hôm đâu phải là một vai, mà là ý nghĩa cuộc đời tôi. Trong khi tôi nói, do sốt ruột, Gino bắt đầu cởi áo tôi và như hồi nào ở trên xe ôtô, tôi thấy rõ là mình vẫn thích anh ta, tôi bực mình và nghĩ rằng chính thể xác tôi – bao giờ cũng thấy khoái cảm, chứ hoàn toàn không phải tấm lòng, vì lúc này lòng tôi đã xa cách Gino – làm cho tôi trở nên nhân từ và tha thứ cho mọi chuyện. Anh ta vuốt ve tôi, hôn tôi trước những cái vuốt ve và những chiếc hôn ấy, lý trí trong tôi quay cuồng và dục vọng át nỗi hờn giận trong lòng.

- Anh hành em - Cuối cùng tôi thú nhận rồi ngã xuống giường.

Chờ một lát để tôi nằm thoải mái hơn, Gino cũng bắt chước tôi, như vậy là chúng tôi nằm trên một chiếc giường sang trọng, chăn bông chần kéo đắp kín cằm. Một chiếc tán có nhiều nếp lộng lẫy buông phủ nơi đầu giường. Căn phòng hoàn toàn một màu trắng, những chiếc rèm mỏng và dài treo trên các cửa sổ, mấy chiếc đi-văng thâm thấp kê dọc các bức tường, xung quanh lấp lánh những gương, những đồ trang sức nhỏ bằng pha lê, cẩm thạch và bạc. Khăn trải giường bằng vải mịn mơn trớn cơ thể, còn khẽ cựa mình, đệm dưới người lún nhẹ xuống, êm ái và dễ chịu. Tiếng nước khe khẽ và đều đều chảy từ trong bồn tắm vọng ra qua cánh cửa bỏ ngỏ. Lòng tôi nhẹ nhõm và thấy chẳng còn giận Gino nữa. Đúng là lúc thích hợp để nói mọi chuyện với anh ta, và tôi biết mình sẽ nói ra một cách bình tĩnh, không có ác ý.

- Anh Gino này – Tôi dịu dàng nói, sau một hồi lâu im lặng – Như vậy anh có vợ tên la Antonietta Partini đấy.

Chắc anh ta đã chợp mắt, nên nghe thấy vậy thì giật thót mình như có ai đập vào vai.

- Sao em lại bảo vậy?

- Còn con anh, con gái anh tên là Maria... đúng không nào?

Anh ta định phản đối, nhưng nhìn vào mắt tôi, anh ta nhận ra rằng có phản đối cũng vô ích. Chúng tôi gối chung gối, mặt kề mặt, nên khi nói môi tôi lại gần như chạm vào môi anh ta.

Anh ta đáp, giọng trêu ngươi:

- Vì anh yêu em.

- Nếu anh thực sự yêu em thì anh phải nghĩ rằng khi em biết rõ sự thật, em sẽ đau khổ đến nhường nào... Anh có nghĩ tới điều đó không, Gino?

- Anh yêu em – Anh ta bảo – Và đầu óc anh bị mê muội... và...

- Thôi đủ rồi – Tôi ngắt lời - Thoạt đầu em rất đau khổ... em cứ nghĩ rằng anh không thể có một hành động như vậy được... lúc này mọi chuyện đã qua rồi, chúng ta chẳng nên nói lại chuyện đó làm gì. Còn bây giờ em đi tắm đây.

Tôi tung chăn đứng dậy và vào buồng tắm, Gino nằm lại trên giường.

Bồn tắm nước ấm màu xanh lơ, tôi khoan khoái nhìn làn nước, cũng như lớp gạch men và vòi nước sáng loáng. Tôi đứng vào bồn rồi tự ngâm mình trong nước ấm. Tôi nằm duỗi người ra và nhắm mắt lại. Từ phòng bên không hề có tiếng động nào vọng vào. Như chúng ta đã thấy, Gino hiểu rõ những lời của tôi và cố suy nghĩ tìm cách nào để khỏi bị mất tôi. Tôi cười thầm khi hình dung ra anh ta nằm lọt thỏm trong chiếc giường đôi rộng, cũng như thấy mặt anh ta thườn ra khi nghe cái tin của tôi, hệt như xơi một cái tát. Nhưng tôi cười hoàn toàn chẳng phải do vui mừng trên đau khổ của người khác mà chẳng qua vì thấy những chuyện buồn cười không hề có liên quan gì tới mình thì cười thế thôi. Tôi đâu giận anh ta, tôi vẫn có một chút thiện cảm nào đó với anh ta, thậm chí ngay cả lúc này, khi đã biết rõ anh ta. Mãi sau mới nghe thấy tiếng chân anh ta, chắc anh ta đang mặc áo quần. Một lát sau, anh ta mới ghé mắt qua cửa nhìn tôi với cặp mắt thiểu não như cặp mắt của một con chó bị đánh, vẻ lưỡng lự nên chưa dám vào.

- Như vậy là chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa? – Mãi sau anh ta mới lên tiếng, giọng run run.

Tôi nhận thấy anh ta quả có yêu tôi theo cách của mình, nhưng không đến mức thành thật để chẳng cần lường gạt và dối trá. Tôi nhớ tới Astarita cũng yêu tôi theo cách của anh ta. Vừa xát xà phòng lên vai, tôi vừa đáp:

- Tại sao lại không bao giờ gặp nhau nữa? Nếu em chẳng muốn thấy mặt anh thì hôm nay đã chẳng tới đây... chúng ta sẽ gặp nhau... nhưng không thường xuyên như trước đây.

Chắc hẳn lời tôi đã làm cho anh ta lấy lại được cam đảm. Anh ta bước vào buồng tắm và nói:

- Em có muốn anh giúp em không?

Tôi bất giác nhớ tới mẹ, chẳng là mẹ cũng đã khước từ quyền làm mẹ của mình, chỉ cố làm vừa lòng và giúp đỡ tôi. Tôi lạnh lùng đáp:

- Anh làm ơn kỳ lưng hộ em, em không kỳ được.

Gino cầm xà phòng và miếng bọt biển, tôi đứng dậy, anh ta xát xà phòng vào lưng tôi. Tôi nhìn vào gương treo ngay trước mặt và có cảm tưởng mình chính là cái signora chiếm quyền sở hữu toàn bộ những thứ đồ đẹp đẽ này. Biết đâu bà ta chẳng đã đứng trước gương như thế này,còn cô hầu phòng cũng khốn khổ chẳng kém gì Gino, xát xà phòng cho bà ta, cố không làm chợt da. Tôi thầm nghĩ khi được chăm sóc, cứ đứng thản nhiên, uể oải và nhìn một ai đấy lăng xăng quanh mình vẻ ân cần và tháo vát thì thích thật. Ý nghĩ ngây ngô xuất hiện khi lần đầu tiên tôi tới ngôi biệt thự này lại nảy ra trong óc tôi: trần truồng, không mang trên người những thứ áo xống tàn tạ muôn thuở của mình xem ra tôi chẳng thua kém gì bà chủ của Gino. Thế mà tôi lại phải chịu sồ phận khác, tôi tức giận bảo Gino:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi...

Tôi bước ra khỏi bồn, Gino lấy chiếc khăn tắm khoác lên vai tôi, và tôi trùm kín khăn suốt từ đầu tới chân. Gino định hôn tôi, chắc cũng để xem tôi co đẩy anh ta ra hay không, nhưng mình cuốn một chiếc khăn tắm trắng, tôi đã để anh ta hôn lên cổ. Sau đó anh ta lẳng lặng lau người tôi cần mẫn và khéo léo tựa hồ như cả đời chỉ làm một việc này thôi, còn tôi thì nhắm nghiền mắt lại hình dung mình là bà chủ, anh chàng là cô hầu. Anh ta cứ ngỡ tôi thụ động là nhượng bộ, nên bỗng tôi có cảm giác anh ta vuốt ve tôi. Tôi liền xô anh ta ra, hất khăn tắm rơi xuống, rồi kiễng chân bước vào phòng. Gino ở lại nhà tắm để tháo nước.

Mặc vội áo xống, tôi bắt đầu đi lại trong phòng, ngó nhìn các đồ vật. Tôi dừng lại bên bàn trang điểm trên để những đồ trang sức bằng đồi mồi và bằng vàng. Tôi thấy một hộp đựng phấn bằng vàng nằm ở một góc, giữa những bàn chải và chai lọ. Tôi cầm nó lên và ngắm nghía. Chiếc hộp đựng phấn nặng và to, có hình tứ giác, một viên hồng ngọc lớn gắn ở chỗ nắp khóa. Tôi bỗng nhận ra một điều, không, đây không phải là một sự cám dỗ mà là một phát hiện: từ nay tôi có thể làm mọi chuyện, ngay cả ăn cắp nữa. Tôi mở túi xách của mình ra, tống luôn chiếc hộp nặng trịch vào đó, nó chui tọt ngay xuống đáy túi, nằm ngay giữa đống tiền lẻ và khóa cửa nhà. Hành động này đã gây cho tôi cảm giác khoan khoái chẳng khác gì khi tôi nhận tiền của tình nhân. Thật ra mà nói, bản thân tôi cũng chẳng rõ mình cần gì đến cái hộp đựng phấn quý này, không hợp với xống áo lẫn cách sống của tôi. Tôi biết chắc rằng mình chẳng lúc nào có thể sử dụng nó. Song, xoáy chiếc hộp đựng phấn chắc hẳn tôi đã tuân thủ cái logic từ nay trở đi quy

định mọi hành vi của tôi. Anh đã nói đến "a" thì hẳn phải nói đến "b", tôi thầm nghĩ như vậy.

Gino bước vào phòng, dọn dẹp giường ngủ với vẻ cẩn thận chu đáo của một người hầu và sửa lại mọi thứ anh ta cho là chưa đúng chỗ.

- Thôi, ta nhanh nhanh rời khỏi đây đi – Tôi khinh khỉnh nói khi anh ta nhớn nhác nhìn quanh như muốn chắc xem mọi thứ đã đâu vào đấy cả chưa - Đừng sợ, bà chủ chẳng thấy gì đâu... Lần này người ta sẽ không đuổi anh.

Nghe những lời ấy, mặt Gino dúm lại như bị một cơn đau, tôi thấy ngượng vì đã thốt lên những lời độc ác ấy, hơn nữa chẳng chân thành chút nào.

Chúng tôi lẳng lặng bước xuống cầu thang, lẳng lặng vào chiếc xe đậu ngoài vườn. Trời đã tối, xe chuyển bánh và lao trên đường phố ngoằn ngoèo trong khu vực thanh lịch thì hình như chỉ đợi giây phút này, tôi khẽ khóc. Bản thân tôi không rõ nguyên nhân của những giọt nước mắt này, song lòng tôi thấy cay đắng. Tôi sinh ra không phải để lừa dối và trút nối bực bội lên đầu người khác, thế mà suốt ngày hôm đó, dù tôi đã cố kìm mình, nhưng sự lừa dối và nỗi bực bội đã nhiều lần len lách vào các lời nói và hành động của tôi. Tôi bật khóc, vì lần đầu tiên trong suốt thời gian tôi thực sự căm giận Gino, chính thái độ bội bạc của anh ta đã dồn tôi đến chỗ phải nếm trải những tình cảm mình không thích và chẳng phù hợp với tính cách của tôi. Tôi luôn luôn đôn hậu và thùy mị, thế mà dạo đó, chắc tôi chẳng bao giờ còn như vậy được nữa, ý nghĩ ấy đã làm cho tôi tuyệt vọng. Tôi những muốn hỏi Gino: "Sao anh xử sự như vậy? Sao em lại có thể quên đi tất cả và không nghĩ tới chuyện đó được?". Nhưng tôi im lặng, lau nước mắt, và chốc chốc lại để nước mắt chảy ra ngoài, tựa như người rung cành cây để những quả chín nhất rụng xuống đất. Tôi bắt đầu nhận thấy chúng tôi đã đi qua khắp thành phố. Xe dừng lại, tôi bước ra, chìa tay cho Gino và bảo:

- Em sẽ gọi điện cho anh.

Anh ta nhìn tôi với một niềm hy vọng dè dặt mà ngay sau đó đã chuyển thành ngạc nhiên, vì mặt tôi đẫm ướt nước mắt. Nhưng anh ta chưa kịp nói gì thì tôi đã gượng cười, vẫy chào anh ta rồi bỏ chạy.

Chương chín

Cuộc đời tôi tất tả xoay vần. Trước mắt tôi thấp thoáng hết khuôn mặt nọ tiếp khuôn mặt kia, như chiếc vòng quay ở công viên Mặt Trăng mà tôi đã thấy hồi còn nhỏ khi tôi nhìn qua cửa sổ phòng mình, trái tim tôi rộn vui trước ánh đèn nhấp nháy.

Chiếc vòng quay gắn độc mấy hình và quay mãi lần lượt thế nhau. Thoạt đầu là hình thiên nga, sau đó là quả trứng nhuộm màu, con rồng và cứ như thế mãi cho tới khuya, chiếc đu thấp thoáng cạnh ta dưới làn nhạc the thé, rầu rĩ và tiếng chuông con đơn điệu. Trước mắt tôi thấp thoáng những khuôn mặt đàn ông, cũng đơn điệu hệt như vậy, đại bộ phận tôi có quen biết, một số mới gặp lần đầu, nhưng chẳng khác nhau mấy. Giacinti từ Milan về và tặng tôi những đôi bít tất lụa, tôi gặp anh ta mấy tối liền, sau đó Giacinti ra đi, tôi lại gặp Gino một tuần hai bận. Nhưng tối còn lại, tôi sống với mấy người đàn ông, kẻ gặp ngoài phố, người thì do Gisella giới thiệu. Thôi thì đủ loại: trẻ có, trung niên có, cả già nữa. Một số dễ chịu, xử sự đúng mực, một số khó chịu, coi tôi như đồ vật, nhưng một khi tôi đã quyết định thay đổi tình nhân thì xét cho cùng, điều ấy chẳng có ý nghĩa gì... Tôi bắt đầu quen với đàn ông ở ngoài phố hoặc trong tiệm cà phê, đôi lúc cùng nhau ăn tối ở một chỗ nào đấy rồi dẫn về nhà. Chúng tôi ngồi vào phòng tôi, khóa trái cửa lại, làm cái việc mà ông khách tình cờ của tôi tới đây cũng chỉ nhằm mục đích đó, trò chuyện dăm ba câu, sau đó khách hàng trả tiền rồi đi, còn tôi bước vào căn phòng may đo, nơi mẹ tôi đang đợi tôi. Nếu thấy đói, tôi ăn tối và đi ngủ. Hãn hữu, nếu chưa muộn, tôi lại ra phố, quay về thành phố tìm khách khác nữa. Nhưng đôi lúc tôi ngồi nhà, chẳng làm gì cả mấy giờ liền. Tôi đâm ra lười, tôi buồn bã song thấy thinh thích đắm mình trong sự nhàn rỗi uể oải, điều này chắc biểu lộ không những sự khát khao nghỉ ngơi và yên tĩnh của tôi, mà cả nỗi nghèo khó và mệt mỏi từ lâu của mẹ và cả của tôi. Rất nhiều bận, chỉ khi nào thấy chiếc hộp để tiền tiết kiệm bị rỗng không, tôi mới rời nhà và đi dạo trên các đường phố để kiếm khách, song đôi lúc quá lười, tôi quyết định chẳng đi đâu hết và vay tiền của Gisella hoặc bảo mẹ đến các cửa hàng bán chịu mua hàng.

Dẫu sao tôi cũng không thể bảo mình chẳng thích thú gì cuộc sống như vậy. Tôi đã rất nhanh chóng nhận ra rằng mối quan hệ giữa tôi và Gino chẳng có gì lạ lẫm khác thường, xét cho cùng tôi thấy thích tất cả đàn ông ở một điểm nào đấy. Không rõ tất cả chị em hành nghề như tôi cũng vậy hoặc tôi là đặc biệt, tôi biết độc mỗi một điều là lần nào tôi cũng tò mò đến nóng lòng, tôi chờ đợi một điều gì đấy khác thường và chỉ hãn hữu mới bị thất vọng. Đàn ông trẻ, tôi thích ở dáng người cao gầy, ở vẻ tươi mát, ở sự chưa từng trải rụt rè, ở cặp mắt trìu mến, mớ tóc mềm mại, cặp môi nóng bỏng của họ, tôi thích đàn ông trung niên do chỗ tay họ nổi bắp, ngực rộng và chắc nịch, vai, cơ bụng, chân tay họ đều mang dấu ấn của sức mạnh và thể lực góp qua năm tháng, cuối cùng, người già tôi cũng thích, vì với phụ nữ chúng tôi, họ không bị thời gian

nhanh chóng khuất phục và không những vẫn giữ được vẻ đẹp của mình qua bao năm tháng họ còn có được một vẻ hấp dẫn độc đáo. Những buổi gặp gỡ thường xuyên và những lần làm quen mới đã dạy cho tôi mới thoạt nhìn đã xác định được ngay ưu, khuyết điểm của con người một cách chính xác và sắc xảo mà chỉ người dày dạn mới có được. Ngoài ra, tôi thấy cơ thể con người ta là nguồn khoái cảm bất tận, bí ẩn và không nhàm chán. Nhiều bận tôi bất giác nhận ra rằng khi khẽ chạm đầu ngón tay vào cơ thể những người khách đêm của mình, tôi dường như muốn đưa mắt ngó nhìn một chốn sâu thẳm nào đó, nhìn về phía bên kia những mối quan hệ hàng ngày của chúng ta, hiểu rõ thực chất sức mạnh của đàn ông và tự giải thích tại sao nó lại có sức hấp dẫn đối với tôi như vậy. Nhưng tôi cố che giấu bằng mọi cách sức lôi cuốn này, vì với tính cách hiếu danh bất diệt của mình, người đàn ông có thể nhầm lẫn và cứ ngỡ tôi phải lòng họ, thật ra tôi chẳng có tình ý gì thậm chí đến cả thứ tình yêu theo họ hiểu cũng chẳng có. Nói đúng hơn, điều này giống như sự sùng mộ và nỗi dạo dực xâm chiếm lòng tôi khi tôi làm những nghi lễ tôn giáo ở nơi thánh đường.

Tôi kiếm được chẳng bao lăm, ít hơn nhiều so với tôi dự kiến. Và hơn nữa, tôi không keo kiệt và chi ít như Gisella. Tất nhiên, tôi cho rằng người ta phải trả tiền cho tôi vì tôi đã lựa chọn cái nghề này đâu vì vui thú, mà do đặc điểm của bản thân, tôi làm, nói cho đúng hơn, vì dư thừa sức sống hơn là vì lợi lộc. Tôi chỉ nhớ tới tiền vào lúc cần phải chi tiêu, nghĩa là đã quá muộn. Tôi cứ bị đeo đuổi bởi một cảm giác lờ mờ nào đó cho rằng tôi giới thiệu với đàn ông một món hàng chẳng có giá trị gì với bản thân mình và thường không phải trả tiền, còn tôi coi những khoản tiền ấy, đúng hơn là một món quà tặng, chứ không phải là tiền kiếm ra được. Tôi cứ hình dung ra tình yêu là một thứ không tiền bạc nào mua nổi hoặc chẳng phải trả gì hết. Tôi lưỡng lự giữa sự không đòi hỏi cao như vậy sự đòi hỏi cao như vậy, nên không biết đòi giá đúng bao nhiêu. Do đó, khi được trả nhiều, tôi vô cùng biết ơn, còn khi bị trả ít thì cũng không lấy thế làm phật lòng mà phản đối. Mãi sau này, khi đã học được những kinh nghiệm cay đắng, tôi bắt chước Gisella và sơ bộ thỏa thuận về giá cả. Nhưng hồi đầu, tôi thấy ngượng và lí nhí nói lên những con số, đến nỗi nhiều người không nghe rõ và buộc tôi phải nhắc lại.

Tôi không có tiền còn vì một nhẽ nữa. Chẳng là hiện nay tôi ít để ý hơn trước đây tới những khoản chi, ngược lại, tôi phải may cho bản thân mấy chiếc áo dài, mua nước hoa, sắm những đồ trang sức, trang điểm và những thứ linh tinh cần thiết cho một người đàn bà hành nghề như tôi, thế mà túi tiền nhận từ khách không bao giờ đủ chi dùng cả, chẳng khác gì hồi tôi làm người mẫu và mẹ khâu áo sơ mi. Do đó, tuy đã phải hy sinh danh dự của mình tôi cũng chẳng giàu có hơn được chút nào. Hệt như trước đây, và thậm chí số ngày trong nhà không có một đồng xu nào còn nhiều hơn. Nỗi lo cho tương lai của mình thậm chí còn giày vò tôi mãnh liệt hơn. Song, do bản chất, tôi luôn luôn vô tư và bị động, nên nỗi lo chẳng bao giờ trở thành những ý nghĩ ám ảnh trong tâm trí tôi như thường thấy ở những người ít điềm đạm và ít bình tĩnh hơn. Những dẫu sao nỗi lo này tồn tại ở một chốn sâu thẳm nào đó trong nhận thức của tôi và gặm nhấm tôi hệt như một con mọt gặm nhấm đồ đạc cũ. Tôi thường oán giận mọi chuyện, vì một mặt tôi không thể yên tâm và lãng quên tình cảm của mình, mặt khác, tuy đã lựa chọn nghề này, thế mà cuộc sống bản thân cũng chẳng khấm khá hơn.
Mẹ tôi đúng là chẳng thấy lo lắng hoặc ít ra đã khéo léo che giấu nỗi lo. Thoạt đầu khi tôi báo với mẹ rằng bây giờ mẹ chẳng cần phải mờ mắt ngồi khâu từ sáng đến tối thì, tựa như cả đời

mẹ chỉ đợi có vậy, mẹ liền quăng ngay việc và hạn chế không nhận may nhiều, va may với vẻ miễn cưỡng, cho đỡ buồn, chứ không phải để kiếm sống. Xem ra, những năm tháng cực nhọc dài đằng đẵng - bắt đầu từ khi mẹ còn là một cô bé phục dịch trong gia đình một quan chức - bỗng vĩnh viễn biến mất không để lại dấu vết như tường các ngôi nhà cũ sụp đổ và thế vào đấy chỉ còn là những đống gạch vụn. Với những người như mẹ, tiền có nghĩa trước hết là ăn no và nghỉ ngơi thoải mái. Bây giờ, mẹ ăn nhiều hơn trước và cho phép mình được thư thái, theo mẹ, đó là sự khác biệt giữa kẻ giàu và người nghèo: ngủ dậy muộn, nghỉ ngơi sau khi ăn sáng, thỉnh thoảng dạo chơi. Tôi phải nói như vậy chẳng hay ho tốt đẹp gì. Có lẽ, ai quen sự lao động suốt đời cũng không nên bỏ công việc: sự nhàn cư và ấm no làm hư hỏng con người, thậm chí ngay cả khi họ rất xứng đáng được hưởng. Chẳng mấy bữa sau khi hoàn cảnh của chúng tôi có khấm khá hơn, mẹ trông béo đẫy, nói một cách chính xác hơn, cơ thể gầy guộc và suy kiệt của mẹ chẳng hiểu sao liền đầy lên một cách bệnh hoạn, tôi thấy hình như đây là một triệu chứng không hay, tuy bản thân tôi chẳng rõ tại sao. Mông gầy đét của mẹ bỗng nhiên nở nang, đôi vai còm nhom đầy hẳn lên, cặp má mẹ lúc nào cũng hõm và nhũn nhẽo đã căng da và hồng hào. Nhưng nếu những sự thay đổi này diễn ra ở mẹ không có một chi tiết khó chịu thì chẳng sao cả. Tôi muốn nói tới cặp mắt mẹ. Mắt mẹ luôn mở to, vẻ sinh động và đầy thiện cảm. Bây giờ chúng húp híp và ánh lên một cách ký quặc và đáng ngờ vực. Mẹ béo ra, nhưng chẳng vì vậy mà xinh đẹp và trẻ ra. Tôi có cảm giác cuộc sống của hai mẹ con tôi không để lại dấu vết cho tôi mà cho mẹ, trên khuôn mặt và dáng vẻ của mẹ, nhìn mẹ tôi không thể không thấy lương tâm bị cắn rứt và lòng tôi thấy xót thương, ghê tởm. Niềm hạnh phúc và sự tự mãn đầy khoan khoái của mẹ đã làm cho tôi mất tự chủ hơn cả. Là một người trong đời phải lao động nhiều và đói ăn, lẽ ra mẹ chẳng nên tin mọi nỗi gian truân của mình đã kết thúc.

Tất nhiên tôi giấu không để mẹ thấy được tình cảm của tôi: thứ nhất, vì tôi không muốn xúc phạm mẹ, thứ hai, tôi thấy mình không có quyền quở trách mẹ, vì bản thân tôi đâu phải vô tội. Nhưng đôi lúc, cơn tức giận của tôi nguôi lắng, và vào những giây phút đó tôi có cảm giác khi mẹ béo tốt , đi lạch bạch thì tôi chẳng còn yêu mẹ được như khi mẹ gầy còm và lôi thôi lếch thếch, hò hét, tất tưởi và ngày nào cũng than thân trách phận. Tôi thường tự hỏi: “Thế nếu cứ cho rằng tôi lấy được một tấm chồng khấm khá, liệu mẹ có đẫy đà như thế này không?”. Bây giờ thì tôi có thể trả lời câu hỏi ấy một cách khẳng định, còn hồi đó tôi thấy việc mẹ béo ra là một sự đê tiện, tôi giải thích điều đó như sau: tôi bất giác coi mẹ là kẻ tòng phạm mà lương tâm cắn rứt không để cho yên.

Tôi chẳng phải che giấu lâu với Gino tình cảnh mới của mình. Mọi việc bị lộ quá sớm, mười ngày sau cuộc gặp gỡ cuối cùng của chúng tôi tại ngôi biệt thự. Một hôm, mẹ vào đánh thức tôi và bảo, giọng khẩn khoản xúc động:

- Con có biết ai đến và muốn nói chuyện với con không? Gino đấy.

- Mẹ bảo anh ấy vào đi – Tôi bình tĩnh đáp.

Mẹ hơi thất vọng trước lời đáp dè dặt này, mẹ mở cửa sổ rồi ra ngoài. Một lát sau, Gino vào, tôi liền nhận ra anh ta đang lo lắng và tức giận, thậm chí chẳng chào tôi, lẳng lặng vòng qua giường

đến ngay trước mặt tôi. Tôi nằm trong chăn vẻ còn rất ngái ngủ.

- Em này, không biết em có vô tình cầm nhầm một vật ở trên bàn trang điểm của bà chủ không – Gino hỏi.

"Bắt đầu rồi đấy" – Tôi thầm nghĩ nhưng không cảm thấy sợ, cũng như chẳng hề thấy ăn năn. Ngược lại, tôi sửng sốt trước cái vẻ thảm hại và ương hèn của Gino.

- Chuyện gì vậy – Tôi hỏi.

- Một thứ rất quý... một cái hộp đựng phấn... bằng vàng có gắn một hạt hồng ngọc... signora đã làm lộn tùng phèo lên... vì, có thể nói, người ta giao phó biệt thự cho anh, anh biết họ nghi cho anh, tuy không nói ra... Cũng may mà mãi hôm qua mới phát hiện thấy mất, họ về đã được một tuần rồi, nên có thể một cô hầu nào đó đã ăn cắp... Chứ không thì anh đã bị tống cổ từ lâu, và người ta đã báo cảnh sát bắt anh - Việc gì mà họ chẳng làm được?

Hốt hoảng khi thấy một con người vô tội bị hành hạ vì tội của tôi, tôi bèn nói:

- Thế người ta đã làm gì đám người hầu?

- Chưa đụng tới – Gino cáu kỉnh đáp - Mới chỉ thấy cảnh sát tra hỏi bọn này, sang ngày thứ hai, bọn anh mới sống dở chết dở.

Tôi lưỡng lự trong giây lát rồi nói:

- Em đã lấy hộp đựng phấn ấy.

Anh ta trợn mắt, mặt méo xệch.

- Em đã lấy? ... Mà em nói chuyện ấy cứ thản nhiên như không ấy à.

- Thế anh bảo em nói sao hả?

- Thế có nghĩa là ăn cắp.

- Tại sao?

Anh ta nhìn tôi và bỗng trông đến dữ tợn: có lẽ anh ta sợ hậu quả của hành động do tôi gây nên, cũng có thể lơ mơ đoán rằng tôi quy cho anh ta một phần trách nhiệm lớn về việc ăn cắp này.

- Em... em làm sao vậy?... À, té ra là vì vậy mà cô cứ nằng nặc đòi vào phòng signora... Bây giờ tôi mới vỡ lẽ... nhưng cô em thân mến ơi, tôi chẳng liên quan gì trong chuyện này, nếu muốn xoáy, thì cứ việc xoáy ở đâu, tùy, cái đó tôi không cần biết, có điều đừng có giở cái trò này ở

nhà tôi đang hầu hạ... Quân ăn cắp... Nếu tôi cưới cô thì thật đẹp mặt... Đi lấy một đồ ăn cắp.

Tôi cứ để cho anh ta nói cho sướng mồm và chăm chú nhìn anh ta. Bây giờ tôi sững sờ là sao mình có thể lú lẫn như vậy, cứ một mực coi anh ta là một con người lý tưởng. Lý tưởng gì mới được cơ chứ? Cuối cùng, khi thấy anh ta hình như đã tuôn cạn nguồn chửi rủa của mình, tôi mới lên tiếng:

- Sao anh lại nổi cáu, anh Gino?... Nào ai dám bảo anh lấy đâu? Nói chán vài ngày, sau đó quên đi... vì cái loại hộp phấn như vậy bà chủ anh muốn có bao nhiêu mà chẳng được?

- Nhưng tại sao em lại lấy cắp?

Tôi thấy anh ta đoán ra động cơ thúc đẩy việc tôi lấy cắp hộp đựng phấn, nhưng cứ muốn nghe chính mồm tôi giải thích. Tôi đáp:

- Tiện tay, thế thôi.

- "Tiện tay", đấy không phải là một câu trả lời.

- Vậy nếu anh cứ một mực muốn biết rõ thì – Tôi bình tĩnh đáp – Tôi ăn cắp, chẳng phải vì tôi thích hoặc thèm muốn cái hộp đựng phấn ấy, mà vì từ nay tôi có thể làm được cả việc ăn cắp nữa.

- Thế nghĩa là thế nào?... – Anh ta nói.

Song tôi không để anh ta nói hết lời.

- Bây giờ tối tối tôi ra phố kiếm khách, dẫn về đây, khách trả tiền cho tôi... một khi tôi có thể làm được việc đó thì cũng có thể ăn cắp, đúng không nào?

Anh ta hiểu và trả lời đúng những điều tôi mong đợi ở anh ta:

- Cô làm cả được việc ấy nữa đấy... đẹp mặt chưa nào. Tôi mà lấy cô làm vợ thì đúng là bị sa lầy.

- Trước đây em đâu có thế - Tôi phản đối – Nhưng từ khi biết anh có vợ, có con em mới đổ đốn ra như vậy.

Chắc ngay đầu câu chuyện anh ta đã chờ nghe những lời này, nên sẵn sàng phản đối ngay:

- Không đâu, cô bạn thân yêu ơi, đừng có mà đổ lỗi cho tôi... Một khi cô không muốn đánh đĩ và ăn cắp thì ai bắt nổi.

- Nghĩa là em là một con người như vậy, có điều bản thân không hề hay biết – Tôi đáp – Anh đã

giúp em quyết định vấn đề này.

Qua dáng vẻ bình tĩnh của tôi, anh ta nhận thấy có tranh luận của vô ích. Do đó anh ta đã thay đổi sách lược.

- Thôi được... em là người thế nào và làm gì vấn đề này không liên quan tới anh... nhưng em phải trả lại anh cái hộp phấn... nếu không sớm muộn anh cũng sẽ mất việc... Em phải trao cho anh cái hộp đựng phấn, anh sẽ giả vờ như đã tìm thấy nó, chẳng hạn, cứ cho là ngoài vườn đi.

Tôi đáp:

- Sao anh không nói ngay? Nếu anh cần cái hộp để khỏi bị mất chỗ làm, thì cứ việc mà lấy lại... Nó nằm ở ngăn tủ phía đằng kia kìa.

Anh ta thở dài nhẹ nhõm vội vàng đi đến bên tủ, kéo ngăn kéo ra, cầm lấy cái hộp phấn và bỏ vào túi. Sau đó, anh ta nhìn tôi, nhưng với con mắt hoàn toàn khác hẳn lúc nãy, vẻ ngượng nghịu, chắc định làm lành. Song tôi đâu còn tâm địa đón nhận cái nhìn của anh ta. Tôi nói:

- Xe anh ở dưới kia à?

- Ừ.

- Muộn rồi đấy... anh nên đi đi. Lần sau gặp ta sẽ nói chuyện nhiều.

- Em giận anh à?

- Không, không giận.

- Không, em giận.

- Em bảo với anh là không mà.

Anh ta thở dài, cúi xuống giường và tôi để anh ta hôn tôi.

- Em sẽ gọi điện cho anh chứ? – Anh ta hỏi khi đã ra đến ngưỡng cửa.

- Tất nhiên.

Nguyên do tại sao Gino lại biết được cuộc sống mới của tôi là như vậy đấy. Nhưng hôm chúng tôi gặp lại nhau, chúng tôi không hề đả động đến cái hộp đựng phấn lẫn công việc của tôi, tựa hồ như đấy là những công việc bình thường nhất và không đáng bận tâm, tất cả ý nghĩa của chúng chỉ ở chỗ chúng mới mẻ mà thôi. Tóm lại, Gino xử sự gần giống như mẹ tôi, có điều anh ta không giây phút nào tỏ ra ngạc nhiên sửng sốt, tôi nhớ lại cái buổi tối đầu tiên khi gặp

Giacinti về cùng với mình, mẹ đã hoảng lên như thế nào, và tuy bây giờ mẹ trông có vẻ thỏa mãn và béo đẫy ra, đến nay tôi vẫn nhận đoán được nỗi lo của mẹ. Gino là một người ranh mãnh - bản tính của một kẻ thiển cận, nông cạn. Tôi cho rằng sau khi biết rõ do lỗi của anh ta, tôi đã có những thay đổi cơ bản trong cuộc sống, anh ta nhún vai tự bảo: "Tuyệt, như vậy mình sẽ giết ngay một lúc hai chú thỏ... cô nàng thôi không trách cứ mình và mình vẫn cứ là tình nhân của cô nàng".

Có những người đàn ông cố sống cố chết bám chặt lấy những gì thuộc về họ, dù là tiền tài hay phụ nữ, ấy là chưa kể mạng sống của mình - để giữ được những cái đó, họ sẵn sàng trả bằng mọi giá, thậm chí bằng chính cả nhân phẩm của chính bản thân mình, Gino thuộc loại người này.

Tôi vẫn đi lại với anh ta, vì trong số những người đàn ông, tôi thích anh ta hơn cả - và tuy coi mọi chuyện giữa chúng tôi đã chấm dứt - tôi không muốn sự đoạn tuyệt giữa chúng tôi quá đột ngột và để lại một cảm giác khó chịu. Tôi không thích những cuộc tuyệt giao đột ngột với những lời chia tay buồn bã. Tôi cho rằng những tình cảm tự nó nảy sinh và tự nó lụi tàn vì buồn chán, vì vô tình, hờ hững hoặc do thói quen – cũng là một loại buồn chán thâm căn cố đế - và tôi mừng rằng những tình cảm ấy dẫu chết một cách tự nhiên, không có sự can thiệp nào của bản thân tôi và của người nào khác, nhường chỗ dần dần cho những tình cảm khác không gây nên những thay đổi rõ rệt và đột ngột trong cuộc sống, còn ai muốn giải thoát ngay lập tức khỏi gánh nặng ấy thì có cơ giữ nguyên mọi thói quen mà mình hy vọng rũ bỏ. Tôi muốn mình dửng dưng trước những ve vuốt của Gino, cũng hệt như những lời nói của anh ta, và nhận thấy rằng cần phải chờ khi nào sự việc đó tự nó sẽ đến, nếu không bất kỳ lúc nào anh ta cũng có thể xông vào cuộc đời tôi và lại ràng buộc tôi như trước.

Còn một con người nữa cũng quay về với cuộc đời của tôi, ý tôi muốn nói tới Astarita. Đối với anh ta, mọi việc giản đơn hơn nhiều so với Gino. Gisella bí mật gặp anh ta, tôi cho rằng anh ta kết bạn với cô ta chỉ vì muốn thăm dò tường tận một đôi điều về tôi. Gisella chờ lúc thuận tiện để nói với tôi về Astarita, và khi cho rằng thời gian qua đi như thế đã quá đủ và tôi đã yên lòng cô ta gọi điện cho tôi, và nói xa nói gần mãi mới bảo là đã gặp Astarita và anh ta hỏi thăm tôi.

- Anh ta chẳng nói cụ thể với mình một vấn đề gì cả - Gisella nói tiếp – nhưng mình nhận thấy anh ta vẫn phải lòng câu như trước... thật ra mà nói, mình thương thương anh ta đấy... Anh ta xem ra đến là bất hạnh... Mình nhắc lại với cậu là anh ta chẳng nói gì với mình, song dẫu sao mình cũng đoán được rằng anh ta rất muốn gặp cậu... lúc này, sau tất cả những gì đã xảy ra...

Nhưng tôi ngắt lời cô ta:

- Gisella này, nếu cứ tiếp tục nói chuyện kiểu ấy thì chẳng ăn thua gì đâu.

- Kiểu nào?

- Thì đấy, toàn những ẩn ý cả... tốt hơn hết cậu cứ nói thẳng ra vơi ra anh ta bảo cậu đến gặp

mình, anh ta muốn gặp mình, còn cậu nhận chuyển lời của anh ta tới mình.

- Cứ cho là như vậy – Cô ta thú nhận – Thì sao?

- Thì – Tôi bình tĩnh đáp - cậu có thể nói lại với anh ta rằng mình đồng ý gặp anh ta như những người khác, tất nhiên là không cam kết gì hết, nhưng thỉnh thoảng thôi.

Gisella cực kỳ sửng sốt trước thái độ bình tĩnh của tôi, cô ta cứ ngỡ rằng tôi căm giận Astarita và không bao giờ chịu gặp lại anh ta nữa. Cô ta không thể nào hiểu được rằng từ nay tôi còn không biết thế nào là căm giận lẫn yêu thương, và cô ta nghĩ rằng tôi, cũng như bản thân cô ta, đang theo đuổi một mục đích nào đó.

- Cậu xử sự như vậy là đúng đấy – Sau một giây suy nghĩ, cô ta bèn lên tiếng, giọng đầy ý nghĩa - Nếu ở cương vị cậu, mình cũng xử sự như vậy... mình phải cao tay chứ... Astarita thực lòng yêu cậu, anh ta có thể ly dị vợ và lấy cậu... Song cậu phải khôn ngoan cơ... nếu không mình cho cậu là đồ ngốc đấy.

Như vậy Gisella không hiểu rõ tôi, và qua kinh nghiệm, tôi biết rõ rằng có cố mở mắt cho cô ta cũng bằng thừa. Do đó tôi làm bộ suồng sã khẳng định:

- Đúng thế đấy – Câu trả lời đã làm cho cô ta ghen tị và thán phục tôi.

Cô ta chuyển lời đồng ý của tôi cho Astarita và tôi nhận lời đến gặp anh ta ngay tại quán cà phê nơi tôi đã gặp Giacinti lần đầu. Như Gisella đã nói, mãi đến lúc này anh ta vẫn yêu tôi, mê mệt. Khi thấy tôi, chẳng biết dũng khí của anh ta biến đằng nào, chứ trông mặt anh ta tái mét thậm chí không mở miệng ra nói được nữa. Chắc tình cảm này mãnh liệt hơn cả bản thân anh ta, và tôi đồng ý với ý kiến của một số phụ nữ bình dân, mẹ chẳng hạn, cho rằng một số cô nhân tình có thể bỏ bùa mê một số đàn ông. Như vậy, tôi vô tình và không chủ tâm làm mê hồn anh ta, và tuy biết điều đó, anh ta vẫn không tài nào bứt ra được khỏi bùa mê của tôi, dù anh ta cố sức vùng vẫy bao nhiêu chăng nữa. Tôi đã dứt khoát biến anh ta thành một kẻ nô lệ ngoan ngoãn và nhẫn nhục của tôi, tôi đã dứt khoát tước đoạt vũ khí, làm tê liệt và bắt anh ta phải phục tùng ý muốn của tôi.

Sau này anh ta đã kể lại với tôi rằng lúc có một mình anh ta diễn tập những động tác tẻ nhạt chẳng ra sao để sau đó diễn trước mặt tôi, thậm chí còn học thuộc lòng những điều định nói với tôi, nhưng cứ hễ thấy tôi là mặt cắt không còn hột máu, tim thót lại, đầu óc mụ đi, lưỡi cứng đờ ra. Do không chịu nổi ngay cả cái nhìn của tôi, anh ta mất bình tĩnh và những muốn lao tới quỳ sụp trước mặt tôi, tới tấp hôn chân tôi.

Astarita chẳng giống những người đàn ông khác một chút nào, anh ta điên điên cuồng dại. Gặp nhau, ăn tối tại tiệm ăn, cả hai đều im lặng, rồi về nhà tôi và anh ta yêu cầu tôi kể tỉ mỉ lại không hề bỏ sót gì hết cuộc đời tôi, từ lúc đi tới Viterbo tới lúc đoạn tuyệt với Gino.

- Nhưng tại sao anh quan tâm tới điều đó? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Chẳng sao cả - Anh ta đáp – cho biết thế thôi... chuyện đáng buồn lắm phải không em? Coi như không có anh, kể đi.

- Thôi được, anh đã muốn vậy thì em sẽ kể - Tôi nhún vai đáp.

Theo yêu cầu của anh ta, tôi kể tỉ mỉ lại mọi chuyện xảy ra với tôi từ sau chuyến đi ấy: tôi đã giải thích với Gino ra sao, đã nghe những lời khuyên của Gisella như thế nào, đã gặp Giacinti ra sao. Có điều tôi không hề đả động tới cái hộp đựng phấn, bản thân không rõ vì sao nữa, chắc không muốn lôi anh ta vào chuyện đó, chẳng là anh ta làm việc bên ngành cảnh sát mà. Anh ta hỏi tôi một số vấn đề, đặc biệt căn vặn tỉ mỉ về cuộc gặp gỡ của tôi và Giacinti. Xem ra anh ta thỏa mãn với những câu trả lời sơ sài, anh ta như muốn tận mắt chứng kiến tất cả và nhận biết, nói tóm lại, muốn đích thân tham gia vào mọi việc. Anh ta luôn nêu lên những câu hỏi và ngắt lời tôi: “Thế em đã làm gì?” hoặc “Thế anh ta thì sao?”. Khi tôi im lặng, anh ta ôm vai tôi và thầm thì:

- Đấy là lỗi tại anh tất.

- Đâu có – Tôi buồn bã đáp – Chẳng ai có lỗi trong chuyện này cả.

- Không, anh có lỗi, anh đã hại em, nếu lúc ở Viterbo anh không xử sự như vậy thì đâu đến nông nỗi này.

- Anh nhầm rồi, - tôi đáp giọng sôi nổi - Kẻ có lỗi chính là Gino, anh chẳng có lỗi trong vấn đề này... Anh thân yêu ạ, ở Viterbo anh đã dùng vũ lực để cưỡng đoạt em mà đã phải dùng đến vũ lực thì chẳng kể làm gì... Nếu Gino không lừa dối em, em đã lấy anh ta, sau đó sẽ kể hết với anh ta, và mọi việc cứ diễn ra như anh và em không hề gặp nhau.

Xem ra anh ta nắm được cái ý này, song tôi thấy anh ta hoàn toàn không bị cắn rứt, ngược lại, anh ta thậm chí còn thích thú khi nghĩ rằng đấy là do anh ta đã quyến rũ và hại tôi. Hơn nữa, anh ta không những thích thú với cái ý nghĩa như vậy, mà thậm chí còn thấy xúc động nữa, chắc nó nuôi dưỡng những tình cảm của anh ta đối với tôi. Sau này tôi mới hiểu điều đó – không phải vì vô tình mà trong những lần chúng tôi gặp nhau, anh ta thường yêu cầu tôi kể chi tiết và tất cả những gì diễn ra giữa tôi và các tình nhân của tôi. Những lúc đó, mặt anh ta căng thẳng đến kỳ lạ, cặp mắt xúc động và chăm chú làm cho tôi bối rối và rất ngượng. Và liền ngay sau đó, anh ta nhảy bổ vào tôi, thì thào những lời thô tục, suồng sã nghe rất chướng, đến cả người đàn bà dâm đãng nhất cũng phải tức giận, nên tôi không dám nhắc lại ở đây. Tôi không thể nào hiểu được hành vi kỳ lạ ấy đã hòa hợp như thế nào với tình yêu say đắm của anh ta - gần như sùng bái tôi – theo tôi, không thể yêu thương một người đàn bà mà không kính trọng chị ta, song ở anh ta tình yêu và sự tàn nhẫn cùng chung sống bên nhau, tình cảm nọ truyền thêm sức mạnh và nỗi đam mê cho tình cảm kia. Đôi lúc tôi nghĩ anh ta sở dĩ có khoái cảm kỳ lạ ấy (khi cho rằng vì lỗi lầm của anh ta mà tôi đã trở thành một người đàn bà sa ngã) là do anh

ta làm việc ở ngành cảnh sát an ninh và chính trị, nơi người ta tìm kiếm chỗ yếu của phạm nhân, rồi lợi dụng để dọa dẫm và làm vô hiệu hóa phạm nhân suốt đời. Tự anh ta đã bảo tôi – tôi chẳng còn nhớ nhân chuyện gì - rằng mỗi lần bắt được phạm nhân thú nhận tội lỗi của họ, anh ta lại có một khoái cảm đặc biệt về thể xác, tựa như khi chiếm được một người đàn bà.

- Phạm nhân giống như một phụ nữ - Anh ta giải thích với tôi - Chừng nào chống chọi được, phạm nhân còn dương dương tự đắc... nhưng một khi đã nhượng bộ, phạm nhân chỉ còn là một thứ rẻ rách, ta muốn làm gì thì làm.
Nhưng chắc sự nhẫn tâm và tính tàn bạo là những nét bẩm sinh trong tính cách của anh ta, nên anh ta đã lựa chọn nghề cảnh sát, chứ không phải ngược lại.

Astarita không có hạnh phúc. Tôi cho rằng nỗi bất hạnh của anh ta rất lớn và khó sửa, vì nó không phải là hậu quả của nguyên nhân ở bên ngoài nào đó, mà là do sự kỳ quặc hay tính đồi bại – khó hiểu đối với tôi – của chính bản thân anh ta. Khi không bắt tôi kể lại những công việc của tôi, anh ta thường tụt xuống sàn nhà, rúc đầu vào hai đầu gối tôi và đôi lúc lặng người đi cả tiếng đồng hồ trong tư thế ấy, chốc chốc tôi lại phải vuốt ve đầu anh ta như người mẹ âu yếm con mình. Và lần nào anh ta cũng rên rỉ, có lẽ thậm chí còn khóc nữa. Tôi chưa bao giờ yêu Astarita, nhưng trong những giây phút ấy tôi thấy thương hại Astarita, tôi biết Astarita đau khổ và không có cách gì giảm nhẹ được nỗi đau trong lòng mình.

Anh ta nói với giọng cay đắng về gia đình mình: về người vợ mà anh ta ghét bỏ, về những cô con gái mà anh ta không yêu thương về bố mẹ đã làm hư hỏng thời thơ ấu của anh ta và ép anh ta – một thanh niên chưa có kinh nghiệm - lấy một người anh ta không yêu. Anh ta hầu như chẳng bao giờ đả động đến nghề nghiệp của mình. Độc một lần anh ta nói với một nét mặt lạ lùng khó hiểu:

- Trong mỗi ngôi nhà có những đồ vật hữu ích, tuy chẳng phải thứ nào cũng sạch sẽ... anh chính là một thứ đồ ấy... anh là cái xô đựng rác để người ta quẳng rác vào đấy.

Nhưng nói chung tôi có cảm giác anh ta coi công việc của mình là trung thực. Anh ta có tinh thần công việc cao, thấy anh ta ở bộ và trò chuyện với anh ta, tôi nhận ra anh ta là một quan chức mẫu mực: cần mẫn, kín đáo, liêm khiết, sắc sảo và khắt khe. Tuy làm ở ngành cảnh sát an ninh chính trị, song theo lời anh ta, anh ta chẳng hiểu chút nào về chính trị.

Astarita sẵn lòng tối nào cũng gặp tôi, nhưng như tôi đã nói, tôi không muốn ràng buộc mình với bất kỳ một người đàn ông nào, và hơn nữa, tôi chán ốm cái tính buồn rầu của Astarita và với những trò kỳ quặc của anh ta, tôi cảm thấy mình bị gò bó trước anh ta, tôi cảm thấy thương hại anh ta, song cứ mỗi lần anh ta rời chỗ tôi là tôi lại thở dài nhẹ nhõm. Do đó, tôi gặp Astarita càng thưa càng hay, không quá một tuần một lần. Tất nhiên là dù ít gặp nhau, anh ta vẫn giữ những tình cảm say mê và tha thiết đối với tôi, còn nếu đồng ý tới sống ở chỗ anh ta, như anh ta đã nhiều lần đề xuất với tôi thì dần dần anh ta sẽ quen với sự có mặt của tôi và rồi sẽ nhận ra tôi đúng như trên thực tế: một cô gái nghèo khổ bình thường. Anh ta cho tôi số máy điện thoại đặt trên bàn mình ở bộ. Đấy là số điện thoại mật, chỉ có sếp cảnh sát, người đứng đầu

chính phủ, bộ trưởng và một vài nhân vật quan trọng nữa mới biết số này. Khi tôi gọi điện, anh ta liền nhấc ngay ống nghe, nhưng nhận ra tôi, anh ta bắt đầu nói lắp và lải nhải những gì gì đó, giọng anh ta, một phút trước đây vẫn rõ ràng và bình tĩnh, đã thay đổi chẳng còn nhận ra được nữa. Anh ta thực sự lệ thuộc và phục tùng tôi như một kẻ nô lệ. Tôi còn nhớ một lần tôi vô tình vuốt mặt anh ta, anh ta liền nắm tay tôi và hôn tay vẻ biết ơn. Sau này anh ta nhiều lần yêu cầu tôi lặp lại động tác đó. Nhưng lẽ nào lại có thể vuốt ve theo đơn đặt hàng được?

Như tôi đã nói, tôi chẳng muốn ra phố tìm kiếm người đàn ông và thế là tôi ngồi lì ở nhà. Tôi không muốn ngồi với mẹ: tuy giữa hai mẹ con có sự thỏa thuận ngầm là không nói tới nghề nghiệp của tôi, song câu chuyện lại cứ xoay quanh về đề tài này, hai mẹ con cứ nói xa nói gần và cả hai đều cảm thấy mình thiếu tế nhị, một khi cơ sự đã thế thì tôi cho rằng nên nói thẳng mọi chuyện, chẳng cần úp mở. Tôi thường khóa cửa nằm lì trong phòng mình, yêu cầu mẹ không quấy rầy tôi. Những cửa sổ phòng tôi trông ra sân, không một tiếng động nào có thể lọt vào được cửa phòng khép kín. Tôi chợp mắt một lát, sau đó dậy, đi lại trong phòng, làm những việc vớ vẩn như quét bụi trên đồ đạc hoặc sắp xếp lại đồ đạc. Công việc này đã gây nên một sự chấn động cho những suy nghĩ của tôi và xung quanh tôi, đã tạo dựng được một bầu không gian ngăn cách tôi với toàn bộ thế giới bên ngoài. Tôi suy ngẫm, cố luồn lách vào tận những nơi sâu thẳm trong tâm hồn, và cuối cùng đi đến kết luận rằng tốt hơn là không suy nghĩ gì hết, tất cả những gì tôi thấy trên đời sau bao cay đắng và bài học của số phận thế cũng đủ lắm rồi.

Vào những giờ phút cô đơn ấy, thường có lúc tôi bị lúng túng và bỗng với vẻ sáng suốt lạ lùng, tôi bắt đầu cảm thấy như mình đứng ngoài nhìn bản thân và cuộc đời mình. Mọi hành vi và suy nghĩ của tôi đều bị phân đôi, mất đi ý nghĩa chân thực của chúng và có một dáng vẻ lạ lùng không thể hiểu nổi. Tôi tự bảo: "Mình dẫn về đây một người đàn ông không hề quen biết, không hề hò hẹn với mình tối nay... hai người đáng vật với nhau như hai kẻ thù trên giường này... sau đó anh ta đưa mình một tờ giấy màu có triện có dấu... Ngày hôm sau mình đổi tờ giấy ấy lấy đồ ăn thức uống, áo xống và cả những vật dụng khác". Những suy nghĩ lộn xộn này mới chỉ là bước đầu, sau đó kéo theo một sự rối loạn và còn nặng nề hơn. Do đó tôi cố thoát ra khỏi định kiến về cái nghề đã giày vò tôi, cố tự ám thị mình rằng nghề của tôi cũng như bao nghề khác là tổng hòa của các hành động không có ý nghĩa. Và liền ngáy sau đấy, tiếng ồn ào của thành phố xa xăm vẳng lại hoặc tiếng cọt kẹt của đồ đạc trong phòng nổi lên đã buộc tôi ngỡ ngàng, băn khoăn rằng tại sao mình lại rơi vào những chốn này. Tôi tự khẳng định: "Mình ở đây, nhưng cũng có thể ở chốn khác... có thể sinh ra một ngàn năm trước đây hoặc một ngàn năm sau này. Có thể là một bà lão da đen, cũng có thể là một em bé tóc vàng...". Tôi có cảm giác mình xuất hiện từ chốn tối tăm dày đặc và rồi chẳng bao lâu nữa cũng lại đi vào chốn âm u vô tận ấy, và sự tồn tại ngắn ngủi của tôi trên đời được đánh dấu chỉ bằng những hành vi vô nghĩa và ngẫu nghiên. Lúc đó, tôi bắt đầu nhận thấy rằng tình trạng chán nản của tôi nảy sinh không phải từ việc tôi đã làm, mà là do một nguyên nhân nghiêm trọng hơn – do chính cuộc sống không thể gọi là xấu hoặc tốt được mà chỉ có buồn chán và vô nghĩa đối với tôi.

Tôi thấy rờn rợn như có kiến bò khắp người, tôi rùng mình và cảm thấy tóc trên đầu dựng ngược cả lên. Tôi cảm giác tường nhà, thành phố và cả thế giới đã biến mất, còn tôi chơi vơi trong khoảng không rỗng tuyếch, đen ngòm, vô hạn: nguyên cả bộ quần áo này, với những suy

nghĩ này, cái tên tuổi này và cái nghề này. Cô gái tên là Adriana bị treo trong khoảng không trống rỗng. Cái khoảng không trống rỗng này là một cái gì đó long trọng, kỳ lạ và khó hiểu, vì cảnh tượng buồn rầu nhất trong cái khoảng không trống rỗng ấy lại là chính bản thân tôi đã rơi tõm vào đấy trong hình ảnh tối tối tôi tới quán cà phê, nơi Gisella đang đợi tôi. Tôi không thấy khuây khỏa khi nghĩ rằng người khác cũng đang sống và đang hoạt động một cách vô dụng và vô nghĩa, cũng dấn vào cái khoảng không trống rỗng ấy, nằm ở bên trong ấy, dang rộng tay ôm nó vào lòng. Tôi còn thấy sửng sốt là hoặc họ không thấy điều đó, hoặc như thường thấy khi người ta đồng thời phát hiện ra cùng một điều kỳ lạ mà không cho nhau biết, ai cũng cố gắng im lặng không đả động đến chuyện ấy.

Vào những giây phút đó, tôi chỉ muốn quỳ sụp xuống và cầu nguyện, có lẽ, đấy là do thói quen từ thời thơ ấu chứ không phải do ý nguyện hoàn toàn rõ ràng và có ý thức. Tôi thường không đọc những bài kinh cầu nguyện cụ thể, vì đang trong tâm trạng tinh thần bối rối, tôi thấy chúng quá dài. Tôi điên dại quỳ sụp xuống, đến mức chân tôi nhức nhối mấy ngày liền, rồi tuyệt vọng lớn tiếng kêu cầu: “Lạy đức chúa Jesus, xin người hãy mở lòng thương con!”. Tôi cầu không đúng theo một bài kinh cầu nguyện, nói chính xác hơn, đấy là một lời cầu xin mà tôi hy vọng sẽ xua tan nỗi bối rối trong lòng và lấy lại được cảm giác thực tế. Sau khi tôi toàn tâm toàn ý nhiệt thành kêu cầu như vậy, tôi úp mặt vào lòng bàn tay một hồi lâu. Cuối cùng, khi trấn tĩnh lại, tôi thấy mình không hề suy nghĩ gì và tuy trống trải thế nào đi nữa thì tôi vẫn là Adriana, sống vẫn trong căn phòng này, tôi sờ nắn cơ thể tôi, hầu như không tin là nó có thực, rồi đứng dậy, tôi đi đến bên giường. Tôi cảm giác toàn thân mệt mỏi và đau nhừ, tựa hồ như một trận mưa đá vừa đổ ập xuống người tôi. Và thế là tôi liền ngủ thiếp đi.

Tuy vậy trạng thái tinh thần lúc này không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của tôi. Tôi vẫn là Adriana như trước đây, tính tình vẫn như trước, tôi vẫn đưa đàn ông về nhà, vẫn gặp gỡ Gisella và chuyện trò tào lao với mẹ và với những người khác. Và đôi lúc tôi cảm thấy kỳ lạ là Adriana một thân một mình chẳng giống chút nào với Adriana được người ta xúm xít vây quanh. Nhưng tôi hầu như không cho rằng mình tôi phải trải qua nỗi tuyệt vọng với những nỗi thống khổ tàn ác như vậy. Chắc ai cũng đã trải qua cảm giác này, dù chỉ là một lần trong đời, khi con người cảm thấy cuộc sống của mình lọt vào một ngõ cụt kinh khủng, ngu xuẩn và không thể hiểu nổi. Song nhận thức này không thể để lại cho họ một dấu vết rõ ràng nào. Họ giống tôi, họ rời nhà giải quyết công việc và tự nguyện sắm cái vai chân thực của mình. Ý nghĩ này đã khẳng định niềm tin của tôi cho rằng mọi người - không loại trừ ai – đáng được thương hại vì đã sinh ra trên cõi đời này.

PHẦN THỨ HAI

Chương một

Bây giờ tôi và Gisella không chỉ là chỗ bè bạn, mà còn là những kẻ đồng mưu. Thật ra, tôi thường tranh cãi với cô về những địa điểm nên đến, Gisella chọn những quán ăn và các tửu điếm sang trọng, còn tôi – những tiệm cà phê xuyềnh xoàng nhất hay một đường phố, nhưng cả hai chúng tôi cùng thỏa thuận với nhau là sẽ lần lượt tới những nơi ưa thích của nhau. Vào một buổi tối nọ, ăn tối xong ở một tiệm ăn và không rủ được một ai, tôi và Gisella đang trên đường về nhà thì bỗng có một chiếc xe ô tô cứ bám theo sau chúng tôi. Tôi báo cho Gisella biết và đề nghị nếu được mời thì sẽ lên xe. Nhưng hôm đó Gisella rất cáu kỉnh, chẳng là Gisella vừa phải trả tiền bữa ăn tối trong lúc cô ta thời gian gần đây đang gặp khó khăn về kinh tế. Cô ta xẵng giọng đáp:

- Nếu cậu muốn, cậu cứ việc mà lên xe... còn mình về nhà ngủ đây.

Trong lúc đó, chiếc xe tiến sát vào hè và chạy từ từ ngay bên cạnh chúng tôi. Gisella đi phía trong cạnh tường còn tôi – ngay sát bên xe. Tôi liếc mắt nhìn vào trong ôtô và thấy có hai người đàn ông. Tôi khẽ hỏi Gisella:

- Biết làm thế nào đây hả? Nếu cậu không muốn thì mình cũng chẳng đi đâu.

Tuy vẫn hậm hực, nhưng Gisella cũng liếc mắt nhìn vào xe, suy nghĩ trong giây lát và tuyên bố:

- Mình không lên xe đâu... cậu cứ đi đi, sợ gì?

- Không, không có cậu mình chẳng đi đâu.

Gisella lắc đầu, rồi ngó lại chiếc xe lúc này vẫn đang chạy chầm chậm ở phía sau chúng tôi, và bỗng nghĩ lại, nên đáp:

- Thôi được, có điều cứ phớt đi không đáp... Ta đi tiếp một đoạn nữa... Chỗ này ở ngay Corso, mình không muốn lên xe.

Chúng tôi đi tiếp được khoảng độ năm chục mét, chiếc xe vẫn bám theo, rồi Gisella rẽ ra sau một góc đường, và chúng tôi bước vào một phố chật hẹp, tối om, có vỉa hè bé tì kề sát ngay bức tường cũ dán đầy các tờ quảng cáo. Chúng tôi nghe tiếng xe ô tô cũng rẽ theo, và pha đèn hắt vào chúng tôi một chùm ánh sáng trắng. Chúng tôi có cảm giác như bị làn ánh sáng này lột trần áo xống, dồn ép vào các bức tường phủ đầy các tờ quảng cáo bạc màu mục nát, và chúng tôi

đứng lặng người. Gisella tức giận khẽ bảo:

- Cái thói ở đâu thế này?... Họ làm sao vậy, nhìn người ta ở Corso thế còn chưa đủ hay sao? Đã thế thì mình về đây.

- Đừng, đừng - Tôi vội bảo, giọng năn nỉ.

Chắc Gisella hiểu tôi rất muốn làm quen với những người đàn ông ngồi trong xe, nên nói tiếp:

- Hơi sức đâu mà cậu phải bận tâm đến cái trò này? Bọn họ đều tuốt tuột xử sự như vậy thôi.

Gisella nhún vai, đèn pha đã tắt và chiếc xe dừng lại cạnh vỉa hè ngay trước mặt chúng tôi. Người đàn ông sau tay lái thò mái đầu vàng hoe ra ngoài cửa sổ và cất giọng sang sảng:

- Xin chào!

- Chào anh – Gisella bình tĩnh đáp.

- Thân gái một mình lặn lội đi đâu thế này? – Anh ta nói tiếp – Có cho đi cùng được không?

Tuy thốt lên những lời với giọng giễu cợt ở cửa miệng một người rõ ràng là hóm hỉnh, nhưng dẫu sao đây cũng là một câu thông thường mà tôi được nghe hàng trăm lần, Gisella vẫn bình tĩnh bảo:

- Cái đó còn tùy ở...

Cô ta bao giờ cũng đáp như vậy trước những lời tương tự.

- Còn tùy thuộc cái gì? – Người đàn ông hỏi.

- Ở chỗ các anh trả chúng tôi bao nhiêu – Gisella tiến lại gần, để tay lên kính xe và nói.

- Thế các cô em muốn bao nhiêu?

Gisella nêu lên một con số:

- Đắt quá – Người đàn ông chìa tay ra - Đắt thật đấy.

Nhưng xem ra anh ta có vẻ đồng ý. Người đi cùng với anh ta, tôi không trông rõ mặt, thì thầm một điều gì đó vào tai anh ta, song anh chàng tóc vàng hoe nhún vai rồi quay lại bảo chúng tôi:

- Thôi được... lên xe đi.

Người đàn ông thứ hai mở cửa xe, ra ngồi ở hàng ghế sau, rồi mở cửa xe ở mạn phia bên tôi và ra hiệu cho tôi. Gisella ngồi cạnh người có mái tóc vàng hoe, người này quay sang hỏi cô ta:

- Tốt, thế ta đi đâu nào?

- Về nhà Adriana – Gisella đáp và cho địa chỉ của tôi.

- Tuyệt – Người có mái tóc vàng hoe nói – Ta đến chỗ Adriana nào.

Thường khi ngồi vào xe hoặc ở một chốn khác nào đấy, với một người đàn ông mà tôi không quen biết, tôi ngồi im lặng bất động chờ người đó lên tiếng hoặc bắt đầu hành động. Qua kinh nghiệm tôi biết đàn ông nóng vội và chẳng cần khích lệ. Buổi tối ấy, tôi cũng ngồi im không nhúc nhích. Trong khi đó xe lao vun vút qua các đường phố. Do ngồi xa nhau nên tôi không nhìn rõ khuôn mặt của người ngồi bên mà tối nay sẽ là khách của tôi. Tôi chỉ nhìn thấy đôi bàn tay búp măng đặt trên đầu gối. Anh ta cũng không trò chuyện, không nhúc nhích, ngồi ngả đầu ra phía sau . Tôi nghĩ rằng anh ta nhút nhát nên có cảm tình với anh ta, chẳng là tôi cũng vậy, tôi luôn luôn thấy xúc động trước tính rụt rè, vì tôi nhớ lại bản thân mình khi chưa quen biết Gino. Còn Gisella thì thao thao bất tận. Cô ta thích thú do cảm thấy lúc này vẫn có thể trò chuyện thoải mái và lịch thiệp hệt như một signora đang trò chuyện giữa một đám đàn ông ngưỡng mộ mình. Sau đó tôi nghe cô ta hỏi:

- Xe của anh đấy à?

- Ừ, - Người ngồi cạnh cô ta đáp - hiện nay anh chưa cầm đồ nó, em thích không?

- Rất thuận tiện – Gisella đáp, giọng hài lòng – Nhưng em thích loại Lanướcia hơn... nó chạy nhanh hơn và bộ phận giảm xóc cũng tốt hơn... chồng chưa cưới của em có một chiếc Lanướcia đấy.

Cô ta không nói dối, đúng là rc có chiếc xe ấy. Song anh ta đã bao giờ là chồng chưa cưới của cô ta đâu, hơn nữa hai người đã lâu không hẹn hò nhau nữa. Anh chàng mái tóc vàng hoe phá lên cười:

- Chắc hẳn anh chồng chưa cưới của em có cái Lanướcia hai bánh.

Gisella dễ giận hờn và dễ nổi cáu vì những chuyện đâu đâu. Cô ta hỏi, giọng phẫn nộ:

- Thế anh coi bọn này là người thế nào hả?

- Chẳng biết nữa... tự các người nói lên các người là thế nào – Anh chàng tóc vàng hoe đáp – Anh đây chẳng muốn lâm vào thế há miệng mắc quai.

Gisella còn mắc thêm bệnh sĩ. Cô ta không muốn để lộ cho những người mình tình cờ quen biết

mình là ai. Cô ta tự giới thiệu mình là nữ diễn viên ba lê, nhân viên đánh máy hoặc một signora giàu có. Cô ta không nhận thấy rằng tất cả những mánh lới ấy rất khập khiễng, nếu đem khớp chúng lại với việc cô ta dễ dàng để người ta mời mình lên xe và cò kè ngay chuyện tiền nong.

- Chúng tôi là những nữ diễn viên ba lê trong đoàn Cassini – Cô ta trịnh trọng nói – và chúng tôi đâu có nhận lời mời của những người mới gặp lần đầu... do chưa được đoàn tuyển hẳn, nên tối nay chị em tôi đi dạo... tôi chẳng muốn nhận lời mời của anh chút nào. Song cô bạn gái của tôi đây cứ một mực thuyết phục, chẳng là cô ta thấy các anh xem ra cũng đứng đắn... Nếu chồng chưa cưới của tôi mà biết ấy à, cứ gọi là xé tan xác.

Anh chàng tóc vàng hoe lại phá lên cười:

- Thì các anh tất nhiên là đứng đắn rồi... còn các cô em là gái đứng đường, thì cũng có gì xấu đâu nào?

Đến đây, người ngồi cạnh tôi lần đầu lên tiếng:

- Thôi đi Giancarlo – Anh ta bình tĩnh bảo.

Tôi im lặng, tuy trong lòng không thấy thích những lời ấy, hơn nữa lại nói với giọng miệt thị như vậy, nhưng xét cho cùng đấy là sự thật. Gisella nổi cơn thịnh nộ:

- Thứ nhất, không phải như vậy... thứ hai, anh là đồ lỗ mãng.

Anh chàng tóc vàng hoe không đáp lại một lời nào, nhưng anh ta liền phanh xe cho đậu trên vỉa hè. Chúng tôi đang ở trên đường phố vắng, chật hẹp, có ánh đèn leo lét, nằm lọt giữa hai dãy nhà. Anh chàng tóc vàng hoe quay sang bảo Gisella:

- Cô mà còn nói nữa như thế... tôi sẽ tóm cổ quẳng ra ngoài xe đấy.

- Cứ thử quẳng xem! – Gisella rống lên và ngồi ngả người ra lưng ghế. Cô ta là người hay sinh sự và chẳng sợ ai cả.

Lúc đó người ngồi cạnh tôi nhoài người về phía lái xe, do đó tôi trông thấy rõ khuôn mặt của anh ta. Anh ta có mái tóc đen lòa xòa trên vùng trán cao, cặp mắt to đen và sáng ngời, hơi lồi một chút, chiếc mũi thanh nhỏ, cái miệng rất duyên và chiếc cằm với những đường nét tuyệt đẹp. Anh ta gầy nhom, cục hầu nhô cao nơi cổ.

- Cậu có chịu chấm dứt đi không nào? – Anh ta cao giọng hỏi người có mái tóc vàng hoe, nhưng không hề tỏ vẻ tức giận. Tôi có cảm giác anh ta không muốn thực sự tham gia vào câu chuyện như một người không muốn can thiệp vào công việc dửng dưng và xa lạ với mình. Giọng anh ta không khỏe và không thô bạo.

- Nhưng cậu dính vào chuyên này làm gì? – Anh chàng tóc vàng hoe quay lại hỏi.

Song anh ta đã đổi giọng, như thể hối hận về sự thô bạo của mình và thấy vui vui trước sự can thiệp của bạn. Người ngồi cạnh nói tiếp:

- Lề thói ở đâu thế?... Đích thân mình mời chào họ, quái quỷ, họ tin mình nên mới lên xe, thế mà bây giờ cậu lại ăn nói thô bỉ với họ - Anh ta quay sang phía Gisella và nói lịch thiệp: - Xin signora đừng để tâm... chắc tại cậu ta hơi quá chén... xin thề là cậu ấy chẳng có ý định làm cho cô nổi cáu.

- Tôi lên xe đâu phải để nghe người ta trò chuyện với tôi xấc xược với tôi như vậy – Gisella nói, giọng không được vững tin lắm.

Xem ra cô ta cũng tỏ ra biết ơn anh chàng có mái tóc đen can thiệp vào. Còn anh này bèn lên tiếng ủng hộ:

- Tất nhiên... có ai thích bị đối xử thô bạo đâu... tất nhiên rồi.

Anh chàng tóc vàng hoe nhìn họ vẻ ngây ngô. Mặt anh ta đỏ bừng và chỗ phùng chỗ tẹt cứ như bị đánh và cặp mắt màu xanh lơ tròn xoe, cái miệng rộng đỏ choét chứng tỏ anh ta là một người sành ăn và phóng túng. Anh ta quay sang nhìn Gisella và bỗng cười phá lên.

- Thành thực mà nói, tôi chẳng hiểu sao nữa – Anh ta thốt lên – có chuyện gì mà phải bất đồng với nhau như thế này nhỉ?... Tại sao bỗng dưng lại cãi nhau?... Tôi chẳng còn nhớ mọi chuyện bắt đầu như thế nào... đáng lẽ vui chơi thì chúng ta lại lao vào cãi nhau... thành thực mà nói tôi có thể phát điên mất... Anh ta cười, vẻ chân thật, rồi quay sang Gisella: - Thôi mà, thôi mà người đẹp... đừng nhìn anh với cặp mắt giận dữ như vậy nữa... xét cho cùng hai ta cũng xứng đôi vừa lứa.

Gisella gượng cười, nói:

- Thì em cũng thấy vậy...

Anh chàng tóc vàng hoe tiếp tục cười hô hố:

- Trên đời này đào đâu ra một người bạn tốt như anh đúng không Giacomo? Anh là một chàng trai rất dễ tính, có điều phải lựa chọn cung bậc cho hợp với anh... có vậy thôi... còn bây giờ hôn anh một cái nào.

Anh ta quay người ôm ngang lưng Gisella, cô ta hơi né tránh và bảo:

- Gượm đã!

Sau đó, cô ta lấy chiếc khăn tay trong túi xách ra, lau sáp bôi trên môi và với vẻ ăn năn hối hận, hôn chùn chụt lên môi anh ta. Trong khi Gisella hôn, anh chàng tóc vàng hoe đùa tếu và làm động tác giả vờ e thẹn và chết ngạt. Hôn xong, anh ta đột ngột mở máy xe.

- Giờ lành tháng tốt... xin thề từ nay anh không để ai có lý do nhỏ nào để có thể phàn nàn về mình... anh sẽ rất nghiêm túc, rất ân cần, rất lịch sự... anh cho phép cô em cứ việc bợp tai anh nếu thấy anh có lỗi.

Xe ôtô lăn bánh.

Suốt chặng đường còn lại, anh ta tiếp tục cười nói huyên thuyên, đôi lúc lại buông tay lái và say sưa khua chân tay, chẳng đoái hoài gì đến tính mạng của chúng tôi. Còn người bạn anh ta, sau lần can thiệp ngắn ngủi vừa rồi lại đắm mình trong im lặng và lánh mình vào chỗ tối. Tôi rất có cảm tính với anh ta. Bây giờ, bao năm tháng đã trôi qua, nhớ lại chuyện này, tôi thấy lúc ấy đã phải lòng anh ta, nói cho đúng hơn, tôi liền bồi đắp cho anh ta tất cả những đường nét tôi ưa thích và chưa từng gặp ở mọi người. Chẳng là tình yêu được thể hiện ở mọi mặt, chứ đâu chỉ đơn thuần là ở việc thỏa mãn nhục dục, còn tôi, tôi chỉ luôn tìm kiếm một con người lý tưởng như Gino đã có lúc ngự trị trong lòng tôi. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời, tôi gặp một con người như vậy. Ông họa sĩ lần đầu tiên tôi đến làm mẫu thật ra cũng giống anh ta, có điều anh ta trầm tính và tự tin hơn, nhưng nếu anh ta tạo cho tôi cơ hội, tôi sẽ yêu anh ta ngay lập tức. Giọng nói và cử chỉ của con người trẻ tuổi này đã thức tỉnh trong tâm hồn tôi những tình cảm trỗi dậy ở tôi khi lần đầu tiên đến thăm ngôi biệt thự của chủ Gino, tuy mức độ có thua kém hơn. Dạo ở biệt thự, tôi thích cái ngăn nắp, sự giàu sang, vẻ sạch sẽ, và tôi quyết định rằng không có những điều kiện ấy thì đời chẳng đáng sống, cũng như lúc này, hành vi tao nhã và đúng mực của người ngồi bên tôi, - phần nào nói lên tính cách của anh ta – đã gây cho tôi một thiện cảm nhiệt thành và bền chặt. Đồng thời, tôi thấy say đắm anh ta một cách mãnh liệt. Tôi nao nao những muốn được đôi bàn tay kia ve vuốt, làn môi kia hôn ấp, bản thân tôi không nhận thấy rằng những niềm hy vọng trước đây và những khao khát lúc này đã hòa trộn với nhau tạo thành một chỉnh thể thống nhất, và đấy chính là tình yêu thực sự, là dấu hiệu chính xác báo hiệu tình yêu nảy nở.
Nhưng tôi sợ rằng anh không nhận biết tình yêu của tôi và tôi sẽ mất anh. Vì vậy tôi tìm tay anh và cố đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay anh. Nhưng những ngón tay tôi, - tôi đã cố lồng vào những ngón tay anh - chỉ ôm ấp được một bàn tay cứng đơ bất động. Tôi bối rối, nhận ra rằng không nên làm thế thì hơn, song cần phải kiếm cách thu tay về. Ngay lúc đó xe rẽ đột ngột tại một góc phố, xô chúng tôi sát vào với nhau và tôi giả vờ bị mất thăng bằng, ngã sấp vào đầu gối anh. Anh giật mình, nhưng vẫn ngồi im. Khoan khoái trước tốc độ của xe, tôi nhắm mắt lại và rúc đầu như một con chó vào lòng bàn tay anh, hôn chúng và lấy tay nhè nhẹ vuốt ve chúng. Tôi muốn làm sao cho những cái vuốt ve thật chân thành và không giả tạo. Tôi nhận thấy mình mất bình tĩnh và sửng sốt thấy mình chỉ mới nghe được dăm ba lời lịch thiệp mà mình đã tỏ ra xúc động mạnh mẽ như vậy. Nhưng anh không ban cho tôi cái vuốt ve mà tôi đã khiêm nhường van xin anh như vậy, anh rút tay về.

Anh chàng tóc vàng hoe nhảy xuống hè, và với vẻ phong nhã bông phèng, giúp Gisella ra khỏi

xe. Chúng tôi cũng ra khỏi xe, tôi mở cửa và chúng tôi bước lên lối cầu thang. Gisella và anh chàng tóc vàng leo lên cầu thang trước. Anh chàng vóc người thấp và chắc nịch, tuy không phải là người béo tốt, nhưng quần áo tưởng chừng như sắp bung cả chỉ ở những đường khâu. Gisella cao lớn hơn anh ta. Đến giữa cầu thang, anh ta để Gisella leo lên trước, rồi túm gấu váy của cô ta tốc ngược lên, để lộ cặp đùi trắng có thắt nịt tất và một vùng mông lóp.

- Màn đã mở - Anh ta vừa cười vừa kêu lên.

Gisella chỉ phát vào tay anh ta và kéo váy xuống. Tôi nghĩ cái trò đùa tếu lỗ mãng này có thể làm cho người bạn trai của tôi không hài lòng, và muốn để anh ta thấy rõ tôi chẳng ưa cái trò ấy, tôi bảo:

- Anh có anh bạn quá vui tính.

- Đúng – Anh ta cộc lốc đáp.

- Chắc hẳn công việc của anh ta rất trôi chảy.

Chúng tôi rón rén bước vào nhà, tôi dẫn mấy người về thẳng phòng mình. Đóng cửa lại, trong giây lát cả bốn chúng tôi đều phải đứng vì căn phòng hẹp, chúng tôi không biết chen chân vào đâu. Anh chàng tóc vàng hoe xem ra kiên quyết nhất, anh ta ngồi ngay xuống giường và tỉnh bơ như không bắt đầu cởi quần áo, anh ta vừa cởi vừa nói cười huyên thuyên. Anh ta nói tới những khách sạn, những phòng riêng, kể lại những sự việc xảy ra với anh ta.

- Cô nàng bảo: em là một người đàn bà đứng đắn... em không muốn đến khách sạn... lúc đó mình tuyên bố với cô nàng: khách sạn ối những phụ nữ đứng đắn... còn cô nàng đáp: em không muốn trình giấy tờ... mình bảo: anh sẽ nhận phứa em là vợ anh, thêm một bớt một cũng rứa... thôi, ta đến khách sạn. Mình đưa cô nàng tới khách sạn, cứ y như vợ mình ấy, rồi lên phòng... nhưng vào việc cô nàng tung ra mọi trò ảo thuật... cứ như ta đây hối hận, "em chả", vì em là gái đoan trang... Lúc đó mình hết chịu nổi, định giở trò dùng sức... mình đâu có làm gì xấu với nàng, nhưng cô nàng mở tung cửa sổ và dọa nhảy xuống đường phố... Thôi được rồi, - mình bảo - đưa cô em đến đây đúng là một sai lầm... Cô nàng ngồi xuống giường và bắt đầu khóc tỉ tê... sau đó kể một câu chuyện dài lê thê. buồn thảm và đáng thương làm mình cứ mủi cả lòng... chuyện ra sao bây giờ mình cũng chẳng nhớ nữa, chỉ biết một điều là cuối cùng một cảm động chì còn thiếu nước quỳ sụp xuống và van xin cô nàng đại xá cho mình cái tội dám mạo muội coi cô nàng là gái làm tiền. Thôi – mình bảo – ta sẽ không tính chuyện làm tình nữa, mà nhè nhẹ nằm bên nhau ở trên giường, rồi đánh một giấc... Nói sao làm vậy, mình liền ngáy ầm ĩ... nửa đêm tỉnh dậy, ngó quanh chẳng thấy cô nàng đâu cả, đã vù rồi... Lúc đó mình đưa mắt nhìn đống áo quần của mình và thấy bị vất lung tung... Mình tìm mãi chẳng thấy chiếc ví đâu... một phụ nữ đứng đắn là thế đấy.

Anh ta phá lên cười hô hố làm tôi và Gisella không tài nào nhịn được cũng phải cười theo. Sau đó anh ta cởi cả áo ngoài, áo sơ mi, tất lẫn giày và chỉ còn độc trên mình quần áo lót liền thân

bằng len màu nâu nhạt, bó sát người từ cổ xuống tận mắt cá, trông cứ như một diễn viên xiếc nhào lộn hay diễn viên múa ba lê. Nhưng người lớn tuổi mới mặc loại quần áo lót này, nên càng làm nổi bật tình hài hước của anh ta. Vào giây phút ấy, tôi bỏ qua tính thô bạo của anh ta và thậm chí còn cảm thấy có cảm tình với anh ta, vì tôi vốn thích những người vui tính, nói cho đúng hơn, tôi thiên về cái vui hơn cái buồn. Anh ta bắt đầu di loanh quanh khắp phòng, anh ta có vóc người thấp bé, nói luôn mồm, ưỡn ngực vẻ quan trọng và đầy tự hào, tựa hồ như anh ta không phải đang mặc trên người một bộ đồ lót, mà là một bộ quân phục diễu hành. Rồi từ chỗ góc để tủ commốt,anh ta bỗng nhảy phắt lên giường, lao vào Gisella và đè ngửa cô ta ra, Gisella bất ngờ nên la ré lên. Sau đó, chẳng hiểu vì sao anh ta bò lồm cồm trông đến là buồn cười quanh Gisella, ngước bộ mặt đỏ lừ và méo xệch ngoái lại nhìn chúng tôi, như các chú mèo thường làm khi nhảy bổ vào con mồi, rồi hỏi:

- Hai người còn đợi gì nữa?

Tôi nhìn anh bạn tình của tôi và hỏi:

- Em cũng cởi áo xống nhé?

Anh vẫn đứng, để nguyên xi cả áo bành tô, cổ áo kéo ngược lên và giật bắn người bảo:

- Không, không... đợi cho họ xong đã.

- Ta rời khỏi đây đi.

- Ừ.

- Lấy xe mà đi - Anh chàng tóc vàng hoe khư khư bên Gisella và bảo – Khóa ở dưới ấy đấy.

Nhưng anh bạn anh ta làm ra vẻ không nghe thấy những lời ấy và bước ra khỏi phòng. Chúng tôi dừng lại ở ngoài hành lang nhỏ, tôi bảo anh đợi tôi một lát, rồi vào phòng may. Mẹ đang ngồi bói bài ở bên bàn. Thấy tôi, mẹ đứng dậy và lẳng lặng bỏ vào bếp. Lúc đó tôi ngó ra ngoài hành lang nhỏ và gọi anh thanh niên có vào không?

Tôi đóng cửa lại và ngồi xuống chiếc đi-văng kê cạnh cửa sổ. Tôi những muốn anh ngồi xuống bên và ve vuốt tôi, với những người khác bao giờ tôi cũng muốn như vậy. Nhưng anh chẳng buồn để mắt ngó về phía đi-văng, va tay đút túi, đi đi lại lại khắp phòng, quanh chiếc bàn. Tôi nghĩ rằng anh đợi chán rồi nên bảo:

- Tiếc là em chỉ có một phòng.

Anh dừng bước lại hỏi, giọng ngỗ ngược, nhưng vẫn lịch sự như trước:

- Lẽ nào tôi đã bảo tôi cần một căn phòng?

- Không, ấy là em đã nghĩ...

Anh nhìn tôi, sau đó tiến đến ngồi bên tôi và hỏi:

- Em tên gì?

- Adriana.

- Còn anh là Giacomo. – Anh cầm tay tôi và nói.

Tôi thấy là lạ thế nào ấy, song lại nghĩ chắc anh e thẹn. Tôi cứ để anh cầm tay tôi và mỉm cười động viên anh. Anh lại hỏi:

- Thế nghĩa là đợi họ xong rồi hai đứa mình sẽ làm tình với nhau à?

- Vâng.

- Nhưng nếu anh không muốn thì sao?

- Thì chúng ta sẽ chẳng làm gì cả - Cho rằng anh nói đùa tôi vui vẻ đáp.

- Đúng – Anh sốt sắng thốt lên – Anh không muốn, nhất quyết không muốn chuyện ấy.

- Thôi được – Tôi tán thành.

Nhưng lời nói vừa rồi của anh quả thực bất ngờ đối với tôi, tôi chẳng còn hiểu ra sao nữa.

- Em không giận chứ? Phụ nữ không thích khi bị coi nhẹ đâu.

Cuối cùng tôi mới vỡ lẽ và không được nên lời, tôi lắc đầu có ý bảo không giận. Thế nghĩa là anh chẳng thích tôi. Bỗng tôi thấy thất vọng và suýt nữa bật òa lên khóc.

- Không, em không giận anh đâu – Tôi khẽ bảo – Anh không thích thì đợi bạn anh rồi hẵng đi.

- Anh không biết nên ra sao – Anh nói tiếp – Vì anh mà em mất không một tối, nếu không, em đã chẳng kiếm được chút ít.

Tôi nghĩ rằng chắc anh không có tiền, và vẫn hy vọng, tôi đề nghị:

- Nếu bây giờ anh không có tiền, chẳng sao cả, lần sau trả cũng được.

Anh thọc tay vào túi áo blouson, lấy số tiền phải trả mà anh đã chuẩn bị trước, rồi với một

động tác bình dị, đồng thời duyên dáng lạ thường và quấy quá, anh xếp giấy bạc lên bàn.

- Đừng, đừng – Tôi phản đối – Đây đâu phải là chuyện tiền nong... thậm chí chẳng nên đả động đến chuyện tiền nong.

Nhưng tôi phản đối không kiên quyết lắm, và thực tình mà nói, lấy tiền của anh cũng thích song nếu để anh nợ, tôi hy vọng anh sẽ còn phải đến để thanh toán. Anh nhận thức được sự từ chối không nhận tiền một cách thiếu kiên quyết này của tôi đúng thực chất của nó, nên vẫn đặt tiền lên bàn, rồi lại tiến đến ngồi xuống đi-văng, còn tôi, cảm thấy mình xử sự ngu dại và lố bịch, đã nhoài người nắm lấy tay anh. Chúng tôi ngồi im lặng nhìn nhau trong giây phút, rồi anh dùng những ngón tay dài gầy guộc của mình hỏn bẻ ngoéo ngón tay út của tôi về phía sau.

- Ái – Tôi thốt lên tức giận – Anh giở cái trò gì thế?

- Anh xin lỗi – Anh nói, mặt để lộ một vẻ bối rối làm tôi ân hận về việc nặng lời vừa rồi của mình nên tôi nói luôn:

- Em bị đau, anh rõ không?

Bị đột ngột xúc động, anh đứng dậy và đi đi lại lại trong phòng. Sau đó anh sững người và bảo:

- Em có muốn ta ra ngoài một lát không? Chờ họ ở đây chán lắm.

- Ta đi đâu?

- Không biết nữa... ta dùng ôtô nhé.

Tôi nhớ lại những lần đi chơi với Gino, nên vội đáp:

- Không, chẳng nên dùng xe anh ạ.

- Nếu vậy thì ta đi bộ... Gần đây có tiệm cà phê nào không?

- Không, nhưng ngay sau cổng thành thì có.

- Thế thì ta đến tiệm cà phê vậy.

Tôi đứng dậy và chúng tôi bước ra khỏi phòng, lúc xuống thang tôi đùa bảo:

- Vậy là... tiền anh đã trả em rồi... do đó anh muốn tới lúc nào cũng được, đồng ý không?

- Đồng ý.

Đó là một đêm đông êm dịu, ẩm ướt và tối trời. Mưa kéo dài suốt ngày, những vũng nước đen loang loáng trên mặt đường mừ phản chiếu những ánh đèn thưa thớt. Một bầu trời yên ả, không trăng, không sao, bị phủ một lớp sương mù mỏng như voan trải dài trên bức tường thành. Chốc chốc, những chiếc tàu điện do chạy ở bên kia tường thành nên không nhìn thấy đâu, đã làm dây dẫn điện tóe lửa, rọi sáng trong chốc lát bầu trời, những tháp nghiêng gần đổ sụp và các thành hào mọc đầy cỏ dại. Ra đến ngoài phố tôi nhớ là đã vài tháng mình chưa đi qua công viên Mặt Trăng. Thường tôi rẻ phải và đi thẳng đến quảng trường nơi Gino đợi tôi. Tôi ngày dạo chơi với mẹ đến nay, chưa lần nào tôi đi về mạn công viên Mặt Trăng. Tôi và mẹ đã đi ngược con đường hai bên trồng cây nằm dọc bức tường thành, ngắm nhìn đèn trang trí và nghe nhạc, nhưng do không có tiền nên chẳng bao giờ ghé vào công viên. Bên kia đường là ngôi biệt thự nhỏ có ngọn tháp con con mà dạo ấy qua cửa sổ tôi đã nhìn thấy cả gia đình đã ngồi ăn bên bàn. Đấy chính là ngôi biệt thự lần đầu tiên thức tỉnh trong tôi ước mơ lấy chồng, ước mơ có một ngôi nhà riêng và một cuộc sống êm ả. Tôi rất muốn kể lại với người bạn cùng đi về cái thời đó, về các ước mơ dạo ấy của mình, và thú nhận rằng tôi không bị những tình cảm đa sầu, mà cả những tính toán chi phối. Tôi không muốn anh đánh giá thấp tôi thông qua ấn tượng ban đầu, cứ để anh nhận xét tôi theo một cách khác có lợi hơn - đứng với bản thân tôi trong thực tế. Thường khi tiếp khách quý, chủ nhà thường mặc quần áo đẹp và mở rộng cửa những căn phòng sang trọng nhất, hiện nay, quá khứ, những ước mơ và khát vọng trước đây của tôi là những bộ quần áo đẹp nhất, là căn phòng khách sang trọng ấy và tôi trù tính rằng toàn bộ những hồi ức đó của tôi, dù có buồn tẻ và dung dị thế nào đi nữa cũng sẽ buộc anh phải thay đổi ý kiến về tôi và làm cho hai chúng tôi gắn bó với nhau.

- Bây giờ thì hầu như chẳng ai lai vãng ở phố này – Tôi giải thích - thật ra thì về mùa hè, dân cư trong khu em dạo chơi ở đây... Em cũng tới đây dạo chơi... lâu rồi, có anh, em mới quay lại nơi này.

Anh khoác tay tôi, rồi đỡ tôi đi suốt dọc vỉa hè ẩm ướt.

- Thế em đi dạo ở đây với ai?

- Với mẹ.

Anh bật cười nghe rất khó chịu làm tôi cực kỳ sửng sốt.

- Mẹ - anh dằn giọng nhắc lại - Mẹ, ai cũng có mẹ... mẹ... Mẹ sẽ bảo sao? Mẹ sẽ làm gì? Mẹ... mẹ...

Tôi nghĩ rằng chắc anh có điều gì giận dỗi mẹ mình, nên hỏi:

- Anh giận mẹ anh à?

- Mẹ anh chẳng làm điều gì để anh giận – Anh đáp – Người mẹ chẳng bao giờ làm ai phải giận, chúng ta ai chẳng có mẹ?... Thế em có yêu mẹ không?

- Tất nhiên, tại sao anh lại hỏi vậy?

- Hỏi cho biết thế thôi, - Anh bảo – em đừng bận tâm về anh... như vậy, em đã cùng mẹ dạo chơi ở đây.

Giọng anh không quá chằm bặp, cũng không quá kiên quyết nhưng dẫu sao, phần do tư lợi, phần do có thiện cảm với anh, tôi quyết định tiếp tục trò chuyện cởi mở.

- Vâng, em dạo chơi ở đây với mẹ, chủ yếu là về mùa hè, vì mùa hè không khí trong nhà em ngột ngạt khó thở lắm... vâng... anh có thấy ngôi biệt thự kia không?

Anh dừng lại và nhìn theo ngón tay tôi chỉ. Tiếc rằng cửa sổ biệt thự khép kín, hình như bây giờ nó không có người ở. Tôi thấy ngôi biệt thự nằm ép giữa hai tòa nhà dài và thấp của nhân viên đường sắt khá tiều tụy ảm đạm, hình như nó nhỏ bé hơn trước đây.

- Thế trong ngôi nhà nhỏ bé ấy có gì lạ?

Lúc đó tôi thấy ngượng trước điều mình định kể. Nhưng tôi cố gò mình nói tiếp:

- Tối nào em cũng đi ngang qua gần ngôi nhà nhỏ ấy, vì mùa hè nên cửa sổ lúc nào cũng mở, như em đã nói với anh... và lúc nào em cũng thấy, vào một thời điểm nhất định, cả gia đình ngồi quây quần bên bàn...

Tôi dừng lại và bỗng thấy bối rối, nên im bặt.

- Thế sao nữa?

- Chắc anh chẳng quan tâm đâu – Tôi nói và tự mình cảm thấy do bối rối, giọng tôi trở nên vừa chân thành lại vừa giả tạo.

- Tại sao lại không, anh quan tâm tới mọi chuyện.

Tôi vội kết thúc:

- Thế em tâm niệm rằng một ngày nào đó em sẽ có một ngôi nhà nhỏ như thế này và sẽ sống như những người ấy.

- À, à... Anh hiểu rồi – Anh nói - Thế nghĩa là có dạo em hơi thinh thích ngôi nhà nhỏ như thế này.

- So với ngôi nhà của bọn em – Tôi phản đối – ngôi biệt thự này không đến nỗi tồi lắm, hơn nữa ở lứa tuổi đó người ta nghĩ ra có trời mới biết được những gì.

Anh kéo tay tôi dẫn thẳng đến ngôi biệt thự.

- Ta lại thử xem liệu cái gia đình nọ còn sống ở đấy không?

- Anh làm sao vậy – Tôi một mực không chịu và nói - Tất nhiên là họ vẫn còn ở đấy.

- Tốt lắm, ta cứ lại thử xem.

Chúng tôi dừng lại bên ngôi nhà nhỏ. Mảnh vườn um tùm tối om, cửa sổ và tháp con không thấy có ánh đèn. Người bạn cùng đi với tôi tiến lại bên cổng vào và nói.

- Có thùng thư, chúng ta bấm chuông thì sẽ biết có ai ngay không thôi mà... Hình như trong ngôi nhà nhỏ của em chẳng có ai thì phải.

- Không phải như thế đâu – Tôi vừa cười vừa đáp – Sao lại như vậy, anh định giở trò gì thế?

- Ta thử xem – Anh đưa tay lên và bấm chuông.

Sợ trong nhà có người ra trả lời, tôi muốn bỏ chạy.

- Ta đi thôi – Tôi năn nỉ - Người ta mà ra bây giờ thì chẳng biết ăn nói ra sao.

- Mẹ sẽ bảo sao – Anh nhai đi nhai lại như một điệp khúc, trong lúc đó, tôi nắm tay áo anh kéo ra xa ngôi nhà - Mẹ sẽ làm gì?

- Đúng là anh giận mẹ anh rồi – Tôi rảo bước và nói.

Và thế là chúng tôi đã tới gần công viên Mặt Trăng. Tôi nhớ lại lần cuối cùng tới đây, công viên đầy những người, các dây lắp bóng đèn đủ màu thắp sáng trưng, các kiốt rực sáng ánh đèn, các nhà thủy tạ trang hoàng đầy hoa, nhạc rộn ràng, đâu đâu cũng vui nhộn. Lúc này không thấy tất cả những cảnh ấy, tôi hơi ngao ngán. Hình như đây không phải là một chốn vui chơi giải trí, mà là cái kho để vật liệu xây dựng bọ bỏ hoang và tối om. Vươn lên trên bức tường rào quanh công viên là chiếc đu quay tròn có treo tám toa goòng nhỏ cứ như những con cánh cam to bụng, sau khi bay lên trời, bỗng bị chết cứng. Những mũi nhọn của những nơi hóng mát tối mò cứ ủ rũ như ngủ thiếp. Có thể nói cảnh vật nơi đây như chết lụi và quả đúng thế thật, vì đang là mùa đông. Quảng trường nhỏ trước mặt công viên Mặt Trăng ẩm ướt và trống trơn, với độc một chiếc đèn đường le lói chiếu sáng.

- Tới mùa hè, công viên Mặt Trăng sẽ mở cửa. – Tôi nói - Ở đây mọi người kéo đến đông lắm... nhưng mùa đông thì đóng cửa. Anh muốn đi đâu nào?

- Tới quán cà phê được không?

- Thật ra đấy là một cái osteria[6] xuyềnh xoàng.

- Thế ta đến chỗ cái osteria ấy vậy.

Chúng tôi qua cổng và vừa vặn đứng ngay trước mặt, tại tầng một một ngôi nhà nhỏ, chúng tôi thấy có ánh đèn hắt ra ngoài phố qua cánh cửa vào bằng kính. Vừa bước chân vào osteria, tôi liền nhận ra ngay đây chính là nơi tôi cùng Gino và mẹ ngồi ăn bữa tối dạo ấy, và lúc đó Gino đã trị một tên xấc láo say rượu.

Vỏn vẹn có ba bốn người ngồi bên những chiếc bàn bằng đá giả cẩm thạch, họ ăn bánh mì của mình mang theo bọc trong giấy báo, còn rượu thì mua của chủ quán. Tại đây lạnh hơn ngoài phố, trong phòng nồng nặc mùi ẩm ướt, mùi rượu và mùn cưa, chắc là bếp lò đã tắt. Chúng tôi ngồi bên chiếc bàn con kê trong một góc và anh gọi người mang tới một lít rượu vang.

- Anh gọi cho ai uống vậy? – Tôi hỏi.

- Thế em không uống à?

- Uống, nhưng ít lắm.

Anh tự rót cho mình một cốc đầy rồi uống một hơi, nhưng miễn cưỡng chứ chắc chẳng lấy gì làm thú vị. Cử chỉ này xác minh thêm những nhận xét ban đầu của tôi rằng anh luôn luôn hành động như thể phục tùng một ma lực từ phía bên ngoài, như thể anh đang sắm vai nào đấy, chứ bản thân thì dưng dưng. Chúng tôi ngồi im lặng, anh đưa cặp mắt trong sáng chăm chú nhìn tôi, còn tôi thì ngoảnh mặt nhìn xung quanh. Tôi nhớ lại cái buổi chiều xa xăm cùng mẹ và Gino ăn tối tại osteria này, và lòng tôi không thể hiểu nổi lúc này tôi đang nuối tiếc hay buồn thương. Quả thật lúc đó tôi rất hạnh phúc, nhưng quá ngây thơ. Và bây giờ tôi nghĩ rằng, có lẽ tôi có tâm trạng giống như người mở chiếc hòm thư lâu nay vẫn khóa chặt, đáng lẽ được chiêm ngưỡng những đồ vật tuyệt đẹp thì thì lại phải thấy bụi bặm và một mớ những thứ bị nhậy nhấm nát. Mọi điều đã trôi qua sẽ không bao giờ trở lại: không chỉ tình yêu của tôi với Gino mà ngay cả tuổi thanh xuân của tôi cùng những mơ ước viển vông cũng đã trôi qua. Và bởi lẽ chuyện ấy đã xảy ra từ lâu và xa lạ đối với tôi, sự việc này chứng tỏ rằng tôi đã có thái độ tự giác và không quá vụ lợi khi nghĩ về quá khứ của mình để động lòng trắc ẩn xót thương của người bạn đang ngồi bên mình. Tôi lại lên tiếng:

- Thoạt đầu em không thích anh bạn anh... nhưng bây giờ em thấy có cảm tình với anh ấy... anh ấy rất vui tính.

Anh phản đối, giọng gay gắt:

- Nhân tiện nói để em rõ, anh ta hoàn toàn không phải bạn của anh... vã cũng chẳng dễ thương như vậy đâu.

Tôi sửng sốt trước giọng nói gay gắt của anh, nên lưỡng lự hỏi:

- Anh nghĩ vậy à?

Anh lại uống và nói tiếp:

- Những con người hóm hỉnh như vậy là tai họa thực sự... cái rỗng tuyếch trong lòng thường được che giấu bằng toàn bộ cái vẻ hóm hỉnh ấy... giá mà em thấy được anh ta trong văn phòng chỗ anh ta... tại đấy anh ta chẳng đùa đâu.

- Anh ấy làm ở văn phòng nào?

- Chẳng rõ, hình như là phòng chưởng khế thì phải.

- Anh ấy có kiếm được nhiều tiền không?

- Nhiều kinh khủng.

- Một con người may mắn.

Anh rót rượu vang cho tôi, tôi lên tiếng hỏi:

- Nếu không thích, sao anh cứ giao du với anh ấy?

- Anh ta là bạn hồi nhỏ của anh, bọn anh đã cùng học một trường, bạn hồi nhỏ bao giờ cũng vậy. – Anh khẽ nhếch mép cười.

Anh lại uống rượu vang và nói tiếp:

- Dẫu sao thì về mặt này anh ta có tốt hơn anh.

- Mặt gì vậy?

- Khi làm việc gì, anh ta cũng làm một cách nghiêm túc... còn anh, thoạt đầu muốn làm một việc gì đấy, nhưng sau đó... - Giọng anh bỗng cất cao hơn làm tôi giật mình - bắt tay vào việc, anh lại thôi chẳng muốn làm nữa... như tối hôm nay chẳng hạn... Anh ta gọi điện hỏi xem anh có muốn, như anh ta bảo, đi tìm gái không... anh đồng ý và khi thấy hai em, anh thực sự muốn em... nhưng tới nhà em, nỗi khát khao của anh tan biến.

- Nỗi khát khao đã tan biến – Tôi nhìn anh và láy lại.

- Đúng... đối với anh, em không còn là một phụ nữ... mà trở thành đồ vật, một thứ đồ vật nào đó... Em có nhớ anh đã bẻ ngón tay và làm em đau không?

- Còn nhớ.

- Thật ra... anh làm vậy là muốn kiểm tra xem em có đúng là một sinh vật không... Do kiểm tra như vậy nên đã làm em đau.

- Đúng, em là một sinh vật – Tôi mỉm cười – và anh đã làm em đau.

Lúc này tôi thấy dễ chịu, thế nghĩa là anh cự tuyệt tôi không phải vì anh không thích tôi. Xét cho cùng, con người ta chẳng có gì là kỳ lại và không thể giải thích được. Chỉ cần hiểu rõ con người và nhận thấy rằng hành vi của con người, dù lạ lùng thế nào đi chăng nữa, bao giờ cũng được giải thích bằng một lý do hoàn toàn rõ ràng.

- Nghĩa là anh không thích em à?

Anh lắc đầu bảo:

- Đâu phải chuyện ấy... em hay người khác cũng vậy.

Sau một giây lưỡng lự, tôi hỏi:

- Anh không, anh không bị... liệt dương đấy chứ?

- Bậy nào!

Lòng tôi nổi lên một khát khao muốn gần gũi anh, muốn vượt qua cái giới hạn đang ngăn cách giữa hai chúng tôi, tôi muốn yêu anh và được yêu. Tôi những định nói với anh rằng tôi đã bực mình khi bị anh từ chối, song dẫu sao tôi bị xúc phạm, lòng tự ái của tôi bị tổn thương. Tôi biết rằng mình xinh đẹp và hấp dẫn và tôi thấy hình như anh chẳng có lý do đặc biệt nào để từ chối tôi. Tôi đề nghị:

- Anh này, ta ngồi đây một lát, sau đó về nhà em rồi ta yêu nhau.

- Không, không làm thế được đâu.

- Thế ra, khi thấy em ở ngoài phố, anh đã không thích em ngay rồi à?

- Không phải thế... nhưng mong em cố hiểu anh...

Tôi biết những điều không làm người đàn ông nào có thể đứng vững. Do đó, tôi nhắc lại vẻ cay đắng giả tạo và bình tĩnh:

- Thế ra anh không thích em – Tôi đưa tay vuốt mặt anh.

Tôi có đôi bàn tay đẹp, ấm áp, ngón tay dài và nếu người ta nói đúng rằng qua bàn tay có thể hiểu rõ được tính tình thì nghĩa là tôi không phải là người thô bạo, khác với Gisella, người có đôi bàn tay đỏ hồng và ram ráp trông thật xấu. Tôi đưa tay vuốt chầm chậm má, thái dương, trán anh, còn mắt thì nhìn anh vẻ khẩn khoản, dịu dàng và tha thiết. Tôi nhớ lại rằng lúc gặp nhau ở bộ, Astarita cũng vuốt ve tôi hệt như thé, và một lẫn nữa, tôi tin chắc mình yêu Giacomo, còn Astarita thì chắc chắn yêu tôi, còn cử chỉ này là cử chỉ của một người đang yêu. Thoạt đầu anh giữ thái độ lạnh lùng và thờ ơ trước những vuốt ve của tôi, nhưng sau đó cằm anh giần giật, như sau này tôi hiểu rõ, đó là dấu hiệu của sự xúc động. Mặt anh méo xệch đi và có vẻ gần như trẻ nhỏ. Tôi thấy thương thương anh và vui mừng trước tình thương này đối với anh, nó làm tôi xích lại gần anh hơn.

- Em làm gì vậy – Anh ngượng ngùng khẽ bảo, cứ như một chú bé ấy - Ở đây đâu chỉ có mỗi chúng mình.

- Em mặc xác – Tôi bình tĩnh đáp.

Má tôi nóng bừng tuy ở trong osteria lạnh lẽo và lúc này tôi chỉ nhận thấy những làn hơi như mây nhè nhẹ thoát khỏi miệng chúng tôi.

- Đưa tay đây cho em – Tôi nói.

Anh miễn cưỡng đưa cho tôi nắm tay, rồi tôi đưa tay anh lên mặt mình.

- Anh có thấy má em nóng bừng không?

Anh chẳng nói gì, chỉ ngồi nhìn tôi, cằm giần giật. Một người bước vào osteria, đóng mạnh cửa kính và tôi bỏ tay ra. Anh thở dài nhẹ nhõm và lại rót rượu vào cốc mình. Nhưng người khách vừa vào mới đi ra xa một chút, tôi liền luồn tay giữa hai ve áo vét, cởi cúc áo sơ mi và áp tay vào ngực anh chỗ gần tim.

- Em muốn sưởi ấm tay và xem tim anh đập ra sao – Tôi bảo.

Mới đầu tôi áp mu bàn tay sau đó lật áp lòng bàn tay vào ngực anh.

- Tay em lạnh quá – Anh nhìn tôi, nói.

- Ấm ngay bây giờ thôi mà – Tôi mỉm cười đáp.

Tôi nhè nhẹ xoa bộ ngực gầy của anh. Một niềm vui sướng rào rạt dâng trào trong tôi, vì cảm thấy anh gần gũi với tôi biết bao. Tôi tha thiết yêu cầu anh cũng mãnh liệt như một mối tình chẳng được đền đáp. Mắt vẫn không rời anh, tôi đùa dọa:

- Chỉ chút nữa, em sẽ hôn anh đấy.

- Đừng, đừng – Anh đáp, giọng cố giữ vẻ đùa cợt nhưng rõ ràng là sợ - Trấn tĩnh lại đi em.

- Nếu vậy ta rời khỏi đây ngay.

- Nếu em muốn.

Anh trả tiền rượu vang mà anh không uống hết và chúng tôi rời khỏi osteria. Lúc này anh cũng xúc động nhưng không phải do tình yêu như tôi. Chắc một nỗi xúc cảm nào đó do sự kiện tối nay khơi nên tràn ngập trong lòng anh. Sau này, khi hiểu rõ anh hơn, tôi nhận thấy nỗi xúc cảm tương tự nổi lên xâm chiếm anh khi anh phát hiện ra một nét cá tính mới lạ nào đó trong bản thân mình hoặc tìm cách xác nhận nó. Có thể điều đó chứng tỏ anh là một người ích kỷ, nghĩa là quá yêu, hay nói đúng hơn, quá say mê bản thân mình.

- Thường thường, - Anh nói như với chính bản thân mình còn tôi thì đi gần như chạy kéo theo anh về nhà – anh khao khát làm một điều gì đấy, anh hứng lên, anh thấy cái gì cũng tuyệt đẹp, anh tin rằng nhất định thế nào cũng thực hiện được những điều đã nghĩ ra ấy, nhưng tới lúc quyết định thì tất cả đều sụp đổ và anh, có thể nói, không còn tồn tại, hoặc chính xác hơn, tồn tại chỉ thông qua những biểu hiện tồi tệ của mình. Anh trở nên lạnh lùng, vô dụng, tàn nhẫn... như lúc anh bẻ ngoéo ngón tay em.

Anh nhắc lại đoạn độc thoại này với chính bản thân mình, chắc lòng cảm thấy một nỗi thích thú cay đắng nào đấy. Nhưng tôi không nghe anh nói, vì tôi quá vui mừng như người được chắp cánh bay lâng lâng trên đồng cỏ. Tôi vui vẻ đáp:

- Nhưng anh đã nói chuyện đó rồi... còn em chưa được nói với anh những gì đang dâng trào trong lòng em... em những muốn ghì chặt anh, lấy thân mình sưởi ấm cho anh, cảm thấy anh ở bên và ép anh làm cái việc anh không thích... em chưa yên tâm chừng nào chưa đạt được điều em muốn.

Anh không đáp gì cả, cứ như những lời của tôi không lọt được vào tai anh, vì anh quá mải mê về những suy nghĩ. Bỗng tôi cầm tay anh và nói:

- Ôm ngang lưng em, được không anh?

Hình như anh không nghe thấy tôi bảo gì, lúc tôi đã nắm tay anh chặt vào lòng bàn tay mình, tựa như lúc người ta xỏ tay áo bành tô, và cánh tay đó uể oải ôm ngang thắt lưng tôi. Đi thế này kể cũng khó, vì chúng tôi mặc áo rét xù ra, nên tay chúng tôi chơi vơi giữa lưng.

Khi tới gần ngôi biệt thự có tháp, tôi dừng lại và nài nỉ:

- Hôn em đi.

- Để sau.

- Không, ngay bây giờ cơ.

Anh quay người lại phía tôi, tôi đưa hai tay ôm chặt cổ anh và hôn thắm thiết. Môi anh mím chặt nhưng tôi dùng lưỡi đẩy tách ra, sau đó đẩy hai hài răng miễn cưỡng bật lên. Tôi không tin chắc anh đáp lại cái hôn của tôi, nhưng tôi không hôn lại, chuyện đó đối với tôi là vô nghĩa. Sau khi hôn nhau, tôi thấy quanh miệng anh hằn một vết son lớn, hình thù không cân đối cho bộ mặt nghiêm trang của anh trông đến kỳ quặc và nực cười. Tôi phá lên cười sung sướng. Anh khẽ hỏi:

- Sao em cười?

Tôi quyết định không giải thích gì hết, tôi khoái trá nhìn anh nghiêm trang bước cạnh tôi và không hề g\hay biết cái vết tức cười trên mặt. Tôi đáp:

- Chẳng sao cả... vui thì cười... đừng bận tâm tới em – Và lòng rộn ràng hạnh phúc, tôi lại hôn lướt trên môi anh.

Khi tới cổng nhà, chúng tôi chẳng thấy xe ôtô đâu.

- Giancarlo đã chuồn rồi – Anh bực mình nhận xét – Bây giờ thì phải cuốc bộ về nhà, mà nào có gần cho cam.

Tôi không hề phật lòng trước những lời chẳng hề lịch sự ấy, và từ nay chẳng có gì có thể làm tôi phật ý. Tôi nhìn những thiếu sót của anh dưới một làn ánh sáng đặc biệt, và thấy chúng đến là dễ thương, chẳng là tôi đang yêu mà. Tôi nhún vai và thốt lên:

- Còn có xe điện chạy về đêm... vả lại, nếu anh thấy cần, có thể ngủ lại chỗ em.

- Không, lại còn thế nữa – Anh vội đáp.

Chúng tôi vào nhà, leo lên thang gác. Khi đã ở trong hành lang nhỏ, tôi đẩy anh vào phòng mình, còn tôi đảo qua chỗ phòng may. Phòng tối om, chỉ có độc mỗi ánh đèn đường lọt qua cửa sổ, rọi lên chiếc máy khâu và lên bàn. Chắc mẹ đã ngủ, chẳng biết mẹ có gặp và trò chuyện với Giancarlo và Gisella không. Tôi khép cửa lại và trở về phòng mình. Anh bồn chồn đi lại từ giường đến chỗ tủ commốt.

- Em này, – Anh lên tiếng – anh về thì hơn.

Giả vờ không nghe thấy anh nói gì, tôi cởi áo bành tô và treo vào tủ. Tôi thấy hạnh phúc tới mức không kìm được và đã hỏi với giọng tự hào chính đáng của bà chủ nhà.

- Anh thích căn phòng của em không? Ấm cúng chứ?

Anh nhìn quanh và cau mày, tôi chẳng rõ vì sao. Tôi cầm tay anh, kéo ngồi xuống giường trước mặt tôi và nói:

- Bây giờ anh để mặc em nhé.

Anh nhìn tôi, cổ áo bành tô của anh vẫn kéo lên như lúc trước, tay thọc vào túi. Tôi thận trọng và khéo léo bỏ áo bành tô ra, rồi cởi áo vét và treo lên mắc. Tôi chậm rãi tháo cravat, cởi sơ mi ra khỏi người anh và đặt lên ghế. Sau đó tôi sụp xuống ngồi xổm, kẹp bàn chân anh giữa hai đầu gối như những thợ chữa giày thực thụ vẫn làm, rồi kéo giày bốt, bít tất ra khỏi chân anh và hôn chân anh. Thoạt đầu tôi tiến hành tất cả những việc đó một cách chậm rãi theo trình tự, nhưng do càng cởi dần quần áo anh ra, trong tôi trỗi dậy một khát vọng thấp kém mãnh liệt, có lẽ tình cảm tương tự đã xâm chiếm tôi lúc ở nhà thờ, nhưng đây là lần đầu tiên tôi có cảm tình như vậy đối với một người đàn ông, tôi thấy rộn lên một niềm hạnh phúc, vì tôi nhận ra tình yêu thực sự - không chút xấu xa và dâm đãng – đã đến với tôi. Cởi áo xống cho anh xong, tôi quỳ xuống ôm chân anh và nhắm mắt lại, tôi áp chặt mà vào tóc và chân. Anh hoàn toàn phục tùng ý muốn của tôi, vẻ mặt anh bối rối và tôi thích thú thấy như vậy. Sau đó, tôi đứng bật dậy vòng ra sau giường, vội cởi áo xống, vứt ngay xuống sàn và dẫm chân lên. Anh ngồi xuống nơi mép giường, người lạnh cóng, đầu cúi gằm xuống. Tôi tiến lại phía sau lưng anh, và tuân theo một nỗi niềm sung sướng và sức mạnh dữ dội nào đó, tôi túm vai anh và quật đầu xuống gối. Người anh dài ngoẵng, gầy và trắng, thân hình cũng như khuôn mặt, có những nét đặc trưng riêng, trong trắng và trẻ trung. Tôi nằm xuống cạnh anh. Bên tấm thân mảnh khảnh và giá lạnh của anh, tôi xem ra quá nồng cháy, ngăm ngăm sạm nắng, phổng phao và dồi dào sức sống. Tôi áp chặt bụng xuống cặp đùi xương xẩu của anh, tay chắp trên ngực anh, má kề bên đầu, môi áp bên tai anh. Tôi cảm thấy mình khát khao tình yêu thì ít mà chủ yếu muốn lấy thân mình phủ cho anh như một tấm chăn ấm và truyền cho anh toàn bộ hơi ấm của bản thân mình. Anh nằm ngửa, nhưng đầu gối lên gối hơi ngóc cao đôi chút, mắt mở tựa hồ như muốn thấy tất cả những gì tôi sẽ làm. Trước cái nhìn chằm chằm này, tôi thấy như có kiến bò trên lưng nên đâm ra lúng túng và ngường ngượng, song do bị thôi thúc trước dục vọng của mình, tôi dần dần không để tâm tới sự chú ý ấy. Bỗng tôi thầm thì nói:

- Bây giờ anh có thấy dễ chịu hơn không?

- Dễ chịu hơn – Anh đáp giọng hờ hững và lãnh đạm.

- Đợi một chút – Tôi bảo.

Và khi tôi định say đắm hơn nữa ôm anh thì lại bắt gặp cặp mắt chăm chăm lạnh lùng của anh làm tôi cụt hứng. Đúng lúc đó, tôi thấy ngượng và bối rối. Cơn bốc của tôi vụt tắt, tôi từ từ nới lỏng vòng tay ôm và nằm vật xuống giường, bên cạnh anh. Tôi vừa qua một cơn hưng phấn tình dục cao độ, gửi gắm vào đó mọi rung cảm của ngọn lửa tình thanh cao và sâu nặng. Tôi

chợt nhận thấy nỗ lực đến vậy mà vẫn vô ích, nên òa khóc, hai tay bưng mặt để che giấu nước mắt. Có lẽ tôi nhầm, tôi không thể yêu anh và chờ đợi tình yêu ở nơi anh, tôi biết rằng bây giờ anh nhìn nhận tôi đúng với bản thân tôi và đánh giá tôi với con mắt không hề mang ảo tưởng. Mãi lúc này tôi mới hiểu rõ tôi đang sống trong lớp sương mù mà tôi cố tình tung ra xung quanh để khỏi phải nhìn vào lòng mình. Cặp mắt anh nhìn đã xua tan lớp sương mù ấy và như đặt trước mặt tôi một tấm gương mà tôi có thể soi mình trong đó. Tôi đã thấy mình đúng như trên thực tế tôi có, như đã nói, tôi đã quả quyết mình không tồn tại. Cuối cùng tôi bảo:

- Anh đi đi!

- Tại sao? – Anh chống khuỷu tay nhỏm dậy và băn khoăn nhìn tôi - Chuyện gì vậy?

- Anh đi đi thì hơn – Tôi bình tĩnh đáp và đưa tay lên che mắt - Đừng nghĩ em giận anh... nhưng em thấy anh chẳng đoái hoài đến em . Anh chẳng nói chẳng rằng, nhưng tôi thấy anh đứng dậy mặc quần áo. Một cơn đau nhức nhối xuyên suốt lòng tôi, tựa như bị một lưỡi dao sắc nhọn đâm sâu và ngoáy mạnh. Thấy anh mặc quần áo, lòng tôi quặn đau, quặn đau khi nghĩ rằng phút chốc nữa anh sẽ mãi mãi ra đi và chẳng còn bao giờ gặp lại anh, quặn đau khi nhận thấy chuyện này gây ra cho tôi bao nhiêu phiền muộn.
Anh mặc quần áo chậm rãi, chắc hẳn chờ tôi sẽ lên tiếng gọi. Tôi nhớ là tôi vẫn còn nuôi hy vọng một khi khơi dục vọng của anh, tôi sẽ giữ được chân anh. Tôi nằm ngửa, mình phủ tấm vải lót chân. Bằng một động tác đầy quyến rũ - tự bản thân tôi biết làm vậy cũng tuyệt vọng và vô ích – tôi đạp chăn và để tấm vải lót chân rơi xuống sàn. Chưa bao giờ tôi nằm trong tư thế như thế này trước mặt ai cả: lõa lồ, hai chân dạng ra và ôm mặt, trong giây phút nào đấy, tôi cảm thấy anh hầu như đụng nhẹ vai tôi và hơi thở anh thoáng trên môi tôi. Nhưng liền sau đó, tôi nghe thấy tiếng cửa đóng sập lại.
Tôi cứ nằm im không nhúc nhích trong tư thế đó. Cơn thiu thiu buồn ngủ kéo dài đến át nỗi tuyệt vọng khó nhận biết và tôi ngủ thiếp đi. Mãi tới khuya tôi tỉnh giấc và nhân ra tôi nằm một mình. Trong giấc ngủ ngắn ngủi ấy, tuy đau khổ vì chia ly, tôi vẫn cảm giác anh quanh quất nơi đây. Tôi không nhớ mình thiếp đi lúc nào.

Chương hai

Ngày hôm sau, tôi sửng sốt thấy mình mệt rũ, buồn bã và uể oải như ốm cả tháng nay. Nhưng tôi là người vui tính, và sự vui tính này bắt nguồn từ chỗ dồi dào sức khỏe và thể lực tráng kiện. Tôi bao giờ cũng chịu đựng mọi rủi ro và bất hạnh một cách nhẹ nhàng, đến nỗi đôi lúc, cảm thấy buồn cho bản thân là không hiểu sao mình lại có thể vui được trong những hoàn cảnh chẳng thích hợp chút nào. Ngày nào cũng vậy, vừa bước chân xuống giường, việc đầu tiên tôi làm là cất tiếng hát dăm ba câu hoặc đùa với mẹ. Nhưng sáng hôm ấy, sự vui tính lệ thường đã biến mất, tôi cảm thấy mình bất hạnh và lòng buồn nặng trĩu và tuy đã mười hai giờ rồi mà chẳng hề thấy đói. Mẹ nhận thấy tâm trạng khác thường của tôi, nhưng tôi bảo mẹ là do kém ngủ.
Mà kể cũng đúng như vậy, có điều tôi cho rằng sự tổn thương sâu sắc này về mặt tinh thần mà Giacomo đã gây nên khi hắt hủi tôi là lý do biểu hiện của sự việc ấy. Tôi đã nói rằng gần đây tôi nhìn nhận một cách bình tĩnh nghề nghiệp của tôi, và tôi chẳng có lý do gì để từ bỏ nó. Nhưng tôi vẫn hy vọng yêu một ai đấy và được yêu, thế mà Giacomo lại ghét bỏ tôi, tuy anh đưa ra những lời giải thích nghe đến là rối rắm, song tôi vẫn thấy trăm sự tại cái nghề của tôi, vì vậy tôi liền thấy nó đáng căm ghét và xấu xa không chịu nổi.
Tính tự ái là một con thú khó hiểu bình thản ngủ dưới trận mưa rất nặng hạt nhưng bỗng tỉnh giấc, bị thương gần như chết vì một vết xây xát nhẹ, vô nghĩa. Những lời tôi thốt ra khi treo áo bành tô của mình vào tủ đã dằn vặt tôi, gây nên cho tôi nhiều đau khổ và hổ thẹn. Tôi đã hỏi anh: “Anh thích căn phòng của em không? Ấm cúng đấy chứ?”.

Tôi nhớ lại là anh không đáp gì cả, mà chỉ đưa mắt nhìn quanh, lúc đó qua nét mặt, tôi chẳng rõ anh suy nghĩ những gì. Bây giờ tôi hiểu đấy là anh cau mày tỏ vẻ khinh bỉ. Tất nhiên anh nghĩ rằng: “Căn phòng của một cô gái đĩ bình thường”. Nhớ lại, tôi thấy ngượng chín cả người, đặc biệt là tôi đã thốt lên những lời ấy với một giọng đầy tự mãn. Tôi có thể hình dung ra đối với một người có giáo dục và nhạy cảm như anh, căn phòng của tôi chỉ là một ổ gian phi nhơ bẩn, đáng bị ghê tởm gấp đôi vì cái thứ đồ đạc thảm hại này nhằm vào những mục đích nào đấy.

Nếu có phải trả giá đắt để những lời nói lố bịch ấy không buột ra khỏi miệng tôi thì tôi cũng xin chịu, nhưng biết làm thế nào được, tôi đã nói mất rồi. Tôi như người bị rơi vào một vòng luẩn quẩn không tài nào bứt ra được, Hơn nữa, trong câu này thể hiện đúng con người tôi – như ý nguyện của chính mình và sẽ mãi như vậy trong cuộc đời. Quên đi những lời này hoặc cố thuyết phục bản thân rằng tôi đã không thốt ra chúng, dẫu sao cũng là quên đi chính bản thân mình, tự thuyết phục rằng tôi không tồn tại.Những suy nghĩ này đầu độc tôi như tác động từ từ của thuốc độc ngấm dần dần vào dòng máu lành của tôi. Thường sáng ra, dù nằm khoèo trên giường lâu thế nào đi chăng nữa, sớm hay muộn tôi cũng thấy chán ngấy chẳng muốn nằm

thêm, và bất chấp ý muốn của bản thân tôi, thân xác tôi cứ hất tung chăn ra và tôi bật dậy khỏi giường. Thế nhưng hôm ấy thì lại khác hẳn: buổi sáng đã trôi qua, đã đến giờ ăn sáng, và cố bắt ép mình thế nào tôi cũng không thể ép mình nhúc nhích trở dậy được. Tôi cảm thấy cơ thể không sinh khí của tôi trở nên cứng đờ. Đồng thời tôi cũng cảm thấy mình bị ốm và mệt lử tựa hồ như mình phải ráng hết sức lực và rất chật vật với thành được sự bất động này. Tôi cảm thấy mình hệt như chiếc thuyền mục nát bị vứt bỏ - ta thường gặp những loại thuyền này ở các bãi đầm lầy. Bụng con thuyền đó đầy loại nước màu đen, nếu ai vừa trèo vào thì đáy thuyền liền bị bục ra, con thuyền từng êm ả đậu ở đấy hàng năm ròng sẽ chìm nghỉm trong chốc lát. Tôi không biết mình nằm nhìn trân trân vào khoảng trống không, chăn trùm kín đầu như vậy trong bao lâu. Tôi nghe tiếng chuông đổ giữa trưa, sau đó điểm một, hai, ba, bốn giờ. Tôi đã khóa cửa, chốc chốc mẹ lại lo lắng bước đến bên cửa và gõ cửa. Tôi đáp tôi dậy ngay và yêu cầu mẹ để mặc tôi.

Khi mặt trời đã lặn, tôi đánh bạo. cố gắng - phải nói đây là một sự cố gắng phi thường – tung chăn và vùng dậy.

Toàn cơ thể tôi trở nên rã rời và rệu rạo. Tôi rửa ráy, mặc áo xống, đi đi, lại lại, nói đúng hơn là lết khắp phòng. Tôi không suy nghĩ gì hết nhưng nhận thấy – không phải bằng lý trí mà bằng toàn bộ con người mình - rằng từ nay trở đi, tôi sẽ không thể tiếp những người khách thông thường của mình được nữa. Tôi ra gặp mẹ và bảo tối nay hai mẹ con sẽ cùng nhau đi dạo phố, rồi vào một tiệm cà phê ăn uống chút gì đấy.

Niềm vui của mẹ - chẳng là mấy khi mẹ được đi dạo chơi như vậy – không rõ vì sao đã làm tôi bực mình, và tôi lại nghĩ rằng mẹ bắt đầu phinh phính và sệ ra, còn cặp mắt sùm sụp ánh lên một vẻ ngập ngừng giả dối. Nhưng tôi cố nén không buột mồm thốt ra những lời thô bạo sẽ làm tiêu tan ngay tâm trạng vui vẻ của mẹ. Chờ mẹ mặc áo, tôi ngồi bên bàn trong căn phòng may tranh tối tranh sáng. Làn ánh sáng nhờ nhờ màu sữa của ngọn đèn đường lọt qua cửa sổ không treo rèm, rọi vào chiếc máy khâu và lan trên tường. Tôi ngó mặt bàn và thấy những con bài màu sáng, như vậy là mẹ đã ngồi bói bài trong các buổi tối dài lê thê và buồn bã. Bỗng một cảm giác kỳ lạ trỗi dậy xâm chiếm tâm hồn tôi: tôi hình dung mình ở vị trí của mẹ, hoàn toàn cảm thấy rõ tâm trạng của mẹ khi chờ cô con gái Adriana khi cô ta đang bận với người tình của cô. Chắc cảm giác này xuất hiện do tôi ngồi trên chiếc ghế của mẹ, bên bàn của mẹ, nhìn những con bài vứt ngổn ngang. Đôi khi những nơi chốn nhất định nào đó góp phần vào việc nhập vai như vậy, chẳng hạn, một người khi tới nhà tù liền có ngay cái hãi hùng, tuyệt vọng, cái cảm giác cô đơn mà tù nhân có thời bi đày đọa ở đấy đã trải qua. Nhưng căn phòng may hoàn toàn không phải là một trại giam, và nói chung mẹ chẳng phải chịu những nỗi thống khổ kinh khủng khiếp mà tôi gán cho mẹ một cách thiếu suy nghĩ. Mẹ vẫn sống như trước, không có gì thay đổi. Chắc hẳn cách đây mấy phút tôi có ác cảm với mẹ. Bỗng tôi hiểu rõ cuộc sống của mẹ và thế cũng đủ để nhập vai. Những người tốt bụng, khi muốn bào chữa cho các hành vi đáng chê trách, trong những trường hợp tương tự thường bảo: “Anh cứ thử ở cương vị của chúng tôi thì rõ”. Do đó, trong khoảnh khắc nào đó, tôi cảm thấy mình ở cương vị của mẹ, nét tới mức tôi hình dung ra mình chính là mẹ.

Tôi hóa thân thành mẹ, nhưng hoàn toàn nhận thức rõ điều này, điều mà tất nhiên không xảy ra với mẹ. Nếu không thế nào mẹ cũng phản đối. Tôi bỗng cảm thấy mình già nua, da dẻ nhăn nheo, mệt mỏi và hiểu thế nào là tuổi già. Nó không chỉ thay đổi dáng vẻ con người mà còn biến con người thành thân tàn, lực yếu. Mẹ thì sao? Đôi lúc thấy mẹ cởi áo tôi chẳng để ý tới bộ ngực nhẽo và thâm thâm, tới cái bụng vàng ệch và rung rung của mẹ. Bô ngực đã nuôi dưỡng tôi, cuộc sống của ta đã nảy sinh từ cái bụng ấy, - bây giờ tôi cảm thấy rõ mồn một tất cả những điều ấy, và mang nặng nỗi đau, nỗi buồn của mẹ khi mẹ thấy cơ thể mình đã thay đổi đến vậy. Sắc đẹp và tuổi trẻ đã làm cho cuộc sống xem ra cũng sống được, thậm chí còn dễ chịu. Nhưng khi sắc đẹp tàn phai, tuổi trẻ trôi qua... Tôi rùng mình hoảng sợ và bừng tỉnh thoát ra khỏi cơn ác mộng. Tôi vui mừng là tôi, Adriana, trẻ và đẹp, còn mẹ già và xấu đi, chẳng bao giờ con được như tôi. Đúng lúc đó, như một chiếc máy bị ruồng bỏ không ai nhòm ngó bắt đầu từ từ hoạt động, những suy nghĩ - chắc là đã từng dồn dập kéo đến ám mẹ khi một mình ngồi đợi tôi tại đây - nảy nở trong nhận thức của tôi. Tất nhiên, đoán biết được một người đàn bà như mẹ suy nghĩ những gì trong hoàn cảnh đó kể cũng chẳng khó khăn. Ở đại đa số người đời, đấy chỉ là những suy nghĩ lên án và khinh bỉ, vì thường ai chịu đặt mình vào địa vị người khác, mà chỉ cố tìm lý do để trách móc. Nhưng tôi yêu mẹ nên hình dung ra mình ở địa vị của mẹ, tôi biết rằng vào những giây phút ấy, mẹ chẳng hề lo lắng về tôi, sợ hãi cho tôi hay không thấy hổ thẹn, tóm lại, suy nghĩ của mẹ không chút liên quan tới việc xem lúc đó tôi đang làm gì. Tôi biết rằng suy nghĩ của mẹ xoay quanh những chuyện dớ dẩn vô nghĩa thường nảy ra trong đầu các bà già nghèo khổ và ngu tối. Họ suốt đời không thể nào tập trung suy nghĩ, dù chỉ hai ngày thôi, về một vấn đề. Những suy nghĩ sâu sắc và những tình cảm mãnh liệt, thậm chí khó chịu nhất và tiêu cực nhất cũng cần có thời gian và sự chăm sóc, tựa như những cây non cần có một thời gian dài để thích nghi với thủy thổ và đâm rễ. Thế những chỉ có những suy nghĩ nhỏ nhoi chín muồi trong trái tim mẹ: buồn phiền và những mối quan tâm hàng ngày giống như cỏ dại. Như vậy là trong lúc tôi bán mình trong phòng tôi, thì ngoài này, mẹ ngồi bói bài, tiếp tục suy nghĩ về những chuyện vụn vặt quen thuộc, nếu có thể gọi như vậy những gì mẹ sống nhiều năm nay kể từ thời ấu thơ đến tận lúc này: về giá thực phẩm, những chuyện đơm đặt của xóm giềng, về tiền nhà, bệnh tật – mong sao đừng ám hại hai mẹ con tôi - về công việc mẹ phải làm và những điều vặt vãnh khác tương tự. Và có lẽ, khi nghe tiếng chuông nhà thờ gần bên vọng tới, mẹ nghĩ: “Adriana đã được tự do”. Không biết mẹ còn nghĩ những gì gì nữa? Bây giờ, sau khi đã thâm nhập được vào những dòng suy nghĩ của mẹ, cả phần hồn lẫn phần xác tôi đều hòa nhập với mẹ, và chính vì vậy tôi hiểu rõ mẹ tuốt tuột không hề có sự thêu dệt, tôi lại thấy yêu mẹ và thậm chí yêu hơn cả trước đây.

Tiếng kêu cọt kẹt đã bứt tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Mẹ thắp đèn lên và hỏi:

- Sao con lại ngồi trong tối thế?

Lóa mắt trước ánh đèn, tôi đứng dậy và im lặng nhìn mẹ. Tôi nhận thấy mẹ mặc toàn đồ mới. Mẹ không đội mũ, vì chẳng bao giờ mẹ đội cả. Mẹ mặc áo dài bằng vải đen thêu, tay xách chiếc túi da đen có khóa mạ vàng, cổ khoác khăn quàng bằng lông. Mẹ nhấm ướt mái tóc bạc, chải đầu cẩn thận và vấn thành một búi nhỏ và chặt ở đỉnh đầu, xung quanh găm đầy kim băng. Mẹ thậm chí còn thoa ít phấn hồng lên cặp má, hôm nào còn gày đét, bây giờ thì đã phinh phính.

Tôi bất giác mỉm cười trước cái vẻ trịnh trọng và ăn diện của mẹ. Tôi tiến đến bên mẹ và nói giọng dịu dàng như mọi lần:

- Ta đi thôi, mẹ.

Tôi biết mẹ thích thong thả dạo chơi vào giờ cao điểm trên các đường phố chính, nơi có những cửa hàng sang trọng. Do đó, hai mẹ con tôi đã lên tàu điện và xuống ngay đầu phố Quốc Gia. Hồi tôi còn nhỏ, hai mẹ con tôi thường dạo chơi dọc theo phố này. Chúng tôi bắt đầu đi từ quảng trường Esedra, thong thả dạo từ hè phố bên phải, dán mắt nhìn hết tủ hàng này đến tủ hàng khác, cứ đi như vậy đến tận quảng trường Venezia. Đến đây, chúng tôi sang hè bên kia, mẹ cầm tay tôi dẫn đi, chúng tôi vẫn chăm chú ngó hàng hóa trong các cửa hàng và quay trở về quảng trường Esedra. Sau đó chẳng mua gì hết và cũng chẳng dám bước qua ngưỡng cửa của một trong vô số tiệm cà phê, mẹ dẫn tôi về nhà, mệt mỏi và buồn ngủ rũ người. Tôi nhớ rằng, tôi không thích những buổi đi dạo đó, vì tôi khác với mẹ là mẹ hài lòng trong công việc chiêm ngưỡng suông, còn tôi ao ước vào cửa hàng, mua sắm và mang về một thứ gì đó đẹp đẽ bày dưới làn ánh sáng chói trang của những tấm kính sáng loáng. Nhưng tôi rất sớm nhận rõ rằng chúng tôi nghèo vì vậy không nên bộc lộ những tình cảm của mình. Chỉ một lần, tôi không nhớ vì sao tôi lại giở chứng, đứng ngay gần giữa đường, mẹ kéo tay tôi, còn tôi cứ khăng khăng một mực không chịu đi và khóc ầm lên. Cuối cùng không đừng được, thay vì món quà mong ước, mẹ đã tặng tôi hai cái bạt tai điếng người đến nỗi tôi quên đứt ngay nỗi đau xót khôn nguôi.

Thế là tôi lại khoác tay mẹ đến quảng trường Esedra tựa hồ như tất cả những gì tôi mới kể trên đây mới xảy ra hôm qua thôi. Đây, những tấm phiếu trên vỉa hè, những đôi chân đi giày nho nhỏ, giày cỡ bự, giày cao cổ, giày cao gót và không có gót, dép xăng đan, tôi nhìn xuống cứ hoa cả mắt. Còn đây là khách qua đường người đi ngược, kẻ đi xuôi, người từng cặp, người từng nhóm, kẻ lủi thủi một mình, phụ nữ, đàn ông, người chậm rãi bước, kẻ vội vã, ai trông cũng giống nhau, chắc chính vì vậy họ muốn nổi trội hẳn lên – áo xống giống nhau, mũ giống nhau, mắt mũi mặt và môi cũng giống nhau. Còn đây là những cửa hàng: cửa hàng bán đồ lông thú, cửa hàng giày dép, văn phòng phẩm, đồ kim hoàn, đồng hồ, sách, hoa. Đây là cửa hàng vải, đồ chơi, dụng cụ gia đình, cửa hàng quần áo hợp thời trang, cửa hàng bít tất và găng tay, tiệm cà phê, rạp chiếu bóng, nhà băng. Đây là những cửa sổ rực ánh đèn trên các tòa nhà, và hẳn là những người trong nhà tung tăng đi lui đi tới khắp các căn phòng hoặc ngồi bên bàn cần cù lao động. Đây là những bảng quảng cáo sáng ánh đèn, trước sau vẫn không thay đổi. Góc phố nào cũng có những người bán báo, bán hạt dẻ rang, túm tụm đám người thất nghiệp mời khách qua đường mua bản đồ nước Mỹ hoặc dây cao su quấn ô. Còn đây là những người ăn xin, ngay ở đầu phố, một người mù đeo kính đen, tay cầm mũ đứng dựa vào tường. Xa xa một chút, một người đàn bà, trông chẳng khác gì một bà già ôm sát một đứa bé vào bộ ngực nhẽo của mình. Xa hơn nữa một người cụt tay ngồi nhấp nhổm chỗ đáng lẽ là tay thì lại là một mỏm cụt vàng ệch nhợt nhạt trông tựa đầu gối. Lại rơi vào cái đường phố này, giữa ngần ấy thứ quen thuộc, tôi bỗng thấy buồn vì cảnh vật nơi đây không có gì thay đổi. Tôi bất giác giật nảy mình tựa như bị lột trần giữa phố: một nỗi khiếp sợ lạnh người lan khắp cơ thể tôi. Từ trong một tiệm cà phê vọng ra tiếng đài thu thanh, một giọng nữ nồng nhiệt hát vang. Năm ấy đang có chiến tranh với Ethiopia, nên người đàn bà hát bài "Mặt nhọ".

Mẹ không nhận thấy tâm trạng của tôi, vả lại, tôi cố giấu không để mẹ nhận thấy. Như tôi đã nói nhìn bên ngoài tôi là một người xởi lởi, thùy mị, điềm đạm nên khó đoán được nội tâm của tôi. Song, dẫu sao tôi cũng thấy bối rối (người đàn bà hát một bài hát đến là lâm ly). Môi run run, tôi hỏi mẹ:

- Mẹ còn nhớ mẹ đã dẫn con đến phố này ngó các tủ kính bày hàng không, mẹ?

- Nhớ, - Mẹ đáp – nhưng dạo đó mọi cái đều rẻ hơn... chẳng hạn như cái túi này, con có thể mua nó với giá vỏn vẹn ba chục lia – Chúng tôi rời cửa hàng tạp hóa và tiến đến bên cửa hàng đồ trang sức quý. Mẹ dừng lại ngó xem các đồ trang sức quý rồi nói với giọng thán phục: - Con xem kìa, nhẫn ra nhẫn... có trời mới biết được nó giá trị bao nhiêu... còn cái vòng vàng kìa... mẹ không thích nhẫn và vòng lắm... mẹ mê chuỗi ngọc kia. Một dạo mẹ cũng có chuỗi hạt san hô... nhưng sau buộc phải bán mất.

- Hồi nào thế mẹ?

- Ồ, lâu lắm rồi.

Chẳng hiểu sao tôi chợt nghĩ, làm lụng thế mà mãi tới nay không mua nổi cho bản thân một chiếc nhẫn xoàng xĩnh. Tôi bảo:

- Mẹ à... con quyết định từ nay sẽ không dẫn ai về nhà nữa, chấm dứt.

Lần đầu tiên tôi đã nói rõ với mẹ về việc của mình. Mẹ nhìn tôi với vẻ mặt mà giây phút đó tôi không hiểu rõ và đáp:

- Thì mẹ đã nhiều lần bảo con... thích gì làm vậy... con hạnh phúc là mẹ cũng cảm thấy hạnh phúc rồi.

Song trông mẹ chẳng giống một con người hạnh phúc. Tôi nói tiếp:

- Con sẽ lại bắt đầu cuộc sống trước đây... Mẹ sẽ lại phải cắt và may áo sơ mi.

- Mẹ đã làm thế bao năm nay - Mẹ đáp.

- Chúng ta sẽ không có những đồng tiền như bây giờ - Tôi nói, giọng gay gắt - Thời gian gần đây hai mẹ con mình hơi xả láng một chút... Để con nghĩ xem con sẽ làm gì.

- Con sẽ làm gì? - Mẹ hy vọng hỏi.

- Con không biết nữa – Tôi đáp – có thể con sẽ làm người mẫu, cũng có thể con sẽ giúp mẹ cắt may.

- Con giúp gì mới được chứ? - Mẹ rầu rĩ nói.

- Cũng có thể - Tôi nói tiếp – con sẽ xin làm một chân người hầu... biết thế nào được?

Mặt mẹ trở nên đau khổ và buồn bã thậm chí hốc hác, nỗi vô tư đã tuột khỏi mặt mẹ tựa như chiếc lá khô bứt khỏi cây trước làn gió thu lạnh đầu tiên. Song mẹ đã nói, giọng tin tưởng:

- Tuy con đấy... mẹ đã bảo con rằng mong sao con được hạnh phúc.

Tôi biết rằng trong lòng mẹ đang bị giằng xé trước hai tình cảm mâu thuẫn nhau: tình yêu đối với tôi và sự ham muốn cuộc sống thoải mái.Tôi xót thương mẹ tuy tôi cho rằng mẹ nên lựa chọn một thôi thì hơn: hoặc tình yêu, hoặc sự tính toán. Nhưng đấy là chuyện hiếm có trên đời, chúng ta quen sống với cung cách lấy những thói hư tật xấu của bản thân hủy diệt những đức tính tốt đẹp của mình.

- Con thích cuộc sống như trước đây của con, không thích cuộc sống hiện nay nữa... con biết là có làm như vậy, con cũng chẳng được cái gì hay ho cả. – Tôi bảo.

Sau những lời này, hai mẹ con tôi im lặng không ai nói thêm câu nào. Mặt mẹ tái đi ngả sang màu xám, thậm chí cái vẻ gày gò trước đây lại thấy hiện lên qua lớp má hồng. Mẹ vẫn chăm chú ngó nhìn các tủ kính bày hàng, vẫn dừng lại lâu bên chúng, nhưng niềm vui và sự tò mò trước đây đã lụi tắt. Mẹ ngắm nhìn và dừng lại như cái máy,còn đầu óc mãi suy nghĩ gì đấy. Có lẽ mẹ ngó các tủ kính, nhưng không nhìn thấy gì, hoặc nói đúng hơn, không thấy hàng hóa bày trong tủ, mà thấy trước mặt mình một chiếc máy khâu bàn đạp đạp liên tục, kim khâu trồi lên thụt xuống như điên cuồng, những chiếc áo sơ mi khâu được một nửa vứt trên bàn, mảnh vải đen bọc hàng đã may xong và được mang đi khắp thành phố trả cho khách. Còn tôi, tất cả những điều này không ảnh hưởng gì đến việc tôi ngó nhìn tủ kính các cửa hàng. Tôi ngó nhìn rất rõ mọi thứ và suy nghĩ hoàn toàn tỉnh táo... Tôi phân biệt được rõ những đồ vật có ghi giá bày sau lớp kính, và thầm nhắc đi nhắc lại rằng nếu tôi không thích hành nghề của mình - thật quả là như vậy – thì xét cho cùng tôi chẳng còn biết làm gì khác nữa. Lúc này, tôi có khả năng mua đại bộ phận các mặt hàng trong tủ kính này, nhưng nếu một khi làm người mẫu hoặc làm những công việc khác tương tự thì đành phải vĩnh viễn không dám mơ tưởng đến điều ấy, lúc đó hai mẹ con tôi phải sống một cuộc sống chật vật, nghèo túng, thiếu thốn, chịu đựng những hy sinh không cần thiết và phải tiết kiệm một cách vô lý như trước đây. Bây giờ tôi còn hy vọng ai đó sẽ tặng tôi một thứ đồ trang sức quý. Còn nếu như tôi quay trở lại cuộc sống cũ, đồ trang sức quý đối với tôi xem ra khó đạt được và khó với tới như sao trên trời. Tôi cảm thấy ghê tởm sự tồn tại trước đây của tôi, và tôi thấy nó khờ dại, nặng nề và vô hy vọng, đồng thời tôi cảm thấy toàn bộ tính chất lố bịch của sự việc đã khiến tôi định thay đổi cuộc đời. Trăm sự cũng chỉ do một tay sinh viên tôi đã phải lòng, nhưng lại không chịu biết tới tôi, chỉ do tâm niệm là anh ta khinh bỉ tôi. Chính vì vậy nên tôi muốn trở thành một con người khác. “Kể cũng đáng tự hào thật, tôi nghĩ, song chẳng nên vì niềm tự hào ngu dại ấy mà đặt mình, đặc biệt là mẹ, vào cái cảnh thảm hại trước đây”. Tôi bỗng hình dung thấy Giacomo, thấy cuộc đời của anh ta, một cuộc đời đã xích lại gần và quyện với cuộc đời tôi trong một thời gian ngắn rồi tách ra đi theo

con đường của mình, còn tôi tiếp tục đi trên con đường đã dẫn vào trước đây. “Nếu mình gặp một người dù nghèo khổ yêu mình và lấy mình, đó lại là chuyện khác – tôi nghĩ – liệu có đáng làm hỏng cuộc đời mình vì cái ý muốn nhất thời ấy không?”. Trước ý nghĩ này, lòng tôi thấy nhẹ nhõm và thanh thản. Về sau, bao giờ tôi cũng thấy nhẹ nhõm và thanh thản không chỉ khi vượt qua những khó khăn xuất hiện trước số phận tôi, mà cả những lúc xông vào những khó khăn ấy. Tôi có sao cứ giữ nguyên như vậy, chẳng nên đổi chác làm gì. Tôi có thể - kể cả kỳ quặc những thôi kệ - hoặc là một người vợ tốt, hoặc là một phụ nữ bán mình, nhưng nhất định không phải là một kẻ nghèo khó kiệt sức và chịu túng thiếu chỉ vì một mục đích duy nhất – không để mất niềm kiêu hãnh về bản thân. Cuối cùng, cam chịu với số phận của chính mình, tôi mỉm cười.

Chúng tôi đang ở gần một cửa hàng bán đồ lụa và len của phụ nữ, mẹ bảo:

- Con xem kìa, chiếc khăn trùm đầu đẹp quá, kể mẹ có một cái cũng thích.

Bình tĩnh và vui vẻ trở lại, tôi ngước mắt ngó nhìn chiếc khăn mẹ thích. Nó thật nhã, hình trắng đen vẽ chim và cành cây. Cửa hàng mở rộng cửa, ngoài phố đã thấy có một cái quầy trên để một chiếc hộp ngăn ra làm nhiều ngăn trong đó khăn vứt ngổn ngang bừa bộn. Tôi hỏi mẹ:

- Mẹ thích chiếc khăn này à?

- Ừ, nhưng sao?

- Mẹ sẽ có nó bây giờ... nhưng trước hết mẹ đưa chiếc túi của mẹ cho con, mẹ xách túi của con đây.

Mẹ không hiểu đầu đuôi ra sao và ngạc nhiên nhìn tôi. Chẳng nói chẳng rằng tôi xách chiếc túi bằng da đen của mẹ, còn giúi vào tay mẹ chiếc túi của mình vì nó hơi bé. Mở khóa túi ra và dùng ngón tay giữ cho nó không sập vào, tôi đủng đỉnh bước tới cửa hàng ra vẻ như định mua một thứ gì đó. Mẹ chẳng hiểu sao, nhưng không dám hỏi, cũng bước theo tôi vào. Tôi tiến đến bên chiếc hộp có nhiều ngăn và bảo cô bán hàng:

- Chúng tôi muốn chọn một chiếc khăn.

Cô bán hàng bày ra trước mặt tôi và nói:

- Đây là khăn lụa... đây là khăn Cashmir... đây là khăn len... còn đây là khăn bằng bông.

Tôi đứng sát quầy, tay cầm túi hơi thấp hơn vùng thắt lưng, còn tay chọn khăn, đảo tung lên, giơ ra chỗ sáng ngó kĩ, so sánh về hình vẽ và màu sắc.
Loại khăn có họa tiết trắng đen như vậy ít ra phải có cả tá. Tôi cố ý kéo một chiếc khăn ra ngoài mép hộp và để một đầu nó rủ lơ lửng xuống quầy. Sau đó, tôi bảo cô bán hàng:

- Thật tình, tôi muốn mua một chiếc khăn rực rỡ hơn.

- Chỗ chúng tôi có loại thượng hảo hạng, - Cô bán hàng đáp – nhưng đắt đấy.

- Chị làm ơn lấy cho tôi xem.

Cô bán hàng quay người lại và lấy ra ở trong tủ một chiếc hộp. Tôi vội đứng né người khỏi quầy một chút và mở túi xách ra. Tôi cầm một đầu khăn kéo xuống và nhanh như chớp áp người vào quầy.

Trong lúc đó, cô bán hàng lôi ra khỏi tủ một chiếc hộp bằng bìa các tông, đặt lên trên mặt quầy và đưa cho tôi xem những chiếc khăn lớn hơn và đẹp hơn. Tôi bình tĩnh ngó chúng một hồi lâu đưa ra vài nhận xét về màu sắc và hình vẽ, rồi đưa cho mẹ xem, mẹ nhìn rõ mọi việc và sợ tái mặt, chỉ lẳng lặng gật đầu.

- Giá bao nhiêu hả chị - Cuối cùng tôi lên tiếng hỏi.

Cô bán hàng nêu lên một cái giá. Tôi đáp, giọng lấy làm tiếc:

- Chị nói đúng, quả thật là quá đắt, ít ra cũng là với tôi, dẫu sao, rất cảm ơn chị.

Chúng tôi ra khỏi cửa hàng và tôi vội đi tới một nhà thờ gần nhất, tôi sợ cô bán hàng có thể nhận ra chiếc khăn bị mất và đuổi theo chúng tôi. Mẹ khoác tay tôi và nhớn nhác nhìn quanh hệt như một kẻ đang say không hoàn toàn tin chắc rằng quanh mình toàn người tỉnh, vì thấy mọi người chao đảo và xô nhau. Tôi cố nén để khỏi bật cười, trông mẹ thật tức cười. Bản thân tôi, tôi chẳng biết mình ăn cắp chiếc khăn làm gì, xét cho cùng, sự việc này chẳng có nghĩa lý gì cả, vì tôi đã ăn cắp một lần rồi - ở nhà chủ Gino tôi đã lấy cắp chiếc hộp đựng phấn – trong chuyện này, bước đầu tiên rất quan trọng. Bây giờ tôi cũng cảm thấy một cảm giác vui thích như lần trước. Xem ra tôi hiểu biết khá rõ kẻ cắp. Vài phút sau, chúng tôi đến bên nhà thờ, tôi hỏi mẹ:

- Ta vào nhà thờ một lát chứ, mẹ?

Mẹ đáp, vẻ phục tùng:

- Tùy con.

Hai mẹ con bước vào ngôi nhà thờ nhỏ màu trắng có hình dáng tròn tròn và hàng cột chạy dọc các bức tường làm cho nó trông có vẻ như một phòng khiêu vũ. Tai đây có kê hai hàng ghế. Một làn ánh sáng tuôn qua cửa sổ trên mái vòm, rọi vào mặt ghế nhẵn bóng. Tôi ngước mắt lên nhìn và thấy toàn bộ mái vòm đều vẽ tranh, vẽ những thiên thần đang dang cánh bay lượn. Tôi liền cảm thấy yên tâm, những vị thần tuyệt vời và đầy quyền lực kia sẽ che chở cho tôi và cô bán hàng phải đến tối mới nhận ra chiếc khăn bị mất. Cảnh im ắng long trọng, mùi trầm, ánh

sáng mờ mờ tối trong nhà thờ làm cho đầu óc tôi đỡ căng thẳng sau cảnh ngược xuôi ngoài phố và ánh nắng quá gắt. Khi vội vã bước vào nhà thờ, tôi gần như phải đẩy mẹ vào, còn bản thân tôi thấy yên tâm ngay, và nỗi sợ của tôi đã tan biến. Mẹ tìm kiếm cái gì đấy trong túi xách của tôi mà lúc nãy mẹ vẫn xách nơi tay. Tôi đưa cái túi cho mẹ và khẽ bảo:

- Mẹ đội khăn vào đi.

Mẹ mở cái túi ra và choàng lên đầu chiếc khăn vừa ăn cắp được. Chúng tôi nhúng mấy ngón tay vào nước thánh và ngồi xuống hàng ghế đầu ngay trước điện chính.

Tôi quỳ sụp xuống, còn mẹ vẫn ngồi trên ghế, tay đặt trước bụng, mặt khuất sau tấm khăn lớn. Tôi biết mẹ đang lo và tôi bất giác so sánh thái độ bình tĩnh của tôi với nỗi bối rối đang day dứt lòng mẹ. Tôi đang ở trong một trạng thái tinh thần thanh thản, êm dịu và tuy nhận thấy mình có hành vi bị tôn giáo lên án, song không thấy lương tâm bị cắn dứt và bây giờ tôi cảm thấy được gần Chúa hơn lúc chẳng làm gì đáng chê trách và làm việc suốt đêm mà không có đủ tiền tiêu. Tôi nhớ là tôi đã giật mình sau khi nhìn thấy cái đường phố đầy người ấy và được an ủi trước ý nghĩ cho rằng Chúa thấu suốt lòng tôi, không hề thấy tôi có ý nghĩ xấu xa – đây là điều an ủi tôi sống trên đời này, và đây cũng là điều xóa bỏ tội lỗi cho mọi người nói chung. Tôi biết rằng Chúa ở trên trời cao đâu phải để lên án và trừng phạt tôi, mà để cứu tôi khỏi sa vào chốn lầm lạc, vì sự tồn tại của tôi hoàn toàn phụ thuộc vào ý Người. Như một cái máy, tôi đọc đi đọc lại những lời cầu nguyện, mắt nhìn lên điện thờ nơi tượng thánh nhờ nhờ nổi lên dưới ánh nến. Tôi thấy đấy là tượng Đức Mẹ, và tôi hiểu rằng Đức Mẹ sẽ chẳng để tâm tới những chuyện không đâu, như xem xét hành vi của tôi trong chuyện này nọ ra sao, quan trọng hơn là vấn đề khác, như liệu tôi có thể hy vọng được Đức Mẹ phù hộ cho trong cuộc sống không. Tôi chợt thấy bức tượng thánh nằm lọt giữa ánh sáng các ngọn nến đang thắp sáng sẽ ban phúc cho tôi. Tôi nhận biết được điều đó qua làn hơi ấm khác thường bỗng lan tỏa khắp người tôi. Như vậy, tôi được hạnh phúc, tuy chẳng hiểu gì trong cuộc sống, chẳng rõ con người sống để làm gì.

Mẹ ngồi xa chỗ tôi, buồn bã và đăm chiêu, chiếc khăn mới tụt xuống trán. Mẹ ngoái lại nhìn tôi, không thể không mỉm cười âu yếm.

- Mẹ cầu nguyện đi... mẹ sẽ thấy thanh thản hơn – Tôi khẽ nói.

Mẹ giật mình, sau vài giây lưỡng lự, miễn cưỡng quỳ xuống, chắp hai tay lên ngực. Tôi biết mẹ không còn tin vào Chúa nữa, trong con mắt mẹ, tôn giáo chỉ là một thứ lừa dối và nhằm mục đích duy nhất là buộc mẹ phải dịu dàng lãng quên mọi nỗi gian truân và vất vả của cuộc sống. Đồng thời mẹ máy móc lắp bắp môi. Thấy vẻ mặt không thành kính, rầu rĩ của mẹ, tôi lại mỉm cười. Tôi những muốn an ủi mẹ, bảo rằng tôi đã suy nghĩ lại, rằng mẹ đừng lo, sẽ không có cái công việc trước đây nữa. Trong cách cư xử của mẹ có một cái gì đó trẻ con thế nào ấy. Mẹ giống như một cô bé bị thất hứa không được ăn kẹo, chính là nét đặc trưng xác định thái độ của mẹ đối với tôi. Nếu không có điều này thì có thể nghĩ rằng mẹ định lợi dụng nghề của tôi vào mục đích vụ lợi của mình, nhưng tôi biết không phải vậy.

Cầu nguyện xong, mẹ làm dấu thánh, nhưng vẻ miễn cưỡng và uể oải, tựa hồ như muốn chứng tỏ rằng mẹ làm vậy chẳng qua chỉ vì tôi. Tôi đứng dậy và ra hiệu tỏ ý rủ mẹ ra. Ra tới ngưỡng cửa nhà thờ, mẹ tháo khăn trùm đầu xuống, gấp cẩn thận bỏ vào túi xách. Hai mẹ con quay lại phố Quốc gia, tôi đi tới quán giải khát:

- Ta uống chút rượu vermut, mẹ ạ - Tôi đề nghị.

Mẹ phản đối:

- Thôi thôi, chẳng cần đâu... hoàn toàn không cần thiết chút nào.

Nhưng giọng mẹ có vẻ vừa hài lòng, lại vừa rụt rè. Mẹ lúc nào cũng vậy, đó chẳng qua là do thói quen trước đây sợ phải tiêu nhiều tiền không cần thiết.

- Cần chứ mẹ! Một cốc vermut – Tôi nói.

Mẹ lẳng lặng theo tôi bước vào quán giải khát.

Đây là một quán cà phê có bán cả thức ăn, tường ốp bằng gỗ vàng tâm nhẵn bóng, trong các tủ kính rộng thấy có bày các hộp đẹp trông thật thích mắt. Hai mẹ con tôi ngồi khuất một góc, một gọi hai cốc vermut. Mẹ hơi sợ khi nhìn thấy người phục vụ, và ngồi im, bối rối đưa mắt nhìn xuống sàn. Khi người phục vụ bê rượu vermut ra, mẹ nhấc cốc lên môi, đặt cốc xuống bàn, rồi đưa mắt nhìn tôi, giọng nghiêm chỉnh:

- Ngon thật!

- Rượu vermut mà – Tôi giải thích.

Người phục vụ lại bưng ra một đĩa bánh ngọt, tôi đẩy đĩa bánh về phía mẹ và mời:

- Mẹ ăn bánh đi.

- Không, không, lạy Chúa...

- Mẹ ăn đi mà.

- Tí nữa về nhà ăn không ngon miệng.

- Một chiếc thì chẳng sao đâu – Tôi nhìn đĩa bánh, chọn một chiếc có lớp kem và mời mẹ: - Mẹ ăn cái này này, không sao đâu...

Mẹ đỡ chiếc bánh và nhỏ nhẹ cắn từng miếng nhỏ, chốc chốc lại nhìn chiếc bánh, vẻ tiếc.

- Bánh ngon thật đấy! – Cuối cùng mẹ nói.

- Mẹ ăn chiếc nữa đi – Tôi mời.

Lần này không phải mời mọc nhiều, mẹ cầm chiếc bánh thứ hai. Uống xong cốc vermut hai mẹ con im lặng ngắm nhìn cảnh nhộn nhịp trong quán. Tôi nhận thấy mẹ thích thú ngồi tại cái góc này. Sau khi uống cốc rượu vermut và ăn hai chiếc bánh ngọt, mẹ tò mò nhìn đám khách mà không nói nên được lời nào. Chắc lần đầu tiên tới một quán cà phê thế này, và trước những ấn tượng mới mẻ, mẹ không biết nói sao nữa.

Một bà trẻ tuổi dắt một cháu gái mặc áo bành tô ngắn, có cổ lông màu trắng, đi tất và găng tay trắng bước vào quán. Người mẹ chọn trên tủ kính một chiếc bánh ngọt rồi đưa cho cô con gái. Tôi bảo mẹ:

- Hồi con còn nhỏ mẹ chẳng bao giờ dẫn con vào hiệu bánh kẹo cả.

- Dẫn sao nổi, hả con - Mẹ đáp.

- Thế mà bây giờ con lại đưa mẹ tới đây – Tôi bình tĩnh đáp.

Mẹ im lặng, rồi buồn bã nói:

- Như vậy là con trách mẹ đã vào đây... Thì mẹ có muốn vào đâu.

Tôi túm tay mẹ và nói:

- Con chẳng oán trách gì mẹ đâu... Con rất vui là đã đưa mẹ tới đây... bà ngoại chẳng bao giờ đưa mẹ tới hiệu bánh kẹo, phải không mẹ?

Mẹ lắc đầu nói:

- Từ năm mười tám tuổi, mẹ chẳng ra khỏi phạm vi chúng ta đang ở.

- Bây giờ mẹ thấy đấy – tôi nói tiếp – trong mỗi gia đình thể nào cũng có một người, sớm hay muộn sẽ lựa chọn công việc khác mọi người... cả mẹ và bà ngoại, chắc cả cụ ngoại cũng không làm cái công việc... như con sẽ làm... trước thế nào, sau cứ mãi mãi như vậy.

Mẹ chẳng nói gì cả, và hai mẹ con ngồi im lặng nhìn mọi người xung quanh thêm mười lăm phút nữa. Sau đó tôi mở ví lấy thuốc lá ra hút. Thường những phụ nữ như tôi khi hút thuốc ở chỗ công cộng sẽ gây sự chú ý của đàn ông. Song vào giây phút đó, tôi không có ý định bắt khách, thậm chí tôi còn quyết định nghỉ ngơi ngày hôm ấy cho ra trò. Chẳng qua tôi muốn hút thuốc, có vậy thôi. Ngậm điếu thuốc trên môi, tôi rít một hơi và nhả khói ra đằng mồm và đằng

mũi, sau đó kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay ngồi nhìn mọi người.

Nhưng thật bất ngờ, trái với ý định của tôi, cái động tác đó có một vẻ gì khêu gợi, nên tôi nhận thấy một đàn ông đứng cạnh quầy tay cầm tách cà phê bỗng sững người như hóa đá, tách cà phê như lơ lửng trong không gian, người đó chằm chằm nhìn tôi. Đấy là một người đàn ông không cao lớn, tuổi trạc bốn mươi, trán thấp, tóc quăn, mắt hơi lồi và hàm bạnh. Gáy anh ta u lên, trông tưởng như không có cổ. Trông anh ta tựa như một con bò mộng chúi đầu, đứng đờ ra bất động khi thấy tấm vải đỏ trước khi lao vào húc. Anh ta đứng im không nhúc nhích, tay cầm tách cà phê, mắt nhìn tôi. Anh ta ăn mặc bảnh bao, nhưng không đến nỗi quá phong lưu. Chiếc áo bành tô ngắn bó lấy đôi vai lực lưỡng của anh ta. Tôi buông sụp mí mắt, thầm nghĩ xem có nên quan hệ với loại người như vậy không. Tôi đoán ngay anh ta thuộc loại đàn ông chỉ cần một cái liếc mắt dịu dàng là đỏ cả mặt lẫn tai, nhưng tôi vẫn chưa biết rõ liệu mình có ưng anh ta không. Ý muốn quyến rũ anh ta thôi thúc tôi mãnh liệt như sức sống âm ỉ đang thúc những mầm non mơn mởn nhủ lên khỏi lớp đất cứng. Ý muốn này mãnh liệt tới mức tôi liền bỏ ngay cái mặt nạ đoan chính. Tất cả những sự việc trên diễn ra vỏn vẹn sau một tiếng đồng hồ khi tôi quyết định bỏ nghề của mình. Rõ ràng là còn biết làm sao được nữa, sự việc đó mạnh hơn tôi, tôi nghĩ, và tôi đã nghĩ tới nó một cách vui vẻ, vì sau giây phút bước ra khỏi nhà thờ, tôi đành cam chịu số phận, sự cam chịu này phải trả giá bằng một cái giá đắt hơn bất kỳ một sự từ chối có lợi nào. Như vậy là, sau một phút suy nghĩ, tôi đưa mắt nhìn người đàn ông. Anh ta vẫn đứng chỗ cũ, bàn tay to tướng đầy lông nắm chiếc tách, cặp mắt như mắt bò dán chặt nhìn tôi. Lúc đó, như người ta vẫn thường nói, tôi đưa anh ta vào đường ngắm, giở giói mọi trò láu lỉnh ma quái của mình, tôi mỉm cười và nhìn anh ta say đắm một hồi lâu. Anh ta không quay đi chỗ khác mà nhìn lại tôi, nhưng, như tôi dự đoán, mặt đỏ gay. Anh ta uống vội tách cà phê, đặt tách xuống quầy, rồi với vẻ quan trọng và oai vệ tiến tới chỗ thu tiền để trả tiền. Ra đến ngưỡng cửa, anh ta ngoái lại nhìn và gật đầu nhìn tôi với vẻ như ra lệnh. Tôi đưa mắt đáp đồng ý. Khi anh ta bước ra ngoài, tôi bảo mẹ:

- Con phải đi ra đây một tí, mẹ ạ... Mẹ ngồi lại đây một lát nhé, con không thể về cùng với mẹ được.

Do mải nhìn mọi người, mẹ hơi giật mình vì bất ngờ.

- Con đi đâu... để làm gì cơ?

- Con có người đợi ở ngoài phố - Tôi đứng dậy và nói - tiền đây, mẹ, mẹ trả xong, mẹ về nhà nhé... con sẽ về nhà trước mẹ, nhưng không phải một mình.

Mẹ bối rối nhìn tôi, tôi có cảm giác mẹ bị lương tâm cắn rứt, song mẹ vẫn ngồi im không nói gì. Tôi gật đầu chào mẹ, rồi bước ra ngoài. Người đàn ông đợi tôi. Tôi ra đến ngoài phố, anh ta liền nắm chặt cánh tay tôi:

- Ta đi đâu đây?

- Về nhà em.

Như vậy là sau mấy tiếng đồng hồ bị dày vò về tinh thần, tôi đã cự tuyệt đấu tranh chống lại điều tôi đã coi là số phận của mình và lại cố bám chắc lấy nó như người ta túm chặt kẻ thù mà không thể quật ngã được, và tôi liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Chắc có người sẽ bảo chấp nhận sự khinh bỉ, nhưng có lợi thì tốt hơn là khước từ nó. Song tôi đã nhiều lần tự hỏi không hiểu sao nỗi buồn và ác cảm cứ bám rễ trong tâm hồn những con người không muốn sống một cách đứng đắn, nhưng lại tin theo những lý tưởng cao siêu, và không hiểu sao, ngược lại, những người coi cuộc đời mình chẳng ra sao, buồn thảm và vô mục đích thì lại thường là những con người vui vẻ và vô tư. Tuy nhiên, mỗi người tuân thủ không phải các quy tắc mà là bản tính của mình – cái định trước số phận thực sự của người đó. Thế mà bản tính tôi lại đòi hỏi tôi phải duy trì bằng mọi giá tính vui tươi yêu đời, sự dịu dàng thùy mị và thái độ bình tĩnh. Và tôi đã phục tùng.

Chương ba

Tôi cho rằng mình đã vĩnh viễn mất Giacomo và thề rằng không bao giờ tôi nghĩ tới anh ta nữa. Tôi nhận thấy tôi yêu anh, và nhận thấy nếu anh quay lại, tôi sẽ là người hạnh phúc và sẽ yêu anh mãnh liệt hơn. Nhưng tôi biết rõ tôi sẽ không bao giờ cho phép anh được quyền làm bẽ mình. Nếu anh quay lại, tôi sẽ lấy cuộc đời tôi rào chắn vây anh, như bức tường thành kiên cố và vững chắc bảo vệ tôi cho tới khi chưa vượt qua phạm vi của nó. Tôi sẽ bảo anh: "Em sẽ mãi mãi là cô gái làm tiền, nếu anh thấy thích em, em có sao xin anh cứ đón nhận em như vầy". Chỗ mạnh của tôi không phải ở chỗ tôi mạo hiểm nhận mình là người khác, mà là ở chỗ tôi thành thật thú nhận bản thân mình đúng như trong thực tế. Chỗ mạnh của tôi là sự nghèo túng của hai mẹ con tôi, cái nghề của tôi, mẹ, ngôi nhà của chúng tôi, áo xống giản dị của tôi, nguồn gốc xuất thân bình dị của tôi, những nỗi bất hạnh và trước hết là cái tình cảm buộc tôi phải cam chịu tất cả những điều đó và cái tình cảm ẩn sâu trong tâm hồn tôi, như một kho báu vùi chặt trong lòng đất. Nhưng tôi tin chắc rằng mình chẳng bao giờ gặp lại Giacomo, vì vậy đã yêu anh theo một cách khác: bình tĩnh, buồn buồn và dịu dàng kiểu người ta yêu người đã khuất và người đó sẽ không bao giờ trở về nữa.

Thời gian này tôi đoạn tuyệt hẳn với Gino. Như tôi đã nói, tôi không phải là người tán thành những cuộc chia tay đột ngột và tôi thích sao cho tất cả đều sống một cuộc sống tự nhiên và chết một cách tự nhiên. Mối quan hệ giữa tôi và Gino là thí dụ tiêu biểu về nguyên tắc này. Mối quan hệ giữa chúng tôi đã chấm dứt, vì nó đã chết - cả tôi và Gino đều không có lỗi trong chuyện đó - tự nó đã chấm dứt mà không để lại nỗi tiếc thương và sự dằn vặt trong lòng tôi.

Cho tới lúc này, tôi vẫn ít gặp Gino, độ hai ba lần một tháng, tuy chẳng còn kính trọng, nhưng tôi vẫn thích anh ta. Một bận, qua điện thoại, anh ta hẹn gặp tôi ở cửa hàng sữa, tôi đồng ý.

Cửa hàng sữa nằm ở khu chúng tôi. Gino đợi tôi trong căn phòng không có cửa sổ, tường lát gạch tráng men. Khi mới vào cửa hàng, tôi nhận thấy anh ta không chỉ đi một mình. Ngoài anh ta ra tôi còn thấy một người ngồi quay lưng về phía tôi. Người này mặc chiếc áo khoác ngoài màu xanh lá cây, tóc màu bạch kim, húi cua. Tôi tiến lại gần, Gino đứng dậy nhưng người đi cùng anh ta vẫn ngồi im. Gino nói:

- Giới thiệu với em, đây là Sonzogno, bạn anh.

Lúc đó Sonzogno mới đứng dậy, tôi đưa mắt nhìn, rồi chìa tay cho anh ta. Anh ta bóp mạnh tay tôi như càng cua cắp, làm tôi bất giác thốt kêu lên vì đau. Anh ta vội rọt tay lại, tôi ngồi xuống và mỉm cười:

- Anh bóp tay tôi đau quá... bao giờ anh cũng làm vậy à?

Anh ta chẳng nói gì, thậm chí cũng không đáp lại nụ cười của tôi. Mặt anh ta trắng bệch như tờ giấy, trán rộng và dô, mắt nhỏ màu xanh nhạt, mũi hếch, môi mỏng. Tóc màu bạch kim cứng đơ và nhợt nhạt, cắt ngắn, hai bên thái dương hõm vào. Các đường nét trên mặt anh ta đều có vẻ to thô, cằm bạnh và nặng nề. Hình như lúc nào anh ta cũng nghiến răng, tựa hồ như nhai cái gì đó, trên má anh ta nổi lên những cục nhỏ cứ đay đi đay lại. Theo tôi nhận xét, Gino nhìn anh ta có vẻ cung kính, thậm chí khâm phục, Gino cười hô hố:

- Chưa thấm vào đâu... nếu em biết anh ấy khỏe như thế nào... anh ấy có quả đấm bị cấm đấy.

Tôi có cảm giác Sonzogno đưa mắt nhìn Gino vẻ ác cảm, rồi anh ta nói, giọng khàn khàn:

- Không phải thế đâu... tôi không có quả đấm bị cấm, nhưng tôi có thể có đấy...

- Nhưng "quả đấm bị cấm" là gì? – Tôi hỏi.

Sonzogno đáp, giọng nhát gừng:

- Khi một người bị đấm một quả có thể chết người... lúc đó người ta cấm anh ta không được sử dụng quả đấm... chuyện đó giống như chuyện súng ống ấy mà...

- Em xem này, anh ấy khỏe thật đấy – Gino nói, rõ ràng là định phỉnh nịnh Sonzogno - Để cô ấy nắn thử bàn tay cậu xem.

Tôi lưỡng lự, nhưng Gino cứ nài nỉ, còn bạn anh ta hình như xem tôi xử sự như thế nào. Tôi rụt rè giơ tay ra định nắm bàn tay Sonzogno. Anh ta gập tay lại và lên gân, trông anh ta có vẻ trang nghiêm và thậm chí buồn bã. Thật bất ngờ, nhìn vẻ ngoài anh ta gầy gò ốm yếu, nhưng tôi bỗng cảm thấy mình đang sờ phải một búi dây cáp bằng thép. Tôi bèn rụt tay lại và thốt kêu lên, giọng không ra ngạc nhiên, cũng chẳng ra vẻ gớm ghiếc. Sonzogno hả hê nhìn tôi, miệng khẽ nhếch cười. Gino giải thích:

- Anh ấy là chỗ bạn bè cũ của anh... đúng không, Primo, mình và cậu quen biết nhau từ đời nảo đời nào rồi? Bọn mình cứ như một anh em ấy – Gino vỗ vai Sonzogno và nói tiếp: - Ông bạn già Primo.

Nhưng Sonzogno liền so vai, như muốn hất tay Gino ra, rồi đáp:

- Chẳng bạn bè, chẳng anh em gì với anh hết... chẳng qua chúng ta làm việc cùng với nhau ở một nhà xe, có vậy thôi.

Gino chẳng hề bối rối:

- Đúng, mình biết cậu chẳng muốn kết bạn với ai... bao giờ cũng thui thủi một mình... cậu chẳng cần cả đàn ông lẫn phụ nữ.

Sonzogno đưa cặp mắt nghiêm nghị và sắc như dao nhìn Gino chằm chằm. Gino bất giác ngoảnh đi chỗ khác.

- Ai bảo với anh cái chuyện vớ vẩn ấy? – Sonzogno hỏi – Thích ai, tôi kết bạn với người ấy, kể cả đàn ông lẫn đàn bà.

- Ấy là mình nói vậy thôi – Xem ra Gino đã mất tất cả lòng tự tin của mình - Chẳng qua mình chưa hề gặp cậu đi với ai cả.

- Nói chung, anh chẳng hiểu gì về tôi hết.

- Đúng, thế mà ngày nào chúng mình cũng thấy mặt nhau từ sáng đến tối.

- Ngày nào cũng thấy mặt nhau... thì sao?

- Lúc nào mình cũng thấy cậu đi một mình, nên mình nghĩ cậu chẳng kết bạn với ai – Gino bối rối cãi – khi một người đàn ông có phụ nữ hay bạn thi ai chẳng rõ.

- Thôi, giở cái trò ngốc nghếch thế là đủ rồi đấy – Sonzogno cắt ngang.

- Bây giờ cậu bảo mình là đồ ngốc – Gino đỏ mặt, làm ra vẻ tức giận, giọng buồn bực, nhưng rõ ràng là anh ta nhát gan.

Sonzogno nhắc lại:

- Phải, đừng có giở cái trò ngốc nghếch ấy ra nữa, không tao đấm vỡ mồm ra đấy.

Tôi nhận thấy ngay rằng đây không phải là một lời đe dọa đơn thuần, anh ta lăm le thực hiện nó. Tôi giơ tay khẽ đụng vào vai Sonzogno và bảo:

- Nếu các anh định đánh nhau, tôi tha thiết mong các anh nên tránh mặt tôi... tôi không thể chịu đựng nổi một vụ ẩu đả.

- Mình giới thiệu với cậu một signorina quen biết của mình – Gino nói, giọng buồn bã - thế mà cậu lại dở những trò dớ dẩn chẳng đâu vào đâu làm cô ta sợ, hẳn cô ta nghĩ bọn mình như kẻ thù ấy.

Sonzogno quay về phía tôi, và lần đầu tiên trong suốt thời gian này tôi thấy một nụ cười chân thật xuất hiện trên bộ mặt anh ta, do đó không những để lộ hàm răng nhỏ và xấu, mà cả lợi

nữa. Anh ta nheo mắt lại, trán phủ đầy những nếp nhăn.

- Signorina không hoảng sợ, đúng không? – Anh ta hỏi.

Tôi lạnh lùng đáp:

- Tôi đâu có hoảng sợ... nhưng tôi nhắc lại là tôi không chịu đựng được chuyện ẩu đả.

Mọi người im lặng một lúc lâu. Sonzogno ngồi im không động đậy, tay thọc vào túi áo khoác ngoài, mắt nhìn chăm chăm vào một điểm, những cục trên gò má nổi hẳn lên. Gino hút thuốc lá, đầu cúi gằm xuống, khói thuốc che phủ mặt và tai, cho tới lúc này, vẫn đỏ bừng lên. Sau đó, Sonzogno đứng dậy nói:

- Thôi, tôi đi đây.

Gino đứng bật dậy, rồi chìa tay ra và hỏi:

- Cậu không giận chứ, Primo?

- Có gì đâu mà phải giận? – Sonzogno nói lí nhí qua kẽ răng.

Anh ta bắt tay tôi, lần này không làm cho tôi bị đau, rồi bỏ đi. Anh ta người gầy gò, không cao lớn, tôi không hiểu tại sao anh ta lại khỏe đến vậy.

Anh ta vừa đi khỏi, tôi liền hỏi Gino, giọng khôi hài:

- Thế đấy, hia người là chỗ bạn bè, thậm chí còn là anh em của nhau... thế mà anh ấy lại nói oan cho anh như vậy đấy.

Thoát khỏi cơn bối rối, Gino lắc đầu:

- Tính hắn thế... song hắn không phải là người xấu... vả lại giữ quan hệ tốt với hắn, anh sẽ có lợi... hắn sẽ giúp anh mọi việc.

- Việc gì vậy?

Tôi nhận thấy Gino run hết cả người, và anh ta không thể cho tôi biết một đôi điều gì đấy. Một nụ cười vui sướng và xúc động bỗng rạng nở trên mặt anh ta.

- Em có nhớ chiếc hộp đựng phấn của bà chủ anh chứ?

- Còn nhớ, nhưng sao?

Mắt Gino ánh lên một vẻ vui tươi, anh ta khẽ bảo:

- Thế này này, anh đã suy nghĩ và không đem trả lại bà chủ nữa.

- Không đem trả lại à?

- Không, nói chung anh cho rằng giàu có như bà chủ thì thêm hay bớt một chiếc hộp đựng phấn có nghĩa lý gì đâu... Vả lại, việc đã rồi – Anh ta nói thêm, giọng đầy ý nghĩa – Xét cho cùng, anh cũng đâu có lấy cắp.

- Em lấy cắp – Tôi bình tĩnh nói.

Anh ta làm ra vẻ như không nghe thấy gì, rồi nói tiếp:

- Song, sau cái việc ấy thì nảy ra một khó khăn là biết bán cái hộp đựng phấn ra sao đây... Nó rất quý, đập ngay vào mắt thôi, anh chẳng biết phải giải quyết nó ra sao, đành giữ nó ở chỗ anh một thời gian... sau đó, anh gặp Sonzogno, kể tuốt cho anh ta nghe...

- Kể cả về em à – Tôi ngắt lời.

- Không, không kể về em... anh bảo anh ta rằng một người bạn gái đã cho anh, anh không nói tên ai cả... và anh ta... anh ta, em có biết không, ba ngày sau đã bán chiếc hộp phấn, chẳng rõ bằng cách nào, rồi mang tiền lại cho anh... tất nhiên anh ta đã nhận phần của mình như đã thỏa thuận từ trước.

Vẫn còn run lên vì bị kích động, Gino đưa mắt ngó quanh rồi lôi trong túi ra một tập tiền.

Trong giây phút đó, chẳng hiểu sao tôi thấy ghét cay ghét đắng anh ta. Không phải vì tôi không tán đồng hành động của anh ta, chuyện này tôi đâu có quyền hành gì, nhưng tôi bực cái giọng sung sướng của anh ta, hơn nữa tôi đoán anh ta không kể tất cả với tôi và im lặng, tất nhiên, ở chỗ cốt lõi nhất. Tôi thận trọng nói:

- Anh khá lắm!

- Em cầm lấy này – Gino lật lật tập tiền và nói tiếp - Của em đấy, anh đếm rồi.

- Đừng... đừng, - tôi vội phản đối – em hoàn toàn chẳng cần gì hết.

- Tại sao vậy?

- Em chẳng cần gì hết.

- Em muốn sinh chuyện làm anh bực mình đấy à? – Anh ta hỏi.

Một thoáng nghi ngờ và lo ngại lướt trên mặt anh ta, và tôi hoảng sợ là quả thực mình đã làm anh ta bực. Tôi nắm tay anh ta và cố dằn lòng bảo:

- Nếu anh không bảo em nhận số tiền này thì em nào có giận, chỉ ngạc nhiên thôi... Bây giờ mọi chuyện đã ổn cả rồi, em không muốn nhận tiền, vì em coi chuyện ấy đã chấm dứt, có vậy thôi... em mừng cho anh.

Gino đưa mắt nhìn tôi vẻ dò xét, nghi ngờ, tựa hồ như muốn đoán biết ý nghĩa thực sự những lời nói của tôi, mà anh ta lờ mờ chẳng hiểu. Về sau, khi nhớ tới Gino, tôi nghĩ anh ta không thể hiểu tôi, vì anh ta sống trong một thế giới suy nghĩ và tình cảm khác biệt hẳn với tôi. Tôi không rõ cái thế giới ấy tốt hơn hay tồi hơn của tôi, tôi chỉ biết rằng anh ta đã hiểu một số từ khác hẳn cách hiểu của tôi, và đại bộ phận hành vi của anh ta là đáng chê trách, nhưng anh ta coi là dung nạp được, thậm chí còn cần thiết. Anh ta coi trọng trí tuệ, và dấu hiệu chủ yếu là sự ranh mãnh. Và khi chia con người ta thành loại ranh mãnh và loại không ranh mãnh, anh ta cố bằng mọi giá và trong mọi hoàn cảnh lọt vào loại người thứ nhất. Nhưng tôi không ranh mãnh, thậm chí cũng chẳng thông minh nữa: tôi chẳng bao giờ biết chống chế phân bua một hành vi xấu xa - ấy là tôi không nói đến chuyện hân hoan trước một hành vi như vậy - chỉ vì nó được thực hiện một cách lén lút.

Nỗi nghi ngờ chi phối anh ta chắc bỗng chốc bị xua tan nên anh ta thốt lên:

- Bây giờ anh mới vỡ lẽ tại sao em không muốn nhận số tiền này, em sợ... em sợ chuyện bán sẽ bị vỡ lở... Đừng sợ, mọi chuyện đã được thu xếp đâu vào đấy rất tuyệt.

Tôi chẳng sợ gì hết, nhưng tôi không muốn phản đối anh ta, vì tôi cảm thấy những lời cuối lạ lẫm thế nào ấy. Tôi chỉ hỏi:

- Anh bảo sao? "Mọi chuyện đã được thu xếp đâu vào đấy rất tuyệt" là thế nào?

Anh ta đáp:

- Đúng, mọi chuyện đã được thu xếp đâu vào đấy rất tuyệt. Em còn nhớ anh đã nói mọi chuyện nghi ngờ đều đổ lên đầu mụ người hầu không?

- Nhớ.

- Thế này nhé, anh chúa ghét cái mụ người hầu đó, lúc nào mụ cũng đơm đặt chuyện về anh... Sau khi chiếc hộp đựng phấn bị mất mấy hôm, anh nhận thấy công việc của anh thật bi đát... cảnh sát đến hai bận, anh có cảm giác đang bị theo dõi. Đáng lưu ý là lúc đó chưa có một cuộc lục soát nào. Thế là anh liền nảy ra một ý nghĩ tuyệt vời, phải xoáy một vật gì nữa, như vậy người ta sẽ tiến hành lục soát, anh sẽ bố trí thế nào để tội ăn cắp cũ và mới rơi vào đầu mụ ấy.

Tôi im lặng, còn anh ta đưa cặp mắt to, long lanh nhìn tôi tựa hồ muốn thấy tôi tỏ vẻ khâm phục sự ranh mãnh của anh ta. Gino nói tiếp:

- Trong ngăn kéo bàn viết của bà chủ có mấy đô la... Anh lấy mấy đô la này giấu vào chiếc va li cũ ở buồng mụ người hầu. Tất nhiên là người ta tiến hành lục soát, tìm thấy số đô la và tóm cổ mụ. Mụ ta thề sống thề chết là mình vô tội. Không ai tin được. Người ta đã tìm thấy số đô la ở buồng mụ.

- Thế người đàn bà đó ở đâu rồi?

- Ở trong tù và chẳng thú nhận gì hết... Em biết viên cảnh sát đã nói gì với bà chủ không? Xin quý signora cứ yên tâm, ông ta nói, cuối cùng mụ sẽ phải thú nhận tội lỗi. Rõ không hả? Em có biết "cuối cùng" là thế nào không? Mụ sẽ bị choảng.

Tôi bối rồi nhìn Gino bị kích động, kiêu căng và cảm thấy lòng tôi giá lạnh. Tôi hỏi:

- Tên người ấy là gì?

- Luiza Fellini... mụ không còn trẻ trung, chẳng hiểu làm sao cứ vênh vênh váo váo, cứ theo mụ nói thì mụ làm người hầu do tình cờ thôi, và trên đời này không ai trung thực hơn mụ. – Anh ta bật cười, hài lòng về cách giải quyết của mình.

Tập trung toàn bộ sức lực và như một người thở dốc, tôi nói:

- Anh là một tên hèn mạt.

- Sao? Tại sao cơ? – Anh ta ngạc nhiên hỏi.

Bây giờ, sau khi đã gọi anh ta là tên hèn mạt, tôi cảm thấy mình tự do hơn và dũng cảm hơn. Tôi run lên vì tức giận:

- Thế mà anh còn muốn tôi nhận số tiền này... Tôi thấy ngay là không nhận được mà...

- Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu – Anh ta nói, cố lấy lại tinh thần - Mụ ấy sẽ không nhận ra tôi... Người ta sẽ thả mụ...

- Anh chẳng bảo chị ta bị giam trong tù và sẽ bị đánh là gì?

- Anh nói là nói thế thôi.

- Không quan trọng... anh bỏ tù một người vô tội, sau đó còn xấc láo đến kể với tôi mọi chuyện... Anh là một tên hèn mạt nhất trên đời này.

Anh ta bỗng tái mặt và giận dữ nắm tay tôi.

- Không được gọi tôi là đồ hèn mạt.

- Tại sao? Tôi thấy anh là đồ hèn mạt và nói thẳng điều đó vào mặt anh.

Anh ta hoàn toàn mất bình tĩnh và cư xử rất kỳ quặc: anh ta vặn tay tôi như muốn bẻ ngoéo rồi cúi xuống và cắn mạnh tay tôi. Tôi rút được tay ra, đứng bật dậy.

- Anh đúng là điên rồi! – Tôi bảo – Anh làm sao vậy?... Ai lại đi cắn thế?... Anh vốn dĩ là một tên hèn mạt thì vẫn sẽ cứ là một tên hèn mạt.

Anh ta không đáp gì mà đưa tay lên vò đầu như tự bứt tóc mình.

Tôi gọi bồi bàn đến thanh toán tiền suất của tôi, suất của Gino và suất của Sonzogno. Sau đó, tôi nói:

- Tôi đi đây... và xin anh nhớ rằng giữa tôi và anh không còn gì nữa... Đừng cố tìm cách gặp tôi... Tôi không muốn biết tới anh nữa.

Anh ta lại im lặng, thậm chí không ngẩng đầu lên. Rồi tôi bước ra ngoài.

Cửa hàng sữa nằm ngay đầu phố, không xa nhà tôi. Tôi chậm dãi bước dọc vỉa hè, bên kia bức tường thành. Đêm đã xuống, trời đầy mây đen, mưa nhỏ lất phất bay trong làn không khí ấm áp, bất động. Bức tường thành, như thường lệ, chìm trong màn đêm, chỉ những ngọn đèn thưa thớt rọi một cách yếu ớt vào tường. Nhưng vừa bước ra khỏi cửa hàng sữa, tôi nhận thấy một bóng đen rời khỏi cột đèn và chậm dãi đi dọc theo bờ tường cùng hướng với tôi. Qua chiếc áo khoác thắt bó ngang lưng và mái tóc màu sáng cắt ngắn, tôi nhận ngay ra đó là Sonzogno. Lúc này, trên nền tường thành, anh ta xem ra bé nhỏ, chốc chốc lại lẩn khuất trong bóng tối, rồi lại xuất hiện dưới ánh sáng đèn đường, tôi liền thấy, có lẽ đây là lần đầu tiên, ghê tởm lũ đàn ông, tất cả lũ đàn ông trên đời này chạy theo tôi, như bầy chó đực chạy theo chó cái. Tôi vẫn còn run lên vì tức giận khi nghĩ tới người đàn bà mà Gino đã nhẫn tâm bỏ tù. Tôi thấy lương tâm mình bị cắn rứt, vì dẫu sao, nghĩ cho cùng, tôi mới là kẻ ăn cắp chiếc hộp đựng phấn. Nhưng có lẽ nỗi phẫn uất và lòng căm giận còn mạnh hơn cả lương tâm bị cắn rứt. Song do phẫn uất trước nỗi bất công và do ghê tởm Gino, tôi chẳng đem lòng thù ghét hắn ta và tiếc rằng mình đã biết cái chuyện bất công ấy. Thật ra mà nói, tôi đâu sinh ra để gây thù chuốc oán, tôi thấy lòng quặn đau và lo lắng. Tôi rảo bước, hy vọng về đến nhà trước khi Sonzogno đuổi kịp tôi, và chắc hẳn anh ta cũng có ý định ấy. Tôi nghe thấy từ phía sau tiếng Gino hổn hển gọi:

- Adriana... Adriana.

Tôi giả vờ như không nghe thấy và bước vội hơn nữa. Hắn nắm lấy tay tôi.

- Adriana... chúng mình đã cùng chung sống êm đẹp biết bao... Không thể chia tay nhau như thế này được.

Tôi vùng ra và bước tiếp. Thân hình thấp nhỏ của Sonzogno từ trong tối nhoi ra vùng ánh sáng dưới ngọn đèn đường ở hè bên kia. Gino chạy theo tôi và nhai đi nhai lại:

- Nhưng anh yêu em mà, Adriana.

Hắn gây cho tôi cảm giác vừa thương hại, vừa căm giận, và cái nước đôi ấy của tôi làm tôi nổi cáu hơn cả những lời của hắn ta. Do đó, tôi cố nghĩ tới một chuyện gì khác. Bỗng không hiểu sao, tôi trở nên sáng trí. Tôi chợt nhớ tới Astarita. Anh ta đã nhiều lần tỏ ý muốn giúp đỡ tôi và cho rằng anh ta có khả năng giải thoát cho người đàn bà khốn khổ ra khỏi tù. Ý nghĩ như vậy làm tôi phấn chấn hẳn lên, tựa hồ như hất được một tảng đá đè nặng trong lòng, và tôi thậm chí cảm thấy lúc này chỉ còn thương hại Gino và hoàn toàn không còn căm giận anh ta nữa. Tôi dừng lại, bình tĩnh hỏi:

- Gino, tại sao anh còn chưa chịu đi đi, hả?

- Anh yêu em mà.

- Tôi cũng đã yêu anh... nhưng giờ thì hết rồi... Đi đi, như vậy tốt hơn cho cả hai ta.

Chúng tôi đứng ở một đường phố tối om, không đèn, không quầy kính thắp sáng. Gino ôm ngang thắt lưng tôi và cố hôn tôi. Tôi có thể thừa sức giải quyết hắn, vì tôi khỏe, với lại khi người đàn bà không muốn thì chẳng người đàn ông nào có thể hôn được chị ta. Song, theo tiếng gọi của tình cảm độc ác nào đó, tôi cầu cứu Sonzogno lúc này thọc tay vào túi áo khoác, đang đứng im không nhúc nhích ở bên kia đường và đưa mắt nhìn chúng tôi. Tôi gọi Sonzogno một phần vì muốn trị Gino, phần vì do tò mò. Tôi quyết định giở trò làm duyên làm dáng. Tôi gọi:

- Anh Sonzogno! Anh Sonzogno!

Sonzogno liền sang đường.

Gino bối rối buông tôi ra.

Khi Sonzogno vừa tới bên chúng tôi, tôi liền lấy giọng bình tĩnh nói:

- Anh bảo anh ta để cho tôi yên, tôi không còn yên anh ta nữa... Anh ta không tin tôi, có lẽ anh là bạn anh ta, anh ta sẽ nghe anh.

Sonzogno nói:

- Mày có nghe thấy signorina nói gì không?

- Nhưng tôi... – Gino mở đầu.

Tôi cho rằng họ có đôi co với nhau một chút cũng chẳng việc gì. Dẫu sao Gino cũng phải làm lành và bỏ đi. Nhưng bỗng Sonzogno làm một động tác khó nhận biết nào đấy, Gino im lặng trong giây lát, nhìn Sonzogno vẻ sửng sốt, rồi lăn đùng ra đất, tụt khỏi vỉa hè ngã xuống rãnh. Nói đúng hơn, tôi chỉ nhìn thấy Gino ngã, sau mới biết là Sonzogno đã làm gì. Động tác nhanh như chớp và không hề phát ra một tiếng động nên tôi nghĩ mình có cảm giác thế thôi. Tôi lắc đầu và đưa mắt nhìn: Sonzogno đứng trước mặt tôi, hai chân dang rộng và nhìn bàn tay nắm chặt của mình. Gino nằm sấp ở dưới đất. Hắn ta chống khuỷu tay và hơi ngóc đầu lên khỏi rãnh. Song hắn tựa hồ như không muốn đứng dậy, xem ra hắn chăm chú nhìn một tờ giấy trắng rơi xuống bùn sền sệt dưới rãnh. Sau đó Sonzogno bảo tôi:

- Ta đi thôi.

Tôi như người bị bỏ bùa mê đi theo anh ta về phía nhà tôi.

Sonzogno im lặng khoác tay tôi dẫn đi. Anh ta thấp hơn tôi, tôi có cảm giác các ngón tay anh ta bóp khuỷu tay tôi như một đai thép. Lát sau tôi bảo:

- Anh đánh Gino làm gì? Như vậy không hay... Chẳng cần phải làm như vậy hắn cũng sẽ bỏ về nhà.

- Tuy nhiên từ bây giờ hắn sẽ không làm cô phát ốm lên nữa – Anh ta đáp.

Tôi hỏi:

- Anh làm thế nào thế?... Tôi chưa kịp thốt lên... mới nhìn đã thấy Gino ngã lăn ra.

Anh ta cộc lốc đáp:

- Tất cả cũng là do thói quen thôi.

Anh ta thốt lên những từ này, tựa hồ như ngay từ đầu đã nhai đi nhai lại chúng một hồi lâu hoặc lấy răng thử thách độ bền chắc của chúng. Anh ta mím chặt hai hàm, và tôi có cảm giác các răng nanh hàm trên của anh ta đâm qua các kẽ răng của hàm dưới, như ở con mãnh thú. Tôi rất muốn đụng vào vai anh ta để cảm thấy ở dưới ngón tay mình các bắp thịt rắn chắc và cứng cáp. Anh ta gây cho tôi cảm giác tò mò hơn là ham muốn, nhưng chủ yếu là sợ. Sự sợ hãi cũng có thể làm ta thấy dễ chịu, và trong một số trường hợp khi chưa hiểu rõ mình sợ cái gì, thậm chí ta lại thấy xúc động.

Tôi nói:

- Tay anh ghê thật! Khó mà tin được đấy.

- Thì tôi đã chẳng để cô nắn các bắp tay rồi đấy sao – Anh ta đáp, vẻ rầu rầu tự mãn chẳng hứa hen điều gì tốt lành.

- Nhưng tôi chưa sờ nắn kỹ... có Gino ở đấy... để tôi thử lại xem nào.

Anh ta dừng lại, co tay lên và đưa mắt nhìn tôi vẻ nghiêm trang và thậm chí có phần hơi ngây thơ. Nhưng đây không phải là sự ngây thơ của con trẻ. Tôi giơ tay ra và bắt đầu từ từ sờ nắn các bắp tay, bắt đầu từ vai. Tôi thật sự ngạc nhiên thấy dưới những ngón tay mình các cơ bắp cứng rắn đến như vậy. Tôi dịu dàng nói:

- Anh quả là một người khỏe kinh khủng.

- Đúng, tôi khá khỏe – Anh ta xác nhận, vẻ vững tin.

Và chúng tôi lại đi tiếp.

Bây giờ tôi thấy hối hận là đã gọi anh ta. Tôi không thích anh ta, hơn nữa cái vẻ khó đăm đăm và thái độ của anh ta làm tôi thấy sợ. Chúng tôi cứ lặng lẽ bước cho tới lúc về tới nhà. Tôi lấy khóa trong túi xách ra.

- Cảm ơn anh đã tiễn tôi – Tôi chìa tay ra cho anh ta bắt.

Anh ta tiến sát đến bên tôi:

- Tôi sẽ ghé vào chỗ cô.

Tôi muốn khước từ, nhưng anh ta nhìn chăm chăm và khẩn khoản vào mắt tôi, nên tôi đâm lúng túng.

- Tuy anh, em thì thế nào cũng được – Tôi ngoan ngoãn nói và mãi tới lúc này mới nhận ra mình đang "anh anh em em" với anh ta.

- Em đừng ngại – Anh ta nói, khi đã giải thích được sự bối rối của tôi theo cách của mình – Anh có tiền, anh sẽ trả em gấp đôi người khác.

- Tiền nong không liên quan gì trong vấn đề này – Tôi đáp. Bộ mặt anh ta biến đổi một cách kỳ lạ, tựa hồ như đang bị một nỗi ngờ vực khủng khiếp nào đó giày vò. Nhận thấy vậy, tôi mở cửa và nói tiếp: - Chẳng qua là em hơi bị mệt.

Anh ta đi theo tôi.

Vào tới phòng tôi, anh ta bắt đầu cởi quần áo, và với những động tác cẩn thận, chính xác, xếp chúng lại. Anh ta thận trọng gỡ khăn quàng ra khỏi cổ, cuộn lại và bỏ vào túi áo khoác ngoài. Anh ta treo áo vét vào lưng ghế, còn quần thì treo sao cho không bị mất nếp. Anh ta đặt đôi giày bốt dưới ghế, bít tất nhét trong giày. Anh ta mặc toàn đồ mới, nhưng không quá bảnh bao, tuy các thứ đều bền và chắc. Sonzogno lẳng lặng làm tất cả những việc ấy, không quá chậm chạp và cũng không quá vội vã, vẻ bình tĩnh và cầu kỳ, mắt không hề nhìn tôi. Trong lúc đó tôi đã cởi xong áo xống và đi nằm. Nếu thậm chí có khát khao mong muốn thì anh ta cũng không để lộ ra. Có chăng những cục nho nhỏ trên má cứ di động liên tục dưới lớp da để lộ rõ hơn nỗi xúc động của anh ta, thế nhưng ngay cả lúc Sonzogno không nghĩ tới tôi thì những cái cục ấy vẫn nổi lên trên gò má anh ta. Tôi rất thích sạch sẽ và ngăn nắp, theo tôi, chúng xác nhận những phẩm chất tinh thần thích đáng của con người. Nhưng sự cẩn thận và cầu kỳ của Sonzogno tối đó đã khơi gợi cho tôi một tình cảm khác nửa như ghê tởm, nửa như sợ hãi. Thấy anh ta cẩn thận đến vậy, tôi bất giác nghĩ tới một nhà ảo thuật chuẩn bị cho một ca mổ phức tạp hoặc một anh hàng thịt mài dao trước khi mổ thịt một chú cừu non tội nghiệp, nằm trong chăn, tôi cảm thấy mình bất lực và yếu đuối, tựa như một xác chết người ta sắp mổ xẻ để nghiên cứu. Sự im lặng và bình thản của Sonzogno làm tôi thấy bối rối, tôi chẳng hiểu anh ta định làm gì tôi sau khi cởi áo quần. Ngay sau đó, anh ta tiến đến bên giường, dùng hai tay nắm chặt vai tôi, như buộc tôi phải nằm im. Tôi bất giác giật mình vì hoảng sợ. Anh ta nhận thấy điều đó và rít qua kẽ răng:

- Em làm sao vậy?

- Không sao, chẳng qua là vì tay anh lạnh... thế thôi – Tôi đáp.

- Em không thích anh à? – Anh ta đứng cạnh giường, hai tay vẫn giữ vai tôi và hỏi – Em thích những người đàn ông trả tiền cho em hơn à?

Khi nói những lời này, anh ta dán cặp mắt quả thực rất khó chịu vào tôi.

- Tại sao? Anh cũng như mọi người đàn ông khác... Và anh đã chẳng bảo sẽ trả tiền cho em gấp đôi đấy sao? – Tôi đáp.

- Anh hiểu – Anh ta nói – Những người như em không thích những kẻ giàu sang và thanh cao... còn anh đây không thuộc loại để cô em đoái hoài... Lũ gái điếm nhà cô chỉ thích các signor thôi.

Trong giọng nói của anh ta để lộ một vẻ gì khăng khăng buồn chán của một người thích sinh chuyện cãi vã, và tôi chợt nhớ anh ta đã bẻ họe và làm nhục Gino vì một vấn đề dớ dẩn chẳng đâu vào đâu. Lúc đó tôi nghĩ anh ta "thù ngầm" Gino, còn bây giờ tôi nhận thấy những cơn bẳn tính đó có thể lặp lại vào bất kỳ giây phút nào, do đó tôi cố lựa xem nên xử sự ra sao với anh ta. Tôi đáp, vẻ hờn giận:

- Tại sao anh cứ bực mình với em? Thì em đã chẳng bảo rằng với em, mọi người đàn ông như

nhau cả đấy sao?

- Nếu thế thì cô đã chẳng có cái bộ mặt rầu rĩ như vậy... Cô không thích tôi à?

- Nhưng em đã chẳng bảo với anh...

- Cô không thích tôi – Anh ta nhắc lại - rất tiếc, nhưng cô em vẫn cứ phải ân cần với anh.

- Anh để cho em được yên đi! – Tôi bỗng khó chịu hét lên.

- Khi cô em cần đến anh và anh đã giúp cho thoát khỏi tay tên nhân tình nhân ngãi của cô em thì chẳng thấy cô em tức giận – Anh ta nói tiếp – Sau đó, cô em muốn xua đuổi anh... nhưng dẫu sao anh vẫn đến... chà, cô em không thích anh.

Tôi thực sự hoảng sợ. Những lời nhẫn tâm, giọng nói bình tĩnh và tàn nhẫn, cái nhìn chăm chăm qua ánh mắt xanh lơ bỗng đỏ ngầu của anh ta - tất cả những điều đó cho thấy anh ta đã suy nghĩ tới một chuyện ghê gớm nào đây. Tôi nhận ra quá muộn rằng khả năng ngăn anh ta cũng chẳng khác nào chặn một tảng đá lớn đang lăn xuống triền dốc. Tôi cố hất tay anh ta ra khỏi vai tôi. Nhưng anh ta nói tiếp:

- Ái chà, cô em không thích anh... Khi đụng vào người cô em, cô em để lộ nét mặt ghê tởm... Bây giờ cô em yêu quý ơi, bộ mặt ấy sẽ thay đổi ngay thôi mà.

Anh ta nhấc tay ra và vung lên định tát tôi. Tôi đã đoán ra là sẽ như vậy và định lấy tay che mặt. Anh ta thoạt đầu tát mạnh vào một bên má tôi, sau đó, khi tôi xoay người liền bồi luôn một cái nữa vào bên má kia. Lần đầu tiên trong đời tôi bị một người đàn ông đánh. Và tuy bị rát cả má, tôi vẫn thấy ngạc nhiên hơn là đau. Tôi không đưa tay ôm mặt nữa mà nói:

- Anh là một con người bất hạnh, đó là điều em sẽ nói với anh.

Xem ra những lời của tôi làm anh ta sửng sốt tận đáy lòng. Anh ta ngồi ở mép giường, hai tay bấu lấy đệm và ngật ngưỡng ngả người ra phía trước, rồi lại phía sau. Và không đưa mắt nhìn tôi, anh ta nói:

- Tất cả lũ chúng ta đều bất hạnh.

Còn tôi đáp:

- Anh dũng cảm gì mà lại đi đánh đàn bà.

Bỗng nước mắt dâng trào, tôi im không nói gì nữa. Tôi khóc không phải vì bị tát, mà bị chấn động thần kinh: trong chiều nay, tôi đã gặp bao nhiêu chuyện khó chịu và xấu xa. Tôi nhớ tới Gino nằm sõng sượt trên bùn, nhớ lại mình thậm chí không buồn ngó ngàng tới anh ta, đã bình

tĩnh bỏ đi cùng Sonzogno, chỉ với một ý nghĩ duy nhất là nắn các cơ bắp tay khác thường của hắn. Bỗng tôi thấy lương tâm bị cắn rứt, thấy thương Gino, thấy bất bình về bản thân mình. Tôi nhận ra rằng chính bàn tay đã trừng phạt Gino giờ đây đã lên án sự nhẫn tâm và thái độ xằng bậy của tôi. Lúc đó tôi đã cổ vũ bạo lực, còn bây giờ nó quay lại chống lại tôi. Tôi đưa mắt nhìn Sonzogno qua hai hàng nước mắt. Anh ta ngồi hơi so vai rụt cổ ở nơi mép giường, nước da anh ta trắng và mịn. Nhìn hai cánh tay anh ta buông thõng như mấy cây roi, không thể đoán biết được chúng mạnh mẽ chừng nào. Do muốn san bằng cái hố ngăn cách giữa hai chúng tôi, tôi bèn lên tiếng hỏi:

- Cho phép em hỏi tại sao anh lại đánh em như vậy.

- Vì bộ dạng rất rầu rĩ của em. – Những cục nho nhỏ trên má anh ta lại di động, chắc anh ta đang suy nghĩ.

Tôi thấy rằng nếu muốn biết rõ hơn nữa về anh ta thì trước hết phải thổ lộ tất cả những suy nghĩ của tôi về anh ta, không giấu giếm gì hết.

- Anh cho rằng em không thích anh, anh đã nhầm đấy – Tôi đáp.

- Cũng có thể.

Anh đã nhầm... thật ra không hiểu sao anh làm em sợ, đấy là lý do em có bộ mặt ấy.

Anh ta quay ngoắt người lại và nhìn tôi, vẻ ngờ vực, nhưng liền thấy yên lòng, anh ta đổi giọng đượm vẻ tự mãn.

- Anh làm em sợ à?

- Vâng.

- Thế bây giờ vẫn còn sợ anh à?

- Không, bây giờ thì dù anh có giết... em cũng thế thôi.

Tôi nói đúng sự thật. Vào giây phút ấy tôi hầu như muốn anh ta giết tôi đi còn hơn, vì tôi bỗng nhiên chẳng muốn sống nữa. Song anh ta tức giận bảo:

- Chẳng ai định giết ai cả. Tại sao em lại sợ anh đến thế?

- Em làm sao mà biết được... em chỉ biết em sợ anh... không thể giải thích được những điều như vậy đâu.

- Thế em có sợ Gino không?

- Em việc gì phải sợ anh ấy?

- Thế tại sao em lại sợ anh? – Anh ta mất hết vẻ tự mãn, giọng anh ta rầu rĩ và bực bội.

- Em sợ anh, vì theo em, anh không ngần ngại trước bất cứ việc gì – Tôi muốn làm anh ta yên lòng nên nói như vậy.

Anh ta không đáp gì và ngồi suy nghĩ một lát rồi quay lại hỏi, giọng nạt nộ:

- Thế nghĩa là bây giờ anh phải mặc quần áo và ra về chứ gì?

Tôi đưa mắt nhìn anh ta, anh ta lại sẵn sàng nổi khùng lên. Tôi nhận thấy nếu từ chối anh ta thì sẽ chuốc lấy một trận lôi đình mới, có lẽ còn dữ dội hơn, do đó tôi quyết định giữ anh ta ở lại. Nhưng tôi nhớ tới đôi mắt sắc của anh ta và thấy ghê tởm khi nghĩ rằng đôi mắt ấy lại nhìn như dán vào tôi. Tôi khẽ bảo:

- Không... nếu anh muốn, anh có thể ở lại... nhưng trước hết anh ta tắt đèn đi đã.

Anh ta có nước da trắng, vóc người không cao lớn, vạm vỡ, thậm chí cổ ngắn nhưng không gây khó chịu. Anh ta đứng dậy, rón rén đi tới chỗ tắt đèn ở bên cửa ra vào. Nhưng tôi liền nhận ngay ra rằng yêu cầu anh ta tắt đèn là một việc hết sức ngu xuẩn, vi căn phòng vừa chìm trong bóng tối, tôi lại nhận thấy một nỗi sợ hãi vô định nổi lên xâm chiếm tôi, thế mà tôi cứ ngỡ mình thoát khỏi nỗi sợ ấy. Tôi cảm thấy ở trong phòng dường như không phải là một con người mà là một con báo hay con thú dữ nào đấy, và chẳng rõ nó đang làm gì - hoặc đang ẩn vào xó, hoặc đang xông vào tôi để xé tan tôi ra từng mảnh. Trong lúc đó Sonzogno mò mẫm hồi lâu trong bóng tối, xếp lại các ghế và cố lần tới giường tôi, và có lẽ do sợ hãi, tôi thấy thời gian trôi đi chậm chạp làm sao, hình như phải mấy phút sau anh ta mới tới được chỗ tôi, vì khi thấy bàn tay anh ta đụng vào người, tôi lại run lên. Tôi hy vọng anh ta không nhận thấy gì, song anh ta như một con vật, có linh cảm rất nhạy nên liền hỏi:

- Em vẫn còn sợ à?

Đúng là thần hộ mệnh đã đứng cạnh tôi trong bóng tối dày đặc. Qua giọng nói của Sonzogno, tôi đoán chừng anh ta đã giơ nắm tay ở trên đầu tôi và tùy thuộc vào cách tôi trả lời, sẽ giáng nắm đấm xuống tôi, hoặc rụt tay lại. Tôi nhận ra anh ta biết rõ anh ta đã làm tôi hoảng sợ, thế mà anh ta chẳng muốn người ta sợ mình, mà muốn được yêu thương như mọi người đàn ông khác. Nhưng để đạt được mục đích đó, anh ta chẳng tìm ra được một cách nào khác ngoài cách gây nên một nỗi sợ hãi mới còn mạnh mẽ hơn. Tôi vươn tay ra như muốn ôm chặt lấy cổ anh ta. Và đụng vào vai phải anh ta, tôi liền nhận thấy đúng như mình nghĩ, nghĩa là anh ta đã vung tay lên chuẩn bị nện vào mặt tôi. Tôi ghìm mình cố lấy giọng mềm mỏng như thường lệ và bình tĩnh đáp:

- Không... chẳng qua em thấy ớn lạnh, ta đắp chăn đi.

- Như vậy thì tốt hơn – Anh ta bảo.

Mấy từ "tốt hơn" anh ta nói với giọng dọa dẫm đã khẳng định rằng tôi sợ không phải là không có lý do xác đáng. Và giữa bóng tối dày đặc, khi anh ta ôm tôi trong chăn, tôi trải qua những giây phút buồn vô hạn, một giây phút nặng nề nhất trong đời tôi. Nỗi hoảng sợ làm tê cứng cơ thể tôi. Tôi bất giác rùng mình và né tránh không đụng vào cơ thể nhẵn trơn tuồn tuột như rắn của anh ta, nhưng đồng thời tôi cũng lại cố tự vỗ về mình. Lúc này tỏ ra sợ hãi anh ta thì thật là ngu ngốc, tôi cố hết sức dằn nén tình cảm đó và xử sự với anh ta như với người mình sẽ trao thân vì tình. Cuối cùng anh ta chiếm được tôi, và tôi cảm thấy một khoái cảm mãnh liệt tới mức không kìm nén được đã thốt lên một tiếng kêu dài và ai oán, tựa hồ cả cuộc đời đã lìa khỏi tôi qua tiếng kêu ấy như hồn lìa khỏi xác.

Sau đấy chúng tôi nằm im lặng trong bóng tối. Lát sau tôi ngủ thiếp đi. Tôi cảm thấy một khối nặng nào đó đè trên người như thể sau khi ôm đôi đầu gối trần của tôi và gục đầu vào đấy Sonzogno đã ì ạch trèo lên ngực tôi và dùng toàn bộ tấm thâm to lớn đè lên cổ họng tôi. Anh ta ngồi tỳ cả hai chân vào bụng tôi. Tôi cảm thấy anh ta mỗi lúc một nặng hơn. Tôi dãy dụa trong cơn mê, cố hất cái khối nặng đó xuống. Tôi thở hổn hển và định hét toáng lên. Tiếng kêu la của tôi cứ mắc trong cổ họng một hồi lâu, tường chừng không tài nào thoát ra được. Sau đó tôi cố thúc cho nó thoát ra ngoài và tỉnh dậy vẫn thấy mình rên la.

Đèn trên chiếc tủ kê đầu giường được bật sáng, Sonzogno tay chống cằm nhìn tôi:

- Em ngủ có lâu không? – Tôi hỏi.

- Độ nửa tiếng – Anh ta nói lí nhí trong miệng.

Tôi đưa mắt nhìn vội anh ta, chắc hẳn cơn ác mộng vừa qua hằn rõ trong đôi mắt tôi, vì anh ta cất tiếng hỏi giọng kỳ cục, chắc lại định tiếp tục cuộc trò chuyện của anh ta:

- Thế nào, vẫn còn sợ à?

- Em chẳng rõ nữa.

- Nếu cô em biết anh là ai – Anh ta bảo - hẳn sẽ còn sợ gấp bội.

Sau khi được thỏa mãn, người đàn ông nào cũng nói về bản thân mình, thỏa sức dốc bầu tâm sự. Tất nhiên Sonzogno cũng không bị loại ra khỏi quy luật ấy. Lúc này, giọng anh ta hoàn toàn khác, mềm mỏng gần như dịu dàng, song đượm vẻ hiếu danh và dương dương tự đắc. Tôi lại phát hoảng lên, tim đập mạnh, tưởng như sắp bật tung ra khỏi lồng ngực.

- Tại sao? Anh là ai vậy? – Tôi hỏi.

Anh ta im lặng nhìn tôi, chắc khoan khoái nghĩ tới ấn tượng do lời anh ta sắp nói sẽ gây nên.

- Anh chính là nhân vật ở phố Palestro - Cuối cùng anh ta chậm rãi nói – Anh là thế đấy.

Anh ta nhận thấy chẳng cần phải tốn hơi kể lể sự việc diễn ra tại phố Palestro, ngay cả chuyện này anh ta cũng tỏ ra khá hiếu danh. Gần đây, một vụ án ghê rợn đã xảy ra trong một ngôi nhà tại đường phố đó. Tất cả báo chí đều đăng tin về vụ án đó. Nhiều người chuyên săn lùng những tin giật gân đại loại như vậy đã khác nhau về nó. Mẹ tôi dành phần lớn thời gian trong ngày để đọc báo, do đó khi chắt lọc các tin giật gân, mẹ là người đầu tiên kể cho tôi nghe sự cố xảy ra ở đấy. Một thợ kim hoàn trẻ tuổi sống độc thân đã bị giết chết trong căn hộ của mình. Người ta giả thiết thủ phạm đã dùng một chiếc chặn giấy nặng bằng đồng để hành hung. Lúc này tôi đã rõ tên thủ phạm ấy là Sonzogno. Cảnh sát không hề phát hiện ra một tang chứng nào. Nghe đâu tay thợ kim hoàn này đã mua những của ăn cắp và người ta phỏng đoán rằng hắn đã bị giết trong một vụ câu kết bất hợp pháp như vậy, sau đó, phỏng đoán ấy được xác nhận là đúng.

Tôi thường nhận thấy rằng khi nghe xong một tin lạ hoặc khủng khiếp, người ta thường không hề tập trung nghĩ tới nó, mà bị cuốn vào một vật đầu tiên đập ngay vào mắt, nhưng họ nhìn vật đó với con mắt tựa hồ như muốn xuyên thấu qua lớp vỏ bọc ngoài để được thấu hiểu điều thầm kín bên trong. Chuyện này đã xảy ra với tôi vào cái buổi tối khi Sonzogno thú nhận việc làm của mình. Tôi mở mắt trừng trừng, song mọi suy nghĩ buột tung ra khỏi đầu óc tôi, tựa hồ như một chất lỏng hoặc cát mịn chảy ra khỏi bình chứa khi đáy bỗng bị bục. Tuy đầu óc trống rỗng, tôi vẫn nhận thấy mình đang chú ý tản mạn vào những điều vặt vãnh. Tôi cố buộc mình phải suy nghĩ vào những điều chủ yếu, nhưng tôi không thể làm được như vậy. Cặp mắt tôi dừng lại nơi cánh tay Sonzogno đang chống khuỷu lên gối cạnh tôi. Cánh tay anh ta trắng, mịn màng, đầy đặn, chẳng hề có chút gì lộ rõ các cơ bắp kỳ lạ của anh ta. Cổ tay cũng trắng và tròn trịa buộc một sợi dây da như dây đeo đồng hồ. Nhưng Sonzogno không đeo đồng hồ. Cái nịt màu đen và lấm mỡ ấy che phủ một mẩu nhỏ cái thân trắng trần truồng dường như đã tạo cho toàn bộ dung mạo Sonzogno một dáng vẻ khác thường. Tôi đưa mắt nhìn chiếc vòng đeo tay bằng da đen ấy. Nó giống như cái cùm của người tù khổ sai. Trong cái vật trang sức màu đen đơn sơ ấy ẩn náu một điều khủng khiếp nào đấy và đồng thời có một sự cuốn hút như thể nó bỗng mở ra cho tôi thấy rõ tính khí độc ác bất trị của Sonzogno. Tôi bị sao nhãng khỏi điều chủ yếu trong một khoảnh khắc. Sau đấy, cả một loạt những suy nghĩ lo âu bất chợt dội lên trong ý thức tôi, và chúng quay cuồng trong đầu óc, như những chú chim trong chiếc lồng chật hẹp. Tôi nhớ lại giây phút đầu tiên Sonzogno đã làm tôi khiếp sợ, nhớ lại mình đã gần gũi với anh ta và khi nhượng bộ anh ta, tôi nhận ra – không phải bằng tâm trí mà bằng cả tấm thân đang run lên của mình – cái điều khủng khiếp anh ta đã che giấu, và chính vì vậy tôi đã thốt lên tiếng kêu ấy.

Cuối cùng, tôi hỏi anh ta một câu đầu tiên nảy ra trong đầu.

- Tại sao anh lại làm điều ấy?

Anh ta đáp, môi hầu như không hề mấp máy:

- Anh có một vật quý nho nhỏ cần bán... Anh biết rõ cái tay gian thương ấy là một tay đại bịp, song chẳng còn biết trông vào ai nữa... Hắn đã trả một cái giá thấp nghe đến lố lăng... Anh căm ghét tên ấy từ lâu, hắn đã lừa anh nhiều lần... Anh đòi lại vật đó và gọi hắn là một tên bịp bợm... Lúc ấy hắn đã nói với anh một điều bậy bạ và anh không kìm được mình.

- Hắn đã nói gì? – Tôi hỏi.

Tôi ngạc nhiên khi nhận thấy trong khi Sonzogno kể câu chuyện đó, cơn sợ hãi của tôi tan biến dần còn lòng tôi ngập một nỗi cảm thông. Gạn hỏi xem tên thợ kim hoàn đã nói gì, tôi hy vọng được nghe những lời có thể làm giảm nhẹ và biết đâu bào chữa được tội của Sonzogno. Anh ta nói, giọng rời rạc:

- Tên gian thương ấy tuyên bố nếu anh không đi khỏi thì hắn sẽ tố cáo anh... tóm lại, anh quyết định: nhịn hắn thế đủ rồi... và khi hắn quay người lại...

Sonzogno không nói hết câu và đưa mắt nhìn tôi chằm chằm.

- Thế hắn ta trông ra sao? – Tôi hỏi và nhận thấy ngay câu nói của tôi thật dớ dẩn.

Nhưng anh ta sẵn lòng đáp:

- Đầu hói, người loắt choắt, mõm trông tinh quái chẳng khác gì mõm cáo.

Giọng Sonzogno đầy ác cảm với tên gian thương tới mức, tôi hình dung ra rõ cái mõm cáo của tên mua đi bán lại đồ ăn cắp ấy và thậm chí còn căm giận hắn. Tôi hình dung thấy hắn làm bộ vờ vĩnh lãnh đạm cân nhắc trên tay cái vật Sonzogno định bán cho hắn. Lúc này tôi chẳng còn sợ hãi gì nữa, vả lại Sonzogno đã biết cách làm lây lan sang tôi nỗi căm giận của anh ta đối với tên bị giết, và tôi không lên án hành động của anh ta. Tôi thấy mình hiểu thấu mọi chuyện đã xảy ra, thậm chí cho rằng nếu đó là trường hợp của mình, mình cũng sẽ có hành động tương tự. Tôi hiểu rất rõ thế nào là: "Lúc ấy hắn đã nói với anh một điều bậy bạ và anh không kìm được". Đã có lần Gino, và lần khác lại là tôi làm anh ta mất bình tĩnh và kể cũng thật ngẫu nhiên bất ngờ thế nào mà tôi và Gino vẫn không bị anh ta giết. Tôi hiểu anh ta tới mức đã rung động trước những xúc cảm của anh ta. Lúc này tôi không những không sợ anh ta mà còn có tình cảm kỳ lại đối với anh ta. Anh ta không hề gây cho tôi cảm giác này, khi tôi chưa rõ tội ác và khi trước mắt tôi anh ta chỉ là một gã đàn ông bình thường tôi đã gặp rất nhiều.

- Thế anh không hối hận à? Lương tâm anh không bị cắn rứt à? – Tôi hỏi.

- Biết nói sao bây giờ? Việc đã rồi mà – Anh ta đáp.

Tôi chăm chú nhìn anh ta và bất giác - bản thân tôi cũng ngạc nhiên chẳng hiểu thế nào nữa - gật gù tán thưởng. Tôi liền nhớ lại Gino - nếu cứ theo ngôn từ của Sonzogno – cũng là một tên

bịp bợm, tuy hắn đã yêu tôi và tôi yêu hắn. Tôi nghĩ rằng do đó, ngày mai tôi sẽ tán thành để Sonzogno giết Gino, vì cái tay thợ kim hoàn nọ cũng chẳng tốt đẹp hay tồi tệ hơn Gino, điều khác biệt duy nhất ở chỗ tôi không quen biết tay gian thương kia và đã biện minh cho vụ án mạng ấy chỉ vì nghe Sonzogno bảo rằng anh ta có cái mõm giống mõm cáo. Một nỗi ngờ vực và kinh hoàng xâm chiếm lòng tôi. Nhưng tôi không sợ Sonzogno. Trước khi lên án, cần phải hiểu rõ tính khí của anh ta. Tôi sợ chính bản thân mình, vì tôi cho là tôi đã hoàn toàn phải khác, thế mà chính tôi lại bị lây lan lòng căm hờn và sự khát máu của anh ta. Tôi xao xuyến, chồm dậy và ngồi trên giường:

- Ôi lạy Chúa! Tại sao anh lại làm vậy?... Và tại sao anh lại kể tất cả những chuyện đó với em?

- Em không hay biết gì anh, thế nhưng em đã sợ anh – Anh ta đáp, giọng dung dị - Anh thấy điều ấy kỳ cục thế nào ấy, nên anh kể tuốt với em... Cũng may, - Anh ta mỉm cười trước những lời của mình và nói tiếp – Cũng may chẳng phải ai cũng như em cả, nếu không anh đã bị tóm cổ từ lâu.

- Thôi anh đi đi, và để mặc một mình em... anh đi đi – Tôi nói.

- Cô lại làm sao vậy? – Anh ta hỏi và giọng lại đầy đe dọa như trước. Nhưng đây không chỉ là do giận mà còn mang nặng nỗi đau của con người cô đơn bị cự tuyệt, tuy rằng mấy phút trước tôi đã hiến thân cho anh ta. Tôi vội nói tiếp:

- Anh chẳng nên nghĩ rằng em sợ anh!... Em chẳng hề sợ anh một chút nào... nhưng em muốn làm quen với ý nghĩ này... cần phải suy nghĩ về mọi lẽ... sau này anh trở lại đây, em sẽ hoàn toàn khác.

- Cô có cái gì đâu mà phải đắn đo suy nghĩ? Định tố cáo hắn? – Anh ta hỏi.

Tôi lại có ngay cái cảm giác do câu chuyện của Gino gây nên khi hắn kể tôi nghe hắn dàn dựng vụ bắt giam chị giúp việc ra sao. Tôi thấy mình là một con người thuộc về thế giới khác. Tôi phải cố hết sức tự ghìm mình và đáp:

- Thế em đã chẳng bảo anh có thể trở lại đây đấy ư? Anh có biết một người đàn bà khác sẽ bảo sao không? Chị ta sẽ nói: tôi không muốn biết gì thêm nữa, tôi không muốn thấy anh... Đấy, một người đàn bà khác sẽ nói với anh như vậy đấy.

- Nhưng em cứ một mực đuổi anh.

Thì về sớm hay muộn một phút có nghĩa lý gì đâu... Nếu anh muốn ở lại, xin mời anh ở lại... Anh muốn ngủ tại đây đêm nay à? Anh cứ việc ngủ lại, sang mai hãy về... Anh muốn không?

Thật ra, những lời này tôi nói khẽ, giọng bối rối và không mặn nồng lắm, có lẽ, ánh mắt tôi đã để lộ một vẻ luống cuống. Nhưng dẫu sao tôi vẫn tiếp tục thuyết phục anh ta và thấy vui vui

trước việc làm này. Tôi thấy hình như anh ta nhìn tôi có vẻ biết ơn, tuy tôi có thể nhầm. Sau đó, anh ta lắc đầu và đáp:

- Không, ấy là anh nói thế thôi... Quả thực đã đến lúc phải đi.

Anh ta đứng dậy và đến bên bàn, chỗ để quần áo của mình.

- Tùy đấy – Tôi nói – Nhưng nếu anh muốn ở lại, xin cứ việc ở lại... và nếu... – Tôi phải cố ép mình mới nói tiếp được – Anh cần có một chỗ ngủ, xin mời anh cứ việc lại đây.

Sonzogno lặng lẽ mặc áo quần. Tôi cũng trở dậy và choàng lên người chiếc áo khoác.

Tôi đi đi lại lại như người đang ngái ngủ. Tôi có cảm giác căn phòng rộn tiếng người thầm thì bên tai mình những lời khủng khiếp và điên dại. Chắc trong trạng thái mất trí ấy, tôi đã có hành động không thể giải thích được. Khi đang từ từ đi lại ở trong phòng, đầu óc mê dại, tôi thấy Sonzogno cúi xuống buộc dây giày. Tôi liền quỳ xuống trước mặt anh ta và nói:

- Để em buộc cho.

Chắc anh ta sửng sốt, nhưng không phản đối. Tôi nhấc chân phải của anh ta lên, đặt lên đầu gối mình, rồi buộc dây thắt hai nút. Giày trái tôi cũng làm như vậy. Anh ta chẳng có một lời cảm ơn và cũng chẳng nói năng gì, chắc cả hai chúng tôi đều không rõ lý do dẫn tới hành động này. Anh ta mặc áo vét, rút ví ra và đưa tiền cho tôi.

- Không, em không cầm đâu – Tôi nói giọng nhát gừng - đừng đưa cho em gì hết, không nên thế.

- Tại sao? Lẽ nào tiền của anh tồi hơn tiền của những kẻ khác? – Anh ta hỏi, giọng lạc đi vì tức giận.

Tôi thấy kỳ lạ là anh ta không hiểu rõ sự ghê tởm của tôi đối với những đồng tiền có thể moi trong túi cái xác hãy còn chưa lạnh giá kia. Có lẽ anh ta đã hiểu, song muốn biến tôi thành kẻ tòng phạm của mình và đồng thời kiểm tra thái độ chân thực của tôi đối với anh ta. Tôi phản đối:

- Không nên, anh ạ... khi cầu cứu tới anh, em đâu có nghĩ tới tiền bạc... chấm dứt câu chuyện này đi.

Anh ta yên lòng và nói:

- Thôi được rồi... Em cầm lấy cái này làm kỷ niệm.

Anh ta rút một vật ra và đặt lên trên tủ gỗ giả cẩm thạch kê đầu giường. Đưa mắt xa nhìn tặng vật, tôi nhận ngay ra chiếc hộp đựng phấn bằng vàng mà vài tháng trước đây tôi đã từng lấy

cắp của bà chủ chỗ Gino làm. Tôi lắp bắp:

- Cái gì thế?

- Gino đã cho anh đấy. Đây chính là cái vật quý anh định mang bán... Tên gian thương đã trả rẻ như cướp không ấy... nhưng anh cho rằng nó có giá... vì nó bằng vàng mà.

Cố nén nỗi xúc động, tôi nói:

- Cám ơn anh.

- Có đáng gì đâu – Anh ta đáp. Sau đó anh ta mặc áo khoác ngoài và thắt đai áo. Ra tới ngưỡng cửa, anh ta quay lại nói: - Thôi! Tạm biệt.

Một phút sau, tôi nghe thấy tiếng cửa ra vào đóng sập lại.

Còn một mình, tôi tiến đến bên chiếc tủ kê đầu giường và cầm lấy chiếc hộp đựng phấn. Tôi bối rối, nhưng có lẽ càng thêm sửng sốt. Chiếc hộp đựng phấn lấp lánh trong tay tôi, còn viên hồng ngọc gắn nơi bấm lẫy chốt cứ phình to lên, và tôi có cảm giác nó lẫn toàn bộ phần bằng vàng. Một vệt máu tròn và lấp lánh trên lòng tay tôi và dồn ép xuống đấy toàn bộ trọng lượng của nó. Tôi lắc đầu, cái vệt đỏ biến mất, và tôi lại thấy chiếc hộp đựng phấn thông thường bằng vàng có gắn viên hồng ngọc. Tôi lại đặt nó lên mặt tủ kê đầu giường và đi nằm, mình quấn trong chiếc áo choàng. Tôi tắt đèn và bắt đầu suy nghĩ.

Nếu một ai đó kể cho tôi nghe chuyện xảy ra với chiếc hộp đựng phấn, tôi nghĩ hẳn tôi sẽ giễu cợt như người ta vẫn giễu cợt khi nghe chuyện gì đó lạ thường, không có thật. Nó thuộc những loại chuyện người ta bảo: "Trông kìa, nó quay mới tuyệt làm sao!". Còn những người phụ nữ như mẹ, có thể "đánh" trong trường hợp ấy, như đánh xổ số, số này rơi vào kẻ này bị giết, số này – chiếc hộp phấn bằng vàng, số này – tên kẻ cắp. Lần này mọi chuyện xảy ra với chính bản thân tôi, và tôi rất ngạc nhiên nhận ra rằng khi tự bản thân bị cuốn và tham gia vào những chuyện nào đó thì đấy chẳng còn là chuyện đùa nữa. Chuyện xảy ra với tôi hệt như một người ném hạt giống xuống đất, rồi quên khuấy mất chúng, một thời gian sau bỗng thấy một cái cây sum suê những lá và những nụ sắp nở. Câu hỏi đặt ra chỉ còn là ở chỗ mọi sự bắt đầu từ đâu: từ hạt giống, từ cái cây, từ những nụ. Tôi suy nghĩ lùi dần vào quá khứ và không tài nào tìm ra được ngọn nguồn. Tôi đã trao thân cho Gino và hy vọng sẽ lấy hắn, nhưng hắn lừa dối tôi. Và để trêu tức Gino, tôi đã ăn cắp chiếc hộp phấn. Sau đó, tôi thú nhận tội của tôi, hắn rất hoảng sợ, và để cho hắn khỏi bị đuổi việc, tôi đã đưa cho hắn cái vật đã bị đánh cắp và đề nghị trả lại cho chủ của nó. Nhưng Gino không trả lại mà lại giữ làm của riêng, và do sợ bị trừng phạt đã tìm cách tống giam chị người hầu vô tội. Trong khi đó, Gino đưa chiếc hộp phấn cho Sonzogno đem đi bán. Sonzogno đến chỗ tay thợ kim hoàn, tên này làm gã nổi giận và do quá phẫn nộ, Sonzogno đã giết hắn. Tay thợ kim hoàn chết, Sonzogno trở thành kẻ sát nhân. Tôi nhận thấy chuyện này không phải do lỗi của mình, vì chẳng lẽ nguyện vọng muốn lấy chồng và lập gia đình lại là nguyên nhân của ngần ấy chuyện rủi ro? Tuy vậy, tôi vẫn thấy lương tâm bị cắn dứt

và khiếp sợ. Cuối cùng, suy nghĩ một hồi lâu, tôi đi đến kết luận, toàn bộ tội lỗi là do cặp đùi, bộ ngực và hông của tôi, sắc đẹp của tôi – nói chung tất cả những gì mẹ đã tự hào, tất cả những gì không mang dấu vết của tội ác, tất cả những gì mà thiên nhiên đã sáng tạo ra. Song suy nghĩ như vậy là do tôi tuyệt vọng và bối rối, tôi đã bấu víu vào suy nghĩ ấy như người ta bấu víu vào bất kỳ điều nhảm nhí nào đấy chỉ nhằm giải quyết một vấn đề còn phức tạp và vô lý gấp trăm lần. Vì vậy, tôi nhận thấy không ai có lỗi cả, và mọi chuyện xảy ra như đã phải xảy ra, tuy rất khủng khiếp, và nếu phải tìm ra kẻ có lỗi thì tất cả đều có lỗi và vô tội cũng vô tội như nhau.

Bóng tối từ từ lọt vào tâm hồn tôi như trong trận lụt, thoạt đầu nhấn chìm một tầng của ngôi nhà, rồi dâng cao dần. Tất nhiên, sự thận trọng chín chắn của tôi bị nhấn chìm trước hết. Song, trí tưởng tượng của tôi - bị mê hoặc trước bởi câu chuyện của Sonzogno – vẫn tiếp tục hoạt động. Tôi không lên án và không sợ hãi tội lỗi này. Trước mắt tôi, nó xem ra đến là khó hiểu và do đó mang vẻ hấp dẫn riêng của nó. tôi hình dung Sonzogno đi dọc phố Palestro, tay đút trong túi áo khoác, gã bước vào nhà và đợi tên thợ kim hoàn ngoài phòng khách nhỏ. Tôi thấy tên thợ kim hoàn bước vào phòng, bắt tay Sonzogno. Tên thợ kim hoàn đứng cạnh bàn làm việc. Sonzogno chìa cho hắn xem chiếc hộp đựng phấn, hắn xem xét rất kỹ, rồi khinh khỉnh lắc đầu. Sau đó hắn vểnh cái mõm cáo lên và đưa ra một cái giá thấp đến nực cười. Sonzogno giương cặp mắt phẫn nộ nhìn hắn chằm chằm và giật phắt chiếc hộp trong tay hắn, rồi lớn tiếng mắng hắn là đồ bịp bợm. Tên này dọa sẽ tố cáo Sonzogno và yêu cầu gã rời khỏi phòng ngay. Rồi với điệu bộ của một người cho rằng câu chuyện đến đây là chấm dứt, hắn quay ngoắt người, có lẽ hắn hơi cúi người xuống. Sonzogno vớ chiếc chặn giấy bằng đồng và định choảng cho hắn một cái vào đầu. Hắn định bỏ chạy, lúc đó Sonzogno đuổi theo tóm được hắn và choảng cho hắn mấy cái nữa. Tin chắc tên thợ kim hoàn đã chết, Sonzogno vứt xác hắn sang một bên, mở tất cả các ngăn kéo vơ tiền bạc và bỏ trốn. Nhưng trước khi đi, như tôi được biết qua báo chí, gã lại nổi xung lên dùng gót giày cao cổ đạp vào mặt kẻ đã bị giết nằm trên sàn.
Tôi xem xét tỉ mỉ mọi chi tiết của tội ác. Tôi lần theo các hành động của Sonzogno với một vẻ gần như thích thú: gã chìa tay cầm chiếc hộp đựng phấn ra, tay gã vớ chiếc chặn giấy và choảng lên đầu tên thợ kim hoàn. Còn đây, gã nổi xung lên lấy chân đạp lên bộ mặt biến dạng của kẻ bị giết. Phác họa lại trong trí tưởng tượng tất cả các cảnh này, tôi không thấy sợ hãi, tôi không lên án, cũng không tán thành sự việc đã xảy ra. Tôi có cảm giác đặc biệt thích thú như trẻ con ngồi nghe chuyện cổ tích: các cháu ngồi chỗ ấm áp, nép bên mẹ, theo dõi những điều rủi ro của các nhân vật trong chuyện cổ tích với một vẻ thán phục. Song câu chuyện cổ của tôi ảm đạm và đẫm máu, nhân vật chính là Sonzogno, và trong nỗi thán phục của tôi bất giác có xen cảm giác sửng sốt và buồn rầu. Do muốn đi sâu vào ẩn ý của câu chuyện cổ tích này, tôi lại xem xét với một vẻ khoan khoái bâng quơ mọi chi tiết của tội ác, và lại vấp phải những điều bí ẩn nan giải. Sau đó, tôi bỗng ngủ thiếp đi, tựa hồ như rơi xuống vực thẳm như một người muốn nhảy qua vực, nhưng không lựa được sức nên rơi tõm ngay vào chỗ trống.

Có lẽ tôi đã ngủ được độ khoảng hai tiếng, sau đó tôi thức dậy. Nói đúng hơn cơ thể tôi bắt đầu thức tỉnh, còn lý trí vẫn còn chìm đắm trong một sự mơ màng đờ đẫn nào đó. Tôi như người mù, tay quơ ra phía trước xem mình đang ở đâu. Tôi ngủ thiếp đi ở trên giường, thế mà lúc này lại thấy đang đứng trong một góc chật hẹp vây quanh giữa mấy bức tường nhẵn thín, thẳng đứng và kín mít. Đúng vào giây phút ấy tôi nghĩ ngay đến căn phòng giam, tôi chợt nhớ tới chị

người hầu mà Gino đã bỏ tù. Tôi ở vào địa vị của chị ta, tâm hồn tôi đau đớn trước sự bất công, mà nạn nhân là chị ta. Do nỗi đau này, tôi gần như cảm thấy về mặt thể xác mình chính là chị người hầu nọ, tôi có cảm giác nỗi đau đã cải biến tôi, khoác cho tôi khuôn mặt của chị ta, ấn tôi vào cái vỏ xác thịt của chị, ép tôi phạm những hành vi của chị. Tôi đưa tay che mặt, thanh thản, lòng nghĩ rằng mình bị giam một cách bất công và hiểu rõ rằng mình không đời nào vượt ngục. Nhưng đồng thời tôi cảm thấy rằng mình vẫn là Adriana như trước, chẳng bị ai ngược đãi và chẳng bị ai bỏ tù cả. Tôi hiểu rằng mình chỉ cần một động tác thì sẽ được giải thoát và không còn là chị người hầu. Song phải làm gì, tôi cũng chẳng rõ nữa, tuy tôi bị hành hạ một cách khó tả và muốn thoát ra khỏi cảnh giam cầm trong xót thương và buồn chán này. Rồi bỗng cái tên Astarita lóe lên trong đầu tôi, tựa như sau một đòn đau vào mắt làm nảy đom đóm, người ta thấy đau nhức nhối.

"Mình đến chỗ Astarita và yêu cầu anh ta xin tha cho chị ấy" – Tôi nghĩ, sau đó chìa tay ra, tôi liền cảm thấy tường buồng giam tách ra, tạo nên một lối hẹp và tôi có thể bước ra ngoài. Tôi mò mẫm bước trong bóng tối, đụng phải nút bật đèn, tôi liền xoay mạnh một cái. Một làn ánh sáng chói chang tỏa khắp căn buồng. Hơi thở hổn hển, tôi trần truồng đứng cạnh cửa, toàn thân và mặt ướt đẫm mồ hôi lạnh toát. Chỗ tôi cứ ngỡ là phòng giam ấy chẳng qua chỉ là một khoảng trống giữa tủ đứng, bức tường và tủ commốt ngăn một phần phòng ngủ, tạo thành một góc nhỏ hẹp. Trong lúc ngủ gà ngủ gật, tôi đứng dậy, bước lên phía trước và thế là đâm ngay vào cái góc đó.

Tôi lại tắt đèn và thận trọng tiến đến bên giường. Trước khi ngủ thiếp đi, tôi nghĩ rằng tất nhiên tôi không thể làm sống lại tên thợ kim hoàn, nhưng ít ra cũng có thể cứu được chị người hầu và lúc này không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện ấy. Bây giờ khi nhận thấy rằng mình chẳng nhân hậu như thường nghĩ, tôi có trách nhiệm phải làm bằng được việc này. Dù sao đi nữa, lòng nhân hậu của tôi chung sống yên vui một cách tuyệt vời với những thích thú do vụ đổ máu gây nên, với sự khâm phục bạo lực và thậm chí với niềm vui khó hiểu khi nghe lại quá trình thực hiện tội ác.

Chương bốn

Sáng hôm sau, tôi ăn mặc tươm tất, bỏ chiếc hộp đựng phấn vào túi xách tay và ra khỏi nhà để gọi điện thoại cho Astarita. Kể cũng lạ, song tôi cảm thấy rất thanh thản, nỗi buồn do lời thú tội của Sonzogno vào buổi chiều tối hôm trước gieo vào lòng tôi nay đã hoàn toàn tan biến. Sau này nhiều lần tôi tin rằng tính hiếu danh là kẻ thù đáng ghê sợ nhất của lòng nhân ái và nhân hậu. Khi nghĩ rằng tôi là người duy nhất trong thành phố biết rõ vụ án mạng đã xảy ra như thế nào và ai là thủ phạm thì đó chính là tính hiếu danh chứ không phải là nỗi sợ và kinh hoàng. Tôi tự bảo: "Mình biết ai là kẻ giết tên thợ kim hoàn" và tôi có cảm giác nhìn mọi người và mọi vật với con mắt hoàn toàn khác với ngày hôm qua. Tôi nghĩ rằng thậm chí trong tôi chắc cũng có những thay đổi, tôi sợ là qua nét mặt tôi có thể đoán biết được bí mật của Sonzogno. Đồng thời tôi có nguyện vọng êm dịu và lơ mơ là muốn nói tất cả những điều tôi biết với một ai đấy. Điều bí mật này tràn đầy tâm hồn tôi, muốn tràn ra ngoài như nước từ một chiếc bình hẹp và tôi muốn trút nó sang tâm hồn người khác. Tôi nghĩ rằng chính tâm trạng như vậy đã thôi thúc bọn tội phạm đến chỗ thú tội, chúng tôi kể lại những tội ác của mình cho nhân tình hoặc vợ nghe, còn những người này đều lần lượt san sẻ những bí mật của mình với bạn bè thân thiết, và cứ như vậy cho đến khi tin đồn đến tai cảnh sát thì lúc đó hết chuyện. Hơn nữa, khi nhận ra tội lỗi của mình, bọn tội phạm định bằng cách đó trút một phần gánh nặng không kham nổi sang cho người khác. Tựa hồ như tội lỗi là một gánh nặng có thể chia năm sẻ bảy và trút lên vai kẻ khác khi thấy nó chưa đủ nhẹ và chưa đáng kể. Song đâu phải như vậy: gánh nặng hoàn toàn không giảm sút khi trút nó lên vai người khác, ngược lại, nó càng trĩu nặng hơn khi số người phải nai lưng ra gánh vác càng nhiều.

Trên đường đi tìm trạm gọi điện thoại tự động, tôi mua mấy số báo và trước hết đọc bản tin về vụ án mạng ở phố Palestro. Nhưng vụ án này xảy ra mấy hôm rồi nên báo chỉ đăng vỏn vẹn một cái tin với năm sáu dòng với cái tít: "Chưa có tin gì mới về vụ giết người thợ kim hoàn". Tôi cho rằng nếu Sonzogno không phạm điều gì ngốc nghếch thì hắn có thể ăn ngon ngủ yên vì không ai có thể phát hiện ra tội ác của hắn được. Cảnh sát điều tra vụ này không dễ gì tìm ra thủ phạm, chẳng là bản thân tên thợ kim hoàn cũng dính vào những vụ mờ ám và bất hợp pháp. Như báo chí đã đưa tin, tên thợ kim hoàn đã tiến hành một phần lớn những vụ mật với những bọn thuộc đủ mọi tầng lớp và đủ mọi giới, thủ phạm có thể là người không quen biết hắn ta và vô tình mà phạm tội. Giả thiết ấy gần sát với sự thực. Chính vì vậy mọi người nhận thấy rằng cảnh sát buộc phải dính vào những cuộc truy lùng tội phạm.

Tôi bước vào tiệm cà phê có đặt máy điện thoại tự động và quay số điện của Astarita. Phải đến tháng rưỡi nay tôi không gọi điện cho anh ta nên có lẽ đây là điều thật bất ngờ đối với anh ta, thoạt đầu không nhận ra tiếng tôi, anh ta nói giọng tự nhiên như thường dùng khi ở phòng làm

việc của mình. Giây phút đầu tiên tôi còn cho rằng anh ta hoàn toàn chẳng muốn nhận ra tôi nữa, và thành thực mà nói, tim tôi thắt lại khi nghĩ tới chị người hầu đang ngồi tù, và cơ hội trùng phùng bất hạnh đối với tôi: nhè vào lúc tôi đang cần đến Astarita – người có thể can thiệp và cứu giúp người phụ nữ tội nghiệp này – thì anh ta lại không thích tôi nữa. Song tôi vui mừng là mình đã thực hiện được sự lo lắng cho số phận chị người hầu, điều đó chứng tỏ tôi vẫn còn có lòng nhân hậu và chứng tỏ tuy tôi quan hệ với tên sát nhân Sonzogno, nhưng nói chung tôi vẫn cứ là Adriana thùy mị và vị tha như trước đây.

Tôi rụt rè nêu tên mình với Astarita, và tôi vui mừng biết bao khi vừa nghe thấy tên tôi, giọng anh ta liền trở nên ấp úng và ê a. Phải nói thực rằng tôi có thiện cảm với anh ta, vì mối tình như vậy thường làm đẹp lòng người phụ nữ, còn bây giờ nó làm cho tôi an tâm và tràn đầy tình cảm biết ơn. Tôi nói với anh ta, giọng âu yếm khác thường và hẹn gặp anh ta, anh ta hứa nhất định sẽ tới và tôi ra khỏi tiệm cà phê.

Mưa rơi suốt cả cái đêm khủng khiếp vừa qua đối với tôi. Qua giấc mơ, tôi nghe rõ tiếng mưa hòa với gió cứ ám ảnh mãi, bao phủ cả căn nhà tôi, do đó nỗi cô đơn của tôi càng trở nên tuyệt vọng và đêm tối quanh tôi càng dày đặc thêm. Nhưng sáng ra, trời đã tạnh, gió xua tan những đám mây đen và bầu trời lại trở nên quang đãng, làn không khí im phăng phăng trở nên tươi mát. Gọi điện cho Astarita xong, tôi đi trên con đường trồng tiêu huyền ngắm nhìn ánh nắng ban mai. Sau một đêm mất ngủ chẳng ra sao cả, đầu óc tôi bị choáng váng, nhưng trước làn không khí tươi mát tôi lại thấy tỉnh táo ngay. Tôi hết sức khoan khoái trước một buổi sớm tuyệt đẹp và đưa mắt nhìn mọi vật, tôi thấy chúng có vẻ hấp dẫn, chúng làm tôi đắm đuối và vui tươi. Tôi ngắm nhìn những kẽ ẩm ướt quanh những phiến đá lát đường đã khô ráo, ngắm nhìn những thân cây tiêu huyền có vỏ màu xanh, trắng, vàng, nâu trông từ xa long lanh tựa vàng, ngắm nhìn các mặt nhà vẫn còn lưu dấu vết của trận mưa đêm qua: những mảng lớn ướt, tôi vui thích đưa mắt ngó nhìn khách bộ hành trong buổi sớm, đàn ông vội vã đi làm, phụ nữ xách làn đi chợ, trẻ em cắp sách hoặc đeo cặp được bố mẹ hoặc anh dẫn đến trường. Tôi dừng lại và bố thí cho một kẻ khốn khó già nua, khi lục trong túi xách tìm tiền lẻ, tôi động lòng ngó chiếc capốt đã bợt của ông ta, ngó những miếng vá ở nơi khuỷu tay và cổ áo. Những miếng vá màu xám, màu nâu, vàng, xanh lá cây tươi, tôi đưa mắt nhìn các mụn vá và những đường khâu chân đen đã dính chặt các miếng vá, tôi chợt nghĩ tới công việc của kẻ khốn khó này đã làm vào những lúc như buổi sớm hôm nay: ông ta lấy kéo cắt miếng bị rách, rồi cắt một mảnh trong một tấm giẻ cũ, đặt nó vào chỗ rách và cắm cúi ngồi khâu. Tôi thích thú nhìn những mụn đó với con mắt của kẻ đói nhìn miếng bánh mì vừa ra lò, đã bước đi rồi tôi còn cố ngoái lại nhìn kẻ khốn khó. Vào giây phút ấy, tôi nghĩ: thật là tuyệt vời biết bao nếu toàn bộ cuộc sống cũng giống như buổi sáng trong sáng, sạch sẽ và vui tươi như sáng nay, nếu như cuộc sống của chúng ta cũng được tẩy sạch những vết nhơ đen tối và ta có thể say mê ngắm nhìn xung quanh, cho dù cặp mắt ta chỉ khám phá được những bức tranh thông thường nhất. Trước những suy nghĩ này trong lòng tôi lại trỗi dậy một ước nguyện đã lặng lẽ lắng xuống từ lâu: ước nguyện có một cuộc sống gia đình yên ấm bên người chồng trong một căn nhà mới, sáng sủa và sạch sẽ. Tôi biết rằng mình chẳng yêu thích gì cái nghề của mình, tuy nhờ bản chất đầy mâu thuẫn của bản thân đã lựa chọn chính cái công việc này. Tôi nghĩ rằng nghề của tôi không thể gọi là một nghề sạch sẽ được: quanh tôi, trên cơ thể tôi, trên các ngón tay tôi, chăn giường tôi dường như

còn lưu lại dấu vết của mồ hôi, của tinh trùng, của những dục vọng vô luân thường đạo lý, nhớp nháp mà dù có tắm rửa bao nhiêu và dọn phòng cẩn thận thế nào thì dường như bao giờ cũng thấy vương vấn ở nơi đây. Và tôi còn nghĩ rằng cái việc cứ cởi và mặc quần áo hàng ngày trước con mắt đủ loại khách đã không để cho tôi được ngắm nhìn thân mình mà lòng thấy rộn vui và thiết tha như tôi đã cảm thấy hồi còn con gái khi tắm hoặc ngắm mình trong gương. Nhìn tấm thân mình như nhìn ngắm một vật lạ, luôn luôn có cái mới đang tự nó phát triển, tràn đầy sức lực và vẻ đẹp thì thật thích thú biết bao, còn tôi, mỗi lần cố làm cho người tình của mình sửng sốt trước cái mới lạ này, tôi bao giờ cũng tự bỏ mất của bản thân điều thú vị ấy.

Do chịu ảnh hưởng của những suy nghĩ đó, tội ác của Sonzogno, sự gian xảo của Gino, nỗi bất hạnh xảy ra với chị người hầu và cả một màng lưới những mưu mô úp chụp lấy tôi làm tôi lại coi chúng như những hậu quả trực tiếp trong cuộc đời bất công của tôi, những hậu quả chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt, hoàn toàn không thể quy lỗi tại tôi, nhưng chỉ có thể thanh toán chúng trong trường hợp nếu như tôi thực hiện được những ước mơ lập gia đình trước đây của tôi. Tôi khao khát có được sự công bằng trong mọi mối quan hệ: sống ở trên đời với một đạo lý không cho phép được làm cái nghề của tôi, sống ở trên đời với thiên tính đòi hỏi phụ nữ ở lứa tuổi tôi phải có con, sống ở trên đời với khiếu thẩm mĩ đòi hỏi con người cứ muốn quanh mình phải là những đồ vật đẹp, mặc những chiếc áo dài mới xinh đẹp, sống trong các ngôi nhà sáng sủa, sạch sẽ và đầy đủ tiện nghi. Nhưng cái nọ bác bỏ loại trừ cái kia, nếu tôi muốn sống ở trên đời này với một đạo lý, thì tôi không thể sống trên đời này với một thiên tính được, còn cái khiếu thẩm mĩ mâu thuẫn cả với đạo đức và thiên tính. Nghĩ vậy tôi lại rơi vào một nỗi buồn đã đeo đuổi tôi suốt đời, ấy là tôi muốn nói tới cái ý thức về sự nghèo túng của mình cứ ám ảnh mãi tôi và tôi chỉ có thể dứt bỏ được nếu tôi hy sinh những hoài bão tươi sáng nhất của bản thân. Nhưng ngoài ra tôi hiểu rằng mình vẫn chưa hoàn toàn cam chịu số phận và điều đó đã gây cho tôi niềm tin mới vào tương lai, tôi nghĩ rằng nếu có cơ hội nào đó thay đổi đời – nó chẳng phải là điều đột ngột đối với tôi – tôi sẽ không do dự lợi dụng thời cơ này với ý thức hoàn toàn tự giác.

Tôi hẹn gặp Astarita và buổi trưa, đúng vào lúc anh ta rời khỏi sở. Tôi còn mấy tiếng đồng hồ nữa và không biết làm gì, nên quyết định đến thăm Gisella. Lâu nay không gặp cô ta, tôi ngờ rằng có một ai đó đã thế Ricardo trong cuộc đời cô ta, người này chẳng ra chồng chưa cưới, cũng chẳng ra tình nhân. Gisella cũng như tôi, hy vọng sớm muộn gì cũng xếp đặt lại cuộc đời mình, tôi nghĩ rằng đây là ước mơ chung cho tất cả phụ nữ hành nghề như tôi. Thiên hướng đã dẫn dắt tôi tới điều đó, còn Gisella, do quá coi trọng ý kiến của con người đã chủ yếu tôn trọng phép xã giao bề ngoài. Cô ta ngượng sợ người khác biết cô ta là ai - tất cả các vấn đề là ở chỗ ấy – tuy khác hẳn tôi, khuynh hướng đối với cuộc sống như vậy ở cô ta còn mạnh mẽ hơn ở tôi đã dẫn dắt cô ta đến với cái nghề này. Còn tôi, ngược lại, tôi chẳng bao giờ thấy ngượng, trừ một đôi khi, hãn hữu mới cảm thấy tủi nhục và bị xúc phạm.

Tới nhà Gisella, vừa leo lên thang gác tôi liền nghe thấy tiếng bà gác cổng chặn lại:

- Chị đến gặp signorina Gisella à? Cô ấy không sống ở đây nữa.

- Cô ta dọn đi đâu rồi?

- Tới phố Casablanca, nhà số bảy.

Phố Casablanca nằm ở khu phố mới.

- Có một anh chàng tóc vàng đi xe ôtô tới, họ đem theo các thứ rồi ra đi.

Tôi liền nghĩ rằng mình đến đây chính là để nghe những lời ấy: Gisella đã bỏ đi với một signor nào đấy. Chẳng hiểu sao, tôi bỗng thấy mệt mỏi vô chừng, chân cứ muốn khuỵu xuống và tôi phải túm lấy rầm cửa để khỏi ngã. Nhưng tôi cố trấn tĩnh và suy nghĩ lại, tôi quyết định tới địa chỉ mới tìm Gisella. Tôi lên xe taxi và bảo lái xe chở tôi tới phố Casablanca.

Xe đưa chúng tôi ra xa trung tâm thành phố, xa các đường phố nhỏ hẹp nhà cửa cũ kỹ áp sát bên nhau. Đường phố rộng dần ra, chia thành các nhánh, quy tụ tạo nên thành những quảng trường, rồi lại dãn rộng ra, ở đây toàn nhà mới xây, nhà nọ cách nhà kia bởi một vạt cánh đồng xanh tươi. Tôi không hiểu rằng việc tôi tới chỗ Gisella sẽ chẳng có gì vui cả, thậm chí còn mang tính chất nặng nề do tôi càng đâm ra buồn chán hơn. Tôi chợt nhớ Gisella đã cố xô tôi lầm đường lạc lối và biến tôi thành một con người như bản thân cô ta, tôi bất giác bật khóc một cách tự nhiên như vết thương chưa lành rỉ máu.
Khi ra khỏi xe taxi ở mãi tít cuối phố, mắt tôi vẫn còn long lanh và má tôi còn đẫm nước mắt.

- Chẳng nên khóc làm gì, signorina – Người lái xe bảo.

Tôi chỉ lắc đầu và tiến đến bên nhà Gisella.

Trước mắt tôi là một tòa nhà hiện đại trắng đến lóa mắt, vừa mới được xây xong, bằng chừng là thùng, ván gỗ và xẻng vứt ngổn ngang một đống trong khoảnh vườn nhỏ cây cối thưa thớt và những vệt vôi rớt trên các chấn song cổng. Tôi bước vào gian tiền sảnh màu trắng và trống trơn, thang gác cũng màu trắng, một làn ánh sáng dịu rọi qua lớp kính mờ. Người gác cổng – một chàng trai có mái tóc hung mặc bộ áo liền quần theo kiểu công nhân, trông chẳng giống những người gác cổng già nua và bẩn thỉu thường gặp chút nào - bấm nút và thang máy bắt đầu nâng lên cao. Thang máy thơm mùi gỗ tươi và verni. Ngay tiếng thang máy chạy nghe cũng có vẻ mới mẻ, xem ra động cơ mới được đưa vào hoạt động. Tôi lên tới tầng cuối, thang máy càng tràn đầy ánh sáng, tựa hồ như nhà không có nóc, còn thang máy cứ vút tận lên trời cao. Sau đó nó dừng lại, tôi bước ra và rơi đúng ngay vào chỗ đầu cầu thang trắng toát đầy ánh nắng chói chang. Ngay trước mắt tôi là một cánh cửa gỗ màu sáng có nắm đấm đồng bóng loáng. Tôi bấm chuông, một chị người hầu gầy gầy trông dễ thương có mái tóc đen đội khăn ren và mặc áo tạp dề thêu ra mở cửa.

- Tôi muốn gặp signorina De Santis – Tôi bảo - chị bảo giúp là Adriana lại chơi.

Chị người hầu để tôi lại một mình, còn bản thân tiến về phía cuối hành lang chỗ cánh cửa có

lắp lớp kính mờ giống như ở các cửa sổ nơi cầu thang. Hành lang này cũng màu trắng và trống trơn như gian tiền sảnh, tôi nghĩ rằng căn hộ có bốn buồng chứ không hơn. Từ lò sưởi toát ra một làn hơi ấm áp dễ chịu, do đó mùa vữa mới trát và mùi sơn mới lại càng bốc mùi gay gắt. Cuối cùng, cánh cửa kính ở cuối hành lang mở toang và chị người hầu mời tôi vào. Thoạt đầu, khi vừa bước vào phòng tôi không thể nhìn thấy rõ gì cả, vì mặt trời tỏa làn ánh sáng rực rỡ rọi qua cửa sổ rộng lớn gần như choán hết bức tường đối diện. Căn hộ nằm ở tầng cao nhất và bầu trời xanh lơ sáng chói đang ngó vào cửa sổ. Tôi gần như quên mất trong khoảnh khắc mục đích tới thăm của mình và cảm thấy khoan khoái tới mức thậm chí đã nheo mày trước ánh sáng vàng óng như rượu lâu năm này. Nhưng tiếng nói của Gisella đã bứt tôi thoát khỏi nỗi sững sờ. Cô ta ngồi bên bàn kê gần cửa sổ trên bày la liệt các lọ nhỏ, một bà tóc bạc phơ người nhỏ bé đang sửa móng tay cho cô ta. Vẫn với điệu bộ tự nhiên giả tạo, Gisella thốt kêu lên:

- Ồ, cậu đấy à Adriana?... Cậu ngồi xuống đi, chờ mình một chút nhé.

Tôi ngồi cạnh cửa sổ và đưa mắt ngó quanh. Phòng có kính là một căn phòng dài và hẹp, thật ra chẳng thấy bày biện gì mấy ngoài chiếc bàn, chiếc tủ buýp phê và dăm ba cái ghế gỗ màu sáng sủa, nhưng đều mới tinh cả, và chủ yếu đều chan hòa ánh nắng. Mặt trời đã tạo ra cho xung quanh một cái vẻ huy hoàng, làm cho tôi bất giác nghĩ rằng chỉ những nhà giàu mới có được ông mặt trời như thế này. Tôi thấy trong người khoan khoái dễ chịu và buông thả đầu óc không nghĩ tới gì cả, tôi nhắm mắt lại. Bỗng một con vật nặng và mềm mại chồm lên đầu gối tôi, tôi mở choàng mắt ra và thấy một chú mèo tướng chẳng rõ giống mèo gì, bộ lông nó dài mượt mà màu xám, mắt có lẽ màu xanh lơ, mõm nó to, nó có điệu bộ bực bội và quan trọng làm tôi chẳng ưa được. Chú mèo cọ vai vào người tôi, chổng ngược chiếc đuôi mềm mại như một cái gù lông và cất tiếng khàn khàn kêu meo meo. Cuối cùng nó cuộn tròn người trên đầu gối tôi và khẽ rên gừ gừ.

- Con mèo đến là đẹp – Tôi bảo – Nó thuộc giống gì vậy?

- Loại mèo Ba Tư đấy – Gisella tự hào đáp - đắt lắm... phải tới nghìn lia ấy.

- Mình chưa thấy một chú mèo như thế này – Tôi vuốt lưng mèo và bảo.

- Các chị có biết ai cũng có một con mèo hệt như thế này không? – Bà sửa móng tay nói xen vào – Signora Radaelli đấy... và giá các chị được thấy signora chăm sóc nó... cứ hệt như chăm sóc trẻ nhỏ không bằng. Nay mai signora còn bơm nước hoa cho nó nữa ấy chứ... chị có sửa móng chân không?

- Không, này bà Marta này, hôm nay thế đủ rồi đấy.

Bà sửa móng tay thu dọn đồ lề và chai lọ cất vào chiếc va li con, chào chúng tôi rồi ra khỏi phòng.

Còn lại hai người, chúng tôi đưa mắt nhìn nhau. Tôi cảm thấy Gisella cũng mới tinh tươm như

toàn bộ ngôi nhà. Cô ta mặc chiếc áo len dài tay đẹp màu đỏ bằng len Angora tôi không thấy cô ta mặc bao giờ. Người cô ta hơi đẫy đà, đặc biệt là ngực và hông, còn má phinh phính một chút nên phần nào trông cô ta khó đăm đăm. Cô ta giống một người ăn ngon, ngủ kỹ và chẳng suy nghĩ gì hết. Cô ta ngó nhìn móng tay mình một lát, rồi hỏi thẳng:

- Thế nào? Cậu có thích ngôi nhà của mình không?

Tôi không phải là người hay ghen tị. Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời, tôi suy bì và ngạc nhiên chẳng hiểu vì sao một số người có thể suốt đời giữ kín trong lòng những tình cảm tương tự mà tôi thấy không những khó chịu mà còn nhục nhã nữa. Cơ mặt tôi bắt đầu co giật như bị một cơn động kinh, mặt tôi tựa hồ như hốc hác trông thấy, tôi thậm chí không thể mỉm cười và nói với Gisella những lời lịch sự thông thường. Còn chính bản thân Gisella đã gây cho tôi một cảm giác ghê tởm không kìm nén được. Tôi muốn nói với cô ta một điều gì đó xúc phạm, làm nhục cô ta, nói chung, một điều gì đó làm lu mờ niềm vui của cô ta.

"Mình làm sao thế này? – Tôi bối rối nghĩ, tay vẫn vuốt ve con mèo như máy - Chẳng lẽ mình lại như vậy à?".

May thay tâm trạng của tôi không kéo dài lâu. Tính nhân hậu thường lệ của tôi đã trỗi dậy từ sâu trong đáy lòng và đấu tranh với nỗi đố kỵ. "Gisella là bạn mình – Tôi thầm nghĩ – mình không thể dửng dưng trước số phận của cô ta, mình phải thấy vui mừng cho cô ta". Tôi hình dung thấy Gisella lần đầu tiên bước vào ngôi nhà mới này và cô ta hân hoan vỗ tay, và ngay giây phút đó, tôi vứt bỏ được cảm giác đố kỵ lạnh lùng và băng giá, tôi lại cảm thấy hơi ấm của ánh nắng trìu mến tựa hồ như nó rọi sâu vào tận cõi lòng tôi.
Tôi bảo:

- Còn phải nói gì nữa? Một ngôi nhà thật tuyệt vời... mới ngó đã thấy vui rồi... chuyện xảy ra thế nào nào?

Chắc hẳn tôi đã chân thành thốt lên những lời ấy và thậm chí còn mỉm cười nữa để ban thưởng cho bản thân hơn là cho Gisella về chuyện đã kìm nén được lòng đố kỵ của mình. Gisella đáp, giọng kiêu hãnh và tin tưởng:

- Cậu còn nhớ Giancarlo, cái anh chàng tóc vàng mà mới gặp mình đã cãi lộn rồi ấy, nhớ không? Và thế là anh chàng để ý mình... anh chàng thậm chí còn tốt hơn nhiều so với mới thoạt nhìn ấy... sau đó bọn mình lại gặp nhau... nhiều lần... cách đây mấy hôm anh chàng bảo: em ạ, anh muốn gây cho em một điều bất ngờ... thú thật, mình ngỡ anh chàng muốn mua tặng mình một cái túi xách tay hay lọ nước hoa gì đấy... nhưng anh chàng đẩy mình vào xe, chở đến đây, dẫn vào ngôi nhà này – nó vẫn chưa có ai ở cả... Mình nghĩ đây là nhà của cậu chàng... anh ta hỏi mình có thích nơi đây không. Mình đáp "có", dĩ nhiên chẳng thấy ngờ ngợ gì hết... Cậu chàng bảo mình: anh mua căn hộ này cho em đấy... cậu có thể tưởng tượng lúc đó mình ra sao không?

Gisella bật cười và tự hào đưa mắt nhìn quanh. Tôi đột ngột bật dậy, tiếp đến ôm hôn cô ta.

- Mình mừng lắm... rất mừng... Thực sự mừng cho cậu.

Những lời nói và cử chỉ ấy đã xua tan nỗi hằn học trong tôi. Tôi tiến đến bên cửa sổ và nhìn ra bên ngoài. Nhà xây trên chỗ đất cao, phía dưới là những cánh đồng phẳng lì chạy dài ra xa vô tận, có con sông chảy uốn khúc cắt ngang, đây đó nổi lên những cánh rừng, những vựa chứa lúa, những quả đồi thấp. Chỉ thấy dạt về một phía có mấy căn nhà trắng - mảnh nhà cuối cùng của khu ngoại thành. Một dãy núi xanh lơ nổi rõ trên đường chân trời, nơi đất trời trong veo hòa trộn vào nhau. Tôi quay lại bảo Gisella:

- Đứng đây mà ngắm cảnh, tuyệt thật!

- Cậu thích thật à? – Cô ta hỏi, rồi đi đến bên tủ buýp phê lấy ra hai chiếc cốc, một cái chai phình bụng và đặt lên bàn - Cậu uống chút rượu mạnh nhé? – Gisella hỏi, giọng khinh khỉnh.

Xem ra cô ta hài lòng với cái vai bà chủ nhà.

Chúng tôi ngồi bên bàn và lặng lẽ nhâm nhi rượu mùi. Tôi nhận thấy Gisella lúng túng, nên muốn gỡ thế cho cô ta, tôi dịu dàng bảo:

- Tuy vậy cậu xử sự với mình không hay lắm... sao cậu không kể cho mình nghe gì cả?

- Mình chẳng có mấy thời gian đâu – Cô ta vội đáp - mới lại do chuyển nhà, mình bù đầu vào việc mua sắm, phải sắm những vật tối cần thiết, đồ đạc, chăn màn, bát đĩa... mình chẳng có giây phút nào rảnh cả... bày biện một căn hộ, đâu phải chuyện đùa.

Khi nói chuyện, Gisella õng ẹo mím môi cười bắt chước các signora thuộc giới có đức hạnh.

- Mình rất hiểu cậu, bây giờ được như thế này, cậu thấy khó chịu phải gặp mình... cậu xấu hổ về mình – Tôi nói, giọng không hề có chút xỏ xiên và hằn học, tựa hồ như tôi đang nói tới vấn đề hoàn toàn chẳng liên quan tới tôi.

- Mình không hề thấy xấu hổ vì cậu – Cô ta đáp, giọng bực tức vả tôi cảm thấy cô ta bực mình không chỉ do lời nói mà cả cái giọng bình tĩnh của tôi - nếu cậu nghĩ vậy, nghĩa là cậu đúng là một mụ ngốc... Tất nhiên là bây giờ chúng mình sẽ không thể gặp nhau như trước đây... mình muốn nói sẽ không thể đi cùng với nhau và... nếu anh ấy biết, mình sẽ chẳng ra sao cả đâu.

- Yên tâm – Tôi vẫn dịu dàng nói - cậu sẽ không bao giờ thấy mình nữa. Hôm nay mình tới, ấy chẳng qua là muốn biết cậu gặp chuyện ra sao thôi.

Gisella làm ra vẻ không nghe rõ những lời tôi vừa nói, do đó tôi càng tin vào những điều ước đoán của mình. Cả hai chúng tôi im lặng trong giây phút, rồi Gisella lên tiếng hỏi, giọng ra vẻ thông cảm:

- Còn cậu thế nào?

Chẳng hiểu sao tôi liền nghĩ ngay tới Giacomo và bản thân lấy làm lạ trước những ý nghĩ của mình. Tôi đáp, giọng ngắt quãng:

- Mình à? Không sao... bình thường.

- Astarita thế nào?

- Mình gặp anh ta vài bận.

- Còn Gino?

- Cắt đứt rồi.

Khi nghĩ tới Giacomo, tim tôi thắt lại. Song Gisella đã hiểu nỗi bối rối của tôi theo cách của mình, chắc cô ta cho rằng tôi đau buồn trước sự may mắn của cô ta và thái độ khinh khỉnh của cô ta đối với tôi. Suy nghĩ một lát, Gisella nói, giọng băn khoăn quá cường điệu:

- Mình vẫn tin chắc cậu chỉ cần tỏ ý là Astarita sẽ thu xếp cho cậu một căn nhà như thế này.

- Nhưng mình đâu có ý định đặt vấn đề với Astarita hay với một ai khác. – Tôi bình tĩnh đáp.

Gisella nhìn tôi vẻ không tin:

- Tại sao? Cậu không muốn có một căn hộ như thế này à?

- Căn hộ tuyệt vời – Tôi đáp – song mình muốn được tự do.

- Thì mình cũng được tự do đấy chứ? – Cô ta tức giận đáp - Tự do hơn cậu, suốt ngày muốn làm gì thì làm.

- Mình không có ý muốn nói tới thứ tự do đó.

- Thế thứ tự do nào?

Tôi nhận thấy rằng mình làm Gisella tức giận chẳng qua đã ít tỏ vẻ thán phục ngôi nhà - đối tượng tự hào của cô ta. Nhưng nếu giảng hòa với cô ta vấn đề không phải là ngôi nhà, mà thực ra tôi không muốn gắn bó toàn bộ cuộc đời tôi với một người mà mình không yêu, thì lại làm cô ta bực mình, thậm chí càng bực mình hơn nữa... Tôi thấy đổi câu chuyện là hơn, vội bảo:

- Tốt hơn hết cậu nên dẫn mình đi xem căn hộ đi... cậu có bao nhiêu phòng.

- Cậu làm sao thế - Gisella hằm hằm hỏi – Chính cậu bảo cậu chẳng muốn có căn hộ thế này mà.

Cô ta cúi đầu ngồi im.

- Thế nghĩa là cậu không muốn dẫn mình đi xem nhà cậu à? - Một phút sau tôi uể oải nói.

Gisella ngước mắt lên, tôi ngạc nhiên thấy mắt cô ta đẫm lệ.

- Thế mà cũng gọi là bạn à? Rõ ràng cậu chỉ làm bộ làm tịch – Cô ta bỗng thốt lên - Cậu... cậu đến tức nổ ruột vì đố kỵ... còn bây giờ cậu muốn gièm pha ngôi nhà của mình để làm cho mình đau.

Gisella khóc nức nở, mặt đầm đìa nước mắt. Cô ta khóc vì bực tức, lần này chính cô ta bị nỗi đố kỵ giày vò và sự đố kỵ vô lý ấy của Gisella đã vô tình xúc phạm mối tình tuyệt vọng của tôi đối với Giacomo và sự gián đoạn giữa chúng tôi làm tôi đau khổ đến như vậy, song tôi hiểu rõ Gisella, nên xót thương thay cho cô ta. Tôi đứng dậy, tiến đến bên cô ta, đặt một tay lên vai cô ta và nói:

- Sao cậu lại nói vậy?... Mình chẳng hề ghen ghét đố kỵ... chẳng qua mình muốn sống một cuộc sống khác... có vậy thôi... nhưng mình vui mừng thấy cậu khấm khá, còn bây giờ - Tôi ôm cô ta, nói tiếp - cậu dẫn mình đi xem những phòng kia đi.

Gisella lau nước mắt, trấn tĩnh lại và nói:

- Có bốn phòng tất cả... gần như trống trơn.

- Ta đi xem đi.

Gisella đứng dậy, đi trước tôi dọc theo hành lang, lần lượt mở các cửa, chỉ cho tôi xem phòng ngủ có mỗi chiếc giường và chiếc ghế bành, chỉ cho tôi xem một giường nữa "dành cho khách", chỉ cho tôi xem căn phòng nhỏ của chị người hầu, đây là một căn phòng xép bé. Cô ta làm tất cả những công việc này với một vẻ bực bội, cô ta mở cửa và giải thích qua loa về công dụng của từng phòng. Nhưng nỗi buồn của cô ta đã nhường chỗ cho lòng tự hào khi chúng tôi đến bên phòng tắm và bếp lát gạch tráng men, có bếp điện mới và các vòi nước sáng bóng. Cô ta giảng giải tôi nghe cách sử dụng bếp điện, tấm tắc ca ngợi ưu điểm của nó so với bếp dùng hơi đốt, khẳng định nó sạch và tiện hơn nhiều, tuy trong thâm tâm, tôi thấy dửng dưng trước tất cả những chuyện đó, song vẫn làm ra bộ chú ý và thốt lên những tiếng reo lớn để bày tỏ sự thán phục và sửng sốt của tôi. Rõ ràng Gisella hài lòng về hành vi của tôi và khi xem xong tất cả mọi chỗ, cô ta đề nghị:

- Bây giờ ta trở ra... uống cốc rượu nữa.

- Không, không... mình đã đến lúc phải đi rồi.

- Đi đâu mà vội thế? Ngồi lại một chút nữa nào.

- Không thể được.

Chúng tôi đang đứng ngoài hành lang. Cô ta ngập ngừng trong giây phút rồi bảo:

- Cậu thế nào cũng phải tới chỗ mình đấy... cậu có biết bọn mình làm gì không? Anh chàng thường rời thành Rome, mình sẽ báo với cậu, cậu kéo hai anh bạn của cậu lại đây và ta sẽ tha hồ mà vui...

- Thế nhỡ anh ta biết thì sao?

- Biết sao được, hả?

Tôi đáp:

- Thôi được... ta cứ thỏa thuận thế nhé!

Lúc này về phía mình, tôi thấy ngập ngừng, sau đánh bạo hỏi:

- Nhân tiện cậu cho biết... anh ấy có đả động gì tới anh bạn cùng đi với anh ấy vào cái buổi tối nọ không?

- Về anh chàng sinh viên ấy à? Cậu hỏi để làm gì? Thích anh chàng đó à?

- Không, ấy là hỏi thế thôi.

- Bọn mình mới gặp anh ta chiều tối qua.

Tôi không giấu được nỗi xúc động và nói, giọng đứt đoạn:

- Nghe đây... nếu cậu gặp anh ấy... cậu bảo anh ấy ghé chỗ mình nhé... Nhưng là nhân tiện thế thôi.

- Được rồi, mình sẽ bảo – Gisella đáp và đưa mắt nhìn tôi vẻ nghi ngờ. Còn tôi luống cuống trước cái nhìn đó, vì tôi cảm thấy mối tình của mình đối với Giacomo đã bộc lộ quá rõ trên mặt tôi. Qua giọng nói tôi hiểu rằng cô ta sẽ không có ý định thực hiện lời yêu cầu của tôi. Trong cơn tuyệt vọng, tôi mở cửa ra, chào Gisella, không hề ngoái lại bước vội xuống thang. Tới tầng hai tôi bỗng dừng lại, đứng tựa lưng vào tường và ngước mắt nhìn lên.

"Mình nói với cô ta làm gì? – Tôi nghĩ – Tại sao mình lại như vậy nhỉ?"

Và tôi cúi gằm mặt bước xuống thang.

Tôi hẹn gặp Astarita tại nhà mình. Về đến nhà, tôi hoàn toàn kiệt sức, tôi mất thói quen đi dạo buổi sáng, ánh nắng chói chang và cảnh tấp nập ngoài đường phố làm tôi mệt lử. Buổi gặp gỡ Gisella không gây phiền muộn cho tôi, tôi đã khóc hết nước mắt khi ngồi xe taxi đến chỗ cô ta. Mẹ mở cửa cho tôi và bảo Astarita đã đợi tôi gần một tiếng đồng hồ rồi. Tôi bước thẳng về phòng mình và ngồi xuống giường, mắt không chú ý nhìn anh ta. Astarita đứng cạnh cửa nhìn ta ngoài sân. Tôi ngồi im trong giây phút, tay ôm ngực và thở hổn hển, chẳng là tôi leo lên thang gác quá ư vội vã. Tôi ngồi quay lưng lại phía Astarita và bối rối nhìn ra cửa. Astarita chào, song tôi không đáp lời. Anh ta tiến lại ngồi xuống bên tôi, ôm ngang lưng và nhìn chằm chằm vào mắt tôi.

Do bị cuốn vào một nỗi lo âu, tôi hoàn toàn quên khuấy rằng anh ta là người không biết kìm nén và mãnh liệt. Một nỗi ác cảm cay độc xâm chiếm lòng tôi. Tôi nghẹn ngào đẩy anh ta ra và bảo:

- Lúc nào anh cũng muốn chuyện đó à?

Anh ta chẳng hề đáp một lời nào, nhưng cầm tay tôi lườm một cái rồi đưa nó lên môi. Tôi có cảm giác mình sắp phát điên lên, giật tay lại:

- Lúc nào anh cũng muốn chuyện đó à? – Tôi hỏi lại - Thậm chí cả vào buổi sáng?... Ngay cả sau khi đã lao động suốt sáng? Ngay cả khi bụng không dạ đói? Ngay cả trước bữa ăn trưa?... Xem ra anh chẳng phải là một người bình thường.

Môi anh ta run run, mắt mở to:

- Nhưng anh yêu em.

- Tuy vậy cũng phải có lúc dành cho tình yêu, có lúc dành cho mọi vấn đề khác nữa chứ... em hẹn gặp anh vào lúc một giờ trưa, hy vọng anh sẽ hiểu rõ ràng đâu phải là một cuộc hẹn tình tứ... thế mà anh... anh không bình thường thế nào ấy... anh không biết ngượng à?

Anh ta im lặng nhìn tôi. Chợt tôi xem ra quá hiểu rõ tâm trạng anh ta. Anh ta si tình và chờ đợi cuộc hẹn hò này có trời mới biết được từ bao lâu rồi. Tất cả những ngày gần đây, trong khi tôi chật vật thoát ra khỏi những chuyện rủi ro của bản thân thì anh ta chỉ nghĩ tới tôi, tới cặp đùi, bộ ngực, hông và đôi môi tôi.

- Vậy thì – Tôi bảo, giọng dịu dàng hơn - nếu em cởi áo xống ra bây giờ...

Anh ta gật đầu tỏ vẻ tán thành. Tôi bật cười, thật ra không ác ý nhưng khinh bỉ.

- Anh không mảy may suy nghĩ xem có thể em buồn hoặc không muốn... xem có thể em đang

đói hoặc mệt lử... hoặc em có những chuyện lo âu... anh không mảy may có những suy nghĩ này à?

Anh ta nhìn tôi, sau đó bỗng lao vào tôi, ghì chặt và áp mặt vào vai tôi. Anh ta không hôn tôi mà chỉ áp đầu vào cơ thể tôi tựa hồ như muốn thu hết toàn bộ hơi ấm của nó. Anh ta thở hổn hển, chốc chốc những tiếng thở lại buột ra khỏi lồng ngực anh ta. Tôi không còn giận anh ta nữa, hành vi của anh ta khơi gợi trong tôi sự bối rối, lòng thương và nỗi buồn thường lệ. Khi tôi quyết định rằng anh ta thở dài quá lâu, tôi liền đẩy anh ta ra và bảo:

- Em mời anh đến đây có việc đấy.

Anh ta nhìn tôi, sau đó cầm tay tôi và vuốt ve. Anh ta thật ngang bướng và đối với anh ta, chẳng có gì thực sự tồn tại ngoài ý muốn của mình.

- Anh có quan hệ với cảnh sát, đúng không nào?

- Đúng.

- Vậy thì anh ra lệnh bắt em đi, bỏ tù em đi – Tôi nói những lời ấy với một giọng kiên quyết, vào những giây phút ấy tôi thực lòng muốn anh ta hành động như thế.

- Tại sao? Có chuyện gì nào?

- Chuyện là em là một con ăn cắp – Tôi đáp, giọng quả quyết - chuyện xảy ra là em đã ăn cắp, và đáng lẽ bắt em, người ta lại bắt một kẻ vô tội... Vì vậy anh ra lệnh bắt em đi... em sẵn sàng ngồi tù... đấy, em muốn vậy đấy.

Anh ta không ngạc nhiên, nhưng mặt buồn buồn. Anh ta cau mày vẻ không hài lòng, rồi nói:

- Em cứ yên tâm... và nói rõ đầu đuôi câu chuyện.

- Thì em đã bảo với anh rằng em là một con ăn cắp mà.

Và tôi đã kể lại cho anh ta nghe vụ ăn cắp và việc đáng nhẽ bắt tôi, người ta lại bắt chị người hầu. Tôi đã kể lại sự việc gian dối của Gino, nhưng không nêu tên anh ta ra, tôi chỉ bảo "một người hầu" chung chung thôi. Tôi đã chực kể cho Astarita nghe về Sonzogno, về tội ác của gã. nhưng tôi đã kìm được. Tôi kết thúc như sau:

- Bây giờ anh lựa chọn đi... hoặc là anh thả chị phụ nữ ấy ra... hoặc là hôm nay em sẽ tới đồn cảnh sát thú tội.

- Em cứ yên tâm – Astarita nhắc lại và giơ tay can – đi đâu mà vội? Chị ta bị bắt giam, nhưng hiện nay chưa bị kết án... ta đợi xem sao.

- Không... em không muốn chờ đợi... chị ta bị bắt giam và có lẽ bị đánh nữa... em không thể chờ đợi được... anh phải giải quyết mọi vấn đề ngay bây giờ.

Qua giọng tôi, anh ta hiểu rằng tôi nói rất nghiêm chỉnh, anh ta đứng dậy vẻ không hài lòng và bước vài bước trong phòng. Sau đó tựa như đang nói với bản thân mình, anh ta bảo:

- Tiện đây xin nói luôn, vụ này còn liên quan cả đến đô la nữa.

- Nhưng chị ta có thừa nhận đâu... mà nào có tìm thấy đô la... có thể nói một kẻ nào đó đã dựng lên tất cả chuyện này để trả thù.

- Thế em còn giữ chiếc hộp đựng phấn à?

Tôi lôi chiếc hộp đựng phán trong túi xách ra đưa cho anh ta và bảo:

- Đây.

Nhưng anh ta từ chối:

- Không, em sẽ đưa nó không phải cho anh – Anh ta ngập ngừng trong giây phút, rồi nói tiếp: - Anh có thể thả người phụ nữ đó, nhưng cảnh sát phải có bằng chứng là chị ta vô tội... đúng là chiếc hộp đựng phấn có thể là bằng chứng đó.

- Đây, anh cầm lấy chiếc hộp đựng phấn và trả lại cho chủ của nó.

Astarita cười ầm lên nghe thật khó chịu:

- Thấy rõ ngay em chẳng hiểu gì những chuyện thế này... nếu anh nhận chiếc hộp đựng phấn, anh phải bắt em... nếu không người ta sẽ đặt dấu hỏi làm sao Astarita lại nhận được của ăn cắp, do ai đưa, bằng cách nào, v.v... không và không... cần phải làm như thế này: đưa chiếc hộp phấn đến chỗ cảnh sát, nhưng không để lộ tên mình.

- Có thể gửi nó qua bưu điện.

- Không nên gửi qua bưu điện.

Anh ta bước vài bước trong phòng, rồi ngồi xuống bên tôi và bảo:

- Em phải làm như thế này này... em có quen một tu sĩ nào không?

Tôi nhớ tới tu sĩ người Pháp mà tôi đã xưng tội sau chuyến đi Viterbo, nên đáp:

- Có, em có quen một vị linh mục nghe xưng tội.

- Em vẫn xưng tội à?

- Trước đây thôi.

- Thế này nhé, em đến chỗ vị linh mục của em và kể lại cho ông ta nghe tất cả những gì em kể với anh... em yêu cầu ông ta nhận chiếc hộp đựng phấn và thay mặt em đưa nó đến chỗ cảnh sát... không một tu sĩ nào từ chối việc đó đâu... ông ta không phải thông báo bất kỳ tài liệu nào liên quan đến việc xưng tội kín... một hai hôm nữa anh sẽ gọi điện và sẽ thu xếp mọi việc... nói chung, người ta sẽ thả cái chị người hầu của em.

Tôi hết sức vui mừng và không kìm được, đã ôm và hôn anh ta. Anh ta nói tiếp, nhưng giọng lại run run vì dục vọng:

- Nhưng em đừng có làm như vậy nữa nhé... nếu em cần tiền, em cứ hỏi anh và anh...

- Khi nào phải đi xưng tội, hôm nay à?

- Tất nhiên là hôm nay.

Tôi ngồi im không nhúc nhích một hồi lâu, tay nắm chặt chiếc hộp đựng phấn, mắt chăm chăm nhìn vào một điểm. Lòng tôi nhẹ tênh cứ như bản thân mình đang ở vào địa vị của chị người hầu khi được trả tự do, thậm chí tôi còn cảm thấy như chị ấy đã được thả rồi. Tôi không còn cảm giác thấy buồn, mệt mỏi và thất vọng. Trong lúc đó Astarita vẫn vuốt ve tôi, định luồn bàn tay vào trong ống tay áo. Tôi quay lại dịu dàng nhìn anh ta và bảo:

- Anh không chịu được à?

Anh ta gật đầu, chẳng thể thốt lên được một lời nào.

- Anh không mệt à? – Tôi cố không để lộ vẻ chế giễu, làm bộ đang dịu dàng hỏi vậy – Anh không nhìn thấy là đã muộn rồi đấy... mới lại để lần khác thì hơn anh nhỉ? – Anh ta bắt đầu không tán thành – Như vậy là anh yêu em rất tha thiết, anh nhỉ? – Tôi hỏi.

- Thì tự em cũng rõ là anh yêu em như thế nào rồi – Anh ta khẽ đáp và vẫn định hôn tôi.

Tôi vùng ra và bảo:

- Gượm hẵng, anh.

Biết rằng tôi nhượng bộ, anh ta liền dịu đi. Tôi đứng dậy từ từ ra khóa cửa lại, rồi đến mở cửa sổ ra, khép cửa chớp và đóng khung của sổ vào. Astarita đưa mắt nhìn theo tôi, còn tôi cứ uể

oải uyển chuyển đi lại trong phòng, lúc nào cũng cảm thấy cái nhìn của anh ta bám theo và tôi hiểu rằng sự nhượng bộ đột xuất làm anh ta vui lắm đây. Khép cửa sổ xong, tôi khẽ cất tiếng hát, vẻ vui tươi không giả tạo, tôi cởi áo bành tô, cất vào tủ. Sau đó tôi vẫn khe khẽ hát và ngắm mình trong gương. Chưa bao giờ tôi thấy mình đẹp như lúc này, mắt ngời sáng, cánh mũi phập phồng, miệng hé mở, để lộ hàm răng đều đặn, trắng bóng. Tôi biết rằng sở dĩ như vậy vì tôi hài lòng về bản thân và cảm thấy mình là người nhân hậu. Tôi hát to hơn và đồng thời tự mình cởi áo dài ra, bắt đầu từ những chiếc móc ở phía dưới lên. Tôi bắt đầu hát một bài rất dớ dẩn nhưng rất mốt vào thời ấy: "Em thích bài hát này, em suốt ngày ca hát nó: la la, la la, líu liu, líu liu...", và tôi thấy cái điệp khúc vô nghĩa này giống như cuộc đời chúng ta, nó cũng thật là vô nghĩa - chuyện ấy thì hoàn toàn chắc rồi – nhưng có những giây phút nào đó, ta thấy nó dễ chịu và mầu nhiệm. Song, khi tôi đã cởi hết các móc ra rồi, bỗng có ai đập cửa.

- Chưa vào được – Tôi bình tĩnh đáp - Chờ một lát nhé.

- Có chuyện rất gấp - Giọng mẹ đáp.

Tôi thấy ngờ ngợ liền tiến đến bên cửa, mở hé và ngó ra ngoài.

Mẹ ra hiệu cho tôi ra ngoài và khép cửa lại, lúc đứng nơi hành lang tối om om, mẹ thì thầm:

- Có người đến cứ nằng nặc đòi gặp con.

- Ai vậy mẹ?

- Mẹ không biết nữa. Một anh chàng tóc đen.

Tôi thận trọng hé mở cửa phòng may và nhìn ra. Một người đàn ông đứng tựa người vào bàn, lưng quay về phía tôi. Tôi nhận ngay ra đó là Giacomo, nên vội khép cửa lại và khẽ bảo mẹ:

- Mẹ nói với anh ấy là con ra ngay đây... và đừng để anh ấy rời khỏi phòng nhé.

Mẹ bảo sẽ làm như vậy, tôi quay về phòng ngủ. Astarita vẫn ngồi trên giường.

- Nhanh nhanh thu dọn lại đi, anh – Tôi nói – nhanh lên, rất tiếc là anh phải ra về thôi.

Anh ta bất bình và làu bàu một câu gì đấy, chắc định phản đối quyết định của tôi, nhưng tôi ngắt lời:

- Bà cô em đang ra ngoài phố thì bị khó ở... mẹ con em phải tới bệnh viện ngay... anh phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Rõ ràng là tôi nói dối, nhưng vào giây phút đó tôi không thể nghĩ ra được điều gì nghe dễ lọt tai hơn. Anh ta cuống quít nhìn tôi, hầu như chẳng tin vào điều không may của mình. Tôi nhận

thấy anh ta đã cởi giày cao cổ ra rồi và đang chân đi bít tất có sọc đứng trên sàn.

- Sao anh cứ nhìn em như vậy? Anh về đi – Tôi tức mình nằng nặc bảo.

- Được rồi... anh sẽ về... – Anh ta nói và cúi xuống tìm giày. Tôi đã chuẩn bị áo bành tô và đứng cạnh anh ta. Nhưng tôi nhận thấy rằng cần phải hứa hẹn gặp lại anh ta nếu tôi muốn anh ta thả chị người hầu. Khi giúp anh ta mặc áo bành tô, tôi bảo:

- Anh ạ, em mụ cả người... chiều tối mai anh lại nhé... sau bữa ăn tối... chúng mình ung dung hơn... hôm nay dù sao trước sau gì em cũng phải đuổi khéo anh về... Thế mà lại hóa hay, anh ạ.

Anh ta im lặng, tôi cầm tay anh ta dẫn ra cửa cứ như anh ta mới tới đây lần đầu tiên, chẳng là tôi sợ anh ta xộc ngay vào phòng may và bắt gặp Giacomo. Tới ngưỡng cửa, tôi bảo:

- Anh ạ, em sẽ tới gặp một tu sĩ nội nhật trong ngày hôm nay.

Anh ta gật đầu tỏ ý tán thành. Một nỗi ngao ngán thất vọng lộ rõ trên khuôn mặt đờ đẫn của anh ta. Sốt ruột tôi không đợi anh ta chào liền đóng sập cửa ngay trước mặt anh ta.

Chương năm

Đã cầm nắm đấm trên cửa phòng may rồi, tôi bỗng dừng lại, linh cảm rằng giữa tôi và Giacomo nhất định sẽ xuất hiện những quan hệ bi đát như giữa tôi và Astarita. Bản thân tôi sẽ có những tình cảm phục tùng, xốn xang và đắm đuối đến mù quáng đối với Giacomo như Astarita đối với tôi, tuy tôi nhận thức được rõ ràng nếu muốn bắt Giacomo yêu tôi, tôi phải xử sự hoàn toàn khác, song cứ hễ ở cạnh anh, tôi lại không tài nào thoát ra được khỏi tình cảm lệ thuộc ngượng ngùng, mất bình tĩnh. Bản thân tôi không tài nào giải thích nổi tâm trạng tự hạ mình đến vậy, tôi biết rõ điều đó, tôi sẽ cố khắc phục nó. Song qua linh cảm, tôi hiểu rằng chúng tôi thuộc những loại người khác nhau, tôi cứng rắn hơn Astarita, song yếu đuối hơn Giacomo. Cái đã ngăn cản tôi yêu Astarita thì cũng là cái đã ngăn cản Giacomo yêu tôi. Tình yêu của Astarita đối với tôi cũng như của tôi với Giacomo, đã chớm nở một cách bất hạnh và sẽ kết thúc còn bất hạnh hơn. Tim tôi đổ hồi trống ngực, tôi thấy nghẹt thở, chưa trông thấy và chưa nghe Giacomo nói tôi đã sợ có hành động gì bộp chộp để lộ cho anh thấy nỗi lo và ý nguyện của tôi muốn làm anh vừa lòng, do đó lại mất anh vĩnh viễn. Theo tôi, lời nguyền ghê rợn nhất của tình yêu là nó không bao giờ có quan hệ qua lại: khi yêu thì chẳng được yêu, còn khi được yêu thì lại không yêu. Sức mạnh tình yêu và lóng say đắm giữa hai người yêu nhau hầu như chẳng bao giờ bằng nhau, tùy theo cách riêng của mình ai nấy đều cố vươn tới điều lý tưởng này. Tôi biết được điều đó, và chính vì vậy, tôi yêu Giacomo, anh không yêu tôi. Và tôi còn biết rõ rằng – tuy tôi chẳng muốn tự thú nhận – tôi có cố gắng bao nhiêu, dù có dốc hết sức lực đi nữa, chẳng bao giờ có thể làm anh yêu tôi được. Tất cả những ý nghĩ ấy đã thoáng hiện trong óc tôi, khi tôi ngập ngừng và xúc động đứng bên cánh cửa phòng may. Tôi cảm thấy mình không bình thường, sẵn sàng có những hành động bi đát nhất, ngu xuẩn nhất và điều đó đã làm tôi tức giận đến cực độ. Cuối cùng tôi quyết định bước vào.

- Anh đi ngang qua đây và quyết định ghé vào, có lẽ chẳng nên thế nhỉ?

Anh nói chậm rãi, tựa hồ trước câu nói đó anh muốn quan sát kỹ tôi. Tôi lo ngay ngáy chờ đợi kết cục của cuộc thẩm tra, sợ rằng lúc này anh thấy tôi hoàn toàn khác, không quyến rũ bằng cái hình ảnh đã sống trong tâm trí anh và đưa anh đến bên tôi sau cuộc ly biệt cay đắng ngần ấy. Nhớ lại cách đây mấy phút, khi ngắm mình trong gương, tôi thấy tôi rất xinh đẹp, nên đã đánh bạo nói, giọng đứt quãng vì xúc động:

- Nên chứ... anh đã xử sự rất đúng... em chuẩn bị đi ăn trưa... ta cùng đi, đi anh.

- Thế em có biết rõ anh không – Anh hỏi, giọng giễu cợt – Em có biết rõ anh là ai không?

- Anh khỏi phải nói – Tôi đã ngu xuẩn thốt ra không kịp suy nghĩ kìm nén mình, tôi âu yếm nhìn anh và cầm tay anh đưa lên môi mình. Anh bối rối còn tôi sung sướng. Tôi hỏi, giọng lo lắng và dịu dàng: - Anh tại sao lại biến mất tăm vậy? Thế mà không biết xấu hổ.

Anh lắc đầu nói:

- Anh rất bận.

Tôi hoàn toàn mất trí. Tôi hôn tay anh rồi ép nó vào ngực mình và bảo:

- Anh xem tim em đập thế nào?

Trong khi tôi tự thầm rủa bản thân, hiểu rõ là không được xử sự như vậy và nói những lời tương tự, anh cau mày tỏ vẻ bực mình, tôi hốt lên vội bảo:

- Em đi mặc áo bành tô, em ra ngay bây giờ đây, đợi em nhé.

Tôi xúc động và sợ mất anh tới mức, ra đến ngoài hành lang, tôi vội khóa béng ngay cửa ra vào rồi vội rút thìa lại, như vậy, khi tôi đi thay áo xống, nếu anh muốn bỏ đi cũng đành chịu. Sau đó, tôi về phòng mình, đi đến bên giường, dùng khăn tay lau lớp hóa trang dưới mắt và son môi, rồi đánh lại nhưng chỉ bôi một chút ít thôi. Tôi ra hành lang lấy áo bành tô, tôi đứng bối rối trong giây lát, nhớ lại mình đã treo nó trong tủ. Tôi quay lại phòng mình, lấy áo bành tô ra khỏi mắc áo và mặc vào người. Tôi soi lại gương, tôi thấy mình trải đầu hất quá cao. Tôi liền chải lại và để tóc giống như khi còn là vợ chưa cưới của Gino. Trong khi trải đầu, tôi tự nhủ là từ giây phút này trở đi mình sẽ cố gắng kìm mình và phải sát sao theo dõi mọi lời ăn tiếng nói và hành động của mình. Cuối cùng, tôi đã chuẩn bị xong. Tôi ra ngoài hành lang, ngó vào phòng may và gọi Giacomo.

Chúng tôi chuẩn bị ra đi, nhưng tôi đã khóa mất cửa ra vào và do cảm động, tôi đã quên khuấy không mở cửa, do đó tự mình lật tẩy mình.

- Sợ anh bỏ chạy – anh thầm thì, khi tôi lúng túng tìm chìa khóa trong túi sách tay. Anh đỡ chìa khóa ở tay tôi và tự mở cửa, anh lắc đầu nhìn tôi vẻ thân ái trách móc. Tim tôi rộn lên vui sướng, tôi chạy trên cầu thang đuổi theo anh, khoác tay anh và lo lắng hỏi:

- Anh không giận em chứ?

Anh chẳng đáp lại một lời nào.

Đường phố chan hòa ánh nắng, chúng tôi khoác tay nhau đi bên nhà cửa và cửa hàng. Bước cạnh anh, tôi thấy hạnh phúc tới mức quên mất lời thề của mình. Khi đi qua ngôi nhà có tháp, tôi bóp các ngón tay anh tựa hồ như phục tùng ý chí của người nào đó. Ngoài ra, tôi nhận thấy rằng tôi lúc nào cũng rảo bước bước lên trước để ngó mặt anh.

- Anh ạ, em rất vui được gặp anh – Tôi nói.

Anh cau mày tỏ vẻ ngường ngượng như thường lệ rồi nói:

- Anh cũng vậy. – Nhưng giọng anh không hề để lộ một chút vui mừng.

Tôi cắn chặt môi đến bật màu và rút tay lại. Xem ra anh thậm chí không nhận thấy cử chỉ này của tôi và vẫn tiếp tục đưa mắt nhìn quanh vẻ bối rối. Nhưng tới gần cổng thành, anh ngập ngừng dừng lại và nói:

- Em này, anh có điều cần nói với em.

- Anh nói đi.

- Thật ra, anh không nghĩ rẽ vào chỗ em... thế nào lại đúng lúc anh chẳng có xu dính túi... vì vậy tốt hơn hết là ta chia tay nhau vậy. – Nói xong, anh chìa tay ra và chào tôi.

Thoạt đầu tôi hoảng sợ. Trong lúc bối rối, tôi nghĩ: "Anh sẽ lìa bỏ mình ngay bây giờ đây", và do sợ mất anh mà tôi quyết định: điều duy nhất tôi có thể làm là bá lấy cổ anh, khóc lóc van xin anh ở lại. Nhưng một phút sau tôi đã thay đổi kế hoạch của tôi, quyết định sử dụng ngay cái lý do anh đã viện ra để chia tay tôi. Tôi nghĩ mình sẽ thanh toán tiền cho cả hai người. Tôi thậm chí còn thấy vui vui trước suy nghĩ này: trả tiền cho anh như những người khác đã trả cho tôi. Tôi đã nhiều lần nói tới cảm giác rạo rực mà tôi đã trải qua khi nhận tiền. Lúc này tôi nhận ra rằng tiêu chúng cũng không kém phần thú vị. Và khi tình yêu và tiền đụng độ nhau - nhận hay cho, không quan trọng lắm – thì vấn đề không chỉ là lợi lộc thuần túy.

- Anh đừng bận tâm... em sẽ trả mà... anh coi này... em có tiền đây! – Tôi thốt lên, giọng sôi nổi và mở ví xách ra để anh thấy được chỗ tiền tôi mới bỏ vào đấy chiều tối hôm trước.

- Như vậy không tiện. – Anh ngao ngán đáp.

- Có sao đâu, anh đã quay trở lại, chẳng qua là em muốn ăn mừng việc anh trở về.

- Không... không nên – Anh muốn chia tay tôi và đã chực bỏ đi.

Lần này tôi nắm tay anh.

- Ta đi thôi, và chẳng nên bàn cãi nhiều chuyện này nữa. – Tôi kiên quyết và tiến về phía tiệm ăn.

Chúng tôi ngồi đúng vào chiếc bàn bữa trước, mọi thứ vẫn thế, chỉ có ánh nắng mùa đông lọt qua cửa kính, rọi lên bàn và tường. Chủ tiệm đưa thực đơn cho chúng tôi, tôi gọi bữa ăn trưa

với một giọng tin tưởng và kẻ cả đúng như cung cách của những người bạn trai tôi đã xử sự với tôi. Trong lúc đó Giacomo ngồi im lặng, đưa mắt nhìn xuống. Tôi quên không gọi rượu vang vì bản thân không uống, nhưng sau chợt nhớ lần trước anh đã uống, nên lại gọi chủ tiệm và bảo mang ra một lít rượu vang.

Chủ tiệm vừa đi xa, tôi mở túi xách tay, lấy ra một trăm lia, gấp làm tư và đưa mắt ngó quanh rồi dúi ở dưới bàn cho anh.

Anh ngơ ngác nhìn tôi.

- Đây là tiền – Tôi khẽ bảo – thanh toán sau bữa trưa.

- À... à, tiền – Anh chậm rãi nói, cầm lấy tờ giấy bạc mở ra ở trên mặt bàn, ngó nhìn, sau đó gập lại, mở ví xách của tôi ra, rồi bỏ tờ giấy bạc vào đó. Anh làm tất cả những động tác đó một cách nghiêm túc mỉa mai.

- Anh muốn để em tự thanh toán à? – Tôi bối rối hỏi.

- Không, anh sẽ thanh toán – Anh bình tĩnh đáp.

- Thế sao lúc nãy anh bảo anh không có tiền?

Anh im lặng, rồi đáp với một giọng thành thực đáng bực:

- Anh không phải tình cờ ghé thăm em đâu... thật ra anh cũng chuẩn bị đến với em từ gần một tháng nay... nhưng gặp em, anh lại muốn đi ngay... vì vậy anh mới bảo là không có tiền... anh hy vọng là em tống khứ anh – Anh mỉm cười và đưa tay xoa cằm – nhưng rõ ràng là anh đã nhầm.

Như vậy là anh đã tiến hành với tôi đại loại một cuộc thí nghiệm. Tôi chẳng là gì với anh cả. Nói đúng hơn, sự say mê mà tôi đã phải đấu tranh ở trong lòng anh với một thái độ khinh bỉ khá mạnh. Về sau, tôi nhận thấy rằng cái khả năng giả đò nhằm mục đích thử thách tôi này của anh là một nét chủ yếu trong tính cách của anh. Nhưng vào giây phút đó tôi lúng túng không biết nên vui hay nên buồn trước sự lừa dối và nỗi thất bại của anh. Tôi bất giác hỏi:

- Thế tại sao anh không bỏ đi?

- Vì anh thấy anh chẳng có chút tình cảm nào với em... nói đúng hơn, anh chỉ say đắm em như anh bạn anh đối với cô bạn em.

- Anh có biết họ đã sống với nhau rồi không? – Tôi hỏi.

- Có – Anh đáp, giọng khinh bỉ - Những người như vậy quả là hợp nhau.

- Anh không có chút tình cảm nào với em – Tôi nói – và không muốn tới... nhưng đã tới.

Tuy những nỗi niềm hy vọng của tôi về tình yêu không biện minh được rằng về thực chất, tôi đã nhìn thấy trước rồi, dẫu sao tôi không phải là không vạch trần tính không nhất quán của anh.

- Đúng – Anh đáp – người ta thường gọi những kẻ như anh là nhu nhược.

- Anh đã tới... như vậy là em hài lòng rồi – Tôi nói, giọng chắc nịch.

Tôi để tay lên đầu gối Giacomo, còn bản thân chăm chú nhìn anh và nhận thấy tôi vừa chạm đến người anh như vậy đã gây xao xuyến trong lòng anh, thậm chí cầm anh run run. Tôi vui mừng, nhưng nhận thấy rằng tuy tha thiết say đắm tôi, không phải vô cớ, như chính anh đã nói, anh đã suy nghĩ tới tôi suốt cả tháng, song dẫu sao trong anh có điều gì đó ghét bỏ tôi, tôi phải dốc toàn tâm vào đấy, đấu tranh và thủ tiêu sự ác cảm đó. Tôi thấy anh đã đưa mắt nhìn tấm lưng trần của tôi với vẻ soi mói như thế nào khi lần đầu tiên chúng tôi một mình bên nhau. Chắc lúc đó tôi đã phạm sai lầm là đã chịu lép trước cái nhìn băng giá của anh: chỉ cần tôi cố gắng một chút là tôi sẽ dập ngay được sự lạnh lùng trong cái nhìn ấy. Cũng như lúc này tôi có thể dập tắt và xua tan cái vẻ kiêu căng trên mặt anh.

Xích lại gần bàn tựa hồ như muốn nói nhỏ với anh điều gì, tôi nhẹ nhàng vuốt đầu gối anh, còn bản thân thì vui sướng và hài lòng quan sát vẻ mặt anh. Anh đưa cặp mắt to, đen, ngời sáng với hàng mi dài như của phụ nữ nhìn tôi vẻ dò hỏi và không hài lòng. Cuối cùng anh bảo:

- Nếu cảm giác em muốn gây gợi cho anh thích hợp với em thì đành vậy, đấy là việc của em.

Tôi liền lùi trở lại. Vừa lúc đó chủ tiệm ăn bày bàn và đồ ăn ra. Chúng tôi uể oải ngồi ăn. Sau đó anh nhận xét:

- Ở địa vị em, anh cố ép anh uống rượu.

- Để làm gì?

- Khi say, anh thực hiện ý muốn của người khác một cách sẵn lòng hơn.

Cái câu: "Nếu cảm giác em muốn gây gợi cho anh thích hợp với em thì đành vậy, đấy là việc của em" đã xúc phạm tôi, sự thú nhận này đã cho tôi thấy rõ mọi nỗ lực của tôi đều vô ích. Tôi tuyệt vọng kêu lên:

- Em muốn anh chỉ làm những điều thấy cần thiết... nếu anh muốn bỏ đi, xin mời anh cứ việc đi đi, cửa ở kia kìa...

- Cái việc bỏ đi này, - Anh khôi hài đáp – anh phải tin chắc rằng quả thực anh muốn làm việc đó.

- Có lẽ, em đi à?

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau. Do đau khổ tôi đã nói với một giọng kiên quyết có lẽ làm anh xao xuyến không kém gì những cái vuốt ve vừa rồi của tôi. Anh chật vật nói:

- Không, em ở lại đi.

Chúng tôi lại ngồi xuống. Sau đó anh tự rót vào cốc của mình một cốc rượu đầy và uống cạn một hơi.

- Em thấy không – Anh nói – Anh đang uống rượu đấy.

- Em thấy rồi.

- Chẳng mấy chốc anh sẽ say và lúc đó, có lẽ, anh sẽ thổ lộ tình yêu với em.

Lời anh đã làm tim tôi nhói đau. Có lẽ tôi chưa bao giờ thấy đau như vậy. Tôi van anh:

- Thôi anh, thôi anh đừng hành hạ em nữa.

- Anh hành hạ em à?

- Vâng, anh nhạo báng em... bây giờ em xin anh một điều: đừng để ý tới em nữa... em yêu anh... nhưng chuyện đó sẽ qua đi thôi, còn bây giờ để cho em được yêu.

Anh lẳng lặng uống cốc rượu thứ hai. Tôi sợ đã làm anh bực, nên nói:

- Anh sao thế? Giận em à?

- Anh ấy à? Ngược lại.

- Nếu anh thích chế giễu em, xin mời anh cứ việc chế giễu... ấy là em nói thế thôi.

- Anh hoàn toàn chẳng chế giễu em.

- Nếu anh thích nói thô bạo với em – Tôi nài nỉ, vì cảm thấy mình ao ước được một điều: bạc nhược khuất phục anh không cần phải giở một mánh lới và thủ đoạn nào – anh cứ nói, đừng ngại. Dù thế nào em cũng sẽ yêu anh tha thiết hơn trước... nếu anh đánh em, em sẽ hôn bàn tay giơ lên đánh.

Anh chăm chú nhìn tôi, vẻ lạ lùng, chắc tình cảm của tôi lại làm anh xao xuyến. Sau đó, anh nói:

- Ta rời khỏi đây đi. Em thấy thế nào?

- Đi đâu?

- Về nhà em.

Tôi bị thất vọng tới mức quên mất lý do gây nên nỗi thất vọng ấy, và lời mời bất ngờ ngay vào lúc bắt đầu bữa ăn làm tôi ngạc nhiên hơn là buồn phiền. Về mặt lý trí mà xét, tôi hoàn toàn hiểu rằng đây không phải là tình yêu, mà là sự bối rối, nảy sinh do những lời vừa rồi của tôi, buộc anh phải quáng quàng kết thúc bữa trưa.

- Anh muốn nhanh nhanh được giải thoát khỏi em, đúng không nào?

- Sao em đoán được? – Anh hỏi.

Nhưng những lời ấy, do quá phũ phàng nên không đúng sự thật, chẳng hiểu sao đã cổ vũ tôi. Tôi đưa mắt nhìn xuống và nói:

- Có những sự việc tự nó không nói lên bản thân mình... thôi ta ăn nhanh cho xong bữa... rồi hẵng đi.

- Tùy em... nhưng anh sẽ bị say.

- Anh cứ say... như vậy sẽ tốt cho em hơn.

- Thế nhỡ anh khó ở... đáng lẽ trong tay em là một người tình thì em lại phải chăm sóc một bệnh nhân.

Tôi đưa tay che miệng cốc của anh, tôi đã thiếu thận trọng để lộ nỗi sợ của mình:

- Nếu vậy thì đừng uống nữa.

Anh phá lên cười và bảo:

- Thế là em bị tóm quả tang rồi.

- Thì em lo cho anh mà – Tôi chịu nhún bảo.

- Em lo cho anh... ha ha ha!

Anh lại chế giễu tôi, nhưng lời chế giễu của anh đáng yêu biết bao nên ít xúc phạm tôi.

Anh hỏi:

- Thế em cho anh biết, tại sao em không uống rượu?

- Em không thích uống rượu, uống một cốc em say ngay.

- Thế thì đã sao? Cả hai ta đều say.

- Nhưng một phụ nữ say thì thật xấu xa... em chẳng muốn anh thấy em say.

- Tại sao?... Có gì xấu xa ở đây nào?

- Em chẳng biết nữa, nhìn một phụ nữ lảo đảo, chân nam đá chân chiêu, miệng lảm nhảm những điều dớ dẩn, thật là chướng... thậm chí thật đáng thương... em cũng đáng thương như vậy, em biết điều đó, em biết rằng anh cũng coi em là đáng thương... Nếu em uống và anh thấy em say, sau này anh luôn luôn nhìn em với con mắt ghê tởm.

- Còn nếu anh ra lệnh cho em uống?

- Chắc anh muốn lăng nhục em – Tôi buồn rầu nói - phẩm chất duy nhất của em là không ai có thể bảo em là một mụ khùng khùng... Anh thực sự muốn tước đi của em cả cái nhân phẩm đó à?

- Đúng, anh muốn đấy – Anh sôi nổi nói.

- Em không rõ điều đó sẽ làm đẹp lòng anh thế nào, nhưng nếu anh muốn, anh rót rượu cho em đi – Và tôi chìa cốc ra.

Anh nhìn chiếc cốc, lại nhìn tôi và cười phá lên:

- Anh nói đùa đấy – Anh nói.

- Chuyện gì anh cũng đùa được.

- Như vậy mà em khẳng định không ai có thể bảo em là một mụ khùng khùng à? – Anh chăm chăm nhìn tôi và lên tiếng sau một phút im lặng.

- Dù thế nào đi nữa thì ấy là người ta bảo vậy.

- Nghĩa là, theo em, cả anh cũng nghĩ vậy?

- Làm sao em biết được anh nghĩ gì?

- Ta thử làm sáng tỏ xem... theo ý em, anh nghĩ gì về em và tình cảm của anh đối với em ra sao?

- Em không biết – Tôi phát hoảng lên và khẽ nói - tất nhiên anh không yêu em bằng em yêu anh... có lẽ anh thích em như người đàn ông thích người đàn bà khá xinh đẹp.

- Úi chà, em cho rằng em là một người khá xinh đẹp à?

- Đúng – Tôi tự hào khẳng định – em thậm chí còn biết rằng em rất xinh đẹp... nhưng cái đẹp đó được tích sự gì cho em nào?

- Chẳng nên đòi hỏi tích sự gì ở sắc đẹp.

Chúng tôi đã ăn xong và uống hai cốc rượu.

- Em thấy đấy – Anh nói – anh đã uống và không say. – Nhưng ánh mắt anh và động tác lập cập của anh mâu thuẫn với những lời đó. Tôi nhìn anh, chắc với vẻ hy vọng, anh nói tiếp:

- Em muốn vậy à? Này Vệ Nữ không thoải mái với các nạn nhân của mình...

- Sao, anh bảo sao?

- Chẳng sao cả, anh đọc một câu thơ... Ê, chủ tiệm!

Anh luôn luôn cư xử một cách ngỗ ngược, nhưng lại biết cách biến thành trò đùa. Ngay cả lúc này, anh vui vẻ hỏi chủ tiệm phải trả bao nhiêu, giúi tiền cho anh ta không hề dè sẻn khoản tiền đãi thêm.

- Tặng anh.

Sau đó, anh uống nốt chỗ rượu và đi theo tôi.

Tôi muốn nhanh nhanh về tới nhà. Tôi biết rằng về nhà với tôi anh chẳng thoải mái gì, tôi biết rằng, anh khinh bỉ và căm ghét bản thân đã để tình cảm dồn đẩy đến chỗ tôi ngoài ý muốn. Nhưng tôi hy vọng với sắc đẹp của mình, vào tình yêu của tôi đối với anh và nóng lòng muốn tung thứ vũ khí ấy ra chống lại lòng oán thù của anh. Tôi cảm thấy một sự kiên quyết đầy nhiệt tình lại dâng trào trong tôi, tôi tin rằng tình yêu của tôi sẽ chiến thắng nỗi ghê tởm của anh, lửa tình trong lòng tôi sẽ thiêu cháy cái bướng bỉnh của anh và anh cũng sẽ yêu tôi.

Chúng tôi đi bên nhau trên đường phố vắng vẻ lúc quá trưa.

- Anh hứa với em – Tôi mở đầu - rằng về đến nhà, anh không được tìm cách bỏ trốn.

- Anh xin hứa.

- Vậy anh phải hứa với em một điều nữa.

- Điều gì nào?

Tôi ngập ngừng mấy giây, rồi nói:

- Lần trước mọi việc tốt đẹp biết bao... nếu giây phút ấy anh không nhìn em với con mắt làm em phát ngượng lên được... hứa với em không bao giờ nhìn em như vậy.

- "Như vậy" là như thế nào?

- Anh không biết cách nhìn theo yêu cầu - Một phút sau anh nói – nhưng nếu em muốn anh sẽ chẳng bao giờ nhìn em nữa... anh sẽ nhắm tịt mắt lại... được không?

- Không, không nên – Tôi kiên quyết phản đối.

- Nếu vậy anh sẽ nhìn em như thế nào nhỉ?

- Như anh nhìn em đây này – Tôi đáp và túm lấy cằm anh và vừa đi bên nhau vừa bày cho anh cách phải nhìn như thế nào – Như thế này này, phải trìu mến.

- Ha ha... phải trìu mến.

Khi bước lên các bậc thang tối om và nhớp nhúa trong ngôi nhà tôi, tôi bất giác nhớ tới ngôi nhà trắng toát, sáng sủa, sạch sẽ của Gisella. Tôi bảo như tự thầm nhủ:

- Nếu em sống không phải trong căn nhà nhỏ này và nếu em không đến nỗi đáng thương thế này, tất nhiên là anh sẽ thích em hơn.

Anh bỗng dừng lại, giơ hai tay ôm chặt ngang lưng tôi và chân thành nói:

- Nghĩ vậy làm gì cho nhọc người, em... Anh cam đoan với em không phải như vậy đâu.

Tôi hình như thấy ánh mắt anh thoáng lộ một vẻ gì tựa như sự thiện cảm. Anh cúi xuống tìm môi tôi. Người anh nồng nặc mùi rượu. Tôi không chịu được mùi rượu nồng nặc, nhưng trong giây phút ấy, tôi thấy cái mùi đó tinh trong, dễ chịu và gây xúc động tựa hồ như nó từ miệng một chú bé chưa từng trải phả ra. Hơn nữa tôi nhận thấy những lời nói của tôi đã giúp tôi vô tình phát hiện ra chỗ yếu của anh. Vào giây phút đó, tôi thấy mình đã nhóm được một ngọn lửa nhỏ tình yêu trong lòng anh. Sau này tôi được biết rằng ôm tôi, anh không hẳn chỉ phục tùng cơn tình dục mà chủ yếu do lòng tự ái buộc phải chịu đựng như vậy, phần nào do sợ bị lên án về mặt tinh thần. Sau đó, tôi thường cố tình sử dụng biện pháp ấy, bằng cách lên án anh khinh bỉ vì tôi nghèo, tôi làm cái nghề này và do đó, tôi luôn đạt được ý mình, càng về sau, tôi càng nhận thấy rõ rằng Giacomo là một người chán ngán mọi thứ và cực kỳ do dự.

Nhưng hôm đó, tôi vẫn chưa biết rõ anh như sau này, và cái hôn ấy đã làm tôi sung sướng như tôi đã giành được thắng lợi quyết định. Tôi chỉ khẽ lướt môi qua môi anh tựa hồ muốn cảm ơn cái hôn của anh, rồi cầm lấy tay anh, tôi nói:

- Ta chạy ba chân bốn cẳng lên kia đi!

Tôi vui vẻ kéo mạnh anh lên thang gác. Anh lẳng lặng để mặc tôi đi.

Tôi gần như chạy xộc vào phòng mình, tôi lôi mạnh anh đi như lôi một con búp bê làm anh bị đập cả vào tường ngoài hành lang. Vào tới phòng, tôi xô anh vào một góc giường. Tôi liền nhận thấy anh không chỉ say như đã dự đoán trước mà say khướt tới mức ốm tới nơi. Mặt anh tái mét, lờ đờ lấy tay lau trán, còn mắt nhìn đờ đẫn và uể oải. Trong khoảnh khắc, tôi nhận thấy tất cả những điều đó, tôi hoảng sợ rằng anh sẽ thực sự bị ốm và như vậy cuộc gặp gỡ thứ hai của chúng tôi sẽ kết thúc chẳng ra sao cả. Tôi vừa đi lại trong phòng vừa cởi áo xống, lòng đau xót ân hận tại sao lại để anh uống như vậy. Song lạ thật, tôi không mảy may muốn từ bỏ tình yêu của anh đối với tôi. Ngược lại tôi hy vọng một điều: anh không đến nỗi trầm trọng, như vậy, anh không lạnh lùng trước những vuốt ve của tôi, và nếu anh thấy khó chịu trong người khi mong sao việc ấy chỉ xảy ra sau khi tôi đã thực hiện được nguyện vọng của mình. Tôi thực sự yêu anh, nhưng do sợ bị mất anh nên tình yêu của tôi trở thành ích kỷ.

Thế là tôi giả vờ không nhận thấy anh đang say, cởi áo xống xong tôi ngồi xuống bên cạnh anh ở trên giường. Còn anh vẫn áo quần chỉnh tề như lúc mới bước vào phòng. Tôi bắt đầu cởi áo bành tô cho anh, tay làm miệng nói chuyện để anh khỏi có ý định bỏ về.

- Anh chưa nói với em anh bao nhiêu tuổi – Tôi vừa bảo vừa cởi áo bành tô cho anh, anh ngoan ngoãn giơ tay lên.

Một phút sau anh đáp:

- Mười chín tuổi.

- Nghĩa là, anh trẻ hơn em hai tuổi.

- Em hai mươi mốt tôi à?

- Vâng, sắp hai mươi hai rồi.

Tôi không tài nào cởi được chiếc cravat của anh. Anh từ từ đưa tay lên vụng về gạt tay tôi và tự gỡ lấy nút thắt cravat. Sau đó, anh buông thõng tay và tôi cởi nó cho anh.

- Cravat của anh quá cũ rồi – Tôi bảo – em sẽ mua cho anh một chiếc khác, anh thích màu gì?

Anh bật cười, tôi lại sung sướng vui mừng khi nghe tiếng cười dễ chịu và đáng yêu của anh.

- Cứ như em muốn bao anh ấy – Anh nói – lúc thì em muốn thanh toán tiền bữa trưa... bây giờ lại định tặng anh cravat.

Tôi cởi áo vét và áo gilê cho anh, anh mặc sơ mi trần ngồi ở mép giường.

- Thế trông anh có ai bảo là mười chín tuổi không? – Anh hỏi.

Anh thích nói về bản thân mình, tôi nhận thấy ngay điều đó.

- Có và không – Tôi ngập ngừng đáp. Tôi nhận thấy anh không thích thú nghe tôi nói - bộ tóc đã đặc biệt phản lại anh – tôi vừa nói vừa vuốt ve đầu tóc anh – tóc những người đàn ông trưởng thành không dày thế này... nhưng qua nét mặt thì có thể đoán anh nhiều tuổi hơn.

- Thế em đã đoán anh bao nhiêu tuổi?

- Khoảng hai mươi nhăm.

Anh nhắm mắt lại và im lặng tựa hồ chìm đắm trong trạng thái mơ mơ màng màng. Tôi lại sợ anh bị đau ốm nên vội vàng cởi áo sơ mi của anh ra, vừa cởi vừa bảo:

- Anh kể cho em nghe đôi điều về anh đi... anh là sinh viên à?

- Đúng.

- Anh học môn gì?

- Luật.

- Anh sống với bố mẹ à?

- Không, gia đình anh sống tại thị xã, tại X.

- Thế anh ở đâu? Ở ký túc xá à?

- Không, ở trong những căn phòng có bày biện đồ đạc hẳn hoi – Anh mở mắt và đáp như cái máy - Tại phố Cola di Rienzi, nhà số mười, phòng số tám, chỗ bà góa Medolaghi... bà Amalia Medolaghi.

Lúc này anh đã mình trần. Tôi không kìm được muốn vuốt ve tay, ngực và cổ anh.

Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, rồi phá lên cười và cất giọng khàn khàn nói:

- Em tưởng anh không thấy gì cả à?

- Ý anh định nói gì?

- Định nói rằng em rất bình tĩnh lột áo anh... Anh say, nhưng không đến nỗi bí tỉ như em tưởng đâu.

- Như vậy chuyện đó có gì xấu nào? – Tôi bối rối đáp - Chẳng qua thấy anh không tự cởi được thì em giúp thế thôi.

Xem ra anh không nghe rõ lời tôi.

- Anh say – Anh nói tiếp và lắc đầu – nhưng biết rất rõ anh đang làm gì và tại sao lại ở đây... anh không cần em giúp, đây này.

Và bằng một động tác bất ngờ anh đưa đôi tay khẳng khiu – trông anh như một con rối - cởi thắt lưng và bắt đầu tụt quần dài và mọi thứ còn lại ra. Anh ôm tôi, rồi nói tiếp:

- Anh còn biết em chờ đợi gì ở anh nữa.

Anh xiết tay tôi trong đôi cánh tay mạnh mẽ và xúc động, còn nét mặt để lộ một vẻ tinh nghịch. Sau này tôi đã nhiều lần bắt gặp cái nét ấy, thậm chí ngay cả vào những giây phút khi anh xem ra buộc phải dứt bỏ mọi thứ trên đời. Điều đó chứng tỏ rằng dù làm gì thì làm, anh vẫn trung thành gìn giữ để lý trí khúc triết, và điều đó, thật không may, sau này tôi thấy rõ nó thực sự gây trở ngại trong việc anh yêu tôi.

- Em chờ đợi cái này này, phải không nào? – Anh siết tôi mạnh hơn trong vòng tay mình và hỏi. – Và cái này này, cái này này...

Và sau mỗi lần bảo "cái này này", anh lại ôm tôi, lại hôn, lại cắn, lại véo vào tôi những nơi tôi ít chờ đợi nhất. Tôi bật cười, cố che đỡ và sung sướng nhìn anh say đắm tới mức không nhận thấy hành vi của anh gượng gạo và giả tạo biết bao. Anh làm tôi bị đau tựa hồ đối với anh, cơ thể tôi là đối tượng để căm ghét chứ không phải để yêu thương. Còn trong mắt anh lóe lên không phải là dục vọng, mà nói đúng hơn là một nỗi giận dữ. Sau đó cơn đắm say của anh tự nhiên tắt lặng, như khi nó bùng lên. Chắc hẳn cơn say lại quật ngã anh, anh lại nằm dài trên giường mắt nhắm nghiền, còn tôi nằm bên anh với một cảm giác lạ lùng tựa hồ anh đã không cử động, không nói với tôi, không đụng tới người tôi, tựa hồ như đã không có chuyện gì và mọi chuyện phải xảy ra như vậy.

Sau đó tôi nhỏm dậy, quỳ một hồi lâu không nhúc nhích ở bên anh, tóc xõa xuống mắt tôi, tôi ngắm anh và chốc chốc lại rụt rè đụng nhẹ các đầu ngón tay vào tấm thân gầy, tuyệt đẹp và trong trắng của anh. Qua làn da trắng của anh có thể nhìn thấy rõ cả xương. Vai anh rộng và gầy, không hẹp, chân dài, ngực mọc đầy lông. Anh nằm ngửa, do đó bụng hóp và xương mu nổi

rõ dưới lớp da bị căng ra. Tôi không thể chịu đựng được sự cưỡng bức trong tình yêu và vì vậy tôi cảm thấy đúng là giữa chúng tôi đã không hề có chuyện gì và mọi chuyện đang còn nằm ở phía trước. Do đó tôi bắt đầu chờ đợi khi nào yên tĩnh và bình yên trở lại với hai chúng tôi sau cơn kích động gượng gạo ấy, và khi tôi lấy lại được trạng thái tinh thần khúc triết và thanh thản bình thường tôi thận trọng – như vào những ngày nóng bức ta từ từ bước ra biển lặng, mơn trớn - nằm xuống bên anh, luồn chân tôi vào giữa hai chân anh, ôm cổ anh và ép chặt toàn thân xuống. Lần này anh không động đậy, không hé răng nói nửa lời. Tôi dùng những tên âu yếm nhất để gọi anh, phả hơi thở vào mặt anh, dịu dàng mơn trớn vuốt ve anh, còn anh cứ nằm ngửa bất động như người chết. Sau này tôi được biết rằng sự hờ hững và thụ động ấy ở anh là bằng chứng cao nhất của tình yêu mà anh có thể có được.
Về khuya, tôi nằm chống khuỷu chăm chăm nhìn anh, ngay mãi tận bây giờ, dù qua bao năm tháng, cái bức hình buồn thảm ấy vẫn hiện rõ trong trí nhớ của tôi. Anh ngủ, vùi đầu vào gối, nét mặt kiêu hãnh như thường lệ mà rõ ràng anh cố giữ bằng mọi giá trong mọi tình huống lúc này chẳng còn: giấc ngủ làm cho các nét trên mặt anh có một vẻ chân thành, chỉ còn lại sự trẻ trung, tươi mát và thơ ngây, nói đúng ra là những dấu hiệu của lứa tuổi, hơn là bằng chứng của những phẩm chất tinh thần... Nhưng tôi nhớ lại đã thấy anh ra sao mới đây thôi: hay giễu cợt, hung hăng, thờ ơ, trìu mến, đầy ước vọng, còn tôi bị nỗi buồn, sự lo âu và bất mãn giày vò, vì cái giễu cợt, hung hăng, cái thờ ơ và cái ước vọng ấy, tất cả những cái đó là bản thân anh, và đấy là điều khác biệt giữa anh với tôi và những người khác, nó bắt nguồn từ sâu trong đáy lòng mà nay vẫn xa vời và khó hiểu đối với tôi, khi nghiên cứu và phân tích chúng – như những bộ phận của một bộ máy nào đó – tôi chẳng qua muốn hiểu rõ nguyên do của những hành động tôi đã quan sát trong cuộc ái ân của chúng tôi, song than ôi, tôi đành bó tay không hiểu nổi. Toàn bộ con người anh nằm trong cái phần bé nhỏ đã buột khỏi tôi, còn cái phần lớn mà tôi thấy được, chẳng có ý nghĩa gì, hơn nữa chẳng cần thiết đối với tôi. Tôi thấy Gino, Astarita và thậm chí Sonzogno gần gũi hơn và dễ hiểu hơn. Nhìn Giacomo, tôi thấy đau lòng và tâm hồn tôi không thể hòa hợp với tâm hồn anh như cơ thể chúng tôi hòa hợp mới đây thôi. Lòng tôi góa bụa và chua xót khóc than cơ hội bị bỏ lỡ. Có lẽ sẽ có lúc tâm hồn anh rộng mở và khi đó chỉ cần một cử chỉ hoặc một lời nói là có thể lọt vào và nằm lại mãi trong tâm hồn anh. Song tôi không biết cách tóm bắt cái đó, còn bây giờ thì quá muộn rồi, anh đã ngủ và lại lẩn tránh xa tôi.

Đúng lúc tôi đang nhìn anh, anh mở mắt ra và nằm nguyên ở tư thế cũ cất tiếng hỏi:

- Em cũng ngủ chứ?

Tôi cảm thấy giọng anh thay đổi, trở nên tin tưởng hơn và thân thiết hơn. Và tôi bỗng hy vọng rằng trong lúc ngủ, chẳng hiểu bằng một cách huyền bí nào đó, sự gần gũi giữa chúng tôi đã tăng lên.

- Không... em ngắm nhìn anh.

Anh im lặng một lát, nói tiếp:

- Anh muốn đề nghị em giúp một việc... nhưng liệu anh có thể trông cậy nơi em được không?

- Hỏi đến kỳ quặc!

- Em phải giúp anh, em cất giữ ở nhà em trong một vài ngày một cái bọc anh sẽ chuyển cho em... sau đó anh sẽ lấy về, và có thể sẽ lại đem đến những bọc khác.

Vào lúc khác tôi đã hỏi xem đó là những bọc gì rồi, nhưng lúc đó điều tôi quan tâm hơn cả là những mối quan hệ giữa chúng tôi và bản thân anh. Tôi cho rằng đó là cơ hội tuyệt vời để gặp lại nhau, tôi chiều anh, còn nếu hỏi han, anh nghĩ lại và sẽ không nhờ nữa. Tôi đáp, vẻ vô tư:

- Có vậy thôi à?

Anh lại im lặng hồi lâu như suy tính, rồi hỏi:

- Thế em đồng ý chứ?

- Thì em đã trả lời anh rồi mà, vâng ạ.

- Thế em không quan tâm xem đấy là những bọc gì à?

- Nếu anh không muốn nói – Tôi cố làm ra vẻ thờ ơ đáp – thì hẳn anh có lý do của riêng mình, do đó em không hỏi.

- Nhưng em làm sao có thể biết được, nhỡ nguy hiểm thì sao?

- Kệ.

- Thế nhỡ đó là của ăn cắp – Anh trở mình nói tiếp, trong ánh mắt anh rực sáng một ngọn lửa sôi nổi của con trẻ - thế nhỡ anh là một tên ăn cắp thì sao?

Tôi nhớ lại Sonzogno không chỉ là một tên trộm cắp, mà còn là một tên giết người nữa, nhớ lại bản thân mình đã ăn cắp chiếc hộp đựng phấn và chiếc khăn trùm đầu và tôi thấy sự trùng hợp này thật kỳ lạ: anh muốn tỏ ra mình là một tên trộm cắp trước mặt tôi – một kẻ đã từng ăn cắp và giao du với bọn trộm cắp. Tôi âu yếm vuốt ve anh và bảo:

- Tất nhiên anh đâu phải là một kẻ cắp.

Anh cau mày, anh vẫn luôn là một người tự ái quá đáng và bực mình một cách kỳ quặc vì những chuyện chẳng đâu vào đâu.

- Tại sao? Anh có thể là một tên ăn cắp lắm chứ?

- Anh đâu có bộ mặt ấy... tất nhiên, chẳng ai học được chữ ngờ, song bản thân anh không gây

cho người ta ấn tượng trộm cắp.

- Tại sao? Mặt mũi anh thế nào nào?

- Thực tế anh thế nào thì mặt anh thế đó... Khuôn mặt của một thanh niên thuộc gia đình tử tế, của một sinh viên.

- Đấy là anh bảo với em anh là sinh viên... song nhỡ anh là một loại người khác... và trong thực tế đúng là như vậy.

Tôi không tranh luận với anh. Thì chính tôi đây, tôi thầm nghĩ, khuôn mặt tôi có vẻ gì là của một con ăn cắp đâu, bỗng tôi rất muốn nói với anh rằng tôi đã từng ăn cắp. Tôi bị quyến rũ như vậy chủ yếu là do điều anh nói thật kỳ lạ. Tôi thường cho rằng hành động trộm cắp đáng bị lên án, thế mà lại thấy một người xem ra không những không làm chuyện tương tự, mà thậm chí còn có vẻ tán thành, đây là một câu đố tôi không thể giải nổi. Do dự một lát, tôi nói:

- Anh nói đúng... Em không cho rằng anh là một kẻ trộm cắp, vì em tin anh không phải là một tên ăn trộm, còn về mặt mũi, nó chẳng liên quan gì trong chuyện này, anh cũng có thể là một kẻ trộm cắp... không phải lúc nào cũng có thể qua mặt mà bắt hình dong... em chẳng hạn, ai dám bảo em là một con ăn cắp nào?

- Không ai dám cả - Anh nhìn tôi, đáp.

- Thế mà em lại là một con ăn cắp đấy – Tôi bình tĩnh nói.

- Em ấy à?

- Vâng, em.

- Em ăn cắp vật gì nào?

Chiếc túi xách của tôi nằm trên mặt bàn kê ở đầu giường, tôi lấy túi, lôi ra chiếc hộp đựng phấn và đưa cho anh coi.

- Cái này em lấy cắp của một nhà có bận em tới chơi, còn một lần em lấy cắp chiếc khăn trùm đầu và đưa biếu mẹ.

Chẳng cần phải suy nghĩ cũng biết là sở dĩ tôi thú nhận thế chẳng qua cũng là do thói khoe khoang. Thật ra, tôi bị thôi thúc trước nguyện vọng muốn được thấy trên khuôn mặt anh những nét vẻ của một người thân thiết và một kẻ đồng lõa, khi không tìm thấy được điều gì tốt hơn thì thậm chí thú tội cũng có thể làm cho con người gần gũi nhau và khơi gợi tình yêu. Tôi nhận thấy khuôn mặt anh bỗng trở nên nghiêm nghị và anh chăm chăm nhìn tôi, và thế là bỗng nhiên tôi sợ anh lên án và có lẽ, sẽ quyết định không bao giờ gặp lại tôi. Tôi vội vã nói thêm:

- Nhưng anh đừng cho rằng em tự hào về những chuyện đó... em đã quyết định trả lại chiếc hộp đựng phấn... hôm nay em sẽ mang trả... thật ra em không thể mang trả lại chiếc khăn choàng đầu... nhưng em đã ăn năn và hứa sẽ không bao giờ ăn cắp nữa.

Trong mắt anh bừng lóe lên một ánh mắt tinh nghịch thường lệ. Anh nhìn tôi và bỗng cười phá lên. Sau đó, anh túm lấy vai tôi và vật xuống giường, cù tôi và dọa phết vào mông, mồm lẩm bẩm và giễu cợt âu yếm:

- Đồ ăn cắp... em là đồ ăn cắp... đồ ăn cắp... cô nàng ăn cắp... cô nàng ăn cắp.

Tôi không biết nên giận hay nên vui, song tâm trạng kích động của anh ở một mức độ nào đó đã làm tôi xúc động và thấy dễ chịu. Dẫu sao cũng tốt hơn là sự thờ ơ lạnh lùng thường lệ. Tôi cười khanh khách, toàn thân cứ giẫy lên vì tôi sợ bị cù, còn anh cứ cù vào nách tôi. Nhưng do đó tôi nhìn thấy rõ khuôn mặt anh cúi trên người tôi cau có vì tức giận, không cởi mở và lạnh lùng như trước. Sau đó anh nằm vật ngửa người xuống giường rồi nói:

- Còn anh đâu phải là một tên trộm cắp... hoàn toàn không phải là một tên trộm cắp... trong những bọc đó không phải là những của ăn cắp được.

Chắc không kìm được, anh cứ những muốn nói tuột ra rằng những bọc đựng gì, và tôi hiểu rằng tính hiếu danh đang lên tiếng trong anh. Xét cho cùng, tình cảm này chẳng khác gì với tình cảm đã thôi thúc Sonzogno thú nhận tội lỗi của mình với tôi. Tuy đàn ông có đủ loại, song họ có khá nhiều cái giống nhau và trước con mắt của phụ nữ họ yêu hoặc chỉ gần gũi thôi, họ bao giờ cũng tỏ rõ bản lĩnh của mình theo kiểu xấu che tốt khoe, tựa hồ đã thực hiện hay sẵn sáng thực hiện, có Trời mới biết những vụ quan trọng và mạo hiểm đó. Tôi âu yếm nói:

- Rõ ràng anh đang muốn đến chết được kể cho em nghe những cái gì trong các bọc ấy.

Anh nổi giận:

- Em thật khờ dại... hoàn toàn không phải vậy đâu... nhưng anh có nhiệm vụ báo trước với em những gì trong các bọc đó, còn nhận chúng hay không là tự em quyết định... Thế này này, các bọc ấy là những tài liệu để tuyên truyền...

- Thế nghĩa là thế nào?

- Anh ở trong một nhóm người – Anh mở đầu, giọng khe khẽ - không biết phải giải thích thế nào với em đây... ki thích chính phủ hiện nay... thậm chí căm thù nó và muốn làm thế nào có thể mau chóng kết liễu nó... trong các bọc đó là truyền đơn in bí mật, giải thích rõ để mọi người hiểu rõ cái tồi tệ của chính phủ này và có thể lật đổ nó bằng cách nào.

Tôi không bao giờ quan tâm đến chính trị. Tôi chắc hẳn còn nhiều người nữa không bao giờ

nảy sinh ý nghĩ tự hỏi xem chính phủ hiện nay tốt hoặc xấu. Nhưng tôi chợt nghĩ tới Astarita và những câu chuyện khó hiểu về chính trị mà anh ta kể đi kể lại mãi không thôi. Tôi lo lắng kêu lên:

- Nhưng điều đó bị cấm... điều đó nguy hiểm mà.

Anh nhìn tôi với vẻ hài lòng ra mặt. Cuối cùng tôi đã nói với anh những lời làm tôi mát lòng và mơn trớn lòng tự ái của anh. Anh làm ra vẻ hết sức quan trọng và khẳng định, giọng đầy ý nghĩa:

- Đúng, chuyện đó rất nguy hiểm... Bây giờ em tự quyết định xem em có làm điều đó cho anh được hay không.

- Nhưng em không có ý muốn bảo chuyện đó nguy hiểm cho anh mà không nguy hiểm cho em – Tôi sôi nổi phản đối - nếu nguy hiểm cho em, em chấp nhận.

- Em ạ - Anh báo trước - Điều đó nguy hiểm thực sự đấy... nếu người ta tìm được những bọc ấy ở chỗ em, em sẽ vào ngồi tù.

Tôi đưa mắt nhìn anh và lòng bỗng rộn lên một nỗi xúc động mãnh liệt và không ghìm nén được. Tôi không rõ nỗi xúc động ấy là do lời anh hoặc do một nguyên nhân nào đó gây nên. Mắt đầy lệ, tôi thầm thì:

- Lẽ nào anh không biết rằng chuyện đó chẳng hề có ý nghĩa gì với em sao? Em sẽ vào tù... thì đã sao nào? – Tôi lắc đầu, nước mắt trào ra chảy đầy trên hai má. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Sao em khóc?

- Em xin lỗi anh – Tôi nói – em đến là ngốc... bản thân cũng không rõ tại sao nữa, có lẽ em muốn tỏ rõ nỗi lòng yêu thương của em đối với anh và sẵn sàng làm tất cả mọi điều vì anh.

Tôi vẫn không rõ lúc đó cần phải nói những gì với anh về nỗi lòng yêu thương của tôi. Trên khuôn mặt Giacomo xuất hiện vẫn nét bối rối, vẫn sự lạnh nhạt ấy mà sau này tôi đã nhiều lần quan sát thấy. Anh quay mặt đi và lẩm bẩm:

- Thôi ta thỏa thuận với nhau rồi nhé... hai ngày nữa anh sẽ mang tới một bọc... còn bây giờ anh phải đi đây, muộn rồi... – Nói xong anh bật dậy khỏi giường và vội vã mặc quần áo.

Anh nhặt áo quần vất dưới sàn, mặc vội vào, rồi đến bên mắc áo, lấy áo bành tô mặc vào người và tiến lại gần tôi. Anh nhìn tôi, miệng mỉm một nụ cười trẻ con dễ thương làm tôi thấy vui và nói:

- Em sờ thử vào đây xem.

Tôi thấy anh chìa cái túi áo bành tô ra. Anh nghiêng người để tôi có thể thọc tay vào túi và tôi đụng phải một vật cứng.

- Cái gì thế? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

Anh mỉm cười, vẻ hài lòng, thọc tay vào túi, nhìn tôi chằm chằm và từ từ lôi ra một khẩu súng màu đen.

- Súng lục – Tôi kêu lên – Nhưng để anh làm gì?

- Sao mà biết được – Anh đáp – luôn luôn có thể phải dùng đến nó.

Tôi bối rối không còn biết suy nghĩ ra sao nữa, mới lại anh chẳng để tôi có thời gian suy nghĩ. Anh bỏ súng lục vào túi, cúi người lướt nhẹ môi anh trên môi tôi và nói:

- Thỏa thuận chứ... Hai ngày nữa anh sẽ tới...

Tôi chưa kịp trấn tĩnh thì anh đã đi mất rồi...

Sau này tôi thường nhớ lại buổi tình tự đầu tiên ấy của chúng tôi và cay đắng tự trách mình không thấu hiểu rõ nỗi nguy hiểm của anh phải đương đầu khi hoạt động chính trị. Thật ra tôi chẳng có ảnh hưởng gì đối với anh cả, nhưng nếu tôi biết rõ như mãi về sau mới phát hiện thấy, ít ra tôi cũng có lời khuyên anh và nếu không có tác dụng thì tôi sẽ sát cánh bên anh để ủng hộ anh bằng cách tỏ nỗ thông cảm và tinh thần kiên định. Tất nhiên, tôi có lỗi, hoặc nói đúng hơn, lỗi là do tôi dốt nát nhưng dẫu sao đấy là hậu quả do hoàn cảnh của tôi đã gây nên. Như tôi đã nói, tôi không bao giờ quan tâm đến chính trị, không am hiểu nó một chút nào cả và nghĩ rằng chính trị không có chút nào quan hệ đến cuộc đời tôi, dường như mọi sự kiện không phải đang đảo lộn tùng phèo ở quanh tôi, mà là ở một hành tinh khác nào đó. Khi đọc báo, tôi bỏ qua trang một – trang đăng các bản tin mới về chính trị - mà tôi không quan tâm một chút nào, tôi xem mục điểm tin thông báo về các tai nạn và tội phạm là những tin ít ra cũng cung cấp một món ăn tinh thần cho trí tưởng tượng của tôi. Thật ra cuộc đời tôi tương tự như sự tồn tại của các chú cá lấp lánh, mà theo lời các nhà bác học, sống tận đáy biển, sống hoàn toàn trong bóng tối và chẳng biết tì gì đang xảy ra trên kia, nơi chan hòa ánh nắng. Chính trị và nhiều vấn đề khác được không ít người chú ý đã đến với tôi tựa như từ một xứ sở xa xăm và lạ lẫm và xem ra còn lờ mờ và mờ ảo hơn cả anh nắng đối với các sinh vật sơ đẳng nhất sống ở những nơi dưới sâu đáy nước.

Tuy vậy, không chỉ riêng tôi và sự dốt nát của tôi, mà bản thân Giacomo lẫn sự nhẹ dạ của anh cũng có lỗi. Giá tôi cảm thấy, trong lòng anh, trừ tính hiếu danh ra, có một điều gì đấy như nó ở trên thực tế thì chắc tôi đã hành động khác rồi, và đã cố gắng - thật ra, không dám hứa đảm bảo thành công - hiểu rõ và đi sâu vào vấn đề mà do dốt nát tôi chưa lĩnh hội được. Tôi liền cố nhận xét thật đúng lúc về một tình tiết nữa: tôi có cảm tưởng rằng anh thường xuyên sắm một vai

khôi hài hơn là hoạt động một cách nghiêm túc. Hình như anh đã chắp vá xây dựng nhân vật lý tưởng của mình, tuy anh chẳng triệt để tin và tôi lại cho rằng anh lúc nào cũng máy móc có hành động theo gương nhân vật đó. Tấn bi kịch vô tận này đã để lại một ấn tượng là anh nắm rất tuyệt vời các quy luật của trò anh đang chơi, như thường trong trò chơi, anh bắt tay vào việc quá nghiêm túc và đồng thời tự kỷ ám thị, không trên cơ sở niềm tin nào, rằng đối với anh, mọi chuyện vẫn còn sửa chữa được và vào phút chót, thậm chí vào trường hợp thất bại, kẻ thù của anh sẽ bỏ qua cho anh ván bài bị thua và thậm chí sẽ bắt tay anh. Có lẽ anh thực sự vui đùa, như lũ trẻ vớ được gì thì vui chơi nấy do bản năng bất trị vốn có của chúng, nhưng như sau này mới vỡ lẽ, kẻ thù của anh chơi một cách nghiêm túc. Do đó khi trò chơi chấm dứt, Giacomo bỗng không tự vệ được và bị loại ra khỏi vòng chơi mà anh đeo đuổi đến cùng.

Tiếc rằng sau này tôi suy nghĩ nhiều - cố phân tích xem chuyện gì đã xảy ra - về những vấn đề này và vấn đề nọ đáng buồn hơn và ít phức tạp hơn. Song ngày hôm đó tất nhiên tôi không mảy may nghĩ rằng câu chuyện với những cái bọc ấy sẽ ảnh hưởng tới mức nào mối quan hệ của chúng tôi. Tôi mừng là anh đã quay lại, mừng là có thể giúp ích cho anh và chắc tôi sẽ có cơ hội gặp lại anh, ngoài ra tôi không hề nghĩ gì nữa. Tôi nhớ lại rằng mình đã lờ mờ và nhân tiện nghĩ tới lời đề nghị là lùng của anh, rồi lắc đầu bảo: “Tất cả những chuyện đó đều mang tính chất trẻ thơ” và suy nghĩ sang chuyện khác. Vả lại, tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc nên nếu muốn cũng chẳng thể tập trung đầu óc suy nghĩ tới những vấn đề nghiêm túc được.

Chương sáu

Mọi việc được xếp đặt xem ra tốt hết chỗ nói: Giacomo đã quay trở lại, tôi đã tìm cách giải thoát chị người hầu vô tội bị oan ức và trong chuyện này tôi đã tránh thoát không bị tù. Hôm ấy, sau khi Giacomo đã ra về, tôi ít ra có hai tiếng đồng hồ yên tĩnh để tận hưởng niềm hạnh phúc của mình. Tôi cảm thấy một niềm sảng khoái quen thuộc như người lần đầu tiên có được trong tay một vật quý hoặc một vật tuyệt đẹp, người đó bàng hoàng và ngỡ ngàng, không tin vào niềm hạnh phúc của mình và cảm thấy vô cùng sung sướng. Hồi chuông cầu kinh Đức Mẹ đã kéo tôi ra khỏi nỗi trầm ngâm dịu ngọt đó. Nhớ lại Astarita khuyên tôi giúp người đàn bà bị bắt càng sớm càng tốt, tôi vội mặc áo xống rồi ra khỏi nhà.

Chiều tối mùa đông kéo tới thay thế cho một ngày ngắn ngủi mới dễ chịu biết bao, khi ngồi lâu một mình chìm đắm trong suy nghĩ, ta ra đi dạo dọc các đường phố chính, nơi cảnh đi lại nhộn nhịp hơn, nơi có nhiều khách bộ hành và các quầy kính rực ánh đèn. Giữa làn không khí tươi mát và trong sạch, trong sự nhốn nháo và lộng lẫy của cảnh sinh hoạt ngoài thành phố, đầu óc trở nên minh mẫn, lòng thanh thản và chan chứa niềm vui, say nồng cảm xúc, mọi khó khăn liền tựa như tan biến và ta bình thản lang thang giữa đêm đông, nhởn nhơ ngắm cảnh này cảnh nọ thoáng qua mà đường phố phơi bày trước cặp mắt nhàn nhã của ta. Lúc đó thực sự bắt đầu mọi bổn phận của chúng ta, như trong lời cầu mà chúng ta cầu nguyện và cầu nguyện không phải để kể công hoặc nhằm một toan tính nào khác, chúng ta cầu nguyện vì phục tùng một quy luật huyền bí chung là tha thứ tất. Đương nhiên muốn thực hiện được điều đó thì phải ở trong trạng thái tinh thần sung sướng hoặc ít ra phải hài lòng với cuộc sống, nếu không tiếng ồn ào của một thành phố lớn sẽ gợi lên những suy nghĩ buồn rầu về sự vô bổ và vô nghĩa của cuộc sống này. Nhưng, như tôi đã nói, hôm ấy, tôi vui mừng về một điều và đặc biệt cảm thấy rõ chuyện ấy khi tới trung tâm thành phố, nơi tôi dạo chơi trên vỉa hè giữa đám khách bộ hành.

Tôi nhận thấy mình cần phải đến nhà thờ và xưng tội, và có lẽ chính vì được khuyên bảo như vậy tôi sẵn sàng nghe theo lời khuyên đó, nên tôi đủng đỉnh, thậm chí không suy nghĩ tới việc đó nữa. Tôi chậm dãi bước trên các phố, chốc chốc lại dừng lại và ngắm các mặt hàng bày trong những quầy kính. Nếu gặp một người quen, chắc họ nghĩ tôi đang "câu" đàn ông. Song thực tế tôi chưa bao giờ thấy dửng dưng đối với ý nghĩ tương tự. Có lẽ tôi đồng ý đi với bất kỳ người đàn ông nào tôi thích, nhưng hoàn toàn không phải vì tiền mà bị cuốn vào cơn phóng đãng, dồi dào sức sống. Nhưng tôi không thích những người đàn ông khi thấy tôi đừng bên tủ kính thì sán lại nói với tôi những lời quen thuộc và đưa ra những lời đề nghị quen thuộc muốn được cùng đi với tôi. Vì vậy, tôi không đáp lời họ, thậm chí cũng không ngoảnh sang nhìn họ và tiếp tục đủng đỉnh, kiêu hãnh bước tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra.

Chợt, đang còn ở trong tâm trạng trầm ngâm và vui sướng, tôi thấy ngôi nhà thờ tôi đã đến xưng tội lần trước ngay sau chuyến đi Viterbo. Mặt tiền cao trang trí theo kiểu hoa văn của nhà thờ - có hai thiên sứ thổi kèn - nằm ép giữa các bảng quảng cáo nhấp nháy của rạp chiếu bóng và quầy kính rực ánh đèn của cửa hàng bán bít tất, nó chìm trong bóng tối và lùi sâu, tựa như một sân khấu, vào trong lòng phố. Ánh đèn quảng cáo màu tím lướt trên mặt tiền, tôi thấy nó giống như một khuôn mặt sạm đen, nhăn nheo của một bà lão trùm khăn cũ đang cả tin gật đầu với chính tôi chứ không phải với những khách bộ hành đi ngang qua gần đấy. Tôi nhớ lại cha cố người pháp đẹp trai, cha Elia, mà tôi đã có cảm tình, tôi thấy cha tuy trẻ những giàu kinh nghiệm, thông minh và chẳng giống một cha cố - người đã giúp tôi hoàn lại chiếc hộp đựng phấn. Hơn nữa cha Elia đã biết tôi đôi chút và tôi sám hối dễ dàng hơn với tôi mọi tội lỗi rất đau xót và nhục nhã đè nặng tâm hồn tôi.

Tôi leo lên các bậc thang, vén rèm che cửa, lấy khăn tay che đầu rồi bước vào nhà thờ. Khi nhúng tay vào nước thánh, tôi sửng sốt thấy hình chạm trên chén: một phụ nữ khỏa thân, tóc bay trong gió, hai tay giơ lên trời đang trốn chạy một con rồng đê tiện có mỏ chìm chồm lên đứng trên hai chân sau lao đuổi theo chị ta. Tôi thầm nghĩ mình giống người phụ nữ đó, cũng chạy trốn một con rồng, cũng chạy quanh, nhưng đôi lúc xem ra tôi cũng như người đàn bà ấy, không phải đang chạy trốn, mà là đang đuổi theo, trong say mê và vui sướng, kẻ hành hạ đê tiện của mình. Tôi quay người lại không nhìn chiếc chén, làm dấu thánh rồi quan sát nhà thờ. Nơi đây không có gì thay đổi cả, vẫn ngổn ngang, âm u và mờ tối như lần trước, trừ điện thờ chính có thắp nhiều nến quanh cây thánh giá, do đó làm các chân nến bằng đồng và các chén bạc mờ mờ lóe lên, còn nhà thờ vẫn tranh tối tranh sáng. Bệ thờ Đức Mẹ, nơi tôi đã cầu nguyện dưới chân tha thiết và hoài công cầu nguyện, cũng được thắp sáng, hai người gác đồ thánh đứng nơi cầu thang góp phần tô điểm những tua đỏ và vàng thêm vào toàn bộ những cột. Phòng nghe xưng tội của cha Elia đã có người, tôi đến quỳ trước điện thờ chính cạnh lô ghế có tựa bằng mây để ngổn ngang. Tôi không hề lo lắng chút nào, tôi sốt ruột muốn chấm dứt mọi chuyện cho rồi. Nhưng đây là một sự sốt ruột vui vẻ, mãnh liệt, nhẹ nhõm, pha trộn một nỗi niềm tự hào được làm một việc tốt đã được ấp ủ từ lâu. Nhiều lần tôi nhận thấy sự sốt ruột tương tự xuất phát từ chính trái tim và loại bỏ mọi sự can thiệp của lý trí, do đó nhiều khi đẩy cái việc tốt ấy đến chỗ chẳng ra sao cả và đôi lúc có hại nhiều hơn bất kỳ ý định đã suy nghĩ từ trước.

Vừa thấy người xưng tội đứng dậy và bước ra, tôi liền tiến tới phòng xưng tội, quỳ xuống và chờ đợi cha cố lên tiếng, tôi liền nói:

- Thưa cha Elia, hôm nay con đến đây không chỉ để xưng tội... con đến thưa với cha một điều rất rắc rối và cầu xin cha mở lượng khoan dung, mà con tin chắc cha sẽ không nỡ khước từ.

Phía bên kia chấn song nổi lên một giọng nói khe khẽ bảo sẵn sàng nghe tôi nói. Tôi tin chắc rằng cha Elia đang ngồi ở bên kia vách, thậm chí còn đang hình dung thấy khuôn mặt tuyệt đẹp, bình tĩnh của cha cúi bên tấm vách tối om om có các lỗ nhỏ. Và, lần đầu tiên, bước chân vào nhà thờ, tôi liền thấy trong lòng rộn lên một nỗi hân hoan vui sướng và thành kính. Tâm hồn trống trải và hoen ố của tôi bỗng tựa như lìa khỏi xác và đậu nơi bậc cửa chấn song. Tôi

thực sự tin trong khoảnh khắc rằng tôi là cái hồn không xác, tự do và trong suốt như không khí: như người ta thường bảo hồn lìa khỏi xác khi con người qua đời. Và cha Elia, như tôi cảm thấy, giải thoát phần hồn của mình, khác với tâm hồn khoan khoái của tôi, khỏi cái vỏ thể xác, phá tan chấn song, vách ngăn, cảnh tối tăm của phòng xưng tội, không còn là người an ủi tôi. Chắc đây là tình cảm ta mong đợi mỗi khi đi xưng tội. Song trước đây chưa bao giờ tôi cảm thấy nó mãnh liệt đến nhường ấy.

Tôi nhắm mắt lại, trán tựa vào chấn song và bắt đầu kể không hề giấu gì. Tôi kể về công việc của mình, về Gino, về Astarita, về Sonzogno, và về vụ ăn cắp và vụ giết người. Tôi nêu tên mình, tên Gino, tên Astarita, tên Sonzogno. Tôi nêu địa điểm ăn cắp, địa điểm giết người và địa chỉ của mình. Tôi miêu tả cả hình dạng của những người này. Tôi chẳng hiểu điều gì đã xui khiến tôi làm như vậy, song qua sự nhiệt thành của bản thân, tôi nghĩ tới bà chủ nhà, sau một thời gian xả hơi dài, cuối cùng bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa và chưa thây yên tâm chừng nào chưa quét sạch mọi bụi bặm và chưa moi móc hết rác rưởi trong mọi ngõ ngách. Và trên thực tế càng kể chi tiết mọi chuyện xảy ra, tôi càng cảm thấy mình đang giải thoát tâm hồn và lý trí, cảm thấy mình thanh thản hơn, trong sạch hơn.

Tôi nói xong, giọng chín chắn và bình tĩnh. Cha ngồi im nghe, không nói gì và cũng không hề ngắt lời. Khi tôi nói xong, xung quanh lại chìm vào im lặng trong giây phút. Sau đó tôi nghe thấy một giọng nói ghê rợn, khe khẽ, ngọt xớt như sau:

- Con ạ, con đã báo cho cha những điều kinh khủng và lạ lùng. Lý trí không muốn tin chuyện đó... đến xưng tội là con đã xử sự đúng... Bây giờ cha sẽ làm cho con tất cả những gì cha có thể làm được.

Tôi ngày đầu tiên và lần duy nhất tôi tới xưng tội ở nhà thờ này đến nay kể cũng khá lâu rồi. Còn tôi, do xúc động và tự hào mình sắp làm một việc thiện, đã quên khuấy mất một nét đặc trưng và dễ chịu đối với tôi: giọng nói lơ lớ tiếng Pháp của cha Elia. Con người nghe tôi xưng tội có giọng không hề lơ lớ chút nào, nói rất đúng giọng Ý, lời văn đặc biệt rườm rà như vốn có của các linh mục. Tôi nhận ra sai lầm của mình và đờ người như thường thấy khi vụt đưa tay ra tin tưởng hái được bông hoa đẹp, nhưng các ngón tay lại chạm phải con rắn lạnh toát và nhơm nhớp. Cái giọng xa lạ và ngọt xớt đã gây cho tôi một ấn tượng hãi hùng ấy còn chưa kể cái cảm giác đột ngột khó chịu khi thấy trước mắt mình là một người khác. Dẫu sao tôi vẫn còn đủ nghị lực hỏi:

- Dạ thưa cha, cha có đúng là cha Elia không?

- Đích thị là cha đây - Vị linh mục lạ khẳng định – sao con hỏi vậy? Con đã có lần tới đây rồi à?

- Dạ thưa cha, có mỗi một lần thôi.

Cha cố im lặng một lát rồi nói tiếp:

- Tất cả những điều con kể với cha, cần phải xem xét tỉ mỉ từng vấn đề một... vấn đề ở đây không phải là một tội lỗi, có cái liên quan tới con, có cái liên quan tới nhiều người khác nhau... Song ta nói về con nhé, con có biết con đã phạm rất nhiều lỗi lầm nặng không?

- Dạ thưa cha, có – Tôi khẽ đáp.

- Thế con có ăn năn hối lỗi không?

- Thưa cha, có.

- Nếu con thành tâm sám hối – Cha nói tiếp, giọng tin tưởng và ban ơn để lộ cha là người thích nói. - tất nhiên, con sẽ được nhẹ tội... song tiếc thay vấn đề không chỉ liên quan tới mình con... trong vấn đề này còn có những kẻ khác bị quyến dỗ, cùng với những tội lỗi và tội ác của họ... con cũng đã rõ về những tội ác tày trời... chẳng là có một người đã bị giết và bị giết một cách tàn bạo biết bao... liệu con có ý định công khai tuyên bố tên của kẻ phạm tội để hắn bị trừng phạt thích đáng không?

Như vậy là cha đã gợi ý tôi tố cáo Sonzogno. Là một cha cố, theo quan điểm của mình, ông ta cho là mình có lý. Song lời đề nghị đó nói ra với một giọng như vậy và vào giây phút như thế chỉ làm tăng thêm sự thiếu niềm tin và nỗi sợ của tôi.

- Nếu con nói người đó là ai – Tôi khẽ nói – thì cả con cũng sẽ phải ngồi tù.

- Con người cũng như Thượng Đế - Cha nói luôn - biết đánh giá sự hy sinh và mức độ sám hối của con... luật pháp không chỉ trừng phạt, mà còn biết tha thứ... và trải qua những đau đớn không gì sánh bì với cơn hấp hối của nạn nhân vô tội, con phục hồi lại công lý đã bị vùi lấp thô bạo biết bao... con có nghe thấy tiếng của nạn nhân uổng công van xin kẻ giết người rủ lòng thương không?

Ông ta tiếp tục răn dạy tôi bằng cách trích những thành ngữ trong cuốn từ điển sẵn có của mình với một vẻ hài lòng ra mặt. Trong đầu óc tôi nổi lên một nguyện vọng duy nhất đã trở thành gần như một ý nghĩ ám ảnh tâm trí tôi: mau chóng ra về. Và tôi vội vã nói:

- Con cần phải suy nghĩ... ngày mai con sẽ tới và báo với cha quyết định của mình... Ngày mai cha cho con được gặp chứ ạ?

- Tất nhiên, cha sẽ có mặt ở đây suốt ngày.

- Được rồi – Tôi bối rối kết luận – còn bây giờ con xin cha chuyển giúp một vật này tới cảnh sát.

Tôi im lặng. Sau một bài cầu nguyện ngắn, ông ta lại hỏi xem tôi có thực sự sám hối và kiên quyết thay đổi lối sống không và sau khi nghe câu trả lời chấp thuận mới chịu buông tha tôi. Tôi làm dấu thành và rời khỏi phòng xưng tội. Đúng lúc đó, ông ta mở cánh cửa con ra và đứng

ngay trước mặt tôi. Nỗi sợ hãi mà giọng của ông ta đã gây ra cho tôi liền được khẳng định ngay khi tôi vừa trông thấy ông ta. Ông ta người nhỏ bé, cái đầu quá to cứ vặn vẹo sang một bên tựa hồ như ông ta bị bệnh đau lưng. Tôi không quan sát ông ta lâu vì tôi sốt ruột muốn bỏ đi và vì nỗi khiếp đảm mà ông ta gây ra cho tôi quá lớn. Tôi chỉ thoáng thấy bộ mặt vàng sậm của ông ta với cái trán rộng màu trắng, cặp mắt sâu, chiếc mũi hếch toách với cái mồm rộng không có hình thù, môi chỉ là một đường ngoằn ngoèo thâm xịt. Xem ra ông ta chưa già và có lẽ không có tuổi. Tay khoanh trước ngực, ông ta lắc đầu nói, giọng buồn rầu:

- Tại sao con không tới đây sớm hơn, tại sao? Lẽ ra con đã tránh được biết bao tội lỗi khủng khiếp.

Suýt nữa bụng nghĩ sao là tôi tuôn ra đáp ngay: có lẽ Chúa không muốn con tới đây, song tôi kìm được. Tôi lấy chiếc hộp đựng phấn trong túi xách ra, giúi vào tay ông ta và nói:

- Xin cha chuyển giúp sớm hộ con. Con không thể nào tả nổi với cha nỗi đau của con khi con nghĩ rằng người đàn bà tội nghiệp ấy đã bị bỏ tù vì con.

- Cha sẽ chuyển nội nhật hôm nay – Ông ta ép chiếc hộp phấn vào ngực và lắc đầu vẻ thánh kính và chua xót đáp.

Tôi khẽ cảm ơn ông ta, gật đầu chào, rồi vội bước tới lối ra vào. Ông ta vẫn đứng nguyên gần phòng xưng tội, tay khoanh trước ngực và lắc đầu.

Ra tới ngoài phố, tôi cố bình tâm suy ngẫm mọi chuyện. Lúc này sau khi đã rũ bỏ được những nỗi sợ mơ hồ đầu tiên, tôi nhận thấy mình phải đề phòng ông cha cố, ông ta có thể vi phạm bí mật của việc xưng tội, và tôi cố tìm hiểu nguyên nhân đã làm tôi sợ hãi. Tôi biết, như mọi người đều biết rõ, rằng xưng tội là một thánh lễ, nên nó linh thiêng, dù linh mục nghe xưng tội có là tên đểu cáng tới đâu, hắn cũng hầu như chẳng bao giờ vi phạm quy tắc đó. Song, mặt khác, nghe ông ta khuyên tố giác Sonzogno tôi liền nảy ra ý nghĩ rằng nếu tôi không nghe theo, hắn có thể tự báo với cảnh sát tên kẻ phạm tội ác ở phố Palestro. Song giọng nói và hình thù của ông ta là điều làm tôi sợ nhất. Thường thì tôi tuân theo tình cảm hơn lý trí và giống như con vật, đánh hơi thấy nguy hiểm theo bản năng. Tất cả những lý lẽ ấy của lý trí mà tôi bấu víu để tự an ủi, chẳng có giá trị gì so với linh cảm thuộc về tiềm thức ấy.

“Thật ra bí mật của việc xưng tội chưa bị vi phạm – Tôi suy nghĩ – nhưng dẫu sao cũng chỉ có phép mầu nhiệm mới can ngăn được cái ông cha cố ấy tố giác Sonzogno, mình và tất cả những kẻ khác còn lại”.

Còn một điểm nữa làm tôi linh cảm thấy tai họa tuy chưa rõ nét nhưng đang kéo đến, ấy là sự có mặt của người khác thay thế vào chỗ cha nghe xưng tội đầu tiên của tôi. Chắc thầy tu người Pháp không phải là cha nghe xưng tội, không phải là cha Elia, tuy cha đã tiếp tôi ở phòng xưng tội có ghi tên ấy, vậy thầy tu đó là ai? Tôi thấy ân hận tiếc rằng đã không hỏi cha Elia sự thật về ông ta. Đồng thời tôi sợ, nhỡ rằng cái ông cha cố kỳ quái này đáp rằng ông ta không biết chút gì

về chàng thanh niên tuấn tú và lúc đó, chàng tu sĩ sống trong ký ức của tôi, sẽ càng trở nên huyền ảo hơn. Thật ra cha có một vẻ gì huyền bí: cha khác với tất cả những linh mục khác, cha bỗng dưng xuất hiện, rồi sau đó biến mất khỏi cuộc đời tôi. Tôi đã hoài nghi là liệu có một lúc nào đó tôi sẽ được gặp lại cha, nói cho đúng hơn là gặp lại trong thực tế nữa không hoặc tất cả những điều đó chỉ là một điều viển vông đối với tôi. Lúc này tôi chợt nhớ lại cha trông giống Chúa Giê-su thường vẫn được vẽ trên các bức họa. Nếu quả là vậy, nếu quả là Đức Chúa Giê-su đã hiện lên với tôi vào giây phút khó khăn và nghe lời xưng tội của tôi, còn lúc này là một tên cha cố kỳ quái đã nghe tôi xưng tội là triệu chứng xấu không? Xem ra Chúa đã từ bỏ tôi vào giây phút khó khăn nhất. Chắc nỗi tuyệt vọng này chẳng khác gì nỗi tuyệt vọng của một con người khi mở két đựng vàng, đã phát hiện thay vì những tập tiền mình rất cần lại chỉ thấy bụi bặm, mạng nhện và phân chuột.

Tôi trở về nhà, đầu óc cảm thấy tai họa đã đeo đuổi tôi từ sau khi xưng tội, ăn tối xong, tôi đi nằm và tin chắc rằng đây là đêm cuối cùng tôi ngủ ở nhà trước khi bị bắt.

Song tôi không sợ hãi, không cần phải chạy trốn khỏi số phận của mình. Nỗi khiếp sợ đầu tiên của tôi đã qua đi – tôi cũng như hầu hết chị em phụ nữ, là một người yếu bóng vía - nếu không phải là sự an tâm thì cũng là nguyện vọng muốn phục tùng số mệnh của mình đã hạ cố tới tâm hồn tôi. Đây là mức độ cao nhất của tuyệt vọng, còn tôi gần như tận hưởng trạng thái đó. Tôi có cảm giác bản thân được nỗi bất hạnh chọn làm bia, là tôi sung sướng nghĩ rằng, đối với tôi, không có gì đáng sợ hơn cái chết, nhưng bây giờ tôi không còn sợ nó nữa.

Nhưng hôm sau, tôi đã uổng công chờ đợi cảnh sát ập tới. Một ngày rồi lại một ngày nữa trôi qua nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra như tôi đã hốt hoảng lo sợ. Trong suốt thời gian này tôi không hề ra khỏi nhà, thậm chí không ra khỏi phòng mình nữa. Cuối cùng, tôi chán ngán chẳng buồn nghĩ xem sự bất cần của tôi có thể gây ra những chuyện gì. Tôi lại mơ tới Giacomo, tôi rất muốn gặp anh dù chỉ một lần nữa thôi, trước khi lời tố giác của ông cha cố có tác dụng, tôi tin chắc rằng thế nào ông ta cũng sẽ tới cảnh sát. Tới chiều tối ngày thứ ba, tôi gần như một cái máy nhỏm dậy khỏi giường mặc quần áo cẩn thận rồi ra phố.

Tôi biết địa chỉ của Giacomo và hai mươi phút sau đã tìm được nhà anh. Nhưng vừa bước tới bậc thềm, tôi chợt nghĩ rằng mình chưa bảo Giacomo là mình sẽ tới và tôi đâm ngài ngại. Tôi sợ anh không ân cần đón tiếp tôi, có khi còn xua đuổi tôi nữa. Tôi bước chậm lại, tim quặn đau, và khi dừng lại bên quầy kính một cửa hàng, tôi tự bảo có lẽ tốt hơn là nên quay về và đợi anh tới. Tôi biết rất rõ rằng, vào những ngày đầu khi mới quan hệ với nhau, cần phải xử sự thận trọng và chín chắn và dù thế nào đi chăng nữa cũng không được tỏ ra mình phải lòng anh và không thể sống thiếu anh được. Mặt khác, tôi chẳng nên đau khổ trở về nhà vì lẽ là, sau khi xưng tội, lòng tôi bồn chồn lo lắng và tôi cần gặp Giacomo để được yên tâm. Tôi đưa mắt nhìn quầy kính cạnh chỗ tôi đang đứng. Đây là một quầy thuộc cửa hàng bán cravat và áo sơ mi nam, chợt tôi nhớ rằng mình đã từng hứa mua tặng anh chiếc cravat mới. Kẻ đang yêu chẳng bao giờ suy nghĩ chín chắn cả, còn tôi quyết định rằng món quà tặng sẽ là lý do tuyệt vời để tôi đến với anh, trong lúc đó chính tôi lại không hiểu rằng chính nó là bằng chứng nói lên nỗi bẽ bàng và tuyệt vọng trong tình cảm của tôi đối với Giacomo. Tôi vào cửa hàng và sau khi lựa

chọn hàng chục cái mới đồng ý mua một chiếc cravat xám có vạch đỏ đẹp nhất và đắt tiền nhất. Với một sự lịch thiệp quấy rầy mang tính chất nghề nghiệp mà các nhà buôn thường sử dụng để tuồn hàng của mình, người bán hàng hỏi xem chiếc cravat này dành cho người có mái tóc vàng hay mái tóc đen.

- Dành cho người có mái tóc đen – Tôi khẽ đáp và cảm thấy mình đang nói những lời này với một giọng dịu dàng và xúc động. Tôi thậm chí còn đỏ mặt khi nghĩ rằng mình đã bộc lộ với người bán hàng tình cảm của mình.

Bà góa Medolaghi sống ở tầng tư một ngôi nhà cũ và ảm đạm, có cửa sổ trông ra bờ sông Tiber. Tôi leo tám nhịp cầu thang và không chờ thở để lấy hơi, tôi bấm chuông. Cửa gần như mở ngay sau tiếng chuông và Giacomo xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

- À, à, em đấy à – Anh sửng sốt hỏi.

Chắc anh đang đợi ai.

- Em vào được không?

- Được... em vào đi.

Anh dẫn tôi qua một hành lang tối, rồi vào phòng khách. Nơi đây cũng tranh tối tranh sáng: ánh sáng lọt vào đây qua các tấm kính tròn, dày màu đỏ, thường thấy ở trong các nhà thờ. Trong phòng cỏ bày một bộ đồ mun khảm xà cừ. Giữa phòng thấy kê một chiếc bàn hình bầu dục trên để chiếc bình cổ và các cốc uống rượu mùi bằng pha lê xanh lơ. Sàn trải mấy tấm thảm, thậm chí còn có cả một bộ da gấu trắng, cho dù đã gần bợt hết lông. Mọi thứ xem ra cũ kỹ, nhưng đều sạch sẽ, ngăn nắp và im ắng tưởng chừng như thời xa xưa còn bao trùm trong ngôi nhà này. Tôi bước lại đầu kia của phòng khách, ngồi xuống ghế đi-văng rồi hỏi:

- Anh đợi ai à?

- Không... em đến có việc gì vậy?

Thẳng thắn mà nói, những lời ấy nghe không được ân cần cho lắm, nhưng rõ ràng là việc tôi đến đây thế này chỉ làm cho anh ngạc nhiên chứ không bực tức.

- Em đến chia tay anh – Tôi mỉm cười – vì em cho rằng đây là buổi gặp mặt cuối cùng của chúng mình.

- Tại sao vậy?

- Em tin rằng ngày một ngày hai người ta sẽ đến tóm cổ em, tống vào tù.

Mặt anh biến sắc và qua giọng anh tôi nhận thấy anh hoảng sợ, có lẽ thậm chí còn nghĩ rằng tôi đã tố cáo anh hay phản anh do ba hoa về những hoạt động chính trị của anh. Tôi lại mỉm cười:

- Đừng sợ... anh chẳng hề có liên quan chút nào tới chuyện này.

- Đâu phải vậy – Anh vội ngắt lời - chẳng qua là anh không rõ... vào tù là thế nào? Về tội gì?

- Anh khép cửa lại, rồi ngồi xuống đây – Tôi trở lại đi-văng và bảo.

Anh khép cửa và ngồi xuống bên tôi. Lúc đó tôi rất bình tĩnh kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện xoay quanh chiếc hộp đựng phấn, kể cả việc đi xưng tội nữa. Anh cúi đầu, mắt không nhìn tôi và cắn móng tay, điều đó chứng tỏ anh chăm chú lắng nghe. Tôi kết luận:

- Em tin chắc cái lão cha cố ấy sẽ chơi em một vố tồi tệ... còn anh nghĩ sao?

Anh lắc đầu và không đưa mắt nhìn tôi, mà nhìn kính trên cửa sổ, rồi nói:

- Chưa chắc đâu, anh lại cho là ngược lại thế cơ... cứ cho rằng cái tên cha cố ấy là một tên quái thai đáng ghê tởm nhất đi nữa, nhưng chuyện đó cũng chẳng là gì cả đâu...

- Giá anh được thấy lão ấy! – Tôi sôi nổi cắt lời.

- Nếu em muốn biết thì anh nói với em rằng bản thân lão ta không đáng sợ... nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra. – Anh vội mỉm cười và tiếp lời.

- Thế có nghĩa là anh khẳng định rằng em chẳng có gì phải sợ cả đúng không?

- Đúng... hơn nữa bây giờ em còn biết làm gì nữa... chuyện này đâu có do em quyết định.

- Anh nói đúng đấy... người ta sợ là vì người ta hốt hoảng... cái đó mạnh hơn chúng ta.

Bỗng anh thân ái ôm tôi, lắc vai tôi mấy cái và mỉm cười nói:

- Mà em nào có sợ... đúng không nào?

- Em đã bảo anh là em sợ mà.

- Không, em không sợ, em là một người can đảm.

- Em cam đoan với anh là em sợ hết vía, sợ tới mức nằm lì trên giường hai ngày không dám dậy nữa.

- Đúng... nhưng sau đó em đã tới chỗ anh và bình tĩnh kể lại chi tiết mọi chuyện... không, em

chưa biết sợ là gì.

- Thế anh còn bảo em biết làm gì hơn nữa, anh? – Tôi gượng cười hỏi - Chẳng nhẽ em lại kêu toáng lên vì sợ.

- Không, em không sợ - Chúng tôi im lặng trong giây phút. Sau đó anh hỏi tôi bằng một ngữ điệu đặc biệt đã làm tôi sửng sốt: - Thế anh bạn em, ta cứ gọi như vậy, cái gã Sonzogno ấy, là người như thế nào?

- Giống như hàng trăm người khác – Tôi mập mờ đáp. Giây phút ấy tôi chưa tìm được cách xác định chính xác hơn.

- Thế trông gã thế nào? Em mô tả xem.

- Anh định tố giác gã đấy à? – Tôi vui vẻ hỏi - Nhớ rằng nếu làm vậy cả em cũng sẽ bị tống vào tù đấy... Sau đó tôi nói tiếp: - Gã có mái tóc vàng, người thâm thấp... vai rộng, mặt nhợt nhạt, mắt xanh lơ... nói chung không có gì đặc biệt... có điều gã khỏe lắm.

- Khỏe như thế nào?

- Trông gã chẳng ai để ý đâu... cơ bắp tay gã đúng là bằng thép.

Thấy anh chú ý nghe, tôi liền kể anh nghe về cuộc xích mích giữa Gino và Sonzogno. Anh không ngắt lời tôi, chỉ khi tôi im lặng anh mới nói:

- Em thấy thế nào, liệu Sonzogno có chủ tâm gây ra tội ác không... anh muốn nói liệu gã có chuẩn bị trước, rồi sau đó bình tĩnh thực hiện dự định của mình?

- Đâu có – Tôi đáp – Gã chẳng bày mưu lập kế gì từ trước đâu: một phút trước khi gã đấm Gino ngã quay ra đất, gã chắc không định đánh hắn... đối với tay thợ kim hoàn cũng vậy.

- Nếu thế gã giết làm gì?

- Cái đó ngoài ý định của gã... gã cứ như một con hổ... bình tĩnh đấy, chẳng hiểu sao một phút sau giở chứng giơ cẳng tay đập rồi.

Tôi kể lại toàn bộ quan hệ giữa tôi và Sonzogno, về việc gã đánh tôi ra sao, và nói thêm rằng tất nhiên gã có thể giết tôi trong bóng tối, sau đó để kết luận tôi nói:

- Gã chẳng nghĩ tới chuyện như vậy đâu... bất chợt gã nổi cơn điên khùng, không kìm được... lúc đó tốt nhất nên tránh xa gã... Em tin chắc gã đã đến gặp tên thợ kim hoàn để bán cái hộp đựng phấn... Tên này đã xúc phạm gã, nên Sonzogno đã giết hắn.

- Tóm lại, đấy là một trong những biến chứng của tính hung bạo.

- Tùy anh muốn gọi thế nào cũng được... có lẽ như vậy đấy. – Tôi nói thêm và cố phân tích tình cảm và thói hung bạo của Sonzogno, tên sát nhân đang khơi gợi trong lòng tôi - chắc một cái gì đấy từa tựa như vậy thúc giục em tới với anh... Tại sao em lại yêu anh? Có Trời mới biết được... Tại sao ý muốn giết người đôi lúc lại dội xuống đầu Sonzogno? Cũng có mỗi ông Trời biết được. Em thấy rằng những chuyện như vậy chẳng còn biết giải thích ra sao nữa.

Giacomo trầm ngâm suy nghĩ, rồi ngẩng đầu, hỏi:

- Thế theo em cái gì xô đẩy anh tới với em? Theo em, anh có thể yêu em à?

Tôi sợ nghe anh bảo anh không yêu tôi, nên liền giơ tay bịt mồm anh rồi van nài:

- Lạy Trời... anh đừng nói gì hết về những tình cảm của anh đối với em.

- Tại sao?

- Vì đối với em, điều đó không có ý nghĩa gì... Em không biết và chẳng muốn biết anh đối với em ra sao... được yêu anh, em thấy thế là đủ rồi.

Anh lắc đầu và nói:

- Em đã lầm khi yêu anh... thật ra em phải yêu một người như Sonzogno.

Tôi ngạc nhiên:

- Anh nói gì mà lạ vậy? Yêu một tên tội phạm?

- Gã thậm chí là một tên tội phạm... tuy gã có thể nổi những cơn như em bảo... Anh tin chắc một khi Sonzogno có ý muốn giết người thì gã cũng có thể chấp nhận cả tình cảm yêu thương... một tình yêu bình dị nhất không cần hoa hòe hoa sói... anh...

Tôi cắt lời anh:

- Anh chẳng nên, dù chỉ so sánh mình với Sonzogno... anh là anh, còn gã là một tội phạm, một kẻ hung ác... và sau nữa, anh nói đúng, gã không vươn được tới tình yêu... một người như vậy không biết yêu... gã chỉ cần thỏa mãn lòng nhục dục của mình... với em hay một phụ nữ nào khác cũng vậy thôi!

Xem ra anh không tán thành những kết luận của tôi, nhưng không hề phản đối gì cả. Lợi dụng sự im lặng, tôi thọc các ngón tay vào áo sơ mi của anh, cố lần tới khuỷu tay.

- Anh Mino – Tôi thì thầm.

Anh giật mình:

- Sao em lại gọi anh là Mino?

- Đấy là tên thân mật của cái tên Giacomo, chẳng nhẽ em không được gọi anh như vậy à?

- Không, không... em cứ gọi... chẳng qua là ở nhà cũng gọi anh như thế, có vậy thôi.

- Mẹ anh gọi anh như vậy à? – Tôi hỏi và buông tay anh ra, luồn các ngón tay dưới cravat và qua làn đường xẻ áo sơ mi sờ ngực anh.

- Đúng, mẹ anh gọi anh như vậy – Anh xác nhận với vẻ hơi tức giận. Một phút sau, anh nói tiếp, giọng lạ lùng vừa giận dữ vừa mỉa mai: - Tuy nhiên mẹ anh và em không chỉ giống nhau ở mỗi điểm này... phụ nữ hầu như đều có một quan điểm.

- Ví dụ? - Tôi hỏi.

Tôi bị kích thích tới mức hầu như chẳng nghe anh nói gì nữa. Tôi cởi cúc áo sơ mi, vuốt ve tấm vai trẻ con dễ thương của anh.

- Ví dụ - Anh nói – khi anh kể với em về hoạt động chính trị, em liền hoảng hốt và sợ hãi kêu lên: "Nhưng điều đó bị cấm... điều đó nguy hiểm mà...". tóm lại, em nói đúng hệt những lời mẹ anh đã nói và cũng bằng một giọng như vậy.

Tôi thích thú với cái ý nghĩ cho rằng tôi giống mẹ anh, thứ nhất vì đấy là mẹ anh, thứ hai, mẹ anh là một signora thực sự.

- Ngốc ơi là ngốc – Tôi âu yếm nói - chuyện ấy có gì là xấu nào? Thế nghĩa là mẹ anh yêu anh như em yêu anh... thì làm chính trị là quá nguy hiểm mà... Em biết một chàng trai, anh ta đã bị bắt, ngồi tù hai năm nay rồi... sau đó, được bổng lộc gì nào? Chúng mạnh hơn rất nhiều, nếu anh định giở giói, chúng gô cổ anh tống vào tù... Em thấy chẳng có chính trị vẫn có thể sống tuyệt vời ở trên đời.

- Mẹ, giống đúc in mẹ! – Anh thích thú thốt lên, giọng giễu cợt - Mẹ nói đúng như vậy.

- Em không biết mẹ anh bảo sao – Tôi phản đối – song dù mẹ anh có nói gì đi nữa, mẹ anh chỉ mong muốn những điều tốt đẹp cho anh... thôi đừng hoạt động chính trị nữa... nghề nghiệp của anh đâu phải là chính khách, anh là sinh viên... sinh viên thì phải học.

- Học, có bằng cấp và có địa vị - Anh thì thầm như đang tự nói với mình.

Tôi không nói gì, áp mặt sát vào anh, chìa môi ra. Chúng tôi hôn nhau, nhưng tôi liền cảm thấy anh hối hận hơn là hôn tôi, anh nhìn tôi vẻ lúng túng và hằn học. Tôi sợ anh giận tôi đã hôn làm dở câu chuyện bàn về chính trị, nên vội nói tiếp:

- Vả lại, tùy anh đấy... em không xen vào việc của anh đâu... thôi thì đằng nào em cũng đã tới chỗ anh, anh đưa cái bọc đó cho em... em sẽ cất giấu nó như chúng mình đã thỏa thuận.

- Không, không – Anh vội phản đối - lạy Chúa, không nên... Em đánh bạn với Astarita, hắn có thể thấy nó ở chỗ em.

- Thì sao? Chẳng nhẽ Astarita lại nguy hiểm vậy à?

- Đấy là một trong những tên đáng gớm nhất – Anh đáp, giọng nghiêm chỉnh.

Không hiểu sao tôi muốn trêu anh, chọc vào lòng tự ái của anh, không phải một cách ác ý mà thân ái thôi.

- Rốt cuộc – Tôi nhận xét, vẻ hồn nhiên – anh chẳng bao giờ định giao phó cho em cái bọc đó.

- Chẳng hiểu thế quái nào anh lại đi nói với em về nó nhỉ?

- Nói thế thôi, em xin lỗi, bỏ quá đừng giận em... em cho rằng chẳng qua anh muốn khoe khoang trước mặt em... muốn chứng tỏ anh tham gia một công việc quan trọng, bị cấm và nguy hiểm như thế nào.

Anh nổi cáu, tôi nhận thấy mình đã đánh trúng tim đen.

- Bậy – Anh thốt lên – Em thật là ngốc! – Nhưng sau đó bỗng định thần hỏi, giọng ngập ngừng – Song tại sao... tại sao em lại có ý nghĩ như vậy?

- Em không biết nữa – Tôi mỉm cười đáp - mới lại trông anh... có lẽ chính bản thân anh cũng không nhận thấy rõ điều này... nhưng anh không gây ấn tượng của một người làm công việc ấy một cách đặc biệt nghiêm túc.

- Nhưng điều đó rất nghiêm túc – anh nói, giọng tựa hồ như muốn kìm nén bản thân.

Anh đứng dậy, giơ tay về phía trước oang oang ngâm nga, giọng thống thiết:
“Đưa kiếm đây cho ta, hãy trao kiếm cho ta, sẽ một mình xông ra chiến trận và một mình ngã xuống bãi chiến trường”.

Anh lắc đôi tay gầy, giậm chân, trông anh đến là buồn cười như một con rối vậy.

Tôi hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Không – Anh đáp – ngâm thơ thế thôi.

Tâm trạng đăm chiêu và buồn bã bỗng thay thế một cách lạ lùng cơn kích động của anh. Anh lại ngồi xuống đi-văng và chân thành nói:

- Thế mà ngược lại... em phải biết điều đó... anh làm mọi chuyện một cách nghiêm chỉnh... thậm chí anh nghĩ rằng mình bị bắt... lúc đó anh sẽ chứng minh với mọi người anh hoạt động chính trị nghiêm túc hay không nghiêm túc.

Tôi không đáp gì hết mà chỉ âu yếm vuốt má anh, sau đó ôm mặt anh trong lòng bàn tay và nói:

- Mắt anh đẹp quá!

Quả thật, mắt anh rất đẹp - dịu dàng và to, ân cần và thơ ngây. Anh lại xúc động, cầm anh giần giật.

- Thế tại sao ta lại không vào phòng anh nhỉ? – Tôi thầm thì.

- Đừng nghĩ đến chuyện đó, phòng anh ở kề bên phòng bà góa... bà ấy suốt ngày ngồi lì trong phòng mình, để cửa mở và mắt không rời khỏi hành lang.

- Nếu vậy thì đến chỗ em vậy.

- Muộn rồi... em ở xa... mới lại anh sắp có khách.

- Nếu vậy thì ở đây vậy...

- Em điên à?

- Tốt hơn hết là anh thú nhận mình sợ đi – Tôi nằng nặc – Anh không sợ hoạt động tuyên truyền mang tính chất chính trị... ít ra thì ấy cũng là do anh nói vậy... nhưng lại sợ bị bắt gặp trong phòng khách này với một người đàn bà yêu anh... xét cho cùng chuyện gì sẽ xảy ra nào?... Điều khủng khiếp nhất, bà góa sẽ tống cổ anh... và anh phải tìm một phòng khác...

Tôi biết rằng chạm vào lòng kiêu hãnh của anh thì có thể làm gì anh cũng được. Và thật ra tôi đã làm anh xiêu lòng. Chắc anh cũng có dục vọng mãnh liệt như tôi.

- Em điên rồi – Anh nhắc lại – em nên nhớ rằng bị tóm cổ còn dễ chịu hơn bị tống cổ đi... với lại làm ở đâu bây giờ?

- Ở dưới sàn ấy – Tôi khẽ bảo, giọng sôi nổi – Anh lại đây, em sẽ bày cho anh cách phải làm như thế nào.

Xem ra anh bị kích thích tới mức không còn trò chuyện được nữa. Tôi rời khỏi ghế đi-văng và chậm dãi nằm ra sàn nhà. Sàn trải thảm còn giữa phòng có kê một chiếc bàn trên bày bộ cốc uống rượu mùi. Tôi nằm trên thảm, còn đầu và ngực tôi nằm lọt dưới gầm bàn, tôi kéo tay Mino cứ một mực khăng khăng không chịu và ép anh nằm xuống với tôi. Tôi nhắm mắt lại, mùi bụi trên lông thảm làm tôi cảm thấy dễ chịu và ngây ngất, tựa như tôi đang nằm trên cánh đồng cỏ mùa xuân, quanh tôi sực nức không phải mùi lông bẩn, mà là hương vị hoa và cỏ. Dưới trọng lượng cơ thể của Mino, tôi cảm thấy sàn nhà cứng, tôi vui vì anh không cảm thấy điều đó và thân tôi làm đệm cho anh. Sau đó, tôi thấy anh hôn lên cổ và lên má tôi, nên tôi vô cùng sung sướng vì trước đây anh đâu có hôn như vậy. Tôi mở mắt ra, mặt tôi ngoảnh sang một bên, một chiếc lông thảm đâm vào má tôi, tôi thấy một mảng sàn xoa sáp, xa xa, ở sâu cuối phòng là phần dưới của chiếc cửa hai cánh. Tôi thở mạnh và nhắm nghiền mắt lại.

Mino đứng dậy trước còn tôi nằm hồi lâu ở tư thế như trước: nằm ngửa, cùi tay che mắt, váy tốc cao và hai chân dạng ra. Tôi thấy hạnh phúc, tôi hòa vào hạnh phúc của mình và muốn nán lại chút nữa để cảm thấy sàn cứng ở dưới lưng, hít mùi bụi. Hình như tôi đắm mình trong giây phút vào giấc mơ nhẹ nhàng và ngắn ngủi và tôi nằm mơ thấy mình đúng là đang nằm trên thảm cỏ xanh ngoài đồng nội, còn trên đầu tôi không là đáy mặt bàn mà là bầu trời chan hòa ánh nắng. Có lẽ Mino nghĩ rằng tôi bị mệt, vì bỗng tôi thấy anh lắc vai tôi và khẽ bảo:

- Em làm sao thế? em làm sao vậy? Dậy nhanh lên em.

Tôi nặng nề buông tay ra khỏi mặt, từ từ chui ra khỏi gầm bàn và đứng dậy. Tôi thấy hạnh phúc và mỉm cười. Mino so vai, đứng gập người bên chiếc tủ buýp-phê, anh thở hổn hển và nhìn tôi với cặp mắt thù hằn và bối rối:

- Anh không muốn gặp em nữa - Cuối cùng anh lên tiếng bảo.

Thân hình gù gù của anh cứ giật giật một cách kỳ lạ và vô ý thức, tựa như anh là một đồ chơi bỗng bị đứt dây cót.

Tôi mỉm cười đáp:

- Tại sao? Chúng ta yêu nhau... chúng ta sẽ gặp lại nhau. – Và tôi đến bên anh, âu yếm vuốt má anh.

Nhưng anh giấu không để tôi thấy khuôn mặt nhợt nhạt và nhăn nhó của mình, nhắc lại:

- Anh không muốn gặp em nữa.

Tôi hiểu rằng anh thù hằn tôi chủ yếu là do thấy nuối tiếc rằng đã nhượng bộ tôi. Anh không tài

nào dung hòa được với tình cảm mà tôi đã khơi gợi trong lòng anh, cái tình cảm này luôn luôn đi kèm với sự phản kháng và hối hận. Anh xử sự như một người quyết định làm một hành động mà anh ta không muốn và không nên làm. Nhưng tôi tin rằng cơn giận của anh sẽ nhanh chóng qua đi và dục vọng mà anh ghìm trong lòng lẫn nỗi căm hờn cuối cùng sẽ mạnh hơn cái ước mong kìm nén kỳ lạ của anh. Do đó tôi không quá chú ý tới lời anh và chợt nhớ tới chiếc cravat tôi mua, tôi tiến tới bên bàn trên đó tôi quẳng túi xách và găng tay của mình.

- Thôi đừng giận nữa... em sẽ không tới đây nữa đâu... anh hài lòng chứ? – Tôi bảo.

Anh không đáp một lời. Đúng lúc đó cửa mở ra và người hầu gái dẫn hai người đàn ông vào phòng. Một người cất giọng trầm trầm ồ ồ bảo:

- Chào Giacomo.

Tôi đoán có lẽ đây là những người cùng lý tưởng chính trị của anh, nên đưa mắt tò mò ngó nhìn họ. Người cất tiếng chào đúng là một người khổng lồ: tầm vóc cao hơn Mino, vai rộng, anh ta trông giống như một võ sĩ chuyên nghiệp. Anh ta có bộ tóc rối bù màu sáng, đôi mắt xanh lơ, cái mũi tẹt và chiếc mồm đẹp không tươi đỏ. Nhưng khuôn mặt anh ta cởi mở và dễ thương, con người anh ta toát lên một vẻ rụt rè ngây thơ làm tôi thấy thích. Tuy đang mùa đông, anh ta không mặc áo bành tô, mà mặc một chiếc áo vét và trong là chiếc áo len dài tay cao cổ, nên anh ta trông càng giống một nhà thể thao. Tôi ngạc nhiên vì đôi tay anh ta: đỏ và to tướng, tay thò ra ngoài áo vét, bị cổ tay áo len vén trùm lên. Anh ta rất trẻ, cũng trạc tuổi Giacomo. Người thứ hai khoảng bốn chục tuổi – khác với anh chàng trẻ tuổi, anh ta có dáng vẻ và cách ăn mặc của một nhà trí thức. Anh ta đen sạm, người thâm thấp, bên cạnh các đồng chí của mình anh ta đúng là một người lùn, mặt mang một chiếc kính lớn, gọng đồi mồi. Một chiếc mũi hếch nho nhỏ nhô ra dưới kính, còn mồm thì rộng đến mang tai. Đôi má gầy hóp, lởm chởm đầy râu chổi sể, còn áo sơ mi sờn bợt, bộ quần áo cũ, bẩn, đung đưa trên thân hình thảm hại của anh ta tựa như đang trên mắc áo - tất cả những thứ đó gây nên một ấn tượng nghèo khổ và cẩu thả đến ngổ ngáo, tự đắc. Thật ra mà nói, hình dáng bên ngoài của hai con người này làm tôi ngạc nhiên, vì bản thân Giacomo bao giờ cũng ăn mặc một cách lịch sự chểnh mảng, nói chung con người anh cho thấy anh thuộc một giới hoàn toàn khác. Nếu tôi thấy những người vừa vào chào Mino và anh đã đáp lại lời chào của họ ra sao thì tôi chẳng bao giờ nghĩ họ là chỗ bạn bè với nhau. Song theo bản năng, tôi thích anh khổng lồ còn anh lùn thì không thể mê được. Anh khổng lồ bối rối mỉm cười và hỏi:

- Có lẽ chúng tôi tới quá sớm?

- Không, không – Mino lắc đầu bảo. Anh lúng túng và cố trấn tĩnh – Các anh đều rất đúng giờ hẹn.

- Sự chính xác là phép lịch sự của vương giả - Anh lùn xoa tay, nói xen vào.

Và bỗng thật bất ngờ đối với mọi người, anh ta phá lên cười cứ như vừa nói một điều gì rất

hóm ấy. Sau đó, đột nhiên trở nên nghiêm nghị, quá nghiêm nghị đến mức khó có thể tin rằng một phút trước đây anh ta vui vẻ hô hố cười.

- Adriana – Mino gắng gượng bảo – em hãy làm quen đi – anh chỉ anh lùn và nói tiếp: - Đây là các bạn của anh... Tullio, còn đây là Tomasso.

Anh không nêu họ của hai người, tôi nghĩ rằng đây có lẽ không phải là tên thật của họ. Tôi bắt tay chào và mỉm cười. Anh khổng lồ bắt mạnh tay tôi rất đau, sau đó cả anh lùn chìa bàn tay nhơm nhớp mồ hôi bắt tay tôi.

- Thật diễm phúc – Anh người lùn nói, vẻ thán phục rõ ràng là cường điệu.

- Rất thú vị - Anh khổng lồ bảo.

Tôi lại hài lòng nhận thấy anh ta nói những lời ấy thật bình dị và niềm nở, có pha chút giọng thổ ngữ.

Chúng tôi im lặng nhìn nhau trong giây phút.

- Giacomo này, nếu thấy cần – Anh khổng lồ lại lên tiếng - bọn mình sẽ đi thôi, nếu hôm nay cậu bận, mai tụi này sẽ tới.

Mino giật mình, nhìn anh ta và tôi hiểu anh sắp bảo họ ở lại còn sẽ tiễn tôi. Tôi đã nghiên cứu khá kỹ và biết rằng anh sẽ xử sự như vậy. Tôi chợt nhớ là mấy phút trước đây tôi trao thân cho anh, tôi còn cảm thấy rõ những cái hôn của anh và đôi tay ôm chặt tôi trong lòng. Và thế là không phải tâm hồn tôi mà tấm thân tôi đã nổi dậy tựa hồ như nó không được đối xử thỏa đáng với lòng hào phóng và vẻ đẹp của nó.

- Đúng đấy, bây giờ các anh ra về, mai các anh tới thì tốt hơn, tôi có điều muốn trao đổi với Mino.

- Nhưng anh cần phải trao đổi trực tiếp với các anh ấy – Mino phản đối, vẻ buồn bực và ngạc nhiên.

- Mai trao đổi cũng được mà.

- Thôi được rồi – Tomasso hiền hậu nói – các bạn quyết định đi, nếu muốn mình ở lại thì bảo... nếu không bọn mình sẽ về.

- Chẳng cần phải hỏi nữa – Tullio kết luận và cười hềnh hệch.

Mino lưỡng lự. Và một sự phản đối mang tính chất công kích lại nảy sinh trong cơ thể tôi, bất chấp lý trí. Tôi cất cao giọng bảo:

- Các anh ạ, mấy phút trước đây tôi đã trao thân cho Mino tại đây, ngay trên sàn, chỗ chiếc thảm này, nếu ở địa vị anh ấy, các anh xử sự ra sao? Các anh có tống cổ tôi đi không?

Tôi cảm thấy Giacomo đỏ mặt. Anh bực mình quay ngoắt người và ngượng ngùng tiến đến bên cửa sổ, Tomasso vội đưa mắt nhìn tôi và nghiêm giọng nói:

- Rõ rồi... bọn mình đi đây... ngày mai hẹn nhau cũng vào giờ này Giacomo nhé.

Nhưng những lời tôi nói làm anh lùn Tullio sửng sốt. Anh ta há hốc mồm nhìn tôi trừng trừng qua lớp kính dày đeo trên mắt. Tôi tin chắc rằng anh ta chưa từng nghe một người đàn bà nói năng lộ liễu như vậy, có lẽ, vào giây phút này, hàng ngàn ý nghĩ bẩn thỉu nhất quay cuồng trong đầu anh ta. Nhưng anh khổng lồ đã từ ngoài ngưỡng cửa gọi anh ta:

- Ta đi thôi, Tullio.

Anh lùn giương cặp mắt ngạc nhiên và dâm đãng nhìn tôi trừng trừng, rồi bước lùi ra cửa và bỏ đi.

Chờ họ đi khỏi, tôi tiến đến bên Mino đang đứng quay lưng về phía tôi nơi cửa sổ, và giơ một tay ôm lấy cổ anh.

- Đánh cuộc là bây giờ anh ghét cay ghét đắng em.

Anh từ từ quay người lại và nhìn tôi, mắt bừng bừng phẫn nộ, nhưng thấy khuôn mặt tôi, chắc là đầy vẻ dịu dàng, yêu thương, hồn nhiên nên anh dịu bớt và nói, giọng bình tĩnh, buồn rầu:

- Thế nào? Em hài lòng chứ? Đã toại nguyện rồi nhé!

- Vâng, em hài lòng – Tôi nói và ôm chặt lấy anh.

Anh cứ để tôi ôm, sau đó nói:

- Em muốn trao đổi gì với anh?

- Chẳng trao đổi gì cả - Tôi đáp - Chẳng qua là em muốn sống bên anh chiều tối nay.

- Còn anh – Anh nói - sắp phải đi ăn tối... anh ăn tối ở đây... tại chỗ bà góa Medolaghi.

- Nếu vậy anh mời cả em ăn tối cùng với anh.

Anh nhìn tôi và mỉm cười vì thái độ bạo phổi của tôi.

- Thôi được – Anh phục tùng – bây giờ anh đi báo với bà chủ nhà, giới thiệu em ra sao hả?

- Tùy anh, thôi cứ bảo em là chỗ họ hàng.

- Không... anh giới thiệu em là vợ chưa cưới của anh, đồng ý không?

Tôi sợ không muốn để anh thấy lời đề nghị của anh đối với tôi thật dễ chịu biết bao, nên đáp, vẻ giả vờ lơ đễnh:

- Em thế nào cũng được... miễn sao được ở bên anh... còn tùy thuộc anh muốn bảo gì thì bảo: vợ chưa cưới hoặc gì gì cũng được.

- Đợi anh quay lại ngay đấy.

Anh bước ra, còn tôi lùi vào một góc phòng khách, xốc lại áo xống, vội sửa lại cái áo lót mà tôi chưa kịp kéo cho ngay ngắn do bạn của Mino đã bất ngờ tới. Qua gương treo ở phía tường đối diện, tôi thấy chân tôi thon dài và đẹp gọn nằm trong bít tất lụa, tôi nhận ra rằng kể trông mình cũng lạ lẫm giữa bộ đồ gỗ cũ kỹ, trong căn phòng ngột ngạt và yên tĩnh này. Tôi chợt nhớ lại lúc tôi và Gino đắm đuối yêu nhau tại biệt thự riêng của chủ hắn và lúc tôi ăn cắp chiếc hộp đựng phấn, tôi bất giác so sánh những ngày, lúc này tưởng chừng xa xôi biết bao, với ngày hôm nay. Hồi ấy tình cảm trống rỗng và đau xót đã giày vò tôi, tôi những muốn trả thù, có lẽ, không phải chính bản thân Gino, mà là toàn bộ cái xã hội thông qua Gino đã xúc phạm tôi một cách tàn bạo. Còn tôi lúc này thấy mình hạnh phúc, tự do và nhẹ nhõm. Tôi tin chắc rằng mình thực sự yêu Mino, còn tôi ít bận tâm là anh không yêu mình.
Tôi sửa lại xống áo xong, liền tiến đến bên gương chải đầu. Cửa mở ra, Mino bước vào.

Tôi hy vọng anh tới chỗ tôi và đứng ôm tôi khi tôi còn đang loay hoay trước gương, nhưng anh bước ngang qua chỗ tôi đứng và ngồi xuống đi-văng.

- Ổn cả rồi – Anh vừa hút thuốc vừa nói - họ đã bày thêm một bộ đồ ăn... mấy phút nữa ta sẽ dùng bữa tối.

Tôi rời gương đến bên anh, nắm tay và nép vào người anh rồi hỏi:

- Thế hai cái anh ấy cũng hoạt động chính trị hả anh?

- Ừ.

- Có lẽ họ không giàu có cho lắm.

- Sao em lại nghĩ vậy?

- Cứ trông họ là biết ngay mà.

- Tomasso là người phụ trách của bọn anh – Anh bảo – còn người thứ hai là thầy giáo.

- Em không thích anh ta.

- Ai cơ?

- Cái ông thầy giáo ấy... Anh ta trông bẩn thỉu thế nào ấy, sau đó anh ta cứ nhìn em bằng cặp mắt sỗ sàng khi em bảo là em hiến thân cho anh ở chỗ kia kìa.

- Thế nhưng, rõ ràng là anh ấy thích em.

Chúng tôi ngồi im lặng một hồi lâu, rồi tôi nói:

- Anh ngượng phải giới thiệu em là vợ chưa cưới, nếu anh muốn, em sẽ đi đây.

Tôi biết rằng biện pháp duy nhất để buộc anh phải bật ra những lời âu yếm là làm ra vẻ tôi nghĩ anh ngượng vì tôi. Và đúng như vậy, anh liền ôm ngang lưng tôi và nói:

- Thì tự anh đề xuất như vậy mà... tại sao anh lại ngượng vì em nhỉ?

- Em không biết nữa... song em thấy anh đang ở trong tâm trạng bực bội.

- Không, anh hoàn toàn không ở trong tâm trạng bực bội đâu, anh mệt đấy thôi – Anh nói, giọng răn dạy - ấy tất cả cũng là tại cái trò giải trí bằng tình yêu... để anh có thời gian lại sức đã.

Tôi nhận thấy anh còn tái mét và hút thuốc hoàn toàn không thấy ngon.

- Anh nói đúng đấy – Tôi nói – Tha lỗi cho em... Nhưng anh lúc nào cũng xử sự lạnh lùng, thờ ơ làm em mất cả lý trí... nếu anh xử sự khác thì em đã chẳng nài ở lại.

Anh vất thuốc lá và nói:

- Anh đâu có lạnh lùng và thờ ơ?

- Thế nhưng...

- Anh rất thích em – Anh chăm chăm nhìn tôi và nói tiếp – vì vậy trước em, tuy anh đã cố nhưng không thể cưỡng lại được.

Nghe nhưng lời ấy mà tôi thấy mát lòng và tôi lẳng lặng đưa mắt nhìn xuống. Anh nói tiếp:

- Dẫu sao em cũng nói đúng... đây không thể gọi là tình yêu được.

Tin tôi thắt lại và tôi lí nhí thì thầm:

- Thế theo anh, thế nào là tình yêu?

Anh đáp:

- Nếu anh yêu em thì mấy phút trước đây đã chẳng đuổi em, và sau đó, chẳng nổi cáu vì ý định muốn ở lại của em.

- Thế anh nổi giận à?

- Đúng... lẽ ra anh đã phải trò chuyện, đã phải vui vẻ, vô tư, đáng yêu, hóm hỉnh... anh đã phải âu yếm, nói với em những lời dịu dàng, hôn em... xây dựng kế hoạch cho tương lai... đấy, chắc tình yêu là phải vậy đó.

- Đúng – Tôi khẽ đáp - dẫu sao tất cả những điều đó là dấu hiệu của tình yêu.

Anh im lặng hồi lâu, sau đó nói, giọng không có chút gì hùng hổ, mà có phần nào thuần phục:

- Đối với mọi việc khác anh cũng vậy... chẳng yêu thích gì cả và chẳng dốc tâm làm gì hết... về mặt lý trí anh nhận thức được cần phải xử sự ra sao, nhưng đôi lúc, khi bắt tay làm anh lại có thái độ thờ ơ và lạnh lùng... Anh như vậy đấy, chắc anh không thay đổi bản tính được.

Tôi thu toàn lực và đáp:

- Chính vì vậy em thích anh... anh đừng ngại.

Tôi dịu dàng ôm anh. Nhưng cửa bật mở, mà người hầu già ngó vào phòng, gọi chúng tôi đi ăn.

Chúng tôi bước sang phòng ăn qua một hành lang. Tôi nhớ rõ căn phòng lẫn con người đến từng chi tiết một, vì lúc đó tri giác tôi nhạy cảm đến mức tất cả đã in đậm nét vào trí nhớ của tôi như một tấm kính ảnh. Tôi tưởng chừng như không hành động, mà buồn bã đứng ngoài giương mắt ngó nhìn các hành động của mình. Có thể, ảnh hưởng của thực tại đang gây ra trong lòng chúng ta tình cảm phản kháng, hoặc chúng ta đau khổ và rất muốn thay đổi cái thực tại này chính là ở chỗ ấy.

Chẳng hiểu sao tôi thấy bà góa Medolaghi rất giống bộ đồ gỗ mun khảm trai bày ở chính nơi phòng khách của bà. Đấy là một người đàn bà đứng tuổi có bộ dạng oai vệ, nửa thân trên của bà bè bè, mông đồ sộ. Bà mặc toàn đồ đen, bộ mặt to tướng của bà ta có các quầng thâm dưới mắt dường như đã được phủ lớp xanh ngắt của xà cừ và bó trong lớp tóc, chắc được nhuộm đen, viền quanh. Bà ta đứng bên bàn và càu cạu múc xúp. Đèn có treo đối trọng được thả thấp xuống bàn rọi vào ngực bà góa trông như một bọc ngồn ngộn đen, lấp lánh, mặt bà ta nằm

trong bóng tối. Do cặp mắt có quầng thâm trên bộ mặt trắng gây nên ấn tượng một nửa chiếc mặt nạ bằng lụa của hội hóa trang. Bàn không lớn lắm, một phía đều thấy bày một bộ đồ ăn. Cô con gái bà góa đã ngồi vào chỗ của mình và khi chúng tôi bước vào cô ta chẳng buồn đứng dậy.

- Signorina ngồi đây – Bà góa Medolaghi tuyên bố - Tên của signorina là gì?

- Adriana ạ.

- Thế là cùng tên với cô con gái tôi đấy – Signora lơ đễnh nhận xét – như vậy chúng ta có hai Adriana.

Bà dè dặt trò chuyện, mắt không nhìn chúng tôi, rõ ràng là sự có mặt của tôi không làm bà thích thú. Tôi đã bảo tôi hầu như không dùng đồ trang điểm, không nhuộm tóc bằng perocid, tóm lại cứ nhìn bề ngoài mà xét thì không ai đoán được cái nghề của tôi. Nhưng tất nhiên ai cũng nhận thấy rằng tôi là một cô gái nghèo xuất thân từ giới cần lao, mới lại tôi không hề có ý định che giấu điều đó.

“Chẳng hiểu anh chàng dẫn ai vào nhà mình thế này? - Chắc signora nghĩ vậy – Anh ta lôi vào một cô nàng bình dân nào đó”.

Tôi ngồi nhìn cô gái trùng tên với tôi. Cô ta cao đúng bằng nửa người tôi, và để cân xứng, đầu, ngực, mông cô ta và mọi thứ đều nhỏ hơn. Cô ta gầy gò, có mái tóc thưa, bộ mặt nhỏ hình trái xoan, cô ta đưa mắt nhìn tôi vẻ hốt hoảng. Tôi nhận thấy cô ta cụp mắt và cúi đầu trước cái nhìn chằm chằm của tôi. Tôi nghĩ rằng cô ta ngượng, nên cất tiếng phá tan sự im lặng lạnh lùng:
- Một người trùng tên với tôi mà chẳng giống tôi một chút nào bao giờ cũng làm cho tôi cảm thấy lạ thế nào ấy.

Tôi nói vậy chẳng qua muốn mở đầu câu chuyện, song phải thú nhận là không được thông minh lắm. Tôi rất sửng sốt khi không ai đáp lời. Cô gái ngước cặp mắt to lên nhìn tôi, rồi lại cúi xuống bên đĩa và tiếp tục im lặng ăn. Lúc đó sự thật chợt lóe lên một cách rõ nét trong đầu óc tôi: cô gái hoàn toàn không phải là ngượng mà là sợ. Cô ấy sợ tôi. Cô ấy sợ trước vẻ đẹp của tôi bỗng ập vào ngôi nhà im ắng bụi bặm này, tựa như một bông hồng nở giữa đám mạng nhện, cô ấy sợ sự có mặt của tôi trong căn phòng này tựa hồ choán quá nhiều chỗ, tuy ngồi yên và bình thản, nhưng điều làm cô ấy sợ hơn cả là nguồn gốc xuất thân bình thường của tôi. Tất nhiên, người giàu không ưa kẻ nghèo, nhưng không sợ người nghèo mà kênh kiệu và giương giương tự đắc xa lánh họ, song nếu do giáo dục hoặc do nguồn gốc xuất thân, người nghèo có được cung cách của kẻ giàu thì kẻ giàu sẽ sợ và xa lánh người nghèo như ta xa lánh một con bệnh khỏi bị lây nhiễm. Nhà Medolaghi không giàu vì nếu giàu đã chẳng cho thuê phòng, ho nghèo, song không chịu thú nhận điều đó, và họ cho rằng sự có mặt của một cô gái nghèo, đã không che giấu địa vị của mình, là nguy hiểm và nhục mạ. Ai biết được những suy nghĩ thoáng qua trong đầu cô con gái của signora Medolaghi? Có thể cô ta nghĩ: xì, lại còn gợi chuyện đây, rõ ràng là muốn đánh bạn với mình, bây giờ thì đừng hòng bứt ra khỏi chị ta. Tôi liền nhận ra

ngay điều đó và quyết định không mở miệng trong suốt bữa ăn.

Nhưng bà mẹ xử sự xuề xòa hơn, chắc là muốn bắt chuyện vì tò mò thì đúng hơn.

- Thế mà tôi lại không biết anh có vợ chưa cưới đấy nhé – bà ta quay sang bảo Mino – hai người đính ước đã lâu chưa?

Bà ta kiểu cách bặm môi và do tấm thân bè bè to tướng của mình, bà vừa nói chuyện, vừa ngó cứ như từ trong chiến hào ra.

- Cách đây một tháng – Mino bảo.

Quả là chúng tôi mới quen nhau tháng trước.

- Signorina là người Rome à?

- Đúng thế ạ! Bảy thế hệ đã từng sống ở đây.

- Thế bao giờ anh chị tổ chức đấy?

- Sắp tới, chỉ chờ giải phóng được ngôi nhà chúng tôi có định dọn đến ở.

- À, anh chị đã xem nhà rồi à?

- Đã ạ, một ngôi biệt thự nhỏ có vườn... và có tháp... rất đầy đủ tiện nghi.

Mino với giọng giễu cợt miêu tả ngôi biệt thự tôi đã chỉ cho anh ở trên con đường hai bên trồng cây gần nhà tôi. Tôi bảo:

- Nếu chúng ta chờ giải phóng được ngôi nhà ấy... thì em sợ rằng chẳng bao giờ chúng ta lấy được nhau.

- Chuyện vặt – Mino vui vẻ đáp. Xem ra anh đã hoàn toàn lại sức, thậm chí mặt anh còn hơi hồng hào – Thì em cũng biết người ta sẽ giải phóng ngôi nhà đúng hẹn rồi còn gì nữa.

Tôi không thích đóng kịch nên im lặng. Bà người hầu thay đĩa khác.

- Biệt thự signor Diodatti ạ - Bà góa Medolaghi bảo – có cái lợi thế của chúng, những cũng có cả những cái không thuận lợi... Chúng đòi hỏi phải có cả một lô người hầu.

- Chúng tôi cần gì phải mướn người hầu nhỉ? – Mino nói - chẳng cần thiết... Adriana định tự nấu nướng, tự đảm đương công việc của người hầu, người nội trợ... phải không Adriana?

Signora Medolaghi nhìn tôi trừng trừng từ đầu đến chân rồi bảo:

- Thật ra một signora chẳng có thời gian đâu mà nghĩ tới chuyện bếp núc, dọn dẹp phòng, chăn, giường... Một signora có biết bao nhiêu mối quan tâm khác... nhưng tất nhiên, nếu signorina Adriana đã quen rồi thì...

Bà ta bỏ lửng không nói hết câu và đưa mắt nhìn chiếc đĩa bà người hầu đưa cho bà ta.

- Chúng tôi không biết chị lại chơi... nếu biết chúng tôi đã chuẩn bị thêm vài quả trứng nữa.

Tôi bực mình với Mino, bực mình với người đàn bà này và suýt nữa buột mồm bảo: "Đúng, tôi đã quen rồi... quen ra vỉa hè". Còn Mino thì vui vẻ và bị kích thích, anh thoải mái rót rượu vang ra cốc của mình, rồi cốc của tôi (signora Medolaghi không rời cặp mắt lo lắng khỏi chai rượu) và nói tiếp:

- Nhưng Adriana không phải, và sẽ không bao giờ là một signora. Adriana bao giờ cũng tự trải giường, và dọn dẹp giường... Adriana là một cô gái xuất thân từ bình dân.

Signora Medolaghi nhìn tôi như mãi tới lúc này mới thấy tôi, sau đó nhận xét với vẻ lịch sự đầy xúc phạm:

- Có vậy tôi mới bảo: nếu signorina quen rồi...

Cô con gái lại vục đầu vào đĩa của mình.

- Đúng, đã quen rồi – Mino nói tiếp – còn tôi, tất nhiên là sẽ không nài cô ấy bỏ thói quen lợi ích nhường ấy... Adriana là con gái một bà may áo lót và bản thân cũng là một người may áo lót... đúng không nào, Adriana? – Anh nhoài người qua bên kia bàn, tay cầm tay tôi rồi lật bàn tay ra - Thật ra cô ấy đã sửa móng tay, nhưng tay cô ấy vẫn là tay của người lao động: to, khỏe, dung dị... còn tóc, dẫu xoăn, nhưng dẫu sao vẫn không chịu ăn vào nếp và cứng đơ – anh buông tay tôi ra và thô bạo xoa tóc tôi như người ta xoa một con vật – Tóm lại, Adriana là đại diện xứng đáng của nhân dân tốt bụng, khỏe khoắn và mãnh liệt của chúng ta.

Lời nói của anh dội lên như một lời thách thức, nhưng không ai nói và nhận lời cả. Cô con gái bà góa Medolaghi nhìn tôi như nhìn một vật trong suốt và cô như nhìn một cái gì đó phía sau tôi. Người mẹ bảo bà người hầu thay món ăn, rồi bỗng quay sang hỏi Mino:

- Thế signor Diodatti đã coi vở hài kịch mới chưa?

Tôi suýt nữa bật cười ầm lên, vì bà chủ nhà lái đề tài câu chuyện mới vụng về làm sao. Song Mino không hề lúng túng:

- Mong bà đừng nói với tôi về vở hài kịch ấy... đến là dung tục.

- Thế mà mai chúng tôi lại định đi xem đấy... nghe nói các nghệ sĩ đóng tuyệt vời lắm.

Mino phản đối là các nghệ sĩ sắm vai không đến nỗi xuất sắc như báo chí khẳng định, signora ngạc nhiên là tại sao lại có thể bóp méo sự thật đến như vậy. Mino bình tĩnh đáp rằng tất cả các báo rặt nói dối suốt từ dòng đầu đến dòng cuối và suốt buổi nói chuyện cứ diễn ra với tinh thần như vậy. Khi những người đàm đạo vừa khai thác hết đề tài tiếp theo thì signora Medolaghi lại gấp gáp chộp ngay một đề tài khác. Xem ra Mino vui chơi hết lòng, nên anh thích thú tham gia trò chơi và sẵn lòng trả lời mọi câu hỏi. Mới đầu câu chuyên xoay quanh vấn đề các nghệ sĩ rồi chuyển sang cuộc sống ban đêm ở Rome, quán cà phê, rạp chiếu bóng, rạp hát, các tiệm ăn và những chốn đại loại như vậy. Mino và signora Medolaghi cứ như hai cầu thủ tamburello[7] giao bóng cho nhau và chăm chú theo dõi để bóng không chạm đất. Nhưng Mino chơi cái trò này với tính khôi hài sẵn có của anh, còn sìgnora Medolaghi thì bị chi phối bởi cơn sợ hãi và sự khinh bỉ đối với tôi và đối với tất cả những gì bằng cách này hay cách khác có liên quan tới tôi. Qua câu chuyện hời hợt và hoàn toàn mang tính ước lệ này, xem ra, signora Medolaghi muốn cho thấy rõ là: "Tôi muốn tuyên bố với anh rằng lấy con gái xuất thân từ nhân dân thì thật nhục và dẫn cô ta đến nhà bà góa của viên chức nhà nước Medolaghi thì lại là điều nhục nhã hơn nữa. Cô con gái sợ khiếp đảm: cô ta hết vía và mong sao bữa ăn càng kết thúc sớm càng tốt và thấy tôi ra về. Thoạt đầu tôi thấy cuộc đấu khẩu ấy cũng vui vui, nhưng sau thấy mệt mỏi và hoàn toàn buông thả theo nỗi buồn xâm chiếm tâm hồn tôi. Tôi nhận thấy Mino không yêu tôi, ý thức đó càng làm tôi đau khổ thêm. Mino đã trâng tráo lợi dụng những ước mơ thầm kín của tôi để dàn dựng một vở hài kịch về cuộc đính hôn của chúng tôi và tôi không tài nào hiểu rõ anh định nhạo báng tôi, hay nhạo báng bản thân mình, hoặc nhạo báng chính ngay hai người đàn bà kia. Nói cho thật đúng ra anh chế giễu tất, và trước hết là chính bản thân mình. Có lẽ anh cũng như tôi, đã ôm mộng về một cuộc sống bình thường, lương thiện, nhưng do những nguyên nhân nào đó - thật ra cũng không giống với những nguyên do của tôi - giấc mơ đã không được thực hiện. Mặt khác, tôi hiểu rằng anh tán thưởng, thông qua tôi, những cô gái xuất thân từ nhân dân thì hoàn toàn không phải anh phỉnh nịnh tôi, phỉnh nịnh nhân dân, anh muốn bằng cách đó chọc tức bà chủ nhà, có vậy thôi. Và tôi buộc phải thú nhận rằng anh không có khả năng yêu hết lòng. Đến đây, tôi lần đầu tiên nhận thấy tình yêu là cái chủ yếu, mọi điều đều phụ thuộc vào nó. Song tình yêu đến với những người này mà không đến với những kẻ khác. Nếu nó đến, ta không những được lan truyền tình yêu của mình sang người mình yêu, mà sang khắp mọi người và khắp thế gian như trường hợp của tôi, còn nếu không có tình yêu thì người ta không yêu ai, không yêu gì hết, như trường hợp của Mino. Thiếu tình yêu, sớm muộn gì con người cũng trở nên một sinh vật vô dụng và đớn hèn.

Bát đĩa đã được thu dọn, trên khăn trải bàn còn vương thức ăn rơi vãi và nằm trong vòng ánh đèn thấy xuất hiện bốn tách cà phê, một chiếc gạt tàn thuốc lá có hình thù hoa Tullioip, cạnh gạt tàn là một bàn tay to, trắng có các vết thâm, đeo đầy nhẫn rẻ tiền, đấy là bàn tay của signora Medolaghi đang kẹp điều thuốc lá. Bỗng tôi nhận thấy mình không thể nán lại đây được nữa, nêu đứng dậy rồi cố tình lấy giọng thủ đô Rome bảo:

- Anh Mino ạ, rất tiếc em phải đi đây... em còn biết bao việc phải làm.

Anh đặt điếu thuốc lá lên gạt tàn và cùng đứng dậy. Tôi cất giọng lanh lảnh phù hợp với một kẻ "bình dân" chúc họ "một chiều tối tốt đẹp", rồi khẽ gật đầu chào, signora kiểu cách nghiêng mình đáp lại, còn cô con gái cứ ngồi im không nói không rằng. Ra ngoài hành lang, tôi bảo Mino:

- Em sợ rằng sau buổi chiều tối nay signora Medolaghi sẽ đề nghị anh đi tìm một căn phòng khác.

Anh nhún vai:

- Anh nghĩ... phòng thuê đắt tiền và sẽ thanh toán sòng phẳng.

- Em đi đây – Tôi nói - bữa tối nay làm em mất vui.

- Tại sao?

- Vì em thấy rõ anh thực sự không có khả năng yêu.

Tôi buồn rầu nói lên những lời này, mắt không ngước lên. Sau đó đưa mắt ngó anh và thấy anh tái mặt. Tôi thấy vậy có lẽ là do ánh sáng mờ tối ở ngoài hành lang. Bỗng tôi thấy hối hận:

- Anh giận à? – Tôi hỏi.

- Không – Anh cố nén – nhưng xét cho cùng thì đúng là vậy.

Lòng tôi tràn đầy tình yêu thương, tôi đột ngột mãnh liệt ôm chặt anh.

- Không, không đúng... em nói vậy chẳng qua vì em giận đấy thôi... em dẫu sao vẫn rất yêu anh... xem này... em mang cravat tặng anh này.

Tôi mở ví xách tay, lấy cravat ra đưa cho anh. Anh nhìn nó và hỏi:

- Xoáy được à?

Anh nói đùa, nhưng lời nói đùa ấy sau này tôi mới rõ, đã xác nhận mối thiện cảm của anh đối với tôi, có lẽ còn hơn cả những lời cảm ơn nồng nhiệt nhất. Song lúc đó tôi thấy mình bị xúc phạm quá đáng. Mắt đẫm lệ, tôi khẽ bảo:

- Không, em mua... trong cửa hàng dưới nhà này này.

Anh nhận ra nỗi xúc động của tôi nên ôm tôi:

- Ngốc ơi... anh đùa đấy... nếu em xoáy được thì anh cũng thấy vui... có lẽ còn vui hơn ấy chứ.

Tôi thấy hơi yên tâm và bảo:

- Gượm, để em thắt cho.

Anh ngẩng cằm lên, tôi tháo chiếc cravat cũ ra, lật cổ áo lên và thắt chiếc mới.

- Cravat này đã sờn quá rồi – Tôi bảo – cho em nhé, không nên thắt nó nữa.

Thật ra tôi muốn lấy chiếc cravat giữ làm kỷ niệm.

- Như vậy là ít bữa nữa chúng ta lại gặp nhau – Anh nói.

- Khi nào?

- Mai, sau bữa tối.

- Được.

Tôi nắm lấy tay anh và định hôn. Anh rụt tay lại, song tôi đã kịp lướt môi chạm vào tay anh. Tôi vội vã xuống thang một mạch, không nhìn ngoái lại.

Chương bảy

Sau ngày hôm ấy, cuộc sống của tôi trở nên bình thường như trước. Tôi thực sự yêu Mino và nhiều lần tôi muốn vứt bỏ cái nghề của mình xem ra không phù hợp với một mối tình chân chính. Nhưng hoàn cảnh kinh tế của hai mẹ con tôi vẫn không thay đổi, tiền tôi chẳng có bao lăm và không thể kiếm tiền bằng con đường nào khác. Còn nhận tiền của Mino thì tôi lại không muốn. Mới lại anh chi tiêu cũng phải tính từng đồng lia một vì bố mẹ anh gửi tiền cho anh vừa đúng đủ để sống ngoài thành phố. Do đó ở trong quán cà phê, trong tiệm ăn, tóm lại, tất cả những nơi nào chúng tôi cùng đến, tôi luôn luôn có ý muốn không kìm nén được là tự mình trả tiền. Mino kiên quyết khước từ lời đề nghị ấy của tôi và lần nào tôi cũng thấy cay đắng và thất vọng. Khi nào anh không có tiền, anh dẫn tôi tới công viên thành phố, hai người ngồi trên ghế đá vừa trò chuyện vừa ngó nhìn khách bộ hành, hoàn toàn chẳng khác gì những kẻ thực sự nghèo khó. Một bận tôi bảo anh:

- Nếu anh không có tiền... dù sao ta cũng vào quán cà phê đi... em sẽ trả tiền, sao anh cứ đứng vậy?

- Không, không được đâu.

- Sao không được? Em muốn vào quán cà phê và uống một chút gì đó.

- Nếu vậy em vào một mình đi.

Thật ra mà nói, tôi chẳng muốn vào quán cà phê, cũng như chẳng muốn tự mình trả tiền thay cho anh. Nguyện vọng của tôi mãnh liệt, khát khao và tha thiết, nếu tôi được trao cho anh toàn bộ tiền tôi kiếm được do đã gần gũi với một người đàn ông tình cờ bắt gặp thì tôi còn vui mừng hơn. Tôi thấy chỉ có vậy tôi mới chứng minh được tình yêu của mình, hơn nữa qua cách đó, tôi hy vọng cột anh bằng những nút bền chặt hơn tình yêu. Một bận tôi thú nhận:

- Nếu được đưa tiền biếu anh, em sung sướng lắm... và em tin rằng điều đó sẽ làm anh vui.

Anh phá lên cười rồi đáp:

- Mối quan hệ của chúng ta, ít ra là về phía anh, hoàn toàn không dựa trên cơ sở vui thú.

- Nếu vậy thì dựa trên cơ sở gì?

Anh do dự một lát, rồi đáp:

- Trên cơ sở nguyện vọng yêu anh của em, và trên cơ sở sự bất lực của anh trong việc đấu tranh với nguyện vọng ấy... nhưng đây hoàn toàn không có nghĩa sự bất lực trong việc đấu tranh của anh là vô hạn.

- Ý anh nói là thế nào hả?

- Đơn giản thôi – Anh bình tĩnh giải thích – anh đã nhiều lần nói với em... chúng ta ở bên nhau vì em muốn vậy... còn anh, ngược lại, anh không muốn vậy, ngay cả lúc này, ít ra là về mặt lý thuyết, anh không muốn...

- Thôi đủ rồi, đủ rồi... – Tôi ngắt lời – chúng ta sẽ không nói tới tình yêu của chúng ta nữa... em đã uổng công khơi gợi câu chuyện này.

Khi nghĩ tới tính khí anh, tôi thường đi đến kết luận đáng buồn là anh chẳng hề yêu tôi và đối với anh, tôi chỉ là một đối tượng của một cuộc thí nghiệm khó hiểu nào đó. Thật ra, anh chỉ hết lòng say đắm bản thân mình thôi, song, tuy lĩnh vực quan tâm của anh rất hẹp, tính tình Mino xem ra phức tạp lắm. Anh xuất thân, như tôi được biết, trong một gia đình khá giả tại một tỉnh lẻ và là một thanh niên rất tế nhị, thông minh, có văn hóa, được giáo dục tốt, nghiêm túc. Gia đình anh – như tôi được biết qua những câu chuyện dè dặt của anh, vì anh không thích đả động đến vấn đề này – đúng là nơi tôi muốn ra đời, vì tôi đã từng mơ ước có cuộc sống bình dị và êm ấm. Đây là một gia đình khá giả điển hình: bố anh là một thầy thuốc và điền chủ, mẹ anh còn trẻ, chi lo chăm sóc chồng con, anh có ba em gái và một anh trai. Thật ra, bố anh là một nhà doanh lợi địa phương và đầu nậu, mẹ anh là một kẻ giả nhân giả nghĩa khủng khiếp, các em gái – những cô gái rỗng tuyếch, còn anh trai – một kẻ bán trời không văn tự đại loại Giancarlo. Nhưng nói chung, tất cả những thiếu sót ấy đều không quan trọng và đối với tôi, một người sinh ra trong những điều kiện hoàn toàn khác và giữa những con người khác hẳn thì thậm chí không cho đó là những thiếu sót nữa. Dù sao, gia đình anh cũng sống hòa thuận, bố mẹ, anh em đều yêu thương Mino.

Tôi coi anh là một người hạnh phúc, vì anh đã sinh ra trong một gia đình như vậy. Ngược lại, bản thân anh lại cảm thấy một mối kinh tởm không thể giải thích được đối với gia đình mình, cảm thấy ác cảm và căm ghét nó mà tôi không thể hiểu nổi. Và xem ra anh cảm thấy một nỗi ghê tởm, ác cảm và hằn học tương tự đối với chính bản thân mình, với cuộc sống của mình, với các hành vi của mình. Tôi nghĩ rằng lòng căm ghét này đối với bản thân chỉ là sự ghê tởm đối với nỗi căm ghét gia đình mình. Nói một cách khác, anh căm ghét những gì có liên quan đến gia đình trong bản thân mình và căm ghét những gì gia đình ảnh hưởng đến anh. Như tôi đã nói, anh là một người được giáo dục tốt, có văn hóa, thông minh, sắc sảo, nghiêm túc. Nhưng anh khinh bỉ tất cả những phẩm chất này vì anh có được chúng là nhờ gia đình và môi trường anh đã ra đời và lớn lên.

Một hôm tôi hỏi anh:

- Nhưng anh muốn trở thành một con người như thế nào? Đấy là những phẩm chất tốt mà... anh phải ơn Trời đã có được những phẩm chất ấy.

- Hừm! Anh cần quái gì tất cả những cái đó? – Anh cực chẳng đã đáp - Bản thân anh cho rằng mình cứ như Sonzogno lại hóa hay.

Tôi chẳng hiểu sao câu chuyện của Sonzogno lại gây cho anh ấn tượng mạnh mẽ đến vậy.

- Khủng khiếp thật! – Tôi kêu lên – Gã là một kẻ độc ác, chẳng nhẽ anh lại muốn giống con quái vật ấy?

- Đương nhiên anh chẳng muốn hoàn toàn giống gã – Anh bình tĩnh đáp – anh nhắc tới cái tên Sonzogno chẳng qua là để em hiểu rõ ý anh... Sonzogno được tạo ra cho cuộc sống ở trên đời này, còn anh không phù hợp.

- Thế anh có biết em muốn được như thế nào không? – Tôi hỏi.

- Em nói anh nghe xem nào.

- Em muốn được như – Tôi chậm rãi mở đầu, nhấm nháp từng lời, vì mỗi lời là một giấc mơ thầm kín của tôi – chính như bản thân anh, tuy anh không thích địa vị của mình... em muốn được sinh ra trong một gia đình giàu có như gia đình anh để có thể có được một nền giáo dục... được sống trong ngôi nhà tuyệt vời và sạch sẽ như nhà anh... muốn có được như anh những thầy giáo và những gia sư tốt để dạy em học các thứ tiếng nước ngoài... muốn được nghỉ hè ở biển hay lên núi như anh... có quần áo đẹp, đi thăm và tiếp đón mọi người... sau đó muốn lấy một người lao động trung thực, sung túc, yêu thương em... muốn sống với người ấy và muốn có con với người ấy.

Chúng tôi ngồi trên giường trò chuyện. Bỗng, như vẫn thường thấy ở anh, anh đâm bổ vào tôi, vừa ôm, vừa sờ nghịch vừa láy đi láy lại:

- Hoan hô, hoan hô, hoan hô! Tóm lại em muốn được như signora Lobianco.

- Signora Lobianco là ai vậy? – Tôi ngạc nhiên và hơi phật ý hỏi.

- Là một mụ yêu quái độc ác, bà ta thường mời anh tới nhà chơi với hy vọng anh phải lòng một trong những cô con gái xấu như điên của bà ta và lấy cô ta... vì như người ta bảo, anh là một đám tuyệt vời.

- Nhưng em chẳng muốn như signora Lobianco.

- Song dẫu sao em cũng là như vậy, nếu em có được tất cả những điều em bảo... signora cũng

sinh ra trong một gia đình giàu có, và được giáo dục một cách tuyệt vời, có các thầy giáo và gia sư, học tiếng nước ngoài, sau đó bà ta học ở trường phổ thông, hình như thậm chí còn học ở đại học nữa... năm nào bà ta cũng ra biển và lên núi... bà ta có áo xống đẹp... đi thăm hỏi và chơi bời, mời khách khứa lại nhà chơi... những cuộc mời mọc vô tận và những buổi tiếp đãi triền miên không dứt... bà ta lấy một ông chồng chung thực, kỹ sư Lobianco, ông này cũng lao động và kiếm được khối tiền... cuối cùng, bà ta cũng được đức ông chồng, mà anh cho rằng chẳng bao giờ bị bà ta cho mọc sừng cả, ban cho một lô lốc con: ba con gái và một con trai... và không những thế, như anh bảo, bà ta là một mụ yêu quái độc ác.

- Nhưng khi sinh ra bà ấy là yêu quái độc ác rồi... môi trường thì có liên quan gì ở đây nào?

- Không, bà ta giống như những người bà ta quen biết và những người quen biết của những người bà ta quen biết.

- Có lẽ bà ta như vậy – Tôi định thoát ra khỏi vòng tay của anh và bảo – nhưng mỗi người mỗi tính... có thể bà Lobianco đúng là một bà yêu quái độc ác... song em tin rằng nếu em được sống trong những điều kiện ấy, em sẽ trở nên tốt hơn bây giờ nhiều.

- Em cũng trở nên kinh khủng như signora Lobianco.

- Nhưng tại sao, anh nói xem, tại sao?

- Thế đấy...

- Không, ta thử phân tích xem... anh coi gia đình anh cũng tồi tệ à?

- Dĩ nhiên, tồi tệ nhất trên đời.

- Thế bản thân anh cũng tồi tệ à?

- Tất cả những gì ở trong anh bắt nguồn từ gia đình đều tồi tệ cả.

- Nhưng tại sao? Anh giải thích em nghe xem nào.

- Vậy đấy!

- Đấy không phải là câu trả lời.

- Nếu em hỏi signora Lobianco những câu hỏi tương tự, em sẽ được nghe một câu trả lời chính xác – Anh nói.

- Những câu hỏi nào?

- Không đáng quan tâm – Anh vô tư đáp – những câu hỏi tế nhị... từ "vậy đấy", đặc biệt khi nói với một giọng đầy tin tưởng sẽ bịt miệng thậm chí những người tò mò nhất... vậy đấy... chẳng cần bất cứ sự giải thích nào... có vậy thôi.

- Em không hiểu anh.

- Chúng ta hiểu nhau hay không thì có ý nghĩa gì nếu như em bảo, chúng ta yêu nhau? – Anh kết luận, và ôm tôi vẻ giễu cợt, muốn ra mặt tỏ rõ anh chẳng hề yêu tôi.

Cuộc tranh cãi của chúng tôi chấm dứt ở đây. Do Mino chẳng bao giờ bộc lộ hết tình cảm của mình, bằng cách che giấu một phần nào đó – có lẽ phần quan trọng nhất – tâm hồn mình, làm những biểu hiện hiếm hoi của anh trong tình yêu mất hết mọi vẻ duyên dáng, nên chẳng lần nào anh thổ lộ với tôi những suy nghĩ thầm kín của anh. Mỗi lần tôi tưởng sắp đi sâu vào được tâm hồn anh thì anh lại bông lơn và giễu cợt đánh bật tôi ra, đồng thời cố làm như mình không tập trung chú ý. Anh thực sự lẩn tránh tôi về mọi phương diện. Tôi cảm thấy mình là một sinh vật hạ đẳng, là một đối tượng thử nghiệm và nghiên cứu nào đó. Và có lẽ chính vì vậy tôi yêu anh mãnh liệt, tận tâm và hết lòng hết dạ như vậy.

Tuy thế, đôi lúc tôi cảm thấy anh căm ghét không chỉ riêng gia đình mình và môi trường của mình, mà còn tất cả mọi người ở trên đời. Một bận, tôi không còn nhớ vì lý do gì, anh nhận xét:

- Những kẻ giàu đều tồi tệ... nhưng ngay cả người nghèo cũng không tốt hơn, tuy vì những lý do hoàn toàn khác hẳn.

- Anh chẳng mấy chốc tuyên bố rằng mình hoàn toàn căm ghét tất cả mọi người, không loại trừ một ai.

Anh mỉm cười và đáp:

- Về nguyên tắc, khi có một mình, anh không cảm thấy ghét mọi người... Nói đúng hơn, lòng căm ghét của anh gần như tan biến hết và anh bắt đầu tin con người dần dần sẽ trở nên tốt đẹp hơn... nếu anh không tin vào điều đó, anh đâu tham gia vào hoạt động chính trị... song khi sống giữa con người, họ gây cho anh sợ hãi – Và anh nói thêm, vẻ chân thành và đau khổ: - Thật ra mà nói, con người có đáng là bao.

- Anh và em cũng là người – Tôi nói – và vì chúng ta chẳng là gì hết, nên không có quyền lên án họ.

Anh lại cười phá lên:

- Mà anh có lên án họ đâu... anh thấy họ... hay nói đúng hơn, đánh hơi thấy... như con chó săn đánh hơi thấy dấu vết của gà gô hoặc thỏ... liệu chó có thể lên án được không? Anh đánh hơi thấy sự nham hiểm, ngu ngốc, ích kỷ, nhỏ nhen, giả dối, thô bạo, dốt nát, tất cả sự đê tiện của

con người... anh đánh hơi thây chúng, đấy là tình cảm mà... thế liệu em có thể phủ nhận cái tình cảm ấy được không?

Tôi không biết đáp sao và chỉ hạn chế bằng cách nhận xét:

- Em không có những tình cảm đó.

Lần khác anh nói:

- Vả lại, anh không biết rõ con người tốt hay xấu... song theo như anh được biết con người là những sinh vật vô dụng và vô tích sự.

- Ý anh muốn nói gì vậy?

- Anh muốn nói rằng có thể bỏ qua một cách tuyệt vời và không cần đến loài người... loài người là một khối u quái gở trên cơ thể trái đất... một ung nhọt... trái đất trông sẽ đẹp đẽ hơn nếu mặt đất không có con người, thành phố, đường phố, bến cảng do con người xây dựng nên, sự bận rộn vụn vặt của họ... em thử hình dung thế giới tuyệt đẹp biết bao, nếu chỉ có trời, biển, cây cối, đất đai, thú vật.

Tôi không thể nín được cười:

- Đầu óc anh nảy ra những ý nghĩ kỳ quặc thật.

- Nhân loại – Anh nói tiếp – không có khởi đầu và không có kết thúc... song nhân loại mang trong mình những nét tiêu cực gay gắt... lịch sử loài người là một sai lầm hoàn toàn đáng buồn... con người có ích lợi gì nào? Anh có thể bỏ qua một cách tuyệt đối không cần đến họ.

- Thế nhưng bản thân anh cũng là một phần của nhân loại này... thế cũng có thể bỏ qua cả anh à? – Tôi phản đối.

- Anh thì là cái quái gì?

Anh còn bị một ý định nữa luôn luôn ám ảnh: ý định tự kiềm chế, xem ra đặc biệt kỳ quặc vì anh không định áp dụng nó trong thực tế, nó chỉ làm hại cuộc đời anh. Anh chú ý quá nhiều đến nó và như cố tình phát triển nó một cách đặc biệt thích thú ngay sau khi chúng tôi gần gũi nhau. Anh bảo tình yêu chỉ là phương thức ngốc nghếch và dễ dàng nhất để giải thoát khỏi mọi nỗi hoài nghi bằng cách dùng con đường đê tiện, xa khuất con mắt kẻ lạ, để xua lùa chúng ra khỏi bản thân ta, như người ta tiễn đưa các ông khách chẳng ai ưa qua cổng hậu.

- Và khi đã giải quyết xong, người đàn ông cùng với bạn gái mình - vợ hoặc tình nhân – coi như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, nhởn nhơ đi dạo chơi, và họ sẵn sàng hòa hoãn với cuộc sống, dù nó có khủng khiếp thế nào đi nữa.

- Em không hiểu anh – Tôi nói.

- Tuy vậy em phải biết rõ điều này chứ - Anh đáp - Đấy là nghề nghiệp của em.

Tôi bực mình đáp:

- Nghề nghiệp của em, như anh vừa diễn đạt, là yêu anh... Nhưng nếu anh muốn thì chúng mình sẽ không chung đụng với nhau nữa... dẫu sao em vẫn sẽ yêu anh.

Anh chế giễu hỏi:

- Em tin chắc như vậy à?

Ngày hôm ấy chúng tôi không đả động gì về đề tài này nữa. Song về sau anh nhiều lần quay trở lại vấn đề đó và cuối cùng, tôi không bận tâm chú ý tới những lời của anh và có nghe cũng không phản đối, cũng như chấp nhận một số điểm khác trong cá tính đầy mâu thuẫn của anh.

Về chính trị, nếu bỏ qua những lời bóng gió không rõ nào đó, thì có thể coi như anh không nói gì với tôi cả. Ngay cho đến hôm nay tôi cũng không rõ anh cố đạt được gì, chính kiến của anh ra sao, anh là người của đảng phái nào. Tôi không hay biết như vậy phần vì anh giữ bí mật, phần vì tôi không am hiểu chút gì về chính trị cả, hơn nữa do dè dặt và thờ ơ nên cũng chẳng có ý định hỏi cho rõ. Tôi đã xử sự không đúng và sau này có trời mới biết tôi ăn năn hối hận ra sao. Nhưng lúc ấy tốt hơn hết là tôi không nên xen vào công việc của anh, mà tôi cho rằng chẳng liên quan đến tôi, tôi chỉ nghĩ tới tình yêu. Tóm lại, tôi xử sự hệt như những phụ nữ - là vợ hay tình nhân không quan trọng - vẫn thường xử sự: họ không hề nghi ngờ hỏi xem đồng tiền chồng đưa họ được kiếm ra bằng cách nào. Tôi đã nhiều lần giáp mặt với hai người bạn của Mino mà anh gần như không ngày nào không gặp. Nhưng khi có mặt tôi, cả họ cũng chẳng bao giờ nói chuyện chính trị, họ nói chuyện bông lơn, hoặc những chuyện dớ dẩn chẳng đâu vào đâu.

Tuy vậy trong lòng tôi lúc nào cũng canh cánh sợ hãi vì tôi biết rõ âm mưu chống lại chính phủ là một việc nguy hiểm. Tôi sợ nhất là khi nghĩ rằng Mino có thể vấp phải một cuộc đụng độ công khai: do dốt nát tôi không hình dung được một cuộc âm mưu không có tiếng súng và đổ máu. Nhân tiện nói thêm, tôi còn nhớ một trường hợp, tuy vô ý thức, tôi nhận thấy mình phải ngăn ngừa mối nguy hiểm đe dọa anh. Tôi biết rằng có lệnh cấm mang vũ khí và ai mang theo vũ khí trái phép sẽ bị tống giam ngay. Hơn nữa, Mino đôi lúc dễ mất bình tĩnh, và có khi thoát thân được, nhưng mang vũ khí lại đâm tai vạ ấy chứ. Tất cả những điều ấy làm tôi nảy ra ý nghĩ cho rằng khẩu súng lục mà Mino tự hào đến vậy, thật không chỉ là không cần thiết đối với anh mà ngược lại, có khi còn gây tai họa cho anh một khi anh sử dụng nó hoặc bị phát hiện mang nó. Nhưng tôi không dám nói điều đó với anh vì biết rằng có nói cũng chẳng ăn thua gì. Cuối cùng tôi quyết định hành động bí mật. Một bận, anh giảng giải cho tôi nghe cấu tạo của súng lục. Và một hôm, khi anh ngủ, tôi lấy khẩu súng lục ở trong túi quần ra, lấy băng đạn, rút hết

đạn bỏ đi. Sau đó, tôi lắp băng đạn không vào ổ và lại bỏ khẩu súng lục vào túi. Còn chỗ đạn tôi giấu dưới chỗ quần áo lót ở ngăn tủ commốt. Tôi làm tất cả những việc đó trong nháy mắt rồi lại trở về nằm bên Mino. Hai ngày sau, tôi bỏ chỗ đạn vào túi xách tay, ra khỏi nhà và quẳng xuống sông Tiber.

Astarita tới thăm tôi đúng vào thời gian ấy. Tôi gần như quên béng sự tồn tại của anh ta, cho rằng mình đã làm tất cả những gì mình làm được để cứu chị người hầu và chẳng muốn quay lại vấn đề ấy nữa. Astarita báo cho tôi biết rằng, cha cố mang chiếc hộp đựng phấn tới chỗ cảnh sát và sau khi nhận đồ của mình, theo lời khuyên của cảnh sát, bà chủ nhà rút đơn kiện, nên chị người hầu được công nhận là vô tội và đã được thả rồi. Cần phải nói rằng, tôi rất vui khi nghe tin này, vì nó xua tan cảm giác chua xót cứ bám lấy tôi sau cái buổi xưng tội ấy. Lúc này, tôi nghĩ không phải về chị người hầu được thả, mà về Mino và quyết định rằng nguy cơ bị cha cố tố giác không còn nữa thì hiện nay, cả tôi lẫn Mino chẳng có gì phải lo ngại. Do đó, tôi không kìm được và đã hân hoan ôm Astarita.

- Chẳng nhẽ em tha thiết muốn người phụ nữ đó được thả đến thế sao? – Anh ta nói, giọng nghi ngờ.

- Tất nhiên, anh cho là lạ vì hàng ngày anh thản nhiên tống giam hàng chục kẻ vô tội... nhưng em thực sự là bị dày vò đấy! – Tôi làm bộ sốt sắng thốt lên.

- Anh chẳng tống giam ai – Anh ta làu bàu – Anh chỉ làm tròn trách nhiệm của mình.

- Thế anh có gặp cha cố không – Tôi hỏi.

- Không... không gặp... anh gọi điện thoại... người ta bảo rằng có một cha cố nào đó đã mang đến một chiếc hộp đựng phấn mà cha đã nhận khi nghe xưng tội... và anh chỉ còn việc ra lệnh.

Không hiểu sao tôi thấy buồn và hỏi:

- Anh thực sự yêu em à?

Câu hỏi làm anh ta cảm động và ôm tôi, lúng búng:

- Sao em lại hỏi vậy? Bây giờ chắc em đã rõ lòng anh rồi.

Anh ta muốn hôn tôi, nhưng tôi quay đi và bảo:

- Em hỏi vậy vì muốn rõ có phải bao giờ anh cũng giúp đỡ em không... bất kỳ lúc nào em yêu cầu anh... cũng như anh đã giúp em lúc này này.

- Bao giờ anh cũng sẽ giúp đỡ - Anh ta đáp, giọng run rẩy. Sau đó đưa mắt lại sát bên tôi, anh ta hỏi: - Thế em sẽ dịu dàng với anh chứ?

Sau khi Mino quay về với tôi, tôi kiên quyết nhất định là sẽ không gặp Astarita nữa. Tôi phân biệt anh ta với tất cả những người đàn ông tình cờ bắt gặp khác, tuy không yêu, mà thậm chí còn thấy ghê tởm anh ta nữa, chắc chính vì vậy tôi cho rằng quan hệ với anh ta là tôi phản bội Mino. Tôi định nói với anh ta toàn bộ sự thật: "Không, không bao giờ em dịu dàng với anh đâu", nhưng rồi nghĩ lại, nên im lặng, sức mạnh thuộc về anh ta, còn Mino có thể bị bắt bất kỳ lúc nào, lúc đó tôi phải nhờ vả Astarita giúp giải thoát cho Mino, vì vậy làm cho quan hệ giữa hai chúng tôi xấu đi thì chẳng có lợi cho tôi. Tôi đành cam chịu và liền tuôn ra một mạch:

- Vâng, em sẽ dịu dàng với anh.

- Thế em thử nói xem – Anh ta đánh bạo hỏi – em thử nói xem, em có yêu anh, dù chỉ là một chút ít thôi không?

- Không, em không thích yêu – Tôi kiên quyết đáp - bản thân anh cũng rõ đấy... em đã chẳng bảo anh hàng chục lần rồi còn gì nữa?

- Và sẽ chẳng bao giờ yêu cả?

- Em nghĩ rằng không.

- Nhưng tại sao?

- Lẽ nào lại có thể giải thích được điều đó sao?

- Em yêu người khác à?

- Chuyện đó không liên quan tới anh.

- Nhưng anh rất cần tình yêu của em – anh ta nhìn tôi hằn học bảo, giọng thất vọng - tại sao, tại sao em chẳng muốn yêu anh, dù chỉ chút xíu thôi?
Ngày hôm ấy tôi cho phép anh ta ở lại chỗ tôi tới khuya. Anh ta buồn khôn nguôi, sau khi một lần nữa tin chắc rằng tôi sẽ không yêu anh ta, và, chắc là anh ta khó lòng cam chịu được những lời của tôi.

- Nhưng anh nào có thua kém gì những kẻ khác đâu. – Anh ta khẳng định - tại sao em không yêu chính anh đây, mà lại đi yêu kẻ khác?

Thật ra mà nói, anh ta làm tôi động lòng thương, và vì anh ta cứ nằng nặc vặn hỏi tình cảm của tôi đối với anh ta và cố tìm trong lời tôi một chút tia hy vọng, nên tôi gần như bị cám dỗ đi đến chỗ nói dối anh ta để anh ta có thể tạo nên, dù chỉ là ảo ảnh cái tình cảm của mình hằng khát khao. Đêm ấy anh ta đặc biệt buồn và bối rối. Xem ra anh ta muốn qua cử chỉ và hành vi của mình thức tỉnh trong tôi, tuy vẻ bề ngoài thôi, tình yêu mà trái tim tôi đã khước từ anh ta. Tôi

nhớ là anh ta yêu cầu tôi không mặc áo xống gì hết và ngồi trên ghế bành. Sau đó, anh ta quỳ trước mặt tôi, áp đầu vào đầu gối tôi và cứ giữ tư thế đó hồi lâu. Còn tôi trong lúc đó phải dịu dàng và âu yếm vuốt ve đầu anh ta. Đây không phải là lần đầu tiên anh ta bắt tôi phải đóng cái màn kịch câm yêu đương này, nhưng ngày hôm đó, hình như anh ta lâm vào một tình trạng hoàn toàn vô hy vọng. Anh ta rên rỉ áp đầu vào bụng tôi, tựa như muốn chui vào bụng tôi và ở lại trong đó. Vào giây phút ấy, tôi thấy anh ta hình như không phải người tình, mà là một đứa bé đang chúi đầu vào đầu gối ấm áp của mẹ, cái cử chỉ vô ý thức ấy của anh ta tỏ rõ nguyện vọng mơ hồ muốn chui vào trong lòng tối như bưng mà anh ta đã từ trong đó chui ra chào đời với một nỗi đau không kém gì thế này.

Cái cảnh quỳ gối sùng bái này kéo dài lâu tới mức tôi ngủ quách mất, người ngả lưng ra ghế, tay để trên đầu anh ta. Tôi chẳng rõ mình ngủ có lâu không, nhưng khi tỉnh dậy đã thấy Astarita mặc quần áo chỉnh tề ngồi đối diện với tôi và đưa mắt nhìn tôi vẻ soi mói và buồn bã. Có lẽ đó là do tôi nằm mơ hay tưởng tượng như vậy. Khi tỉnh dậy hẳn, Astarita đã bỏ đi rồi, anh ta để lại trên đùi tôi chỗ anh ta gối đầu một khoản tiền như mọi bận.

Sau đó là hai tuần lễ hạnh phúc nhất trong đời tôi, hầu như ngày nào tôi cũng gặp Mino và, tuy quan hệ giữa chúng tôi không thay đổi, tôi đã vui mừng là xét về mặt nào đó, những cuộc gặp gỡ của chúng tôi đã trở thành thói quen và cả hai chúng tôi hình như đã đi đến một sự nhất trí. Giữa hai chúng tôi có một sự thỏa thuận ngầm là anh không yêu tôi, không bao giờ yêu và bất luận thế nào vẫn thích tự kiềm chế tình yêu hơn. Cũng hệt như đương nhiên tôi yêu anh, sẽ mãi yêu anh, bất chấp thái độ thờ ơ của anh và thích cái tình yêu không thực và không hy vọng như vậy của anh hơn là hoàn toàn chẳng có tình yêu. Tôi không giống Astarita: tôi cam chịu là không được yêu và thấy vui sướng khi mình đang yêu. Phải thú nhận rằng trong thâm tâm tôi vẫn luôn ấp ủ nỗi niềm hy vọng rằng tôi sẽ buộc được Mino phải yêu tôi và tôi sẽ đạt được điều này qua sự thuần phục, kiên nhẫn và dịu dàng của bản thân. Nhưng bất luận thế nào tôi cũng không cho phép niềm hy vọng này bắt rễ sâu, anh ve vuốt tôi một cách thất thường và không chân thành, điều đó càng làm tăng thêm hương vị đắng cay hơn bất kỳ chuyện gì khác.

Tuy vậy tôi vẫn cứ vô tình cố đi sâu vào đời anh, và do không lọt được vào cổng chính, tôi cố luồn vào bằng cổng hậu. Mặc dù anh lải nhải kể lể là mình căm ghét con người, theo tôi anh căm ghét một cách chân thành, nhưng đồng thời anh lại ra sức tuyên truyền và hành động vì cái mà anh cho là hạnh phúc của loài người. Thật ra những cơn thất vọng đột ngột đã thường xâm chiếm anh, và chúng cũng chân thành. Vào giai đoạn ấy, anh say mê điều mà anh tự đặt cho cái tên khôi hài "khai hóa" tôi. Như tôi đã nói, tôi cố cột anh vào bản thân tôi và dung túng bằng mọi cách cái ý định dơ bẩn này. Song cuộc thử nghiệm đã nhanh chóng sụp đổ và cũng cần kể lại chuyện đó xảy ra như thế nào. Mấy buổi chiều liền, lần nào Mino cũng đến cắp theo cả sách nữa, sau khi vắn tắt giảng giải cho tôi rõ sách nói gì, anh liền đọc to lúc đoạn này, lúc đoạn kia. Anh đọc rất hay khi trầm khi bổng tùy theo lời văn, anh đọc những đoạn tuy tôi rất thiết tha muốn hiểu nhưng không thể hiểu được và chẳng mấy chốc không chịu đào sâu suy nghĩ, mà lại thích thú theo dõi sự thay đổi của nét mặt anh. Khi đọc, anh hoàn toàn trở thành một con người khác, tính rụt rè và khôi hài của anh biến mất tăm, anh dường như đang ở trong môi trường quen thuộc của mình và không sợ tỏ ra mình chân thành. Sự việc này làm tôi hoàn

toàn sửng sốt, vì cho tới nay, tôi cho rằng tình yêu chứ hoàn toàn chẳng phải việc đọc sách giúp người ta phát hiện tâm hồn con người. Nhưng Mino thì ngược lại, chưa bao giờ, ngay cả vào những giây phút hiếm hoi khi anh công khai bày tỏ thiện cảm với tôi, tôi chưa bao giờ thấy xuất hiện trên khuôn mặt anh một nỗi thán phục và tha thiết như vậy, tôi chưa bao giờ thấy anh như lúc anh đọc tôi nghe sách của những tác giả anh ưa thích, khi anh cất cao giọng và buộc nó phải ngân vang và sâu sắc một cách lạ thường, khi anh hạ thấp giọng như khi đang tâm tình trò chuyện. Sự giả tạo có vẻ đóng kịch và khôi hài không lúc nào rời anh, ngay cả những lúc nghiêm túc nhất và gây cho người ta suy nghĩ rằng anh luôn luôn sắm một vai có suy nghĩ và tính toán hiệu quả ngoại lai - sự giả tạo này đã biến mất tăm mất tích. Mấy lần tôi nhận thấy mắt anh ươn ướt, sau đó anh gập sách lại và cộc lốc hỏi:

- Hay không?

Thường thì tôi bảo hay mà chẳng rõ lý do, mới lại tôi chẳng biết giải thích ra sao cả, vì ngay từ đầu tôi đã chẳng có hy vọng hiểu rõ ý nghĩa của cuốn sách. Nhưng một bận anh hỏi dồn:

- Thế em thử nói anh nghe tại sao em thấy hay nào? Em giải thích anh nghe.

Sau giây phút lưỡng lự, tôi đáp:

- Thành thực mà nói, em không biết giải thích ra sao, vì em chẳng hiểu gì cả.

- Thế sao em không nói với anh điều đó từ trước?

- Em chẳng hiểu gì cả, dù sao, cũng gọi là hiểu võ vẽ những gì anh đọc cho em nghe.

- Thế mà em không bảo anh dừng lại... không bảo trước điều đó.

- Em thấy anh say sưa đọc, nên không muốn làm anh mất hứng... mới lại em chẳng buồn chút nào cả... nhìn anh đọc cũng thú vị lắm.

Anh nổi cáu và đứng bật dậy:

- Quái thật, dốt đặc cán mai... đồ ngốc, thế mà mình cứ cố cật lực vì cái đồ ngốc nghếch này...

Anh làm một động tác tựa hồ muốn ném cuốn sách vào tôi, nhưng kìm được đúng lúc, và tiếp tục chửi rủa tôi vẫn theo đúng tinh thần như vậy. Tôi cứ để anh nói, sau đó mới lên tiếng nhận xét:

- Anh bảo anh muốn dạy dỗ em, nhưng trước hết cần phải tạo cho em những điều kiện để em không phải kiếm sống bằng cách như anh đã rõ đấy... để thu hút được đàn ông, thành thực mà nói, em đâu cần thơ thẩn với những luận văn về đạo đức... nếu em chẳng biết đọc, chẳng biết viết thì đàn ông, dẫu sao vẫn cứ trả tiền cho em.

Anh giễu cợt bảo:

- Em muốn có nhà đẹp, chồng con, có áo quần, xe hơi... nhưng tất cả tai họa là ở chỗ signora Lobianco cũng không đọc sách... thật ra, hoàn toàn vì một lý do khác, nhưng theo anh thì cũng chẳng thể dung thứ được.

- Em chẳng rõ em muốn gì – Tôi bực mình đáp – nhưng những cuốn sách này không hợp với em... thật ra chẳng khác nào đem tặng một chị nghèo khổ chiếc mũ đắt tiền và yêu cầu chị ta đội trong khi khoác trên người toàn những thứ giẻ rách.

- Có lẽ đúng vậy đấy – Anh đáp – thôi anh sẽ chẳng đọc tiếp để em nghe một dòng nhỏ nào nữa đâu.

Tôi kể lể về cuộc xích mích ấy vì, như tôi nghĩ, nó nêu rõ những cách nhìn nhận và hành vi của anh. Song tôi ngờ rằng anh vẫn tiếp tục dạy dỗ tôi, thậm chí tôi đã thú nhận rằng tôi chẳng hiểu gì cả. Chuyện đó xảy ra không hẳn vì tính bất thường của anh, mà chủ yếu là sự bất lực đến bất hạnh của Mino - ấy là tôi nói về thể lực – không làm được lao động nặng đòi hỏi tính nhất quán và sự say mê chân thành. Anh chẳng bao giờ thảo luận với tôi về điều đó, nhưng tôi hiểu: cái giọng giễu cợt bản thân mà anh đã để lộ trong lời nói của mình, giải đáp cho cái quan điểm chân thành của anh về mình. Nói chung, một tư tưởng nào đó bùng cháy trong anh và khi ngọn lửa nhiệt tình còn rực cháy thì anh thấy tư tưởng ấy là cụ thể và có thể thực hiện được. Sau đó, khi ngọn lửa ấy bỗng vụt tắt và Mino chỉ còn cảm thấy buồn chán và chủ yếu, đã coi hành vi và nhiệt tình của mình là vô nghĩa. Lúc đó anh buông trôi bỏ mặc xuôi theo thái độ lãnh đạm đến đờ đẫn và chây lười hoặc tiếp tục hành động làm ra vẻ như – tuy khá vô ích - ngọn lửa nhiệt tình vẫn bùng cháy. Tôi thấy khó giải thích được những chuyện gì đang xảy ra với anh: chắc anh bị suy nhược trầm trọng, tựa hồ như máu bị chiết ra khỏi não, chỉ để lại những suy nghĩ rỗng tuyếch và vô bổ. Sự thay đổi này luôn luôn bất ngờ, đột xuất, dứt khoát, tôi vô tình so sánh những sự cao hứng và suy sụp này với động tác tắt đèn: ánh sáng bỗng tắt, trước đó một phút, căn phòng còn sáng trưng liền chìm trong bóng tối, hoặc với động cơ tắt dần rồi chết ngóm khi ngừng cung cấp năng lượng điện. Tâm trạng thường xuyên thay đổi này mà lần đầu tiên tôi bắt gặp là thấy Mino đang từ hăng say hào hứng chuyển ngay sang dửng dưng, lãnh đạm, ấy là một trường hợp tình cờ mà dạo ấy tôi chẳng quan tâm lắm, nhưng sau đó tôi thấy rất có ý nghĩa. Một hôm anh bỗng hỏi tôi:

- Thế em không muốn làm một việc gì đấy cho bọn anh à?

- Cho bọn anh là cho ai cơ?

- Nhóm của bọn anh ấy... em không muốn, chẳng hạn, giúp bọn anh rải truyền đơn à?

Tôi muốn kiếm một lý do nào đấy để làm cho chúng tôi xích lại gần nhau hơn nữa và thắt chặt thêm mối quan hệ của chúng tôi. Tôi chân thành đáp:

- Tất nhiên, anh cứ bảo em phải làm gì, em nhất định sẽ giúp đỡ các anh ngay.

- Thế em không sợ à?

- Tại sao em lại phải sợ nhỉ? Nếu một khi anh làm việc đó...

- Đúng, nhưng trước hết – Anh nói - cần phải giải thích cho em rõ công việc... giới thiệu với em những tư tưởng mà em có cơ vì chúng mà phải lâm vào tình trạng nguy hiểm đến tính mạng.

- Nào, giải thích em nghe đi anh.

- Em nghe chẳng thú vị lắm đâu.

- Tại sao, anh? Thứ nhất tự bản thân những tư tưởng ấy làm em rất thích thú... ngoài ra, em thích còn là vì anh làm những công việc ấy.

Anh nhìn tôi, mắt anh ngời sáng, giọng bừng bừng:

- Thôi được – Anh vội nói – hôm nay đã muộn rồi... nhưng ngày mai anh sẽ giải thích em nghe mọi điều... anh sẽ dùng từ ngữ của mình vì sách vở làm em chán ốm... nhưng đây là một câu chuyện dài, em phải tập trung chú ý nghe đấy... thậm chí cả đôi lúc em xem ra không hiểu nữa.

- Em sẽ cố hiểu – Tôi đáp.

- Em phải làm ra vẻ như hiểu – Anh làu bàu tựa hồ như đang nói với chính mình.

Và anh ra về.

Ngày hôm sau, tôi chờ anh, nhưng anh không tới. Hai ngày sau mới thấy anh ló mặt tới và bước vào phòng tôi, anh ngồi im lặng xuống một chiếc ghế bành kê gần giường.

- Vậy là... – Tôi vui vẻ nói – em sẵn sàng nghe anh nói đây.

Mặt anh nhợt nhạt, phờ phạc, mệt mỏi, cặp mắt đờ đẫn, nhưng tôi không muốn chú ý tới điều đó. Cuối cùng anh đáp:

- Em đợi thật uổng công, em chẳng muốn nghe gì đâu.

- Tại sao?

- Thế đấy!

- Thì anh cứ nói toạc ra rằng – Tôi tuyên bố - chẳng qua anh coi em quá ngu ngốc hoặc quá dốt nát hoặc chẳng hiểu cái mù tịt gì cả... em xin có lời cảm ơn.

- Em lầm rồi – Anh đáp vẻ trang nghiêm.

- Nếu vậy thì tại sao?

Chúng tôi bắt đầu đôi co, tôi muốn biết lý do còn anh lẩn tránh không chịu trả lời. Cuối cùng anh nói:

- Em muốn biết tại sao à?... Đúng, vì bản thân anh không biết cách diễn đạt ra sao với em những tư tưởng ấy.

- Nhưng đâu phải vậy, vì lúc nào chẳng thấy anh tâm niệm về những vấn đề đó?

- Đúng là anh thường nghĩ thật, nhưng từ chiều tối qua, anh thấy những tư tưởng này hoàn toàn mù mờ, bản thân anh cũng chẳng rõ gì về chúng và có Trời mới biết điều này sẽ còn kéo dài trong bao lâu nữa.

- Ra thế đấy!

- Cố hiểu anh, em – Anh nói tiếp – giá cách đây hai ngày, khi anh đề nghị em làm việc với bọn anh, anh đã trình bày những tư tưởng này thì anh tin chắc rằng anh đã trình bày chúng một cách rõ ràng và đầy sức thuyết phục làm em hiểu sáng mọi vấn đề... còn hôm nay anh có thể nói nhăng nhít, nói qua quít... như cái máy, chẳng nhiệt tình... hôm nay... – Anh kết luận, giọng nhấn mạnh từng lời một - bản thân anh cũng chẳng hiểu gì cả.

- Bản thân anh cũng chẳng rõ gì cả ư?

Đúng, bản thân anh cũng chẳng rõ gì cả: tư tưởng, khái niệm, sự kiện, hồi ức, niềm tin - tất cả những cái đó trở thành một mớ hỗn độn... cái mớ này đã nhồi đầy trong đầu anh – anh đưa ngón tay ấn vào trán mình - đầy trong đầu, anh cảm thấy đến là ấm ức.

Tôi đưa mắt nhìn anh, vẻ ngạc nhiên và thắc mắc. Anh run rẩy vì xúc động:

- Em cố hiểu anh – Anh nhắc lại – không chỉ tư tưởng mà mọi thứ đã được viết ra, nói lên hoặc suy nghĩ hôm nay, đối với anh xem ra không tài nào hiểu được... em có biết bài "kinh Lạy Cha" không?

- Có.

- Em đọc cho anh nghe.

- “Lạy Cha chúng tôi – Tôi bắt đầu đọc - ở trên lời...”

- Thôi đủ rồi – Anh ngắt lời tôi – Bây giờ em cứ thử nghĩ xem, cái bài kinh cầu nguyện này được đọc từ bao thế kỷ nay... với đủ mọi cung bậc tình cảm khác nhau... thế mà anh không hiểu nó... hoàn toàn không hiểu... anh có thể đọc ngược từ dưới trở lên... ngược xuôi đối với anh cũng vậy. – Anh im lặng một lát, rồi nói tiếp: - Không chỉ lời nói mới có tác động như vậy đối với anh... mà cả đồ vật... lẫn con người nữa... em đang ngồi trên thành ghế bành cạnh anh và hẳn ngỡ rằng anh nhìn thấy em... nhưng anh không thấy em, vì anh không hiểu em... Anh có thể đụng vào người em đây này – Anh bảo và do bị kích động cực độ, anh nắm vạt áo tôi, rồi cởi để lộ ngực ra – đây, anh sờ ngực em... anh cảm thấy hình thù, hơi ấm, đường nét của nó, anh thấy rõ màu sắc, làn da em quanh ngực. Song anh không rõ đó là cái gì... Anh cứ thầm nhắc đi nhắc lại: đấy là những vật tròn tròn, ấm áp, mềm mại, màu trắng nhô ra phía trước, có núm tròn, nhỏ, sẫm màu ở chính giữa... Ngực được cấu tạo để có sữa nuôi con trẻ, nó gây khoái cảm thi vuốt ve... nhưng anh không hiểu rõ một chút nào cả. Bây giờ, em thấy rõ chưa nào? – Anh hỏi, vừa giận dữ bóp mạnh ngực tôi làm tôi không kìm được phải thốt lên một tiếng kêu đau đớn. Anh liền buông tôi ra và trầm ngâm nói:

- Chính sự không hiểu biết như vậy hẳn sẽ sản sinh ra tính hung bạo... nhiều người có lần tìm cách đến với thực tế, do đó gây đau đớn cho kẻ khác.

Im lặng trong một phút, sau đó tôi hỏi:

- Nếu quả đúng như vậy, anh làm sao có thể làm mọi việc của mình được?

- Chẳng hạn việc gì cơ?

- Em không rõ... nhưng anh bảo anh phải rải truyền đơn... anh đã viết nội dung những truyền đơn ấy... nếu anh không tin làm sao anh có thể viết và rải những tờ truyền đơn ấy được?

Anh phá lên cười đầy vẻ châm biếm:

- Anh làm ra vẻ như tin.

- Không thể thế được.

- Sao lại không thể được? Hầu như mọi người đều xử sự như vậy, trừ phi những trường hợp khi họ ăn, uống, ngủ hoặc làm tình, gần như ai ai cũng làm ra vẻ tin... lẽ nào mãi tới lúc này em không nhận thấy điều đó sao? - Rồi anh lại phá lên cười đầy vẻ phấn khích.

Tôi đáp:

- Nhưng em không xử sự như vậy.

- Em không hành động như vậy – Anh láy lại, giọng châm chọc – vì khi nào em cần ăn, uống, ngủ và làm tình thì em đều được thỏa mãn, đối với chuyện này cần gì phải vờ vĩnh... thế cũng là nhiều rồi... nhưng đồng thời lại quá ít ỏi.

Anh bật cười và vỗ mạnh vào đùi tôi, rồi ôm tôi theo thói quen và mân mê sờ nghịch rồi nhắc lại:

- Ôi, chẳng nhẽ em không nhận thấy thế giới của chúng ta được xây dựng trên sự dối trá sao? em không hay biết trên đời này, mọi người - từ vua chúa đến kẻ bần hàn nhất - đều là những kẻ dối trá... đâu đâu cũng dối trá, dối trá...

Tôi im lặng vì biết rõ trong những giây phút như thế này không nên giận anh làm gì, chẳng nên phản đối anh, mà để anh nói cho hả. Sau đó tôi nói, giọng kiên quyết:

- Em yêu anh... đó là điều duy nhất em biết và đối với em như vậy là quá đủ.

Anh bỗng trấn tĩnh lại, dung dị đáp:

- Em nói đúng.

Buổi chiều tối đã trôi qua như mọi lần, chúng tôi đã không nói tới chính trị, lẫn sự bất lực của Mino không giảng giải được tư tưởng của anh.

Còn lại một mình, tôi ngồi suy ngẫm hồi lâu và đi đến kết luận rằng mọi vấn đề quả đúng như anh đã nói, song, chẳng qua anh không muốn nói chuyện chính trị với tôi vì cho rằng tôi chẳng hiểu gì cả, ngoài ra, hẳn anh sợ tôi có thể lỡ mồm làm hại anh. Tôi không cho là anh phụ tình, theo kinh nghiệm bản thân tôi biết rõ đôi lúc con người ta cảm thấy cả thế giới đang sụp đổ hoặc như Mino bảo, bỗng thấy mình chẳng hiểu gì cả, thậm chí cả "kinh Lạy Cha". Tôi cũng vậy, khi không được khỏe hoặc vì lý do này hay lý do nọ, khi bản tính tôi cảm thấy một nỗi buồn bã, chán chường như vậy đã làm lu mờ mọi tình cảm khác. Nhưng anh từ chối không cho phép tôi đi sâu vào những điểm thầm kín nhất trong cuộc đời anh, chắc là do những nguyên nhân khác, có lẽ anh không tin tôi có thể lĩnh hội được những tư tưởng của anh hoặc sợ tôi có thể mất cảnh giác. Mãi sau này tôi mới vỡ lẽ tôi đã lầm, nguyên nhân chủ yếu là do anh trẻ người ít kinh nghiệm và nhu nhược nên mới có tất cả những hành động như vậy.

Nhưng lúc ấy tôi đã quyết định rằng tốt hơn hết mình nên lùi xuống hàng thứ yếu, không tò mò để đỡ quấy rầy anh, và tôi đã làm như vậy.

Chương tám

Chẳng hiểu sao tôi còn nhớ rất rõ, thậm chí cả thời tiết ra sao trong những ngày ấy. Tiết tháng hai trời lạnh và mưa, còn tháng ba ấm áp hơn. Những đám mây nhẹ màu trắng trông tựa một tấm lưới quây cả bầu trời và làm ta lóa cả mặt khi từ trong nhà bước chân ra ngoài phố. Không khí đã ấm áp những còn vương lại dư vị của mùa đông. Tôi đi dạo dọc các phố, tận hưởng làn ánh sáng không chói gắt, mờ nhạt mơn man này, đôi lúc đủng đỉnh vào nheo mi mắt, chốc chốc lại hồi lâu đắm đuối ngắm nhìn những vật thông thường nhất: một con mèo ngồi nơi ngưỡng cửa đang liếm bộ lông trắng điểm các vạt đen, nhắm nhìn các cành trúc đào bị gió thổi gẫy nhưng chắc chắn sẽ nở hoa, nhìn túm cỏ xanh tươi nhúm lên giữa các kẽ gạch lát đường, ngắm rêu xanh sau các trận mưa khắp bề mặt tầng một các ngôi nhà, tôi thấy lòng tin tưởng vào tương lai, nếu các lớp nhung màu ngọc bích kỳ diệu này mọc được ở các nơi kẽ đá và đất hẹp giữa các công viên lát đá thì cuộc đời tôi bám rễ cũng mỏng manh như rêu kia và cũng mộc mạc như vậy – cuộc đời chỉ có thể sánh với lớp mốc meo phủ mặt nhà - chắc sẽ không bị lui tàn mà sẽ đâm chồi nảy lộc. Tôi vững tin rằng những chuyện buồn rầu đã xảy ra với tôi trong thời gian gần đây đã qua khỏi. Tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại Sonzogno nữa, sẽ chẳng bao giờ nghe câu chuyện tội ác của gã và từ nay sẽ có thể thanh thản tận hưởng mối quan hệ giữa tôi và Mino.

Nghĩ vậy, có lẽ lần đầu tiên tôi cảm thấy trọn vẹn hương vị thực sự muốn được sống, đây chẳng qua chỉ là sự bình yên ngọt ngào, cảm giác tự do và hy vọng.

Tôi còn suy nghĩ tới chuyện thay đổi lối sống. Yêu Mino, tôi thấy giá lạnh với những người đàn ông khác đến nỗi trong những lần gặp gỡ tình cờ của tôi, tôi chẳng còn thấy tò mò lẫn khoái cảm nhục dục. Song tôi cho rằng dẫu sao cuộc sống vẫn là cuộc sống, vì vậy chẳng đáng phải dốc quá nhiều sức lực để thay đổi nó, chuyện này chỉ có thể xảy ra khi tôi thấy trong tôi xuất hiện những thói quen, tình cảm và nỗi say mê mới, như vậy tôi sẽ trở thành một con người hoàn toàn khác với tôi từ trước tới nay, nhưng đây đâu phải là do ý muốn của tôi mà la do bị cuốn vào những hoàn cảnh đã chuyển biến và chủ yếu, không có sự thay đổi đột ngột và đột xuất. Tôi không thấy có cách đổi đời nào khác, vì hồi ấy tôi đã quên đứt những giấc mơ háo danh về giàu sang của mình và không tin rằng, sau khi thay đổi lối sống, bản thân mình sẽ tốt đẹp hơn.

Một hôm tôi trao đổi những suy nghĩ của mình với Mino. Anh lắng nghe tôi rồi bảo:

- Xem ra anh thấy em tự mâu thuẫn với bản thân... thì lúc nào em cũng lải nhải là muốn giàu có, muốn có nhà cao cửa rộng, có chồng, có con đấy sao? Tất cả những ước muốn ấy đều chính

đáng cả và có lẽ rồi chúng sẽ trở thành hiện thực... còn nếu cứ suy nghĩ như bây giờ, chẳng bao giờ làm được gì cả đâu.

Tôi đáp:

- Nói chung, em đâu có bảo là em muốn... mà em bảo giá như... nghĩa là nếu có trước khi ra đời, em được quyền chọn, tất nhiên là em chẳng lựa chọn cái số phận hiện nay của em... nhưng em đã ra đời trong ngôi nhà đấy, do một bà mẹ như vậy sinh ra, trong những điều kiện như vậy nên cuối cùng, em mới là em.

- Thì sao?

- Em cho rằng ước nguyện của em muốn trở thành một người khác là vô nghĩa... em muốn trở thành một con người khác trong trường hợp nếu như, sau khi trở thành người khác, em vẫn là em... tóm lại, nếu em có thể thực sự tận dụng được sự đổi thay này... còn trở thành người khác để trở thành một người như vậy thì chẳng bõ.

- Bỏ lắm chứ, em – Anh khẽ lên tiếng nhận xét - nếu không phải vì mình mà là vì những người khác.

- Sau nữa – Tôi không để ý đến lời anh và nói tiếp - mọi sự đều tùy thuộc vào hành vi của con người... anh cho rằng em không thể tìm được một tình nhân giàu có như Gisella à? Hoặc không lấy được ai hay sao? Sở dĩ em như vậy ấy chẳng qua là vì em không muốn thôi, em nói thật đấy chứ không phải ba hoa đâu.

- Anh sẽ lấy em – Anh nói đùa và ôm tôi – anh là một người giàu có... nếu bà mất... – mà bà chẳng bắt chúng ta phải chờ đợi lâu nữa đâu – anh sẽ được thừa hưởng hàng trăm hécta ruộng đất, chưa kể những biệt thự ở ngoại thành và những căn hộ ở nội thành... như vậy, chúng ta sẽ có một ngôi nhà rộng mở, em sẽ tiếp đón những bạn bè quen vào những ngày nhất định, chúng ta sẽ thuê người nấu ăn, người hầu, sẽ mua một chiếc ôtô bỏ mui hoặc một chiếc ôtô thường... một ngày nào đó chúng ta bỗng phát hiện - muốn là được thôi mà – chúng ta có nguồn gốc xuất thân quý tộc, và người ta sẽ gọi mình là bá tước hay hầu tước.

- Không thể nói chuyện nghiêm túc với anh được – Tôi đẩy anh ra và nói – anh thì lúc nào cũng đùa được.

Một lần tôi và Mino đi xem chiếu bóng. Chúng tôi trở về trên một chiếc xe điện chật ních người. Mino định đến nhà tôi, nên chúng ta quyết định ăn tối ở quán ăn gần tường thành. Anh cầm vé tàu và cố lách đám hành khách đứng kín cả lối đi hẹp. Tôi bám sau anh, nhưng do hành khách đông nên tôi không thấy anh. Trong khi tôi bám chặt thành ghế đưa mắt tìm kiếm anh thì một ai đó khẽ đụng nhẹ vào tay tôi. Tôi nhìn xuống và nhận ra Sonzogno đang ngồi ở chỗ tôi đứng.

Tôi choáng váng, tối sầm mặt mày, chắc nét mặt tôi đã thay đổi. Gã đưa cặp mắt sắc như dao nhìn tôi, sau đó hơi nhỏm dậy, rít răng bảo:

- Em ngồi xuống đây nhé!

- Không, cảm ơn – Tôi lắp bắp đáp – Em xuống ngay đây mà.

- Thì em cứ ngồi xuống đây nào.

- Cảm ơn anh – Tôi nhắc lại và ngồi xuống.

Nếu không ngồi chắc tôi đã bị ngất xỉu rồi.

Gã đứng bên cạnh, tựa hồ như bảo vệ tôi, một tay gã nắm thành ghế tôi đang ngồi, tay kia nắm thành ghế ở phía trước. Gã hầu như không thay đổi gì hết, vẫn chiếc áo khoác ngoài thắt đai nịt ở ngang lưng, vẫn những cục nho nhỏ giần giật trên má. Tôi nhắm mắt lại và cố tập trung suy nghĩ. Thật ra, cái nhìn của Sonzogno bao giờ cũng vậy, song lần này qua ánh mắt gã tôi thấy nó nghiệt ngã hơn nhiều. Tôi nhớ lại lời xưng tội của mình và nghĩ: nếu cha cố kể hết mọi chuyện với cảnh sát và Sonzogno biết được tất cả những chuyện đó thì mạng tôi lúc này treo trên sợi tóc.

Song tôi không sợ chuyện đó. Bản thân con người gã gây kinh hoàng, sợ hãi hay nói đúng hơn là thôi miên và áp đảo tôi. Tôi cảm thấy mình không khước từ được gã điều gì và giữa hai chúng tôi có một sợi dây ràng buộc - tất nhiên không phải là tình yêu – có lẽ gắn bó mạnh mẽ hơn tình cảm giữa tôi và Mino. Gã linh tính đoán ra điều đó và trên thực tế đã xử sự như một người chủ. Gã bỗng bảo:

- Ta đi về nhà em đi.

Tôi liền ngoan ngoãn đáp:

- Tùy anh.

Mino chật vật lách đám đông, lẳng lặng đến đứng bên tôi, tay nắm chặt thành ghế Sonzogno đang bám rất chặt. Tàu chạy lắc xô hai người đụng vào nhau và Mino lịch sự xin lỗi Sonzogno. Tôi vô cùng đau lòng khi thấy hai người đứng sát bên nhau mà chẳng hề hay biết. Bỗng tôi cố tình lớn tiếng bảo Mino để Sonzogno không nghĩ rằng tôi không trò chuyện với anh ta.

- Anh ạ, em chợt nhớ rằng chiều tối nay em có hẹn với một người... vì vậy bây giờ ta chia tay nhau nhé.

- Nếu em muốn, anh sẽ đưa em về đến nhà.

- Không... người đó đợi em ở chỗ bến tàu.

Chuyện này chẳng có gì lạ cả, tôi vẫn dẫn đàn ông về nhà, Mino biết rõ điều đó. Anh thản nhiên đáp:

- Tùy em... nếu vậy mai ta gặp nhau vậy.

Vào giây phút đó, khi anh đi khỏi, tôi có cảm giác vô cùng thất vọng. Bản thân tôi chẳng hiểu sao lại nghĩ rằng đây là lần cuối cùng tôi gặp anh.

- Vĩnh biệt – Tôi lẩm bẩm khi đưa mắt nhìn theo anh – vĩnh biệt mối tình của tôi.

Tôi những muốn kêu lên với anh: "Gượm hẵng anh, quay lại với em, anh", nhưng tôi không thốt lên lời. Xe điện dừng lại, Mino bước xuống, tàu lại chạy tiếp.

Suốt chặng đường về tôi và Sonzogno không nói với nhau một lời nào. Tôi tự trấn an rằng chắc cha cố không nói gì với cảnh sát. Mặt khác, khi suy nghĩ một lát, tôi cho rằng cuộc gặp gỡ với Sonzogno không đến nỗi tồi tệ lắm, vì đây là cơ hội ngẫu nhiên để tôi xua tan những mối hoài nghi của bản thân về buổi xưng tội của tôi.

Đến bến tàu, tôi ra khỏi toa và không ngoái lại, cứ thế bước tiếp. Sonzogno đi bên tôi và khi hơi ngoảnh đầu tôi thấy bóng dáng gã. Cuối cùng, không nén được, tôi bèn hỏi:

- Anh cần thứ gì ở em nào? Anh đến chỗ em làm gì?

- Thì em đã cho phép anh mà - Giọng gã để lộ vẻ ngạc nhiên.

Quả đúng như vậy, nhưng do sợ tôi đã quên mất điều đó. Sonzogno tiến lại khoác tay tôi, dùng khuỷu tay quắp chặt lấy tay tôi. Tôi bất giác run hết cả người.

- Ai vậy? – Gã hỏi.

- Một người bạn của em.

- Từ dạo ấy em còn gặp Gino nữa không?

- Không gặp lại một lần nào cả.

Gã len lén đưa mắt ngó quanh:

- Không hiểu sao anh có cảm giác thời gian gần đây anh bị theo dõi... chỉ hai người có thể phản anh... em và Gino.

- Gino thì dính dáng quái gì vào chuyện này?

- Hắn biết anh mang cái hộp đựng phấn đến chỗ tay thợ kim hoàn... anh thậm chí còn nói cả tên của tay thợ kim hoàn ấy nữa... Gino không biết đích xác anh đã giết tay thợ kim hoàn, nhưng rất có thể hắn đoán ra.

- Gino chẳng hề có ý định tố cáo anh đâu... vì làm như vậy chẳng hóa là lại tự tố cáo mình.

- Anh cũng nghĩ vậy – Gã lí nhí nói trong miệng.

- Còn về phần em – Tôi nói tiếp giọng hết sức bình tĩnh – anh khỏi lo, em chẳng hề nói với ai hết... em đâu phải là con ngốc... nếu có chuyện gì em cũng phải vào tù ấy chứ.

- Anh tin em – Gã bảo, giọng dọa dẫm và nói tiếp – Anh mới gặp Gino... hắn nói giỡn với anh là hắn biết khối chuyện... anh lo lo... hắn đểu cáng lắm.

- Chiều tối hôm ấy anh xử sự với hắn không hay lắm, nên bây giờ hắn thù ghét anh đấy.

Khi nói điều này, tôi gần như muốn, mong rằng đúng là Gino đã tố cáo gã.

- Một quả tuyệt vời – Sonzogno chộp luôn, vẻ tự hào nhưng xem ra không hào hứng lắm - đấm xong anh phải đau tay mất hai ngày.

- Gino sẽ không tố cáo anh đâu – Tôi kết luận – làm như vậy không có lợi cho hắn... mới lại hắn sợ anh chết khiếp đi được.

Chúng tôi đi bên nhau, chẳng ai nhìn ai và khe khẽ nói chuyện. Hoàng hôn đã xuống, sương màu xanh lơ bao phủ bức tường thành mờ tối, những cánh tiêu huyền trăng trắng, các ngôi nhà màu vàng và con đường hai bên trồng cây chạy dài mãi nơi xa xa. Khi tới bậc thềm lên xuống trước nhà, lần đầu tiên tôi cảm thấy mãnh liệt là tôi đã phản bội Mino. Tôi những muốn tự kỷ ám thị rằng tôi cũng thờ ơ với Sonzogno như những người đàn ông khác, nhưng tôi biết là không phải như vậy. Tôi bước lên mở cổng ra, rồi đứng vào chỗ tối nhất và quay lại bảo Sonzogno:

- Anh ạ, tốt hơn hết là anh nên đi đi thì hơn.

- Tại sao?

Tuy tôi rất sợ gã, nhưng tôi muốn nói toạc tất cả sự thật để gã rõ:

- Vì em yêu một người khác và không muốn phản bội anh ấy.

- Ai? Cái tên cùng đi xe điện với cô ấy à?

Tôi lo cho Mino nên vội đáp:

- Không... người khác cơ... anh không biết anh ấy đâu... còn bây giờ xin anh để em được yên.

- Nhưng nếu tôi không muốn thì sao?

- Lẽ nào anh không biết rằng đâu phải cứ dùng vũ lực là muốn gì cũng được? – Tôi nói.

Nhưng tôi chưa nói dứt lời thì một cái tát khủng khiếp đã làm rát bỏng mặt tôi. Trong tối tôi không trông thấy Sonzogno, trông thấy gã đã vung tay lên, thậm chí cũng không rõ chuyện đã xảy ra ra sao nữa. Sau đó, gã bảo:

- Đi!

Tôi cúi đầu bước vội tới cầu thang. Sonzogno lại xốc nách và giúp tôi bước lên từng bậc từng bậc thang, tôi có cảm giác gã nhấc bổng tôi lên khỏi mặt đất và tôi bay bổng trong không trung. Má tôi rát bỏng, nhưng đau đớn nhất là tôi lại thấy một linh cảm đau buồn giày vò bản thân. Cái tát ấy tựa hồ rạch đứt thời kỳ hạnh phúc trong đời tôi, và tôi lại bước vào thời gian đau khổ và ghê sợ. Tôi tuyệt vọng và quyết định lẩn tránh bằng mọi giá cái số phận mà tôi đã hơi tiên đoán ra. Ngay hôm nay tôi sẽ ra khỏi nhà, sẽ trốn ở nhà người khác, chẳng hạn chỗ Gisella ấy, hoặc trong các phòng có kê đồ đạc. Mải suy nghĩ, tôi không rõ mình đã đi vào căn hộ, đi ngang qua hành lang và vào phòng tôi lúc nào không hay nữa. Tôi trấn tĩnh lại, nói đúng hơn là hoàn hồn khi ngồi xuống mép giường, còn trong lúc đó, bằng những động tác chính xác và đều đều, Sonzogno bắt đầu cởi áo quần và xếp cẩn thận lên ghế. Cơn giận của gã đã nguôi, gã bình tĩnh bảo tôi:

- Anh định đến từ trước cơ... nhưng không được... song lúc nào cũng nghĩ tới em.

- Nghĩ gì cơ? – Tôi buột miệng hỏi.

- Nghĩ rằng chúng mình xứng đôi phải lứa. – Gã đứng lại, cầm chiếc áo gilê trong tay, rồi nói tiếp, giọng đầy ý nghĩa: - Thậm chí anh đã quyết định đề xuất một việc.

- Việc gì?

- Anh có tiền... ta cùng nhau đi Milan, ở đấy anh có khối bè bạn... anh cho rằng có thể kiếm được một căn nhà... ở Milan chúng ta sẽ lấy nhau.

Lòng tôi tơi bời rối tung, tôi cảm thấy yếu đuối tới mức phải nhắm mắt lại. Lần đầu tiên, sau Gino, có người đề nghị lấy tôi, và người đó lại là Sonzogno. Tôi đã mơ ước biết bao về cuộc sống bình thường, có chồng, có con, và lúc này tôi có thể thực hiện được ước mơ ấy. Thế nhưng cuộc sống bình thường ấy chỉ được cái vẻ bề ngoài thôi, còn thực chất nó không bình thường

và gớm ghiếc. Tôi lí nhí nói:

- Sao lại thế, anh? Chúng mình gần như chẳng biết gì về nhau cả, anh mới gặp em có mỗi một lần.

Gã ngồi xuống bên tôi, ôm ngang lưng tôi rồi bảo:

- Em biết rõ anh hơn ai hết, biết tất cả về anh.

Tôi nghĩ chắc gã xúc động, vì muốn thổ lộ mối tình của mình với tôi và chờ tôi đáp lại. Nhưng tôi có thể, ấy là tôi cảm giác thế thôi, vì cứ nhìn vào cái vẻ bề ngoài mà xét đoán thì gã không hề để lộ một tình cảm nào cả.

- Em không biết một tý gì về anh cả - Tôi khẽ nói – em chỉ biết anh đã giết người.

Gã nói tiếp tựa hồ như đang trò chuyện một mình:

- Anh chán ngấy cái cảnh độc thân... khi sống một mình, sớm muộn gì người ta cũng sẽ giở trò ngu xuẩn.

Sau một hồi im lặng, tôi bèn nói:

- Em không thể trả lời anh dứt khoát được trong lúc này... anh để cho em có thời gian suy nghĩ đã.

Tôi ngạc nhiên khi thấy gã chấp nhận và lí nhí nói:

- Em cứ suy nghĩ đi, cứ suy nghĩ đi... đối với anh không cấp bách đâu.

Rồi gã đứng dậy và tiếp tục cởi áo quần.

Tôi đặc biệt sửng sốt trước những lời của gã: "Chúng mình xứng đôi vừa lứa", và tôi cứ suy nghĩ có khi gã nói đúng. Bây giờ tôi có thể lấy ai được nữa ngoài những người đại loại như Sonzogno? Giữa tôi và gã đã có những sợi dây ảm đạm và khủng khiếp ràng buộc nhau mà tôi cảm thấy rõ, gần như bằng thể xác sự tồn tại của chúng. Tôi bắt chộp được mình, nên đau khổ lắc đầu, khẽ thì thầm "Bỏ chạy, bỏ chạy". Tôi nói giọng sang sảng, do nước miếng ứa ra đầy mồm:

- Đến Milan... thế anh cho rằng người ta sẽ không tìm được anh à?

- Thì anh cũng định bảo vậy... họ thậm chí không nghi ngờ về sự có mặt của anh đâu.

Bỗng sự nhu nhược trong tôi đã tan biến, tôi thấy mình khỏe khoắn, lòng đầy quyết tâm. Tôi

đứng dậy, cởi áo khoác ngoài và treo lên mắc áo, sau đó, theo thói quen, tôi chốt chặt cửa lại, và từ từ tiến đến bên cửa sổ hạ rèm xuống. Rồi tôi đứng lại trước gương, bắt đầu từ từ cởi cúc áo, nhưng ngay sau đấy liền dừng tay và quay lại nhìn Sonzogno. Gã ngồi xuống mép giường và cúi xuống cởi giày cao cổ ra. Tôi cố lấy giọng tự nhiên nói:

- Anh chờ em một phút nhé... có một người sẽ tới chỗ em, em ra bảo mẹ không để cho anh ta vào.

Gã chẳng nói gì, với lại tôi chẳng để cho gã nói gì cả. Tôi bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại, rồi đến gặp mẹ ở phòng may.

Mẹ ngồi bên may may bên cửa sổ. Dạo này mẹ lại làm việc để giết thời gian. Tôi vội thì thầm:

- Sáng mai mẹ gọi điện cho Gisella hay Gielinda, con sẽ có mặt tại đấy...

Gielinda có phòng cho thuê ở trung tâm thành phố, đôi lúc tôi đã đưa khách của mình đến đấy và mẹ có quen biết.

- Tại sao vậy?

- Con bỏ đi đây – Tôi nói tiếp – khi cái người hiện nay trong phòng con hỏi mẹ về con thì mẹ cứ bảo là chẳng biết gì hết.

Mẹ há hốc mồm nhìn tôi, còn tôi lấy từ trên móc xuống chiếc áo vét lông từ lâu tôi đã không mặc tới.

- Cái chính mẹ đừng bảo con đi đâu – Tôi nói tiếp, nếu không gã sẽ choảng con một trận ra trò.

- Nhưng...

- Tiền để ở chỗ mọi khi ấy... con xin mẹ im lặng và sáng mai gọi điện cho con.

Tôi vội rón rén bước ra hành lang và đi xuống thang.

Ra đến ngoài phố, tôi chạy như bay. Tôi biết rằng giờ này Mino đang ăn tối ở nhà, tôi rất muốn gặp anh trước khi anh cùng bè bạn mình đi đâu đó. Chạy qua quảng trường tôi gọi taxi và bảo chở mình đến chỗ Mino. Khi xe chạy lao qua giữa các đường phố, tôi chợt nhận ra rằng mình bỏ trốn hoàn toàn không phải vì Sonzogno mà vì chính bản thân mình, tôi mang máng cảm thấy mình bị quyến rũ trước sức lực và tính tàn bạo của gã. Tôi nhớ lại tiếng kêu thất thanh vì hãi hùng và khoái cảm mà tôi đã thốt lên khi lần duy nhất nắm trong vòng tay Sonzogno và nhận thấy rằng từ ngày ấy, gã mãi mãi bắt tôi phải quy phục theo ý gã, điều mà không một người đàn ông nào, kể cả Mino, làm nổi. Đúng, tôi không thể không tán thành là chúng tôi xứng đôi, nhưng tôi như người đứng bên bờ vực thẳm, thấy đầu óc quay cuồng, mắt tôi sầm lại như

bị miệng vực sâu thẳm vẫy gọi.

Tôi lên thang hai bậc một và thở hổn hển gọi bà người hầu già xem Mino có nhà không.

Bà ta bối rối nhìn tôi, không nói một lời nào và chạy vào nhà bỏ tôi đứng một mình ngoài cửa.

Nghĩ rằng bà ta chạy đi báo Mino, tôi bước vào phòng khách và khép cửa lại.

Đúng lúc ấy, tôi nghe có tiếng sột soạt đằng sau màn ngăn cửa phòng khách với hành lang. Rồi màn cửa vén lên, bà góa Medolaghi ló ra hành lang. Từ khi tôi gặp bà lần đầu tiên và là lần duy nhất, tôi quên mất bà ta rồi. Bóng hình đen sừng sững, bộ mặt nhợt nhạt như của tử thần có cặp mắt đen đã hóa thành một vệt sẫm tối gợi cho ta nhớ tới nửa chiếc mặt nạ của vũ hội hóa trang, vào giây phút đó, không hiểu sao tôi hãi hùng như thấy một bóng ma hiện lên trước mắt tôi. Bà ta dừng lại và từ xa đã cất tiếng hỏi:

- Chị cần gặp signor Diodatti à?

- Vâng ạ.

- Anh ấy bị bắt rồi.

Tôi rõ là đã có chuyện gì, song không hiểu sao lại nghĩ rằng vụ bắt giam Mino có liên quan đến tội ác của Sonzogno nên khẽ bảo:

- Bị bắt... nhưng anh ấy có liên quan gì trong việc này?

- Tôi không biết gì hết – Bà ta nói – Tôi chỉ biết mỗi việc người ta đến khám và bắt anh ấy.

Qua giọng nói khó chịu của bà ta, tôi nhận thấy bà ta chẳng muốn nói gì thêm nữa, song không kìm được tôi gặng hỏi:

- Về tội gì ạ?

- Signorina này, tôi đã bảo tôi chẳng biết gì hết cả.

- Anh ấy bị giải đi đâu?

- Tôi không biết.

- Xin bà cho biết anh ấy có dặn gì không ạ?

Lần này bà ta không hé răng đáp nửa lời và vùng vằng quay ngoắt lại vẻ khinh bỉ và kênh kiệu gọi to:

- Dimiora!

Bà người hầu chạy lại, mắt hốt hoảng. Bà chủ nhà chỉ tay ra cửa, vừa vén màn cửa để chuẩn bị bước ra , vừa bảo:

- Đưa signorina ra!

Và màn cửa hạ xuống.

Mãi khi ra đến ngoài phố, cuối cùng tôi nhận ra rằng việc Mino bị bắt và tội ác của Sonzogno chẳng có liên quan gì với nhau cả. Do bối rối nên tôi đã lẫn lộn thế thôi. Những tai họa khủng khiếp dội xuống tôi cách biểu hiện tính hào phóng của số phận đã ban phát cho tôi một lúc bao tặng phẩm bất hạnh của mình, tựa như mùa thu đem tới cho ta bao trái quả hết sức khác nhau. Chẳng phải vô cớ người ta đã bảo: họa vô đơn chí, và tôi cảm thấy rõ điều đó qua trái tim hơn là qua trí não khi bước trên đường phố đầu cúi gằm, vai gập xuống dưới sức nặng của những tai họa đã dáng xuống tôi.

Tất nhiên, việc đầu tiên tôi quyết định là cầu cứu Astarita. Tôi còn nhớ số điện thoại chỗ làm việc của anh ta. Tôi vào tiệm cà phê đầu tiên bắt gặp để gọi điện. Tôi không thấy ai gọi và lảng vảng bên máy. Tôi quay số máy của Astarita liên tục mấy lần liền, cuối cùng nhận ra rằng anh ta không có mặt ở phòng làm việc. Chắc anh ta đi ăn tối và phải khuya mới quay về. Tôi biết điều đó, nhưng, trong trường hợp như thế này không hiểu sao cứ nghĩ lần này là ngoại lệ và tôi sẽ gọi điện được cho anh ta ở bộ.

Tôi đưa mắt nhìn đồng hồ. Tám giờ, Astarita về trước chín giờ. Tôi đứng ở góc phố, ngó chiếc cầu cong, khách bộ hành ủ rũ và vội vã kẻ đi một mình, người đi thành từng tốp nườm nượp kéo qua cầu, họ vượt qua tôi như những chiếc lá khô bị một cơn giông vô tận kéo theo. Nhà bên dãy phố tôi đang đứng xếp thành một hàng thẳng tắp, qua các ô cửa sổ sáng ánh đèn và con người sống, đi đi lại lại sau các ô cửa sổ ấy, tôi thấy trong lòng phảng phất một nỗi niềm thanh thản. Tôi nghĩ mình đang ở gần Sở Cảnh sát trung tâm - hẳn Mino đang bị giam giữ ở đây – và quyết định tới đó hỏi thăm tin tức về anh, tuy biết rằng có hỏi cũng bằng thừa. Tôi biết người ta sẽ không cho hay biết một điều gì hết, song chẳng vì vậy mà tôi ngã lòng, tôi muốn làm được một điều gì đó cho Mino.

Tôi rảo cẳng bước theo con đường ngắn nhất để tới sở, tôi đi sát bên các ngôi nhà, đến sở, tôi leo lên cầu thang. Tại phòng trực ban, một cảnh sát ngồi ngửa trên ghế và đang đọc báo, chân gác lên chiếc ghế khác, còn mũ vất trên bàn. Anh ta hỏi tôi đi đâu, tôi liền đáp:

- Tới bộ phận cảnh sát dành cho người nước ngoài.

Đây là một ban cảnh sát mà có lần do tình cờ, tôi đã được Astarita nêu tên.
Tôi không biết đường và đoán mò leo lên chiếc cầu thang nhớp nhúa và tối mù. Chốc chốc tôi

lại chạm chán với nhân viên phục vụ hoặc cảnh sát đang ôm giấy tờ lên hay xuống cầu thang. Tôi cúi gằm mặt và đi nép sát vào bên tường. Tầng nào cũng thấy người tới lui dọc theo các dãy hành lang bẩn thỉu, tối om om, đèn sáng tù mù và hai bên hành lang rặt những phòng là phòng, nhiều vô kể. Sở cảnh sát giống như một tổ ong, nhưng ong ở đây không đậu lên hoa và lên mật của chúng, mà lần đầu tiên tôi được nếm mùi, thì thật cay đắng, có vị mốc và sắc đen. Đến tầng ba, tôi hoàn toàn thất vọng, tôi hú họa rẽ vào một nhánh hành lang. Chẳng ai buồn để ý đến tôi, chẳng ai nhìn tôi. Dọc theo hành lang có một dãy cửa mở toang, cạnh cửa thấy có những người mặc quần áo cảnh sát ngồi trên ghế đệm bằng rơm hút thuốc lá và tán chuyện gẫu. Phòng nào cũng như phòng nào, kể cả tủ đựng giầy tờ chật cứng, một nhân viên cảnh sát ngồi viết gì đó trên bàn. Hành lang không thẳng mà rẽ sang một bên, do đó tôi liền bị lạc ngay và chẳng còn xác định được xem vị trí của mình đang ở đâu nữa. Chốc chốc tôi lại bước lên hay xuống hai, ba bậc thang, đôi lúc hành lang này lại cắt ngang những hành lang khác, cũng có những dãy cửa sổ mở toang ra và những viên cảnh sát ngồi bên trong dưới ánh đèn tù mù. Tôi rất bối rối và định quay trở ra hành lang tôi đã đi qua. Một nhân viên chạy giấy đi ngang qua chỗ tôi, tôi liền cất tiếng hỏi:

- Chỗ ông phó sở cảnh sát ở đâu, anh?

Anh ta lẳng lặng giơ tay chỉ một lối đi tối om nằm giữa hai chiếc cửa. Tôi bước theo hướng anh ta chỉ, xuống 4 bậc thang và rơi ngay vào một hành lang hẹp, thấp lè tè. Đúng vào lúc cái hành lang hẹp này – na ná một chiếc ống cao su - ngoặt rẽ thì một cánh cửa mở toang và hai người bước ra. Người cảnh sát cầm tay một ai đó và tôi bỗng cảm thấy đó là Mino.

- Mino – Tôi kêu lên và lao tới đó.

Nhưng tôi không đuổi kịp được họ vì có người túm lấy vai tôi. Đấy là một nhân viên cảnh sát trẻ, có bộ mặt ngăm ngăm gầy guộc đội mũ lệch trên bộ tóc đen dày rậm.

- Chị cần gì? Chị tìm ai? – Anh ta hỏi.

Nghe tiếng kêu của tôi, hai người đi phía trước ngoảnh lại và tôi biết rằng mình nhầm lẫn. Tôi hổn hển đáp:

- Một người bạn của tôi bị bắt... tôi muốn biết rõ xem liệu anh ấy có bị giải tới đây không.

- Tên anh ta là gì? – Người cảnh sát làm bộ quan trọng, tay anh ta vẫn đặt trên vai tôi.

- Giacomo Diodatti.

- Làm gì?

- Sinh viên ạ.

- Bị bắt bao giờ?

Tôi chợt hiểu rằng anh ta hỏi vậy chẳng qua muốn hỏi thế thôi chứ bản thân không hay biết chút gì hết. Tôi nổi sung liền thốt lên:

- Giá anh cho tôi biết liệu anh ấy đang ở đâu còn hơn là cứ hỏi như vậy.

Ngoài hành lang có mỗi mình hai chúng tôi, anh ta đưa mắt ngó quanh, rồi tiến sát đến bên người tôi, khẽ suồng sã bảo:

- Bọn này sẽ chăm lo tới anh chàng sinh viên... còn bây giờ cô em hôn anh cái nào.

- Buông tôi ra... như vậy là tôi đã mất thời gian vô ích với anh – Tôi giận dữ kêu lên và xô anh ta ra, rồi vùng chạy trở ngược lại. Tôi thấy một cánh cửa mở và một căn phòng rộng hơn những căn phòng trước, một người đàn ông trạc tuổi trung niên ngồi sau chiếc bàn làm việc kê lùi sâu ở trong phòng. Tôi bước tới và tuôn ra một hơi:

- Tôi muốn được biết anh sinh viên Diodatti bị giải đi đâu... anh ấy bị bắt vào quãng trưa nay.

Người đàn ông ngừng đọc tờ báo nằm trên bàn và ngạc nhiên nhìn tôi:

- Chị muốn biết...

- Vâng, anh sinh viên Diodatti bị bắt lúc quá trưa nay bị giải đi đâu ạ?

- Nhưng chị là ai? Ai cho phép chị vào đây hả?

- Cái đó không quan trọng... ông làm ơn chỉ cho tôi biết hiện nay anh ấy đang ở đâu thôi.

- Nhưng chị là ai? – Ông ta đấm xuống bàn và rít răng hỏi – Ai cho phép chị, hả? Với lại chị có biết mình đang ở đâu không?

Tôi chợt nhận ra rằng mình chẳng thể gặng hỏi được gì, mong sao tôi không bị bắt giam trước khi trao đổi với Astarita, vì nếu vậy Mino sẽ phải ngồi tù. Tôi vừa đi giật lùi vừa lắp bắp:

- Xin lỗi... tôi bị nhầm lẫn.

Nghe vậy viên cảnh sát thực sự nổi giận, nhưng tôi đã ra tới sát cửa.

- Ra vào phải chào theo kiểu phát xít – Ông ta gào lên và chỉ tấm biển nhỏ treo trên đầu ông.

Tôi gật đầu tỏ vẻ tán thành những gì ông ta nói.

Việc tôi xộc vào tòa nhà cảnh sát đem lại kết quả duy nhất là dẫu sao tôi cũng giết được thời gian. Tôi nhẩm tính nếu không rảo cẳng thì tôi sẽ đi tới bộ mất độ bốn mươi nhăm phút, có khi một tiếng ấy. Sau đó tôi ngồi trong một quán cà phê nào gần đấy, rồi khoảng hai mươi phút sau tôi gọi điện cho Astarita, lúc đó có lẽ tôi sẽ chộp được anh ta.

Lang thang trên đường phố tôi chợt nảy ra ý nghĩ Astarita cho bắt Mino để trả thù. Anh ta giữ một cương vị quan trọng bên cảnh sát an ninh chính tri là nơi hiện đang giam giữ Mino. Tất nhiên lâu nay họ vẫn theo dõi Mino và biết rõ quan hệ giữa tôi và anh. Chắc như đinh đóng cột là vụ này đã rơi vào tay Astarita và do ghen tuông anh ta ra lệnh bắt Mino. Nghĩ vậy tôi căm giận Astarita. Tôi biết dù sao anh ta vẫn yêu tôi say đắm và quyết định bắt Mino, anh ta phải trả bằng cái giá đắt cho hành vi thấp hèn của mình, nếu một khi mối nghi ngờ của tôi được khẳng định. Ngay lúc ấy tôi lại lo ngại nghĩ rằng chắc không phải đến như vậy và tôi buộc phải quẳng bỏ cái thế yếu ớt của mình trong cuộc đấu tranh chống một đối phương thiếu cá tính chưa từng thấy - phải nói là một cái máy tinh vi thì đúng hơn là một sinh vật yếu đuối hết chỗ nói.

Tới bộ, tôi không theo kế hoạch vạch ra lúc ban đầu nữa, nghĩa là ngồi chờ đợi một lát ở tiệm cà phê, mà gọi điện luôn cho Astarita. Lần này, ngay hồi chuông đầu tiên tôi đã thấy Astarita đáp trong ống nghe. Tôi liền nói một lèo:

- Em, Adriana đây. Em cần gặp anh.

- Ngay bây giờ à?

- Không thể trì hoãn được... về một việc rất gấp... em đang ở ngay bên bộ, anh ạ.

Anh ta suy nghĩ một lát rồi bảo tôi có thể gặp anh ta. Lần thứ hai trong đời, tôi leo lên các bậc thang của bộ, nhưng lần này tôi bước mà lòng nổi lên một tình cảm hoàn toàn khác. Lần trước do Astarita tố giác tôi, sợ anh ta phá vỡ đám cưới của tôi với Gino, lúc đó tôi cảm thấy – như một người thấp cổ bé họng khi tiếp xúc với cảnh sát - rằng một mối nguy cơ không rõ ràng nào đó đang treo lơ lửng trên đầu tôi. Hồi ấy chân tôi bước đi mà lòng tan nát và run rẩy. Còn bây giờ tôi tới đây với một tâm trạng tấn công, với ý định giành việc tố giác Astarita về phần mình. Tôi quyết định sử dụng mọi thủ đoạn cốt sao giải thoát được Mino. Tôi sở dĩ có thái độ công kích như vậy không chỉ vì tôi yêu Mino mà còn do tôi khinh bỉ Astarita, khinh bỉ cái bộ của anh ta, khinh rẻ chính trị của Mino và cả bản thân anh nữa. Tôi chẳng hiểu gì về chính trị cả, và hẳn vì vậy tôi cho rằng, so với mối tình tôi yêu Mino thì chính trị là một thứ vô lý và không cần thiết. Tôi nhớ lại Astarita mỗi lần trông thấy hoặc chỉ nghe tiếng tôi nói liền bắt đầu bị cà lăm cà lắp và ê a ngay, và tôi hài lòng có lẽ đứng trước cấp trên của mình, dù có là Mussolini đi chăng nữa thì có lẽ anh ta cũng không bối rối đến vậy. Nghĩ vậy nên khi đi giữa hành lang rộng thênh thang của bộ, tôi khinh khỉnh nhìn các nhân viên bắt gặp lúc đi ngang qua. Tôi cứ những muốn giật những chiếc cặp giấy màu đỏ mà màu xanh lá cây họ cắp dưới nách rồi hất tung cho các giấy tờ, quy định đủ mọi loại bị cấm và các bản án vô tội bay tứ tung. Viên quan chức ngồi ở phòng khách tiến đến bên tôi, tôi liền lên giọng hách dịch bảo:

- Tôi cần trao đổi với tiến sĩ Astarita... nhanh nhanh lên... tôi đã được hẹn gặp... tôi không thể nào chờ đợi được lâu đâu.

Viên quan chức trố mắt nhìn tôi, song không dám cự lại và chạy đi báo là tôi đã tới.

Thấy tôi, Astarita liền đứng dậy tiến lại gần hôn tay tôi rồi dẫn tôi đến bên chiếc đi-văng kê ở đầu phòng đằng kia. Anh ta đón tiếp tôi hệt như lần trước và tôi nghĩ rằng anh ta đã xử sự như vậy với tất cả những phụ nữ bước vào phòng làm việc của mình. Tôi cố nén cơn giận dữ đã dâng trào trong lòng, bèn lên tiếng:

- Nếu anh đã ra lệnh bắt giam Mino thì cứ liệu hồn đấy... bây giờ anh thả ấy ra ngay... bằng không, anh nên nhớ đây là lần cuối cùng anh gặp em.

Thấy mặt anh ta đờ ra vẻ ngạc nhiên và sửng sốt, tôi nhận ra anh ta hoàn toàn chẳng hiểu tôi đang nói tới chuyện gì.

- Gượm nào... quỷ tha ma bắt, Mino nào? – Anh ta làu bàu.

- Em cứ ngỡ anh biết anh ấy – Tôi đáp.

Và tôi vắn tắt kể anh ta nghe chuyện tình giữa tôi và Mino rồi nói tiếp rằng quá trưa hôm nay Mino đã bị bắt tại nhà mình. Khi tôi bảo Astarita rằng tôi yêu Mino thì mặt anh ta liền biến sắc nhưng tôi cho rằng nên nói sự thật không chỉ vì sợ là nếu nói dối sẽ làm hại Mino, mà còn vì tôi có nguyện vọng hết sức tha thiết là muốn lớn tiếng nói với cả thế giới biết mối tình của tôi. Khi biết rõ Astarita không có liên quan gì đến vụ bắt giữ Mino, tôi thấy nguôi nguôi và lại thấy mình không có khả năng tự vệ và yếu đuối. Tôi mở đầu câu chuyện của tôi bằng một giọng đầy kích động nhưng lại kết thúc một cách gần như đáng thương. Nước mắt tôi dâng trào khi chua xót nói:

- Hơn nữa em chẳng rõ họ sẽ làm gì anh ấy... nghe đâu người ta đánh tù nhân.

Astarita ngắt lời tôi:

- Em yên tâm... nếu là công nhân cơ... còn sinh viên thì chẳng đáng ngại.

- Nhưng em không muốn... em không muốn anh ấy bị ngồi tù! – Tôi thổn thức kêu lên.

Hai chúng tôi im lặng hồi lâu. Tôi cố trấn tĩnh lại, còn Astarita ngồi nhìn tôi. Đây là lần đầu tiên anh ta xem ra không có ý định thực hiện lời đề nghị của tôi. Anh ta không muốn giúp tôi chủ yếu vì biết tôi yêu một người khác.
Do đó tôi cầm tay anh ta, nói tiếp:

- Nếu anh thả anh ta ra... em sẽ hứa thực hiện mọi điều anh muốn – Anh ta đưa mắt nhìn tôi vẻ không tin, còn tôi, sau khi đã cố gắng gượng liền nhoài người và dẫn môi bảo: - Nào... anh chịu thực hiện lời đề nghị của em chứ?

Anh ta nhìn bộ mặt ướt đẫm nước mắt của tôi và do dự, chắc anh ta muốn hôn tôi, song anh ta hiểu tính chất đê tiện của cái hôn đó, một cái hôn hoàn toàn vì vụ lợi. Anh ta đẩy tôi ra, đứng bật dậy và bảo tôi ngồi đợi rồi bước ra ngoài.

Bây giờ tôi tin rằng Astarita đã ra lệnh thả Mino. Do mù mờ về những vấn đề tương tự tôi cứ ngỡ lúc này anh ta đang gọi điện thoại và lên giọng bực bội ra lệnh cho viên cảnh sát cấp dưới thả ngay anh chàng sinh viên Gicomo Diodatti. Tôi sốt ruột đếm từng phút một và khi thấy Astarita bước vào, liền đứng bật dậy định cảm ơn anh ta và vội vàng quay ra để gặp Mino.

Nhưng qua nét mặt nhăn nhó của Astarita, tôi thấy anh ta đang thất vọng và tức giận điên người.

- Em bảo bị bắt à? – Anh ta xẵng giọng hỏi tôi – Diodatti đã nổ súng bắn vào cảnh sát rồi bỏ trốn... một cảnh sát bị thương gần chết hiện đang nằm ở bệnh viện... bây giờ nếu hắn mà bị bắt... - chắc chắn hắn sẽ bị tóm cổ thôi – anh sẽ chẳng giúp gì được hắn.

Tôi sững người vì kinh ngạc. Chính tay tôi tháo đạn ở khẩu súng lục của Mino ra rồi, thế ra anh lại mới nạp lại đạn. Nhưng tôi lại thấy một niềm vui cực kỳ lớn trào dâng trong lòng, và tôi biết niềm vui này do những tình cảm rất khác nhau gây nên. Tôi vui vì biết Mino vẫn chưa bị bắt, vì nghe tin anh đã bắn chết một cảnh sát, điều mà trong thâm tâm tôi không tin anh có thể làm được như vậy và khái niệm của tôi về tính cách của Mino đã thay đổi tận gốc rễ. Tôi lấy làm lạ là hành vi tuyệt vọng của Mino đã làm cho tôi tràn đầy một nỗi niềm vui sướng và hăng say nhiệt huyết, tuy trước đây tôi cảm thấy rất xa lạ với mọi hình thức bạo lực. Một dạo, khi thầm phác họa bức tranh tội ác của Sonzogno, tôi thấy một nối niềm vui sướng không kìm nén được tương tự như vậy, nhưng lần này hòa chan vào nỗi niềm vui sướng còn có một phần nào sự biện hộ về mặt tinh thần. Sau đó tôi nghĩ rằng mình sẽ đi tìm gấp Mino và rồi cùng nhau chạy trốn, có thể là bỏ ra nước ngoài, tôi nghe nói những nhà hoạt động chính trị lưu vong tìm được chốn nương thân ở nước ngoài và lòng tôi tràn ngập một niềm hy vọng. Tôi còn nghĩ rằng có lẽ cuộc sống mới đã thực sự đến với tôi và để thực hiện sự đổi mới này, tôi phải chịu ơn sự dũng cảm của Mino – người tôi đã hàm ơn và càng yêu thương mãnh liệt hơn. Trong lúc đó, Astarita xúc động đi đi lại lại khắp phòng, đôi lúc anh ta dừng lại bên bàn và đặt một tờ giấy gì đấy từ chỗ này sang chỗ kia. Tôi lấy giọng bình tĩnh nói:

- Có lẽ khi người ta bắt anh ấy, anh ấy đã thu hết can đảm, giương súng bắn rồi bỏ chạy.

Astarita dừng lại, mắt nhìn tôi cau có đầy vẻ tức tối.

- Em mãn nguyện, đúng không nào?

- Giết viên cảnh sát là anh ấy làm đúng đấy – Tôi thẳng thắn tuyên bố - vì người đó muốn tống anh ấy vào tù... nếu anh ở địa vị anh ấy anh hẳn cũng xử sự hệt vậy.

Anh ta gay gắt đáp:

- Anh không hoạt động chính trị... người cảnh sát đó chỉ thực hiện nghĩa vụ của mình... anh ta có vợ và các con.

- Một khi anh ấy hoạt động chính trị - Tôi đáp – thì hẳn anh ấy có những lý do của mình... còn người cảnh sát phải hiểu rõ rằng con người có thể làm mọi chuyện để miễn phải đi đày vào chốn khổ sai... nghĩa là bản thân người cảnh sát có lỗi.

Tôi bình tĩnh vì tôi dường như thấy Mino đang tự do đi lại trên các đường phố và tôi khoan khoái nghĩ tới giây phút khi anh gọi tôi tới nơi ẩn nấp và tôi lại được gặp anh. Xem ra sự bình tĩnh của tôi đã làm Astarita nổi giận.

- Nhưng bọn này sẽ tìm ra hắn – Anh ta bỗng gào lên – em tưởng rằng bọn này không tìm ra được hắn hả?

- Em không biết nữa, em chỉ vui mừng là anh ấy đã trốn thoát, có vậy thôi.

- Bọn này sẽ tìm ra được hắn, lúc đó, cứ tin anh rằng hắn chẳng chạy thoát được một cách dễ dàng như vậy đâu.

Im lặng trong giây phút, rồi tôi bèn hỏi:

- Anh có biết tại sao anh nổi xung không?

- Anh chẳng hề nổi xung.

- Vì nếu anh ấy bị bắt, anh sẽ có một cử chỉ khoan dung là ban ơn cho em và anh ấy... nhưng anh ấy đã trốn thoát... vì vậy anh nổi cáu.

Anh ta tức giận nhún vai. Chuông điện thoại reo vang và Astarita thấy người nhẹ nhõm chộp luôn ống nghe tựa như người sẵn sàng lợi dụng mọi duyên cớ chỉ để bứt ra khỏi một cuộc trao đổi khó chịu. Mới thoạt nghe mấy câu, tôi thấy bộ mặt rạng rỡ và ủ ê của anh ta bỗng rạng rỡ như một tia nắng tình cờ chợt rọi sáng khắp nơi trong một ngày trời xấu. Sự thay đổi này, bản thân tôi cũng không rõ tại sao, là một dấu hiệu không tốt đối với tôi. Cuộc trao đổi qua điện thoại kéo dài khá lâu, nhưng Astarita chỉ trả lời "đúng" với "không", nên tôi chẳng hiểu câu chuyện ra sao nữa.

- Rất tiếc – Anh ta đặt ống nghe xuống và bảo – là thông báo đầu tiên về việc bắt anh sinh viên ấy không chính xác... để đảm bảo ăn chắc, cảnh sát đã phái người tới nhà hắn và nhà em... họ

cho rằng làm vậy chắc chắn sẽ tóm được hắn... và quả thực hắn đã bị bắt tại nhà bà góa nơi hắn trọ... còn ở nhà em, cảnh sát bắt gặp một tên tóc bạch kim nói giọng miền nam, khi thấy cảnh sát không chịu trình giầy tờ và nổ súng bắn rồi chuồn mất. Thoạt đầu người ta nghĩ đó là tên sinh viên nọ... nhưng chắc đó là cái tên mà bên tư pháp sẽ phải giải quyết với hắn.

Tôi thấy sắp bị ngất xỉu. Như vậy Mino đã bị bắt giam, hơn nữa bây giờ Sonzogno tin chắc rằng tôi đã tố cáo gã. Ai ở cương vị của gã cũng sẽ đều nghĩ như vậy: tôi bỏ trốn khỏi nhà, sau đó cảnh sát ập vào. Mino ở trong tù, còn Sonzogno đang lùng kiếm tôi để trả thù. Tôi bị điếng người tới mức chỉ còn biết lẩm bẩm: “Mình thật bất hạnh biết bao!”

Sau đó tôi tiến về lối ra vào, chắc hẳn trông tôi nhợt nhạt và tái mét, vì cái vẻ hài lòng và trịnh trọng vụt biến mất trên mặt của Astarita, anh ta đến bên tôi và lo ngại bảo:

- Em ngồi xuống đây... ta trao đổi với nhau một chút... mọi chuyện còn sửa được mà.

Tôi ngồi im lắc đầu và nắm lấy tay nắm đấm cửa. Astarita giữ tôi lại và khẽ bảo:

- Em này... anh hứa mọi điều anh có thể làm được... anh sẽ hỏi cung anh ta... sau đó nếu phát hiện không có gì quan trọng, anh sẽ ra lệnh thả anh ta ra, càng sớm càng tốt. được không?

- Được ạ - Tôi thều thào đáp, rồi cố thu hết sức, nói thêm: - Dù thế nào đi nữa , em cũng sẽ hết sức biết ơn anh.

Bây giờ tôi tin chắc Astarita sẽ xử sự đúng như anh ta đã nói và nếu chuyện này nằm trong quyền hạn của anh ta, anh ta sẽ thả Mino, bây giờ tôi có một ý muốn duy nhất là rời khỏi cái bộ đáng sợ này, nhưng anh ta nói với giọng tỉ mỉ theo kiểu cảnh sát:

- Nhân tiện... nếu em thấy sợ con người bị bắt gặp ở nhà em... thì cứ việc nêu tên hắn ta ra... Như vậy sẽ tạo điều kiện dễ dàng để truy lùng hắn.

- Em không biết tên hắn – Tôi đáp và tiến về phía lối ra vào.

- Dù sao đi nữa – Anh ta nói tiếp – anh khuyên em nên tới gặp cảnh sát và kể lại những gì em đã biết... họ sẽ bảo em khi nào họ cần gặp em, họ sẽ gọi em rồi họ để em đi thôi... nếu em không tới đó thì sẽ càng không hay cho em.

Tôi đáp lại rằng sẽ nghe theo lời khuyên đó, rồi chào chia tay Astarita. Astarita không khép cửa lại mà dừng lại nơi ngưỡng cửa nhìn theo tôi khi tôi đi ngang qua phòng khách.

Chương chín

Ra khỏi bộ, tôi bước vội gần như chạy tới quảng trường ở cạnh đó. Mãi khi đến quảng trường rồi tôi mới nhận ra rằng mình không biết đi đâu và nương tựa tại nơi nào. Thoạt đầu tôi định về nhà Gisella, nhưng cô ta ở xa đây, còn hai chân tôi thì đã mỏi nhừ rồi. Hơn nữa chắc gì cô ta đã chịu vui lòng tiếp nhận tôi. Còn lại chỗ Gielinda – chủ các căn phòng có trang bị đồ đạc mà tôi đã bảo mẹ trước khi rời khỏi nhà. Tôi với bà ta là chỗ bạn bè của nhau, vả lại bà ta ở ngay cạnh đây, nên tôi quyết định tới đó.

Nhà Gielinda rộng, quét vôi màu trắng, mặt trông ra quảng trường gần ga như mọi ngôi nhà lân cận khác. Một trong những đặc điểm của ngôi nhà đó là cầu thang suốt ngày đêm chìm trong bóng tối như bưng. Thang máy chẳng có, cửa sổ cũng không nữa, phải lên thang dưới bóng tối mù mịt, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ người trên gác xuống – do cùng bấu vào thanh vịn – sẽ va vào mình. Căn nhà nồng nặc cái mùi thâm căn cố đế của nhà bếp, tựa hồ lâu nay không ai nấu ăn, nhưng mùi hôi này cứ ám vào trong làn không khí lạnh và ẩm ướt.

Lòng trĩu nặng, tôi lê bước lên cầu thang mà đã bao lần leo lên trong vòng tay ôm ấp của một tình nhân nào đó đang nóng vội. Thấy Gielinda mở cửa, tôi liền bảo:

- Tôi cần một phòng… trong đêm nay.

Gielinda là một phụ nữ béo ị, tuổi chưa cao lắm, xem ra bà ta già trước tuổi chính vì cái dáng người một quá béo của mình. Bà ta bị bệnh thống phong, má ửng một màu hồng không được khỏe mạnh, cặp mắt xanh lơ kèm nhèm cứ lờ đờ, còn bộ tóc vàng lơ thơ thì lúc nào cũng rối tung như sơ cây lanh, tuy vậy mặt bà ta ngời sáng một mối tình cảm hữu ái như mặt nước tù rực sáng dưới ánh hoàng hôn.

- Có phòng đấy – Bà ta bảo – cô đi một mình thôi à?

- Một mình thôi.

Tôi bước vào nhà, bà ta chốt cửa lại, rồi lạch bạch đi theo tôi, bà ta béo lùn, mặc một chiếc áo dài cũ, búi tóc xổ ra lõa xõa trên vai còn găm tóc đâm ra tua tủa. Căn phòng cũng lạnh lẽo và tối như ngoài cầu thang, nhưng mùi nhà bếp còn thơm phức tựa như nơi đây người ta vừa xào nấu những món sơn hào hải vị ngon tuyệt.

- Tôi nấu bữa tối - Gielinda mỉm cười giải thích.

Gielinda - người cho thuê phòng trong vài tiếng - quý mến tôi, cũng chẳng rõ vì sao nữa và thường khi khách của tôi ra về bà ta giữ tôi lại, ngồi nói chuyện phiếm với nhau và thường bà ta đãi tôi bánh và nước ngọt. Gielinda chưa chồng, chẳng ai yêu bà ta vì có lẽ ngay từ lúc còn trẻ đã quá béo, và qua cung cách bà ta hỏi tôi về những lần chung đụng của tôi với một vẻ e lệ và ngượng ngùng, tôi đoán biết bà ta còn trong trắng và trinh tiết. Bà ta có dư lòng đố kỵ và sự giảo hoạt nhưng tôi nghĩ, trong thâm tâm mình bà ta tiếc vì không làm được cái việc mà khách thuê phòng của bà ta đã làm. bà ta cho thuê phòng không chỉ vì tiền, mà có lẽ do ý muốn thầm kín là được tham gia gián tiếp vào cõi cấm của những quan hệ luyến ái.

Cuối hành lang có hai cánh cửa tôi biết rất rõ. Gielinda mở cánh cửa bên trái rồi dẫn tôi vào phòng. Bà ta bật đèn chum có lắp ba chao đèn trần bằng thủy tinh giống hình hoa tulip rồi buông rèm. Căn phòng rộng rãi, sạch sẽ. Song cái sạch sẽ đã tô đậm hơn cái nghèo nàn của căn phòng: thảm chùi chân ở bên giường rách lỗ chỗ, chăn phải mạng vá, bình nước và chậu thau đều bị sứt men. Gielinda nhìn tôi và hỏi:

- Em bị mệt à?

- Em rất khỏe chị ạ.

- Thế sao đêm nay em không ngủ nhà?

- Em muốn vậy.

- Thôi chị đoán ra rồi - Bà ta đáp có vẻ láu lỉnh và hiền hậu - rõ ràng em đang buồn… em đợi một người, cậu chàng đã hò hẹn nhưng không tới.

- Có thể thế, chị ạ.

- Và cậu chàng là anh chàng sĩ quan cùng tới lần trước với em à?

Gielinda nhiều lần nêu với tôi câu hỏi này. Tôi làm ra vẻ không có chuyện gì, nhưng cứ thấy nghẹn ngào.

- Chị nói đúng đấy, nhưng sao cơ?

- Không sao cả, song em thấy đấy, thoáng nhìn em chị đã hiểu rõ lòng dạ của em rồi… chỉ cần nhìn em, chị đã đoán ngay ra em có chuyện gì rồi… nhưng em đừng buồn… một khi anh ấy không tới, hẳn có lý do thôi… lính mà, bản thân em cũng rõ đấy, đâu được tự do?

Tôi không đáp gì cả. Gielinda đưa mắt nhìn tôi trong giây lát, rồi ngập ngừng nhưng chân tình mời:

- Em ăn tối với chị nhé? Hôm nay chị chuẩn bị bữa tối ngon lắm.

- Không ạ, cám ơn chị - Tôi vội đáp - em đã ăn rồi.

Bà ta nhìn tôi và âu yếm vỗ nhẹ má tôi.

Sau đó, với một giọng đầy hứa hẹn và bí ẩn, như các bà già thường nói với cháu nhỏ của mình, bà ta bảo:

- Bây giờ chị sẽ mời em một thứ, tất nhiên em sẽ không từ chối.

Bà ta lôi chùm chìa khóa ra, đi đến bên tủ commốt đứng quay lưng về phía tôi, mở ngăn kéo ra.

Tôi mở cúc áo vét, tay chống nạnh và cúi người trên bàn nhìn Gielinda lục đáy ngăn kéo. Tôi chợt nhớ rằng Gisella cũng thường đưa nhân tình tới đây, nhưng Gielinda không có chút tình cảm nào với cô ta cả. Bà ta yêu mến tôi vì tôi là tôi, chứ không phải yêu mến mọi người như nhau. Điều đó đã cổ vũ tôi. Cuối cùng khi tôi nghĩ rằng trên đời này đâu phải chỉ có cảnh sát, bộ, nhà tù và những chốn khủng khiếp tương tự. Gielinda không lục ngăn kéo nữa, bà ta đóng ngăn kéo cẩn thân lại, rồi đi đến bên tôi và nhắc lại:

- Tất nhiên là em không từ chối cái này - Bà ta đặt lên khăn trải bàn một vật gì đấy. Tôi nhận ra đó là năm điếu thuốc lá loại ngon có gắn đốt vàng, một nắm kẹo caramen gói trong giấy đủ màu sắc và bốn chiếc bánh hạnh đào nhỏ, có hình hoa quả.

- Thế nào, được không? - Bà ta hỏi và vỗ nhẹ má tôi.

- Được ạ, cảm ơn chị.

- Có gì đâu… chuyện vặt… nếu cần em cứ gọi chị, đừng ngại em nhé.

Còn lại một mình, tôi thấy rét run và lo lắng. Tôi không muốn ngủ, không muốn nằm xuống giường, nhưng trong căn phòng lạnh lẽo - cái lạnh trong nhưng ngày đông dường như đọng lại ở đây quanh năm tựa như ở nhà thờ hay nhà mồ - thì chẳng còn cách nào khác cả. Khi trước, mỗi khi đến đây, vấn đề này chẳng bao giờ được đặt ra cả vì cả tôi lẫn người đàn ông đi cùng đều muốn mau mau nằm xuống giường để làm tình, tuy tôi không có chút tình cảm nào với những người khách ngẫu nhiên của mình thế nhưng bản thân vẫn bị những sức mạnh huyền diệu của những khoái lạc luyến ái cuốn hút và làm đắm say. Bây giờ tôi không thể tin rằng mình có thể yêu và được yêu trong khung cảnh tăm tối, trong căn phòng lạnh lẽo này. Nhục dục lần nào cũng lừa dối tôi lẫn những người cùng đi với tôi bằng cách đã khoác gắn cho cái khung cảnh và căn phòng xa lạ, kỳ quặc này một tính cách thân thương và đáng yêu. Tôi nghĩ rằng nếu chẳng bao giờ còn được gặp Mino nữa thì cuộc sống sẽ giống như căn phòng này, nếu nhìn lại cuộc đời tôi một cách khách quan, không ảo tưởng thì từ nay nó chẳng còn gì là tốt đẹp và thầm kín nữa, nó như căn phòng của Gielinda, chất đầy những đồ vật sứt mẻ, xấu xí và lạnh lẽo.

Tôi rùng mình và bắt đầu cởi áo xống.

Vải trải giường lạnh như băng thấm ẩm gây cho tôi cảm giác như mình đang nằm trong đất sét ướt để lấy khuôn. Trong khi vải trải giường từ từ nóng ấm tôi nằm đắm mình trong suy nghĩ. Tôi nghĩ về trường hợp xảy ra đối với Sonzogno và bắt đầu phân tích nguyên nhân, hậu quả của cái vụ ảm đạm này. Bây giờ thì tất nhiên Sonzogno cho rằng tôi đã tố cáo gã, mọi tình tiết đã tiến triển rất nguy hại cho tôi. Nhưng liệu chỉ có những tình tiết ấy thôi ư? Tôi chợt nhớ lại câu nói của gã: "Anh có cảm giác đang bị theo dõi", và tôi tự hỏi liệu cha cố đã nói lộ ra chưa. Chắc ông ta chưa nói lộ ra đâu, nhưng dẫu sao vẫn cần phải xác minh xem.

Nghĩ tới Sonzogno, tôi hình dung mọi diễn biến xảy ra ở nhà tôi sau khi tôi bỏ trốn: chờ hoài phát chán, Sonzogno liền mặc quần áo, thì liền ngay lúc đó hai người cảnh sát ập tới, gã liền lấy súng lục ra bắn rồi bỏ chạy. Như lần trước, khi nghĩ tới tội ác của Sonzogno, lúc này cảnh tượng đó đã khơi gợi cho tôi một niềm vui sướng mơ hồ và đầy thèm muốn. Đầu óc tôi quẩn quanh với cái cảnh bắn nhau và tôi tỉ mỉ tưởng tượng lại và tận hưởng mọi chi tiết, tất nhiên là trong cuộc đụng độ giữa cảnh sát và Sonzogno thì tôi luôn đứng về phía Sonzogno. Cuối cùng, tôi mệt mỏi và tắt đèn.

Tôi nhận thấy giường tôi kê sát với cánh cửa đã bị khóa dẫn sang phòng bên. Trong bóng tối tôi thấy cánh cửa không khép kín, để lộ một vạt ánh đèn qua kẽ hở giữa hai cánh. Tôi nhỏm dậy, chống khuỷu tay lên gối, thò đầu qua các thanh sắt ở thành giường và ghé mắt nhìn qua khe hở. Tôi làm vậy không chỉ vì do tò mò - chẳng là tôi biết trước những gì sẽ thấy và nghe được bên cánh cửa - mà chủ yếu do sợ phải đối mặt với những suy nghĩ của mình, sợ cô đơn, nên tôi đành phải sử dụng biện pháp đê tiện này để tìm kiếm xã hội con người tại phòng bên. Thoạt đầu tôi trông thấy một chiếc bàn tròn, ánh đèn chùm rọi xuống mặt bàn, nằm trong bóng tối là một chiếc tủ gương. Tuy vậy tôi còn nghe rõ tiếng trò chuyện: những lời thường lệ mà tôi biết rất rõ, những câu hỏi thường lệ về nơi sinh, về tuổi tác, về tên họ. Giọng người phụ nữ bình tĩnh và thận trọng, còn giọng người đàn ông - sốt ruột và xúc động. Họ trò chuyện với nhau ở trong một góc phòng, có lẽ họ đã lên giường nằm. Do đang ở trong tư thế không thuận tiện nên rất mỏi gáy, tôi định thôi không quan sát nữa thì bỗng một phụ nữ mình không mặc áo xống xuất hiện trong tầm mắt tôi và dừng lại bên chiếc gương ở phía mạn bàn nằm trong bóng tối. Cô ta đứng quay lưng về phía tôi, tôi chỉ nhìn thấy từ lưng trở lên. Chắc cô ta còn rất trẻ, mái tóc dày quăn xõa xuống chiếc lưng gầy, xương xẩu, nằm dưới làn da tái nhợt. Cô ta chắc chưa tới hai chục tôi, tôi nghĩ, nhưng đã có con, ngực đã bị chảy xệ. Có lẽ cô ta thuộc loại các cô gái đói khổ, mình không áo bành tô, đầu trần, ăn mặc nhem nhuốc và rách rưới, chân đi giày có cổ to xù dạo chơi trên các vườn hoa của thành phố chỗ gần ga. Còn khi cô ta cười, tôi nghĩ, chắc trông rõ cả lợi. Tất cả những ý nghĩ này nẩy ra trong đầu tôi một cách vô ý thức, vì khi tôi thấy tấm lưng gầy guộc ấy tôi trấn tĩnh lại, thậm chí tôi còn thấy yêu mến cô gái này và hiểu rõ những tình cảm đang rộn lên trong lòng vào giây phút cô đứng ngắm mình trước gương. Nhưng một giọng đàn ông thô tục dội lên:

- Em đang làm gì ở đấy thế?

Cô gái rời khỏi gương. Tôi thoáng thấy cô ta từ phía bên: vai xuôi và ngực bị chảy xệ đúng như tôi đã nghĩ. Sau đó cô ta mất hút và ánh đèn trong phòng vụt tắt.

Tình cảm xao xuyến thiết tha mà cô gái đã khơi gợi trong tôi cũng vụt tắt và tôi lại có cảm giác cô đơn trong chăn đệm lạnh lẽo giữa cảnh tối tăm và đồ đạc xa lạ cũ kỹ. Tôi nghĩ tới hai người kia ở sau bức tường này: cả hai ngủ thiếp đi, cô gái nằm cạnh bồ của mình, cằm tựa vào vai anh ta , chân quặp chặt chân anh ta, tay ôm ngang lưng anh ta, bàn tay đặt nơi bẹn, còn các ngón tay lần dưới những lớp gần nơi bụng tựa rễ cây bò tìm nhựa sống ở dưới sâu trong đất và bỗng tôi cảm thấy mình là một cái cây bị nhổ bật rễ và bị quăng lên lớp đá phẳng trơn ngoài vỉa hè, cây bị héo khô và chết. Mino không ở bên tôi, khi vươn tay ra, tôi cảm thấy mình đụng vào khoảng không lạnh giá, không sức sống bao quanh tôi, còn chính giữa là bản thân tôi, yếu đuối cô đơn, nằm co quắp. Tôi có ý muốn đau xót và không kìm nén được là nằm bên Mino, nhưng anh đâu có ở cạnh tôi, tôi có cảm giác mình góa bụa, tôi bật khóc và vươn tay ra tựa như đang ôm Mino. Tôi chẳng còn nhớ mình thiếp đi lúc nào nữa.

Giấc ngủ của tôi luôn là một giấc ngủ sâu và khỏe khoắn có thể sánh ngang với cái ăn ngon miệng của một người dễ nuôi và dễ làm đã cái đói. Do đó, sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy tôi đã hơi ngạc nhiên là mình đang ở trong phòng của Gielinda và nằm trên giường chan hòa ánh nắng lọt qua khe rèm lung linh trên gối và trên tường. Chưa tỉnh hẳn tôi đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ hành lang vọng vào. Gielinda trả lời một câu gì đó, tôi có nghe nhắc đến tên mình, sau đó có tiếng gõ cửa. Tôi vùng dậy và tuy mặc độc chiếc áo lót, tôi chạy ra mở cửa.

Ngoài hành lang không có ai cả, ống điện thoại nằm trên chiếc bàn con. Gielinda đã xuống bếp. Tôi cầm ống nghe và giọng mẹ vang lên. Mẹ hỏi:

- Adriana, con đấy à?

- Vâng, con đây.

- Tại sao con lại bỏ đi thế? Có chuyện gì vậy… ít ra con cũng nên báo cho mẹ biết trước chứ… ôi khủng khiếp quá.

- Dạ, con biết rõ mọi chuyện rồi ạ… - Tôi vội đáp - mẹ chẳng cần phải giải thích làm gì.

- Mẹ lo cho con quá chừng - Mẹ bảo - À mà signor Diodatti đang ở nhà ta đấy.

- Signor Diodatti hả mẹ?

- Ừ, anh ấy đến lúc sáng sớm nay… vì muốn gặp con bằng được, anh ấy bảo sẽ đợi con ở đây.

- Mẹ bảo anh ấy rằng con về ngay bây giờ… mẹ bảo con về ngay đấy mẹ nhé.

Treo ống nghe lên, tôi chạy trở lại phòng và mặc vội áo xống. Tôi không thể ngờ rằng Mino lại

được thả nhanh như vậy và không hiểu sao, tôi cảm thấy nếu tôi phải chờ đợi vài ngày hay thậm chí suốt một tuần thì sự phóng thích này còn mang đến cho tôi niềm vui trọn vẹn hơn. Do anh được phóng thích nhanh như vậy nên tôi cảm thấy khả nghi thế nào ấy và bất giác thấy lo lo. Mỗi sự đều có ý nghĩa riêng, nhưng ý nghĩa của việc được thả nhanh như vậy còn là mơ hồ. Song tôi cảm thấy an tâm là Astarita chắc đã giữ lời hứa và can thiệp để người ta thả Mino ra. Thế nhưng tôi tha thiết được gặp lại Mino và sự nóng lòng chờ đợi ấy dẫu sao cũng là một niềm hạnh phúc, tuy bị nỗi lo âu gây u buồn.

Mặc áo xống xong, để Gielinda không phật ý, tôi giấu thuốc lá, kẹo caramen và bánh ngọt mà tối qua tôi không hề đụng tới vào túi xách tay, rồi đi qua bếp chào bà chủ nhà.

- Bây giờ thì yên tâm rồi hả? - Bà ta hỏi - Tâm trạng em ra sao?

- Chiều tối qua em bị mệt… thôi chào chị nhé.

- Đi đi, em tưởng chị không nghe rõ câu chuyện qua máy điện thoại của em à?... Signor Diodatti… ở lại với chị một giây phút đã nào… ta uống một tách cà phê.

Bà ta còn nói những gì gì nữa, nhưng tôi đã chạy vụt ra cầu thang.

Tôi ngồi sát ngay bên cửa xe taxi, tay cầm sẵn túi để chực khi xe vừa đỗ là lao ngay ra khỏi xe, tôi sợ phải chạm trán với đám đông đứng bàn tán ngay bên cửa ra vào về mấy phát súng của Sonzogno. Tôi còn tự hỏi xem nói chung, mình có nên về nhà hay không, vì bất cứ lúc nào Sonzogno cũng có thể ập đến đề trừng trị tôi, nhưng tôi đã thầm nhận thấy mình hoàn toàn chẳng sợ gì chuyện đó. Nếu Sonzogno quyết định trả thù thì cứ việc trả thù, tôi không có ý định lẩn tránh con người mà tôi chẳng có lỗi gì với anh ta cả.
Không một bóng người nào lảng vảng gần nhà, cầu thang cũng vậy. Tôi chạy như bay vào phòng may và thấy mẹ đang ngồi đạp máy bên cửa sổ. Mặt trời ùa vào phòng qua lớp kính cáu bẩn, chú mèo ngồi trên bàn say sưa liếm chân. Mẹ liền ngừng may và bảo:

- Cuối cùng thì con đã về… ít ra thì con cũng nên báo trước với mẹ rằng con đi tìm cảnh sát.

- Cảnh sát nào? Mẹ nói gì vậy?

- Mẹ cũng đã nói với con rồi… ở nhà khủng khiếp quá.

- Con đâu có tìm cảnh sát - Tôi tức giận bảo - con bỏ đi, có vậy thôi… cảnh sát truy lung một người khác… đúng, chắc hẳn lương tâm người đó bất chính.

- Thậm chí con chẳng buồn cho mẹ biết thực hư ra sao - Mẹ nói và nhìn tôi vẻ trách móc.

- Vả lại nói gì mới được chứ?

- Mẹ sẽ không đi bép xép đâu… Nhưng mẹ cứ ngỡ con ra ngoài phố… nhưng thực ra, con vừa đi mấy phút thì cảnh sát xuất hiện ngay.

- Nhưng không phải là con…

- Vả lại, con xử sự đúng đấy… để cho loại người như vậy không nhởn nhơ tự do lượn lờ… con có biết một người cảnh sát đã bảo gì không?... Tôi đã thấy hắn ở đâu rồi thì phải.

Tôi nghĩ rằng tôi không thể khuyên can mẹ từ bỏ ý nghĩ cho rằng tôi đã đi tố cáo Sonzogno.

- Thôi được rồi, được rồi - Tôi xẵng giọng cắt ngang - thế còn người bị thương, làm thế nào đưa ra khỏi đây được?

- Người nào bị thương?

- Con nghe nói một cảnh sát bị thương gần chết.

- Con bị lừa rồi… thật ra một cảnh sát bị đạn trầy da tay… tự tay mẹ băng bó cho anh ta… anh ta vẫn đi lại được mà… song mẹ nghe có tiếng súng nổ, bắn nhau ở cầu thang… mẹ nghĩ cái nhà này sẽ nổ bung lên… sau đó người ta vặn vẹo hỏi mẹ, nhưng mẹ chẳng hay biết gì hết.

- Signor Diodatti đâu, mẹ?

- Ở kia kìa, trong phòng con ấy.

Tôi cố tình nán lại trong phòng mẹ chủ yếu là vì chưa muốn gặp Mino vội vì linh cảm có chuyện chẳng lành. Tôi rời khỏi phòng may và đi về phòng mình. Trong phòng tối om, trước khi vặn được núm bật đèn, tôi nghe thấy tiếng Mino bảo:

- Mong em đừng bật điện.

Tôi sửng sốt trước giọng nói kỳ lạ của anh, thật ra mà nói, chẳng có gì là vui cả. Tôi hé mở cửa mò mẫm xuống bên giường và ngồi xuống mép giường. Chắc anh nằm nghiêng, mặt quay về phía tôi.

- Anh bị mệt à? - Tôi hỏi.

- Anh khỏe lắm.

- Có lẽ anh bị mệt đấy.

- Không, không bị mệt đâu.

Tôi chờ đợi một cuộc gặp mặt hoàn toàn khác cơ. Niềm vui không thể tách rời khỏi áng sáng được. Há dễ gì trong cảnh tối tăm này tôi lại có thể vui mừng, ngời sáng, giọng nói tôi lại vui vẻ dội vang, đến tay tôi thậm chí của chẳng thể đụng vào khuôn mặt thân thương.

- Anh định làm gì đấy, anh? Anh muốn ngủ à?

- Không.

- Anh có muốn em đi đi không?

- Không.

- Em ở lại nhé.

- Ừ.

- Anh có muốn em nằm bên anh không?

- Ừ.

- Ta yêu nhau anh nhé.

- Ừ.

Câu trả lời này làm tôi sửng sốt vì, như tôi đã nói, anh không bao giờ có được nhu cầu thực sự trong tình yêu. Tôi lo ngại và âu yếm hỏi:

- Ngủ với em anh có thích không?

- Có.

- Thế bây giờ vẫn thích chứ?

- Vẫn.

- Thế chúng mình sẽ mãi mãi bên nhau chứ anh?

- Ừ.

- Có lẽ để em bật đèn nhé.

- Không.

- Không sao, em cởi áo xống trong tối vậy.

Tôi bắt đầu cởi áo xống, lòng rộn vui trước thắng lợi. Một đêm trong nhà tù, tôi nghĩ, đã làm cho anh nhận ra rằng anh đang yêu và không thể sống không có tôi. Sau này, tôi mới vỡ lẽ là tôi lầm to, tuy tôi đoán ra rằng sự nhượng bộ bất ngờ ấy có liên quan đến việc anh bị bắt, tôi vẫn không hiểu rõ rằng sự thay đổi như vậy trong hành vi của anh hoàn toàn không thể quyến rũ tôi hay thậm chí làm tôi vui mừng. Nhưng vào giây phút đó, tôi khó nhận biết được tất cả những chuyện ấy.

Tôi cởi bỏ áo xống với những động tác mãnh liệt tựa như một con ngựa đứng tù chân cố giằng bỏ dây cương. Tôi khao khát muốn truyền sang cho Mino toàn bộ nỗi niềm say đắm của mình và niềm vui được gặp lại anh mà mấy phút trước đây không thể nào thực hiện được do trong bóng tối và hành vi của tôi đã làm anh chán nản.

Song khi vừa lại gần anh và cúi xuống giường để nằm xuống bên anh, tôi bỗng thấy anh đưa hai bàn tay ôm lấy đầu gối tôi và cắn sườn tôi đến bật máu. Tôi bị nhói đau và đồng thời nhận thấy rằng hành động này bộc lộ một nỗi tuyệt vọng vô hạn tựa hồ hai chúng tôi không phải là tình nhân của nhau mà là hai kẻ phạm tội bị thù ghét, phẫn nộ và tuyệt vọng xô đẩy xuống đáy cảnh địa ngục mới, vì vậy họ túm lấy nhau và dùng răng cắn xé nhau. Tôi thấy anh cắn tôi lâu tưởng chừng như vô tận, cứ như muốn bứt một miếng thịt ra khỏi cơ thể. Tuy tôi thây thinh thích khi anh làm như vậy, nhưng hiểu rõ hành động của anh chẳng hề mang một chút yêu thương nào, cuối cùng tôi không chịu nổi, đẩy anh ra và bảo, giọng khe khẽ đầy tuyệt vọng:

- Bỏ em ra… anh làm gì thế anh? Đau em.

Mọi ảo tưởng về thắng lợi của tôi bị sụp đổ sạch. Sau đó đắm mình trong ái ân, hai chúng tôi không ai nói một lời nào, nhưng dẫu sao tôi đã lờ mờ đoán ra được lý do thực sự trong tâm trạng hờ hững và đắm say mà sau này anh tự giải thích với tôi. Tôi nhận thấy rằng từ trước tới nay anh không hẳn chi khinh bỉ tôi, đúng hơn còn khinh bỉ cả cái phần của chính bản thân mình mà tôi khao khát vuốt ve, còn bây giờ thì ngược lại, vì lý do gì thì chỉ mỗi anh rõ, anh đã hoàn toàn buông thả cái phần nho nhỏ trong bản chất của mình, mà cho tới nay bị anh căm ghét biết bao, chỉ riêng điều này cũng đủ rõ tất cả. Tôi chẳng liên quan gì đến việc ấy, vẫn như trước đây, anh không yêu tôi. Dù tôi có là một con người đổi khác đi nữa, anh đâu có biết, trước đây anh vẫn chỉ coi tôi như một công cụ hoặc để trừng phạt hoặc để thưởng cho bản thân mình. Nằm bên anh trong bóng tối, tôi hiểu rõ ràng điều đó không chỉ qua lý trí mà còn qua cả thể xác, do cảm thấy qua bản năng, hệt như hồi tôi cảm thấy Sonzogno là một kẻ giết người, tuy lúc đó tôi vẫn chưa hề biết gì về tội ác của gã. Nhưng tôi yêu Mino, và tình yêu của tôi mạnh hơn cái ý thức đó.

Dẫu sao tôi cũng thấy sửng sốt trước sự mãnh liệt và sự thèm muốn không thấy đã của anh mà trước đây anh vốn rất dè dặt. Tôi luôn luôn nghĩ rằng anh giữ mình còn vì do anh không được khỏe lắm. Bởi vậy, khi anh lại vuốt ve tôi, tôi không kìm được đã lên tiếng bảo:

- Em thì chuyện này xem chừng chẳng sao đâu… còn anh có lẽ có hại đấy.

Anh mỉm cười, rồi thì thầm bên tai tôi:

- Từ nay trở đi không còn gì làm hại anh được nữa.

Mấy chữ "từ nay trở đi" nghe đến là gở, nên niềm vui của tôi liền vụt tắt, tôi sốt ruột chờ đợi giây phút có thể trò chuyện cùng Mino và biết rõ mọi việc. Sau đó, anh ngủ thiu thiu chứ không hề thiếp giấc. Tôi im lặng chờ đợi một lúc, cuối cùng tự gượng ép mình - tuy tim thót lại vì sợ hãi - khẽ nói:

- Bây giờ anh kể em nghe xem có chuyện gì vậy?

- Chẳng có chuyện gì cả.

- Dù sao thì hẳn cũng có chuyện gì đó xảy ra anh ạ.

Anh im lặng trong giây phút, rồi lên tiếng tựa như nói với chính bản thân anh:

- Xét cho cùng anh thấy chuyện này cũng nên cho em biết thì hơn... chuyện là thế này: kể từ mười một giờ tối qua anh đã là một tên phản bội.

Nghe những lời ấy tôi thấy nổi cả da ốc, thật ra không phải vì chính những lời ấy, mà vì âm hưởng giọng nói của anh. Tôi khe khẽ thì thầm:

- Tên phản bội? Tại sao?

Anh đáp, giọng lạnh lùng buồn bã và đượm chất mỉa mai:

- Signor Mino nổi tiếng trong những người cùng tư tưởng chính trị với mình là kiên quyết về quan điểm và không thỏa hiệp... họ coi signor Mino là lãnh tụ tương lai của mình... còn signor Mino tin chắc rằng mình biết cách tự làm nổi trội trong mọi tình huống và gần như khao khát muốn bị bắt và bị tra tấn... đúng, signor Mino coi việc bắt bớ, tù đày và những nhục hình khác là không thể tránh khỏi được trong cuộc đời của một chính khách, cũng như cuộc đời của một thủy thủ không thể tránh được những cuộc hành trình nguy hiểm, những trận phong ba, những lần đắm tàu... nhưng vừa bị sóng lắc một cái, chàng thủy thủ đã đầu hàng như một mụ đàn bà yếu hèn nhất... signor Mino vừa bị điệu đến một chốn cảnh sát nào đó, chẳng cần phải đợi đến dọa dẫm và tra tấn đã phun ra hết... Tóm lại, signor đã đầu hàng... như vậy, từ chiều tối qua signor Mino đã rời bỏ lĩnh vực một chính khách và bước vào cái gọi là con đường công danh của một tên mật báo.

- Anh đã sợ mà! - Tôi thốt kêu lên.

Anh bình tĩnh đáp:

- Không, có lẽ, anh không sợ... có điều sự việc xảy ra tựa hồ như lần anh định giải thích với em các quan điểm của anh... tự dưng anh thấy hờ hững với mọi chuyện... và anh thậm chí còn cảm thấy cái tên hỏi cung đến là dễ thương... anh ta chỉ cần biết rõ một đôi điều... còn anh lúc đó thấy chẳng cần phải giữ kín làm gì... có vậy, hay nói đúng hơn - Mino suy nghĩ trong giây lát, rồi nói tiếp - không phải như vậy đâu... nếu anh đã nói một cách chân thành, vội vã nhiệt thành... thậm chí lại quá mức làm anh ta phải dừng lại.

Tôi nghĩ tới Astarita, nhưng anh ta không thể là một con người dễ thương với Mino:

- Thế ai đã hỏi cung anh?

- Anh không rõ nữa... một người còn trẻ, mắt đen, mặt vàng bủng, hói trán... ăn mặc rất chững chạc, chắc là một nhân vật quan trọng.

- Anh thấy anh ta dễ thương à? - Tôi không thể không thốt lên một tiếng kêu sửng sốt khi thấy sự mô tả ấy trùng khớp với Astarita.

Anh bật cười ngay bên tai tôi:

- Yên tâm... không phải cá nhân anh ta đâu... mà là hành động của anh ta cơ... khi một con người từ bỏ chính bản thân mình hoặc mất khả năng là người mà đáng nhẽ anh ta phải là như vậy thì kể cũng lạ là chính trong những hoàn cảnh tương tự lại bộc lộ bản chất thực sự của mình... anh chẳng là con nhà giàu đấy ư? Cái con người đó chẳng đứng ra bảo vệ quyền lợi cho anh đấy sao? Thế đấy, anh và anh ta đã hiểu rõ rằng hai người có cùng nguồn gốc xuất thân... gắn bó với nhau bằng cùng những nút thắt... Em nghĩ rằng anh không thích thú với cái bản thân cá nhân anh ta à? Không, không đâu... anh thích thú về những hành vi của anh ta... anh cảm thấy mình đã nuôi dưỡng và trả tiền cho anh ta để làm cái nhiệm vụ bảo vệ ấy, anh là người anh ta bảo vệ, chủ của anh ta, tuy đang đứng trước anh ta với tư cách bị cáo.

Anh cười, hay nói đúng hơn là cười sằng sặc như đang lên cơn ho làm tôi nhức nhối tai. Tôi chỉ biết mỗi một điều: đã xảy ra một chuyện chẳng có cách nào vớt vát được nữa, và cuộc đời tôi trở nên mờ mịt và bất định. Một phút sau anh nói tiếp:

- Có lẽ anh đã vu oan giáng họa cho bản thân... anh đã phản bội chẳng qua vì anh hờ hững... vì anh bỗng thấy mọi chuyện đến là kỳ cục và vô lý, anh chẳng còn hiểu rõ những gì anh phải tin tưởng.

- Chẳng còn hiểu rõ? - Tôi bất giác nhắc lại.

- Đúng... hay nói đúng hơn là anh hiểu, như anh đã luôn luôn từng hiểu, lời nói chứ không phải hành động mà những lời ấy định nói tới... lẽ nào lại đau khổ như vậy vì những lời nói sao? Lời

nói chẳng qua chỉ là một sự ghép âm, nếu người ta bỏ tù anh vì tiếng rống của một con lừa hay tiếng cọt kẹt của một bánh xe... thì cũng bất cần, âm thanh của lời nói anh coi chẳng có ý nghĩa gì, đối với anh chúng kỳ cục và vô lý, con người cần lời nói, cần bao nhiêu anh cho tuốt bấy nhiêu.

- Nếu vậy - Tôi vặn lại - Nếu đây chỉ là âm thanh của lời nói... thì tại sao anh phải bồn chồn làm vậy?

- Đúng, nhưng tiếc rằng lời nói vừa rồi nói ra thì chúng chẳng còn là lời nói nữa mà trở thành hành động.

- Tại sao?

- Tại vì anh liền bị giày vò ngay... tại vì vừa nói xong anh liền hối hận... tại vì anh hiểu rõ và cảm thấy rằng nói ra những lời ấy, anh đã có hành vi mà người đời gọi là phản bội.

- Thế tại sao lúc đó anh lại nói ra?

Anh uể oải đáp:

- Tại sao trong khi ngủ con người trò chuyện? Có lẽ anh đã ngủ... còn bây giờ anh đã tỉnh giấc.

Chúng tôi cứ quanh đi quẩn lại về một vấn đề. Tim tôi thắt lại vì đớn đau, còn bản thân tôi, sau khi cố dằn lòng, tôi nói:

- Có lẽ anh nhầm đấy thôi... anh cứ ngỡ mình đã thốt lên những lời có trời mới hiểu nổi, nhưng thực tế anh chẳng nói gì cả.

- Không, anh không nhầm. - Anh cộc lốc đáp.

Im lặng một lát, tôi bèn lên tiếng:

- Này anh, thế còn các bạn anh thì sao?

- Bạn nào cơ?

- Tullio và Tomasso ấy.

- Anh không biết chút gì về họ cả - Anh làm bộ thờ ơ đáp - Họ đã bị bắt rồi.

- Không, họ chưa bị bắt - Tôi kêu lên.

Tôi cho rằng tất nhiên Astarita không lợi dụng giây phút yếu đuối ấy của Mino. Nhưng lúc này,

sau khi nghe nói đến việc bắt hai người bạn của anh, tôi mới thực sự hiểu rõ toàn bộ tính chất nghiêm trọng của tình thế.

- Tại sao họ lại không bị bắt nhỉ - Anh hỏi - Anh đã nêu tên họ của họ mà, chắc họ sẽ bị bắt mất.

- Ôi, Mino! - Tôi đau xót kêu lên - Tại sao anh lại làm vậy?

- Anh cũng đang tự hỏi mình đây mà.

- Nhưng nếu họ không bị bắt - Tôi vớ luôn lấy cái hy vọng duy nhất còn lại - thì như vậy vẫn chưa phải là mất tất. Họ không khi nào biết được rằng anh...

Anh ngắt lời tôi:

- Đúng, nhưng anh sẽ biết... anh sẽ mãi mãi biết rõ... sẽ mãi mãi biết rõ rằng anh không còn là một người như trước đây mà là một con người khác, và chính bản thân anh đã sản sinh ra con người đó khi anh đã nói ra, cũng tựa như người mẹ sinh ra đứa con của mình... bây giờ tiếc rằng con người đó không vừa ý anh... tất cả tai họa là ở chỗ đó... thì đã chẳng có những ông chồng giết vợ mình vì không thể chung sống nổi đó sao?... Bây giờ em cứ thử tưởng tượng mà xem, có hai sinh vật sống cùng trên một thân mình mà lại căm ghét không đội trời chung với nhau thì rõ... còn các bạn anh, tất nhiên là họ sẽ bị bắt thôi.

Không kìm được, tôi nói:

- Nếu thậm chí anh không nói gì, đằng nào chúng cũng thả anh... và bè bạn anh chẳng bị nguy cơ nào đe dọa cả.

Tôi vắn tắt kể lại cho anh nghe toàn bộ mối quan hệ của tôi với Astarita, việc tôi có thể giải thoát anh khỏi nhà tù ra sao và lời Astarita đã hứa với tôi. Anh im lặng nghe tôi nói, sau đó anh nói:

- Mỗi lúc một rối rắm thêm... như vậy, anh được thả không chỉ do công lao làm kẻ tố giác mà còn do quan hệ luyến ái của em với cảnh sát.

- Mino, anh không nên nói thế! Anh...

- Tuy vậy - Một phút sau anh lên tiếng nói tiếp - anh mừng là các bạn anh may mắn đã thoát được... ít ra lương tâm anh không bị cắn rứt về chuyện đó.

- Anh thấy đấy - Tôi sốt sắng nói - bây giờ, về thực chất không có sự khác biệt nào giữa anh và các bạn anh nữa nhé. Họ cũng nhờ em và nhờ có sự việc là Astarita yêu em say đắm nên đã không bị bắt.

- Xin lỗi đi... có sự khác biệt đấy em ạ... họ đã không phản bội một ai.

- Làm sao anh biết được?

- Anh tin họ, song trong những trường hợp như thế này, mất liên lạc quả là một điều chẳng lấy gì làm thú vị cả.

- Thì anh cứ làm như chẳng có chuyện gì xảy ra cả - Tôi lại thuyết phục anh - anh đến với họ như không xảy ra chuyện gì hết... biết làm sao được? Ai cũng có giây phút yếu đuối.

- Đúng, nhưng không phải ai cũng gặp dịp chết mà cứ sống sờ sờ ra đấy - Anh đáp - em có biết chuyện gì xảy ra vào lúc anh khai không? Anh đã chết... đã chết... chết hẳn rồi.

Một nỗi buồn làm tim tôi thắt lại, nước mắt tôi lại tuôn trào.

- Sao em khóc? - Anh hỏi.

- Vì anh nói những chuyện khủng khiếp - Tôi đáp và lại càng bật khóc to hơn - cứ như anh đã chết thật rồi ấy... em sợ quá.

- Em không thích nằm với người đã quá cố à?- Anh giễu cợt hỏi - Song điều đó không đến nỗi đáng sợ như em nghĩ đâu... thậm chí chẳng có gì đáng sợ cả... anh không chết theo đúng nghĩa của từ này... về thể xác, nó vẫn sống, vẫn sống... Em cứ thử sờ xem, anh vẫn sống, còn với em, em tin rằng anh chưa bao giờ sống như lúc này... đừng sợ, khi anh sống chúng mình ít làm tình với nhau, lúc này khi anh đã chết chúng mình sẽ bù lại mà.

Anh khinh bỉ đến phẫn nộ hất bàn tay ngoan ngoãn của tôi khỏi người anh. Tôi gục đầu vào lòng bàn tay và nức nở, đau xót thổn thức khóc, dồn nén bao nỗi tuyệt vọng của mình trong tiếng khóc này. Tôi những muốn khóc mãi khóc hoài, vì sợ rằng có giây phút nước mắt khô cạn, còn tôi, trong lòng trống trải và ngây độn, lại phải đối mặt với những vấn đề nan giải như thế này - những vấn đề đã gợi nên bao nỗi thất vọng như vậy. Dù muốn hay không cái giây phút ấy đã đến, tôi lấy mép khăn trải giường lau gương mặt ướt đẫm nước mắt, rồi nằm im không động đậy, mắt mở trừng trừng nhìn vào bóng tối. Bỗng anh hỏi giọng âu yếm và tha thiết:

- Ta thử xem bây giờ anh nên làm gì?

Tôi vội quay người kề chặt anh rồi nói, môi gần kề môi anh:

- Thôi đừng nghĩ tới chuyện đó nữa... đừng tham gia công việc đó nữa... chuyện gì đã qua cho qua luôn... đấy, anh nên làm vậy.

- Sau đó?

- Sau đó anh cố học đi, lấy bằng, rồi quay về thành phố nơi anh ở... em biết rằng sẽ không được gặp anh nữa, nhưng biết anh hạnh phúc... anh làm việc và rồi sẽ lấy một cô gái địa phương xứng đáng với anh và thực sự yêu anh... Anh cần gì đến chính trị? Anh đâu sinh ra để làm chính trị, anh đã hành động không đúng khi tham gia cái công việc ấy... đấy là một sai lầm, nhưng bất kỳ ai mà chẳng có khi sai... một ngày nào đó chắc chính bản thân anh cũng thấy ngạc nhiên là mình đã hoạt động chính trị... còn em, anh Mino ạ, em rất, rất yêu anh, bất kỳ một người đàn bà nào ở cương vị em đều chẳng muốn chia tay với anh... nhưng nếu cần, anh cứ việc đi đi, dù ngày mai cũng được... nếu cần, em sẵn lòng không bao giờ gặp lại anh nữa... mong sao anh hạnh phúc.

- Nhưng anh - Anh nói giọng trầm và buồn bã - anh không bao giờ hạnh phúc nữa... anh là một kẻ tố giác.

- Không đúng - Tôi nói - anh đâu phải là một kẻ tố giác... dù nếu vậy thì dẫu sao anh sẽ hạnh phúc... có những kẻ thực sự phạm trọng tội, thế mà họ vẫn hạnh phúc đấy... mặt khác, ví dụ như em đây này... khi người ta bảo: cô gái đứng đường, có trời mới biết được người ta còn nghĩ gì nữa... em cũng như mọi người phụ nữ khác... thậm chí còn thường thấy hạnh phúc... chẳng hạn như thời gian gần đây - Tôi đau khổ nói tiếp - em hạnh phúc biết bao.

- Em đã hạnh phúc à?

- Vâng, rất hạnh phúc, nhưng em không thể nào kéo dài mãi được, và thật thế... - Tôi lại muốn òa khóc, nhưng kìm nén được, rồi nói thêm: - Anh cứ tưởng mình là một con người khác, không giống với bản thân trong thực tế... chính vì thế mới xảy ra như vậy... Bây giờ anh hãy là mình đi... và anh sẽ thấy mọi chuyện đâu vào đấy... xét cho cùng, anh đau khổ về chuyện đã xảy ra vì anh thấy ngượng và lo sợ dư luận của những người khác, dư luận của bạn bè mình... anh không gặp họ nữa, làm quen với những người khác, thế gian này rộng biết bao... nếu họ không yêu mến anh tới mức hiểu rõ hành vi của anh trong cái giây phút yếu đuối ấy, thì anh ở lại với em, hiểu rõ anh và sẽ không lên án anh... Thật ra mà nói - Tôi thốt lên một cách tin tưởng - nếu anh có hành động xấu xa gấp ngàn lần đi nữa, thì đối với em anh vẫn là Mino của em! Anh im lặng, tôi nói tiếp: - Em nghèo khổ, vô học, đúng như vậy, nhưng về một số vấn đề em còn hiểu rõ hơn cả bạn bè anh, thậm chí hơn cả anh... em cũng đã từng trải qua những giây phút như anh phải trải qua lúc này... sau lần gặp nhau đầu tiên khi anh không muốn đụng tới em, em tâm niệm rằng anh khinh bỉ em... và em bỗng chẳng thiết sống nữa... em thấy mình bất hạnh làm sao... em muốn mình trở thành một con người khác, nhưng đồng thời hiểu rõ là không thể được mà mình là sao thì mãi mãi như vậy... vết ô nhục đã đốt cháy em, em thấy nhục nhã và hoàn toàn tuyệt vọng... em tê dại và đờ người ra như bị cột trói... đôi lúc em nghĩ chết quách đi cho rảnh... sau đó, một hôm em đã cùng mẹ đi dạo và tình cờ rẽ vào nhà thờ, em cầu nguyện và nhận thấy rằng xét cho cùng, em chẳng có gì phải ngượng cả nếu em vẫn là vậy vì đó cũng là do tại ý Trời, em không nên nguyền rủa số phận mình, ngược lại phải ngoan ngoãn và hy vọng, chấp nhận nó, nếu anh khinh rẻ em thì anh có lỗi chứ đâu phải em... tóm lại, em đã suy đi tính lại khá kỹ, cuối cùng khi nỗi tuyệt vọng của em tiêu tan, em vui vẻ và thanh thản.

Anh thốt lên tiếng cười lạnh như băng giá:

- Thật ra, anh không phải cam chịu với điều mình đã làm, và không bao giờ quay trở lại đề tài này nữa... mình có sao đành cam chịu vậy chứ đừng nổi loạn... đúng, có thể những điều tương tự đã diễn ra trong nhà thờ... nhưng ngoài nhà thờ...

- Thì anh đi nhà thờ đi - Tôi đề nghị và cố bấu vào niềm hy vọng mới này.

- Không, anh không tới đó đâu... anh không tin vào Chúa, mới lại nhà thờ buồn chết đi được... thế nhưng chuyện trò quỷ quái gì thế này?

Anh lại cười, rồi bỗng ngừng bặt và vừa túm lấy vai tôi vừa gào thét:

- Với lại em có hiểu anh đã làm gì không? Em hiểu rõ không? Em hiểu rõ chứ?

Anh lắc tôi mạnh làm tôi nghẹt thở, và xô tôi ra, bật dậy khỏi giường rồi mặc quần áo trong bóng tối.

- Đừng bật đèn - Anh bảo, giọng dọa nạt - cần phải có thời gian để anh lại có thể nhìn thẳng vào mắt mọi người... bây giờ còn quá sớm đấy... bật đèn thì liệu hồn.

Tôi sợ đến mức không dám thở mạnh nữa, mãi sau mới dám cất tiếng hỏi:

- Anh đi đấy à?

- Ừ... nhưng anh sẽ quay lại - Anh bảo và lại bật cười - đừng sợ, anh sẽ quay lại... anh thậm chí thấy vui ở bên em... anh sẽ chuyển tới ở với em.

- Tới đây, đến chỗ em ấy à?

- Ừ, nhưng anh không có ý định gây trở ngại cho em... em cứ sống như trước đây... tuy vậy - Anh nói thêm - hai ta có thể sống bằng tiền nhà cho anh... chẳng là anh phải trả tiền phòng... nhưng sống ở nhà mình thì số tiền nhà gửi rất đủ cho hai ta.

Ý định của anh dọn đến ở chỗ hai mẹ con tôi làm tôi thấy sửng sốt hơn là vui mừng. Song tôi không dám hé răng nói gì cả. Anh lẳng lặng mặc áo quần trong bóng tối như bưng.

- Đêm nay anh sẽ quay lại - Mãi sau anh mới lên tiếng bảo vậy.

Tôi nghe rõ tiếng anh mở cửa, bước ra ngoài rồi đóng sập cửa lại. Còn lại một mình, tôi mở trừng mắt nhìn vào bóng tối.

Chương mười

Ngay hôm ấy, nghe theo lời khuyên của Astarita, tôi đến đồn cảnh sát khu tôi để cung cấp lời khai của người làm chứng về vụ Sonzogno. Tôi miễn cưỡng tới đó, vì sau sự việc xảy ra đối với Mino, tôi hết sức ghê tởm mọi vấn đề có liên quan tới sở cảnh sát và cảnh sát. Nhưng tôi đành phải yên phận mình: tôi nhận thấy rõ ràng rằng cuộc đời tôi đã bị hư hỏng, và bị hư hỏng trong một thời gian dài.

- Chúng tôi đã đợi cô suốt từ sáng - Trưởng đồn cảnh sát bảo khi nghe tôi giải thích lý do tới đồn.

Trưởng đồn là một người khá lực lưỡng, tôi biết ông ta từ lâu, và tuy là một người cha trong gia đình và đã quá ngũ tuần nhưng tôi đã nhận thấy là trong thời gian gần đây ông ta có cảm tình đặc biệt với tôi. Tôi đặc biết nhớ chiếc mũi to tướng lỗ chỗ như bọt biển của ông ta, làm cho khuôn mặt có dáng vẻ buồn buồn. Tóc ông ta lúc nào cũng rối bù, con mắt lim dim cứ như ông ta mới ở trên giường bước xuống. Cặp mắt xanh lơ ấy nhìn tựa như qua những kẽ hở trên chiếc mặt nạ, vì khuôn mặt đầy đặn hồng hào, nhăn nheo của ông ta chẳng khác gì một chiếc mặt nạ, còn da cứ như lớp vỏ của một loại cam cuối mùa là thứ cam to đấy nhưng múi lại nhão nhoét.

Tôi đáp là không thể tới sớm hơn được, ông ta đưa cặp mắt xanh lơ nổi rõ trên khuôn mặt như trái cam của mình, im lặng nhìn tôi trong giây phút, rồi hỏi với vẻ mặt của một kẻ mưu phản:

- Bây giờ cô cho biết tên hắn.

- Làm sao tôi biết được.

- Thôi đi, đừng làm bộ không biết gì nữa đi.

- Thề là tôi không biết thật mà - Tôi ép tay lên ngực và bảo - hắn chặn tôi lại ở Corso... thật ra... hắn có thái độ kỳ quặc thế nào ấy, nhưng tôi không để ý.

- Làm sao hắn lại có mối mình trong nhà cô, khi cô đi vắng?

- Tôi có hẹn gấp nên phải bỏ đi.

- Hắn nghĩ rằng cô đi báo cảnh sát, cô có biết chuyện đó không?... Và hắn hét toáng lên là cô đã đi tố giác.

- Có, tôi biết ạ.

- Thế như vậy thì cô sẽ còn phải trả giá cho chuyện đó đấy.

- Rồi để xem.

- Thế cô không biết là - Ông ta đưa mắt tò mò nhìn tôi và hỏi - con người đó rất nguy hiểm và có thể ngày mai, để trả thù cô và trả thù cho việc - như hắn nghĩ - cô tố giác, hắn sẽ bắn cô như bắn các nhân viên cảnh sát, ư?

- Biết chứ ạ.

- Nếu vậy sao cô không muốn nêu tên hắn ra?... Chúng tôi sẽ bắt hắn và cô sẽ được sống yên ổn.

- Thì tôi đã bảo với ông là tôi không biết hắn mà... hay hớm gì đâu... lẽ nào tôi lại có thể biết tên tất cả những người đàn ông tôi dẫn về nhà?

- Thế mà chúng tôi - Ông ta lớn tiếng nói, rồi cúi xuống vẻ rất kịch - chúng tôi biết tên hắn đấy.

Tôi biết rằng ông ta nói dối, nên bình tĩnh đáp:

- Nếu các ông đã biết tên hắn thì cần gì phải quấy rầy tôi? Cứ việc bắt hắn và thế là hết chuyện.

Ông ta lẳng lặng nhìn tôi trong giây phút, nhận thấy cặp mắt do dự và băn khoăn của ông ta cứ thường dừng lại nơi thân hình tôi, tôi hiểu rõ rằng sự nhiệt thành trong công việc đã nhường chỗ - ngoài ý muốn của ông - cho lòng dục vọng đã có từ lâu.

- Và chúng tôi còn biết rõ một điều nữa - Ông ta nói tiếp - một khi hắn bắn và tẩu thoát mất chắc chắn phải có lý do...

- Tôi cũng tin như vậy.

- Thế cô có biết lý do đó không?

- Tôi không hề hay biết gì hết... một khi đến tên còn chẳng biết nữa thì làm sao biết được những chuyện khác cơ chứ?

- Chúng tôi biết rất rõ cả những chuyện khác nữa cơ đấy - Ông ta bảo. Ông ta nói tất cả những điều đó như một cái máy, chắc ông ta mãi nghĩ tới chuyện khác, tôi tin chắc rằng ông ta sắp đứng dậy và tiến đến bên tôi.

- Chúng tôi biết rất rõ hắn và sắp tóm cổ được hắn... chỉ trong vài ngày nữa... có lẽ chỉ vài giờ

nữa thôi.

- Càng tốt cho các ông.

Ông ta đứng dậy như tôi đã nghĩ, đi vòng quanh bàn tiến lại gần tôi, rồi cầm lấy cằm tôi và bảo:

- Nào, nào, cô biết rõ tuốt, thế tại sao không muốn nói... cô sợ gì?

- Tôi chẳng sợ gì cả - Tôi nói - Tôi không biết gì hết...ông bỏ tay ra.

- Nào nào - Ông ta nhắc lại, nhưng vẫn phải quay về chỗ bàn và nói tiếp: - May cho cô là tôi thấy thích cô... tôi biết cô là một cô gái tốt... cô có biết muốn buộc cô khai, một kẻ ở cương vị tôi sẽ xử sự như thế nào không? Sẽ tống cô vào một chốn lạnh lẽo trong một thời gian... hoặc ra lệnh đưa cô vào nhà giam San Galino.

Tôi đứng dậy và bảo:

- Tôi không có thời gian... nếu ông không còn gì hỏi tôi nữa...

- Thôi được rồi, cô về đi... nhớ phải lựa khách cho cẩn thận đấy... những chính khách và những người khác.

Tôi làm ra vẻ không nghe thấy những lời cuối nói ra với giọng đầy bóng gió và vội vã rời khỏi tòa nhà đáng ghét này.

Ra tới phố, tôi lại suy nghĩ đến Sonzogno. Viên cảnh sát khẳng định điều tôi đã dự đoán: Sonzogno tin chắc rằng tôi đã tố giác gã, do đó chắc chắn gã sẽ trả thù tôi. Tôi hoảng sợ, không phải sợ cho bản thân mà cho Mino. Sonzogno tàn nhẫn khi bắt gặp Mino bên tôi. Tôi sôi nổi tưởng tượng ra cái cảnh Sonzogno rút súng lục ra bắn, tôi lao tới giữa gã và Mino để bảo vệ Mino, tôi chứ không phải anh trúng đạn. Nhưng tôi thấy thú vị khi nghĩ rằng cả Mino cũng bị thương, chúng tôi hấp hối bên nhau, máu chúng tôi hòa trộn vào nhau. Song tôi nghĩ rằng nếu hai chúng tôi cùng bị giết một lúc thì không gây xúc động bằng nếu hai chúng tôi cùng tự vẫn.

Tôi bước về nhà, đầu óc mê mải với những suy nghĩ ấy. Bỗng tôi thấy hoa mắt, buồn nôn, toàn thân mệt mỏi vô cùng. Tôi lê bước bước vào tiệm sữa. Từ đây về tới nhà còn dăm bước nữa song tôi không đủ sức vượt qua được thậm chí cái đoạn đường ngắn ngủi làm vậy, tôi sợ bị ngã.

Tôi ngồi bên chiếc bàn kê cạnh cửa ra vào bằng kính và do khó ở tôi nhắm mắt lại. Tôi vẫn thấy buồn nôn và choáng váng, tình trạng này còn trầm trọng hơn do cứ phải nghe tiếng chiếc ấm cà phê xì hơi tưởng như từ nơi xa xôi dội lại làm tim nhói đau. Tôi cảm thấy qua mặt và hơi thở ấm áp của làn không khí ngột ngạt và bị đốt nóng, thế nhưng tôi vẫn bị lạnh. Chủ tiệm sữa biết tôi, ông ta không rời khỏi quầy hàng hỏi to:

- Một tách cà phê, signorina Adriana nhé?

Tôi mở mắt, gật đầu vẻ đồng ý.

Cuối cùng, tôi hồi tỉnh và uống cốc cà phê của chủ tiệm bưng ra đặt trên chiếc bàn con trước mặt tôi. Thật ra, thời gian gần đây tôi vẫn cảm thấy khó ở trong người như vậy, nhưng không đến nỗi rõ rệt như lần này. Tôi không để ý tới sự thay đổi đó còn là vì đầu óc lúc nào cũng quẩn quanh nghĩ tới những sự việc đặc biệt và buồn phiền. Song lúc này, suy nghĩ kỹ và so sánh sự khó ở đó với tình trạng sức khỏe sa sút trông thấy của tôi xảy ra chính trong tháng này, tôi nhận thấy nỗi nghi hoặc mà tôi vẫn cố xua đuổi nhưng vẫn tồn tại ở một nơi sâu kín trong nhận thức của tôi, là có thực.

"Không còn nghi ngờ gì nữa - Tôi chợt nghĩ - mình sẽ có con".

Tôi trả tiền cà phê, rồi bước ra khỏi tiệm sữa. Tình cảm tôi lúc này thật phức tạp, dù thời gian trôi qua đã lâu rồi nhưng tôi khó lòng giải thích nổi nó. Tôi đã có lần bảo họa vô đơn chí, cái tin này - vào lúc khác và trong những hoàn cảnh khác - chắc chắn tôi sẽ vui mừng đón nhận nó, còn bây giờ, trong hoàn cảnh hiện nay, tôi thấy nó là một nỗi bất hạnh lớn. Nhưng phải thú nhận rằng do tuân theo một sự vận động không kìm nén được và bí ẩn của tâm hồn, tôi biết cách tìm ra được điều thú vị ngay cả trong những trường hợp khó chịu nhất. Lần này chuyện đó không khó khăn lắm, lòng tôi tràn đầy hy vọng và vui mừng mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể thấy tim mình rộn lên khi biết mình sắp có con. Thật ra đứa con tôi ra đời trong điều kiện không như ý muốn của tôi, nhưng dẫu sao đây cũng là con tôi, tôi sinh ra nó, tôi sẽ dạy dỗ nó và sẽ tự hào về nó. "Con cái là con cái - Tôi nghĩ - không nỗi nghèo khó nào, không khó khăn nào, không một tương lai mờ mịt nào có thể ngăn cản được niềm vui của người đàn bà - thậm chí nghèo khổ và cô đơn nhất - khi biết rằng mình sẽ cho ra đời một đứa con".

Ý nghĩ ấy an ủi tôi rất nhiều, nên sau giây phút lo âu và chán nản đớn hèn, tôi lại cảm thấy bình tĩnh và vững dạ như mọi khi. Ông bác sĩ trong cửa hàng thuốc thường trực mà hồi lâu mẹ lôi tôi tới để xác minh xem tôi có ngủ với Gino không hiện nhận khám cho bệnh nhân gần tiệm sữa. Tôi quyết định tới chỗ ông ta. Chưa đến giờ khám nên không thấy một bệnh nhân nào ở phòng ngoài cả, ông bác sĩ biết rõ tôi và cởi mở đón tiếp tôi, tôi tuyên bố, giọng kiên quyết:

- Thưa bác sĩ, tôi gần như tin chắc rằng mình đã có mang.

Ông ta phì cười vì biết rõ công việc của tôi, ông ta hỏi:

- Cô buồn à?

- Không buồn chút nào, ngược lại vui là đằng khác chứ ạ.

- Để xem.

Ông ta hỏi dăm ba câu về tình trạng khó ở của tôi, rồi bảo tôi nằm xuống chiếc đi-văng trải vải dầu, khám cho tôi xong, sau đó vui vẻ bảo:

- Lần này thì đích thị rồi.

Tôi vui tới mức nghe những lời khẳng định nỗi ngờ vực của tôi, lòng thấy thanh thản chứ không hề buồn phiền và nói:

- Tôi cũng biết vậy... song đến để được khẳng định thêm.

Ông ta vui vẻ xoa tay tựa như mình là bố đứa trẻ không bằng và đứng chân nọ đổi chân kia, vui vẻ và thông cảm đưa mắt nhìn tôi. Tôi còn bị một nỗi nghi ngờ nữa dằn vặt, tôi muốn giải quyết nó.

- Có từ bao giờ ạ?

- Khoảng hai tháng, trên dưới một chút... cô hỏi làm gì? Muốn biết bố nó là ai à?

- Tôi biết rồi - Tôi đáp và tiến về phía cửa ra vào.

- Nếu cô cần gì cứ việc đến đây nhé - Ông ta mở cửa và bảo - khi nào ở cữ... tôi cam đoan rằng cô sẽ sinh ra một thằng cu tuyệt vời.

Như viên cảnh sát trưởng, ông ta có cảm tình với tôi. Nhưng khác với viên cảnh sát, tôi cảm thấy thích ông ta. Như tôi đã nói trước đây, ông ta còn trẻ và đẹp trai, có nước da ngăm ngăm, khỏe mạnh và lực lưỡng, ria đen, mắt ngời sáng, răng trắng, hoạt bát và vui vẻ tựa như một chú chó săn. Tôi thường đến để ông ta khám bệnh cho, ít nhất nửa tháng một lần, và để tạ ơn ông ta vì không lấy tiền của tôi, tôi đã hai hoặc ba lần hiến thân cho ông ta ngay trên chiếc đi-văng trải vải dầu này mà ông ta vừa khám bệnh cho tôi. Ông ta là người tế nhị, và đôi lúc, dưới hình thức vui đùa và thân ái đã không nài ép chuyện đó. Ông ta khuyên tôi đủ điều, tôi nghĩ rằng ông ta phần nào yêu tôi.

Tôi đã bảo với ông bác sĩ là biết rõ bố của đứa trẻ. Thực ra lúc đó tôi cảm thấy điều đó hơn là biết rõ. Nhưng khi đi ngoài phố, điểm lại trí nhớ và tính lại ngày tháng, linh cảm của tôi biến thành niềm tin. Tôi chợt nhớ rằng cách đây khoảng hai tháng, tôi vừa thấy sợ vừa có cảm giác khoái cảm, điều đó đã làm buột ra khỏi lồng ngực tôi một tiếng kêu dài ai oán, tiếng kêu đầy hấp hối và khoái cảm tột độ dội lên trong căn phòng ngủ tối om và tôi đi đến kết luận là bố đứa trẻ chỉ có thể là Sonzogno. Tất nhiên là tôi có mang với Sonzogno - một tên giết người tàn bạo và táng tận lương tâm - thì thật là khủng khiếp và càng đặc biệt khùng khiếp hơn khi nghĩ rằng đứa bé có thể giống bố và thừa hưởng bản tính của bố nó. Mặt khác tôi buộc phải thú nhận rằng Sonzogno có quyền được hưởng quyền làm cha. Sonzogno là người duy nhất trong tất cả những người gần gũi với tôi thực sự chiếm đoạt được tôi, đã lợi dụng mặt thầm kín và tối om

của thể xác tôi, mà không hề gây nên một lời phản kháng nào trong trái tim tôi. Và sự việc tôi hãi hùng và khiếp đảm trao thân cho gã ngoài ý muốn của bản thân tôi mà không bác bỏ mà ngược lại, khẳng định toàn bộ sức mạnh và sự phức tạp trong quyền lực của gã đối với tôi. Cả Gino, Astarita cũng không làm thức tỉnh trong tôi cái cảm giác về quyền lực tự nhiên là vậy, tuy tôi căm thù nó. Tất cả những điều đó làm tôi thấy kỳ lạ và đồng thời gớm khiếp, nhưng cuộc sống là như vậy: tình cảm là điều duy nhất không thể phủ nhận, không thể cự tuyệt và không thể phân tích tới cùng được. Cuối cùng tôi kết luận là yêu một người, có con với một người, và nói theo một cách khác chính xác hơn, bố của đứa con tôi là Sonzogno, còn ít chính xác hơn thì tôi căm ghét, lẩn tránh gã và chỉ yêu mỗi mình Mino.

Tôi chậm rãi bước lên cầu thang và nghĩ tới một cuộc sống mà từ nay tôi mang trong bụng mình. Vào tới phòng ngoài, tôi nghe thấy tiếng nói chuyện từ phòng may vọng ra. Tôi ngó về hướng đó và ngạc nhiên khi thấy Mino ngồi bên bàn bình tĩnh trò chuyện với mẹ đang chuẩn bị khâu may. Đèn đang cháy giữa phòng, nhờ có vật đối trọng nên có thể thay đổi vị trí của đèn, còn phần lớn căn phòng may chìm trong bóng tối.

- Chào anh - Tôi từ từ bước vào phòng và bảo.

- Chào em, chào em - Mino đáp, giọng khàn khàn và do dự. Ngó nhìn anh, tôi thấy mắt anh long lanh nên suy nghĩ rằng anh đang say. Ở một đầu bàn thấy có trải khăn, trên bày hai bộ đồ ăn, do mẹ thường ăn ở bếp nên tôi cho rằng bộ đồ ăn thứ hai dành cho Mino.

- Chào em - Anh nhắc lại - Anh đã mang đồ đạc của anh tới rồi đó... ở đằng kia kìa... anh đã làm quen được với mẹ em rồi đấy... thưa signora, chúng ta đặc biệt hiểu lẫn nhau, có phải thế không ạ?

Tim tôi thắt lại khi nghe cái giọng mỉa mai và suồng sã ấy. Tôi mệt lử buông mình xuống ghế và nhắm mắt lại trong giây phút.Tôi nghe tiếng mẹ đáp:

- Ấy là anh nói chúng ta hiểu nhau... nhưng nếu anh có nhận xét xấu về Adriana... thì chúng ta sẽ không bao giờ thỏa thuận được với nhau đâu.

- Về điểm đó thì cháu đã nói gì nhỉ? - Mino làm bộ ngạc nhiên thốt lên - Đã nói là Adriana rất hợp với cuộc sống hiện nay của cô ấy... là thích hợp một cách tuyệt vời với cuộc sống ấy... như vậy thì có gì là xấu ạ?

- Không đúng thế đâu - Tôi nghe tiếng mẹ phản đối - Adriana không hợp với cuộc sống ấy... người đẹp như nó thì phải xứng đáng với một cuộc sống tốt đẹp hơn cơ, tốt đẹp hơn nhiều... anh không nhận thấy rằng Adriana là một trong những cô gái xinh đẹp nhất khu tôi, có lẽ, toàn thành Rome nữa ấy chứ?... Nhiều cô xấu thua kém trăm lần, thế mà lại sống sung sướng hơn... còn Adriana xinh đẹp như nàng tiên lại chẳng có gì cả... tôi biết tại sao rồi.

- Tại sao ạ?

- Tại vì em nó quá tốt bụng... thế đấy... tại vì em nó xinh đẹp và tốt bụng... nếu em nó xinh đẹp và độc ác thì mọi chuyện đã khác rồi.

- Thôi đủ rồi, đủ rồi - Tôi bảo, do chán ngấy cuộc tranh cãi này và đặc biệt chán ngấy cái giọng của Mino rõ ràng cố tình chế giễu mẹ - con đói rồi, bữa tối xong chưa hả mẹ?

- Xong rồi, mẹ dọn ngay ra đây.

Mẹ đặt chỗ đang khâu dở trên bàn và vội vã bước ra khỏi phòng. Tôi đứng dậy và đi theo mẹ xuống bếp.

- Chúng ta mở nhà trọ à? - Mẹ làu bàu khi thấy tôi lại gần - Xuất hiện ở đây cứ như ông chủ ấy... đưa vali vào phòng con... đưa tiền cho mẹ chi tiêu.

- Sao, mẹ không hài lòng à?

- Mẹ thấy như trước hóa hay.

- Thôi được rồi, mẹ coi như chúng con là vợ chồng chưa cưới của nhau... mới lại tạm trong vài ngày, anh ấy có ăn đời ở kiếp đâu.

Cứ như thế tôi tuôn ra một thôi một hồi và để động viên mẹ, tôi ôm hôn mẹ rồi quay về phòng mình.

Tôi nhớ mãi bữa ăn tối đầu tiên của Mino ăn ở nhà tôi tối ấy. Anh nói đùa suốt, song vẫn không quên ăn và ăn rất ngon miệng. Nhưng những lời nói đùa của anh tôi thấy lạnh hơn băng tuyết và đắng hơn ngải cứu. Rõ ràng anh mải suy nghĩ một điều, nó thấm vào não, cuốn quanh người tựa một cây gai leo, những lời bỡn cợt chỉ khơi lại vết thương và càng làm nó loét sâu hơn, mỗi lời khơi lại một cơn đau điếng người. Anh nghĩ tới những gì đã tiết lộ với Astarita: thật ra, tôi chưa bao giờ thấy một người ân hận về hành vi của mình. Ngay từ lúc nhỏ các cha cố đã nhồi nhét cho tôi rằng ăn năn hối hận sẽ được xóa tội, nhưng trái hẳn lại, Mino xem ra cứ bị giày vò mãi trong nỗi ăn năn, không lúc nào dứt và nó cứ đè nặng trĩu khôn nguôi trong người anh. Tôi nhận thấy anh khổ sở vô cùng và bản thân tôi, cũng đau khổ chẳng kém gì và thậm chí còn hơn vì không đủ khả năng xua tan hoặc làm giảm bớt nỗi đau ấy.

Chúng tôi im lặng ăn món thứ nhất. Sau đó bưng các món ra, mẹ đứng bên bàn và nói về giá cả của thịt thì Mino ngẩng đầu lên và bảo:

- Đừng lo signora ạ... từ nay cháu sẽ lo chuyện đó, ngày một ngày hai cháu sẽ được nhận vào làm ở một chỗ khá tươm.

Lời anh nói gây hy vọng cho tôi. Mẹ hỏi:

- Một chỗ nào vậy?

- Ở bên cảnh sát - Mino lấy giọng nghiêm trang đáp - một người bạn của Adriana... signor Astarita thu xếp cho cháu đấy... - Tôi buông dao và nĩa xuống rồi chăm chú nhìn anh. Anh vẫn nói tiếp: - Họ thấy cháu có đầy đủ mọi phẩm chất để làm việc ở sở cảnh sát.

- Có lẽ đúng vậy đấy - Mẹ nói - song tôi không tài nào yêu thích nổi mấy ông cảnh sát... con trai chị thợ giặt dưới nhà cũng là nhân viên cảnh sát đấy... anh có biết các chàng trai làm việc tại kho ximăng gần đây tuyên bố gì với anh ta không? "Bây giờ cậu tránh xa bọn này ra, bọn này chẳng muốn quen biết cậu nữa đâu...". Sau nữa, bên cảnh sát lương ít lắm.

Mẹ bĩu môi khinh bỉ, rồi bưng đĩa của anh đi thay vào đó là một đĩa thịt.

- Nhưng vấn đề không phải là công việc ấy - Mino phản đối và lấy một miếng thịt rán - trong trường hợp cụ thể này cháu đang nói về một chỗ quan trọng... tế nhị... bí mật... ê, ê, quái thật!... Lẽ nào cháu học hành lại đâm vô ích à?... Chẳng là cháu sắp tốt nghiệp trường đại học mà... cháu biết ăn nói... dân nghèo mới vào cảnh sát chứ không phải những người như cháu.

- Có lẽ đúng vậy đấy - Mẹ láy lại - Ăn đi con - mẹ nói tiếp khi bỏ vào đĩa tôi một miếng thịt to nhất.

Mino bảo:

- Không phải có lẽ đâu, mà đúng như vậy đấy - Anh im lặng một lát rồi lên tiếng: - Chính phủ biết rõ đâu đâu cũng có tội phạm... không chỉ người nghèo mà cả trong giới giàu sang nữa... để theo dõi bọn nhà giàu cần phải có học, biết trò chuyện như họ, biết cách ăn mặc như họ, tóm lại là được họ tin... đấy cháu được giao công việc ấy đấy... cháu sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, sống trong những khách sạn lịch sự, đi trên các toa tàu hạng nhất, mặc quần áo do các thợ nổi tiếng cắt, nghỉ ngơi tại các nhà điều dưỡng, các nhà trọ trên núi sang trọng nhất... quái quỷ thật... bác tưởng cháu là ai nào?

Bây giờ mẹ há hốc mồm nghe anh nói. Chẳng là mẹ bị hoa mắt trước sự hào nhoáng ấy.

- Nếu vậy - Cuối cùng mẹ nói - tôi chẳng biết nói gì hơn nữa.

Tôi thôi không ăn nữa. Bỗng tôi hiểu rõ rằng mình chẳng nên ngồi nán lại xem trình diễn vở hài kịch u buồn này.

- Con bị mệt, con về phòng mình đây - Tôi sẵng giọng nói, bước ra khỏi phòng may.

Trong phòng ngủ, tôi ngồi thu lu ngoài mép giường và ôm mặt khẽ thút thít khóc. Tôi nghĩ tới chuyện không may xảy ra với Mino, tôi đứa con rồi sẽ sinh và tôi cảm thấy cả chuyện may rủi,

cả đứa con cứ lớn lên ngoài ý muốn của tôi, tôi chẳng có ảnh hưởng đến chúng, chúng tồn tại và chẳng còn biết làm gì được với chúng. Một lát sau., Mino bước vào, tôi liền đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng để anh không thấy nước mắt tôi và tôi len lén lau mắt. Anh châm thuốc hút và nằm ra giường. Tôi ngồi xuống bên anh và nói:

- Anh Mino... em van anh... đừng trò chuyện với mẹ như vậy nữa, anh.

- Tại sao?

- Vì mẹ chẳng hiểu gì cả đâu... còn em hiểu tất, mỗi lời nói của anh tựa như dao đâm vào tim em.

Anh không nói gì và lẳng lặng hút thuốc. Tôi lấy áo lót của mình ở ngăn kéo tủ commốt ra, lấy kim và chỉ tơ, ngồi bên đèn mạng áo. Tôi không muốn trò chuyện vì sợ rằng lại quẩn quanh với chuyện đó và hy vọng cảnh im lặng sẽ làm anh không bận tâm với những suy nghĩ đau buồn. Ai ngồi khâu cũng biết rõ rằng khâu vá đòi hỏi phải tập trung chú ý nhìn chứ không cần phải tập trung suy nghĩ. Do vậy, ngồi khâu, đầu óc tôi mải mê suy nghĩ, và mối mũi chỉ đường kim làm tôi có cảm giác mình đang chắp nối những suy nghĩ của bản thân. Lúc này tôi cũng như Mino đều bị ám ảnh bởi cùng một ảo giác, tôi không thể không nghĩ tới những gì anh nói với Astarita và hậu quả do hành vi của anh gây nên. Song tôi cố lãng quên, vì do một tác động không thể giải thích được, tôi hướng suy nghĩ của anh vào chính ngay chủ đề ấy, do đó buộc anh cảm thấy rõ hơn nỗi bất hạnh của mình. Vì vậy tôi quyết định nghĩ tới điều gì đó tươi sáng, vui vẻ, dễ chịu nên tập trung suy nghĩ về đứa con mà tôi mong đợi và quả đó là một vệt sáng duy nhất trong cuộc đời buồn tẻ của tôi. Tôi hình dung lúc nó hai, ba tuổi, đấy là lứa tuổi đáng yêu nhất, lúc đó trẻ con ngộ nghĩnh và đặc biệt đến là đáng yêu, và hình dung thấy nó sẽ làm gì và bi bô gì và tôi sẽ giáo dục nó ra sao, tôi thấy lòng mình thực sự vui hẳn lên và thậm chí đã quên đi trong chốc lát Mino và nỗi bất hạnh của anh. Tôi khâu xong chiếc áo lót và bắt tay vào sửa chiếc khác, tôi nghĩ bụng nếu tôi khâu trước đỡ phần nào tã lót cho đứa con thì sẽ làm cho không khí trong giờ phút dài đằng đẵng sống bên Mino đỡ căng thẳng. Song cần phải may vá sao cho không một ai nhận thấy gì hết, hoặc cần phải tìm ra một lý do thỏa đáng nào đó. Tôi quyết định bảo Mino là tôi may tã lót để tặng chị hàng xóm quả thật sẽ có con, tôi thấy như vậy rất hợp tình hợp lý, mới lại tôi đã kể cho Mino nghe về chị ta và cảnh nghèo túng của chị. Tôi mải mê suy nghĩ đến nỗi khẽ cất tiếng hát lúc nào không biết nữa. Tôi có tài cảm thụ nhạc điệu, tuy giọng không khỏe nhưng thanh sắc dễ chịu, đoán nhận ra ngay khi trò chuyện. Tôi hát bài "Ngôi biệt thự buồn" khá phổ biến vào thời đó. Khi cắn chỉ, tôi rời mắt khỏi đồ khâu thì nhận thấy Mino đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi sợ anh quở rằng lúc này mà vẫn còn hát được nên đành im.

Anh vẫn nhìn tôi và nói:

- Em hát nữa đi!

- Anh thích nghe em hát à?

- Ừ.

- Em hát dở lắm.

- Không quan trọng.

Tôi lại vừa khâu vừa hát cho Mino nghe. Như mọi cô gái khác trên đời này, tôi đã học thuộc nhiều bài hát và buổi "biểu diễn" ở nhà của tôi khá phong phú vì tôi có trí nhớ rất tốt và tôi nhớ cả những bài hát tôi nghe từ hồi còn nhỏ. Tôi hát hết bài này đến bài kia, vừa hát xong bài này lại tiếp thêm bài khác. Thoạt đầu tôi hát khe khẽ, sau say sưa nên hát to, gửi gắm tất cả tình cảm của mình vào bài hát. Bài hát nọ tiếp nối bài hát kia, chẳng bài nào trùng bài nào, chưa hát hết bài nọ tôi đã nghĩ xem hát bài nào sau. Mino chăm chú nghe tôi hát, mặt anh bình thản, và tôi thấy vui vì đã làm cho anh lãng quên những suy nghĩ buồn phiền. Tôi liền nhớ ngay là hồi còn nhỏ, một bận tôi đã đánh mất một thứ đồ chơi mà tôi thích, thế là tôi khóc một hồi lâu, muốn an ủi tôi, mẹ ngồi xuống giường tôi và hát những bài quen thuộc. Mẹ hát không hay, lạc giọng nhưng dẫu sao thoạt đầu tôi đã thấy an tâm và nghe mẹ hát như Mino nghe tôi hát vậy. Nhưng một lát sau, tôi lại nghĩ tới cái đồ chơi đã mất và tâm trạng lãng quên dịu ngọt khi nghe mẹ hát bị xua tan, nên cuối cùng không nhịn được tôi lại bật khóc, sốt ruột mẹ tắt béng đèn và bỏ đi để mặc tôi khóc trong căn phòng tối, tùy muốn khóc đến bao giờ thì khóc. Tôi biết rằng khi tình cảm nhẹ nhõm giả dối khi nghe tôi hát qua đi, Mino lại rơi vào tâm trạng đau khổ, và nghe những bài hát xốc nổi và đa cảm của tôi, lòng anh lại cảm thấy bị giày vò gấp đôi. Tôi đã không nhầm. Tôi hát một tiếng liền, sau đó anh đột ngột cắt ngang:

- Thôi đủ rồi... anh chán ngấy các bài hát của em rồi.

Anh quay lưng lại phía tôi, quay lưng lại như muốn ngủ.

Tôi nhìn thấy trước cái kết cục ấy nên không giận. Tuy nhiên, từ nay trở đi tôi chẳng trông mong gì ngoài những điều khó chịu, và tôi sẽ ngạc nhiên nếu mọi chuyện tốt đẹp. Tôi đứng dậy và bỏ những thứ đã mạng vào ngăn kéo, rồi lẳng lặng cởi áo xống và giở chăn nằm xuống giường cạnh Mino. Chúng tôi quay lưng vào nhau, im lặng hồi lâu. Tôi biết Mino chưa ngủ và đang suy nghĩ mỗi một chuyện, hiểu rõ điều đó và nhất là cảm thấy nỗi bất lực của bản thân, tôi thấy trong lòng nổi lên cả một cơn lốc những suy nghĩ lo âu và tuyệt vọng. Tôi nằm nghiêng, mắt nhìn vào góc phòng, đầu óc vẫn mải suy nghĩ. Một trong hai chiếc vali mà Mino đưa từ nhà bà góa tới nằm trong góc ấy. Chiếc vali cũ bằng da màu vàng dán đầy nhãn tên đủ màu của các khách sạn. Nổi bật giữa nhưng nhãn ấy là một nhãn hình chữ nhật, trên minh họa biển xanh lơ, một tảng đá đỏ lớn và ở dưới có ghi: Capri. Trong căn phòng tranh tối tranh sáng, cái vệt xanh lơ ấy nổi bật giữa các đồ vật lờ mờ và sẫm màu, tôi thấy đấy không phải là một vệt nữa mà là một ô cửa sổ con qua đó tôi nhìn thấy rõ bờ biển xa xa. Tôi bỗng buồn buồn nhớ biển vào mùa xuân, trong làn nước sinh động, mọi vật, thậm chí dù gớm ghiếc và không có hình thù, cũng đều được rửa sạch, trau chuốt, mài tròn, nhỏ bớt đi, trở nên đẹp đẽ và sạch sẽ. Tôi bao giờ cũng yêu thích biển, thậm chí cho dù đó là bờ biển quen thuộc đầy những người ở Ostia. Khi

trông thấy biển lòng tôi bao giờ cũng rộn lên một tình cảm tự do, biển cả làm dịu mắt tôi thì ít, mà do nhạc điệu kỳ diệu và vô tân của sóng đã làm thính giác tôi khoan khoái. Tôi nghĩ tới biển và rất muốn đắm mình vào làn nước trong vắt không những rửa sạch người tôi mà cả tâm hồn tôi nữa, làm cho lòng tôi tràn đầy vui sướng và nhẹ nhõm. Nếu được Mino đưa ra biển thì có lẽ cái vô tận ấy, sự chuyển động vĩnh viễn ấy và tiếng ầm ầm không lúc nào ngớt ấy sẽ có thể làm được điều mà tình yêu của tôi chịu bó tay. Tôi bỗng lên tiếng hỏi:

- Anh đã ở Capri rồi à?

- Ừ.

- Ở đấy đẹp không?

- Đẹp... rất đẹp.

- Anh này - Tôi quay người lại, ôm cổ anh và nói - tại sao chúng ta không đi Capri, anh... hoặc tới một vùng biển nào đó?... Ở đây, tại Rome, lúc nào anh cũng nghĩ tới những chuyện khó chịu... nếu anh được thay đổi không khí thì em tin rằng anh sẽ nhìn mọi việc bằng con mắt hoàn toàn khác... anh sẽ thấy nhiều điều hiện nay anh không nhận thấy... em nghĩ rằng việc ấy sẽ rất có lợi cho anh.

Anh không đáp gì hết, hình như anh suy ngẫm những lời của tôi. Sau đó anh nói:

- Anh không cần phải ra biển... Ở ngay đây, như em bảo, anh có thể thấy mọi vật hoàn toàn khác... muốn vậy, anh phải làm theo lời em khuyên là đành cam chịu mọi bề với điều anh đã làm, lúc đó anh có thể thực sự tận hưởng trời, đất, em và mọi thứ khác nữa... em cho rằng anh không biết thế giới này tuyệt đẹp sao?

- Nếu vậy - Tôi lo ngại nói - anh cam chịu đi... anh thấy không bõ à?

Anh bật cười.

- Cần phải suy nghĩ như vậy từ trước, như em ấy... cam chịu ngay từ đầu... những kẻ nghèo khổ, ngồi sưởi nắng trên các bậc thềm nhà thờ, họ cam chịu ngay từ đầu... còn anh đã muộn lắm rồi.

- Nhưng tại sao?

- Có những người cam chịu, có những người không cam chịu... rõ ràng anh thuộc loại người thứ hai... - Tôi im lặng không biết nói gì. Một lát sau anh nói tiếp: - Còn bây giờ em tắt đèn đi... anh cởi quần áo... đến lúc ngủ rồi đấy.

Tôi làm theo lời anh, anh cởi quần áo trong tối và nằm xuống bên tôi. Tôi những muốn ôm anh, nhưng anh xô tôi ra và nằm co quắp ở mép giường, lưng quay về phía tôi. Tôi buồn khổ trước

thái độ thô bạo của anh và cũng nằm co chân lại, lòng cảm thấy trống trải khủng khiếp, tôi chờ đợi giấc ngủ kéo đến. Tôi lại nghĩ tới biển và muốn chết đuối luôn. Nỗi đau, có lẽ, kéo dài vỏn vẹn một khoảnh khắc, sau đó, cái xác tắt thở của tôi còn trôi nổi trên sóng, bầu trời mênh mông vô tận trải dài trên đầu tôi. Hải âu mổ mắt tôi, mặt trời đốt nóng ngực và bụng, cá rỉa lưng tôi. Cuối cùng, tôi chìm nghỉm và chúi đầu xuống nước, và một dòng nước xanh lơ cuốn trôi tôi đi về một chốn nào đó. Nó sẽ cuốn trôi tôi trong nhiều năm tháng dưới lòng biển, giữa các tảng đá ngầm, các bầy cá, tảo rong, làn nước mặn trong suốt luôn vuốt ve trán, ngực, chân tôi, sẽ cuốn đi những bộ phận của cơ thể tôi, chuốt dần nó và làm cho nó nhỏ gọn lại. Và một ngày nào đó sóng ầm ầm sẽ hất lên bờ cái phần còn lại của tôi: một nắm xương trắng và mảnh dẻ. Tôi khoan khoái hình dung dòng nước cuốn tóc tôi lôi xuống đáy, khoan khoái nghĩ rằng tôi chỉ còn là một đám xương trắng mất hình hài của con người được rửa sạch nằm lại bên các tảng đá nhẵn thín bên bờ biển. Và biết đâu đó ai đó sẽ vô tình giẫm lên xương tôi và biến nó thành bụi trắng. Thích thú trước những bức tranh buồn thảm ấy, cuối cùng tôi ngủ thiếp đi.

Chương mười một

Mặc dù tôi đã cố thuyết phục mình thế nào đi nữa là nghỉ ngơi và giấc ngủ sẽ có tác động tốt đối với Mino thì ngày hôm sau tôi đã nhận ra rằng mọi chuyện chẳng có gì thay đổi hết. Hơn thế nữa, tình hình còn tồi tệ hơn. Như đêm trước, đáng lẽ lặng thinh hàng giờ, anh lại tuôn ra hàng tràng những điều chát chúa về những điều vô nghĩa, độc mỗi suy nghĩ bao trùm các ý nghĩ khác len vào câu chuyện của anh như các hình chìm lọt vào giữa tờ giấy. Theo tôi, sự tồi tệ hơn là ở chỗ, vốn dĩ là một con người hoạt động và năng nổ, anh trở nên thờ ơ, cẩu thả, bừa bãi để lười nhác, kể cũng mới lạ, rõ ràng điều đó nói lên rằng anh ngày càng xa rời những vấn đề trước đây anh rất quan tâm. Tôi mở vali ra và xếp quần áo của anh vào tủ của mình. Khi còn lại số sách và sách giáo khoa, tôi bảo để tạm lên tủ commốt giả đá hoa cương cạnh gương, anh đã hằn học nói:

- Cứ để chúng trong vali ấy... anh không cần đến chúng nữa.

- Tại sao vậy - Tôi hỏi - chẳng nhẽ anh không thi tốt nghiệp à?

- Anh sẽ không thi cử gì ráo.

- Anh không muốn học tiếp à?

- Không muốn.

Tôi không muốn nói thêm nữa, sợ anh tuôn ra những điều giày vò anh, tôi để nguyên sách vở trong vali. Tôi còn nhận thấy anh không rửa ráy và chải đầu. Trước đây anh luôn luôn nổi tiếng là sạch sẽ và cẩn thận. Anh ở lì suốt ngày thứ hai trong phòng tôi: lúc anh nằm lăn ra giường và hút thuốc, lúc tay đút túi đăm chiêu đi đi lại lại. Trong bữa ăn anh không trò chuyện với mẹ như đã hứa với tôi, chiều tối anh bảo anh sẽ không ăn ở nhà rồi bỏ đi, tôi không dám đi theo anh. Tôi không rõ anh đi đâu, lúc anh về tôi chuẩn bị lên giường ngủ, tôi nhận thấy anh đang say. Anh quều quào vẻ giễu cợt ôm tôi và muốn làm tình với tôi, tôi buộc phải nhượng bộ, tuy hiểu rằng lúc này anh coi tình yêu cũng như rượu là một thứ miễn cưỡng phải dùng để nhằm mục đích duy nhất là làm cho mình mệt mỏi và lãng quên. Tôi bảo anh:

- Em hay người đàn bà nào khác với anh cũng vậy thôi.

Anh cười đáp:

- Đúng, cũng vậy thôi... nhưng em ở trong tầm tay anh.

Lời nói của anh không chỉ làm tôi tức giận mà còn đau lòng vì nó chứng minh rằng anh chẳng hề yêu tôi mấy, hay nói đúng hơn, chẳng hề yêu tôi.
Sau đó tôi chợt nghĩ ra một điều liền quay lại bảo anh:

- Anh ạ, thôi thì em cứ mãi mãi là một cô gái nghèo khổ, nhưng mong anh cố yêu em, em van anh, ấy là vì lợi ích của anh... nếu anh yêu em, thì cuối cùng anh sẽ yêu thương bản thân anh, nghe em, anh.

Anh nhìn tôi, rồi nói to giọng chế giễu:

- Yêu thương, yêu thương! - Và anh tắt đèn.

Tôi còn ngồi một lúc lâu trong bóng tối, mắt mở trừng trừng, lòng đau khổ và băn khoăn không biết nghĩ gì nữa.

Những ngày sau đó không hề có gì thay đổi cả, đâu vẫn hoàn đấy. Những thói quen mới kéo đến lấn át những thói quen thường lệ, có vậy thôi. Trước đây anh học tập, đến trường đại học, gặp bạn bè ở tiệm cà phê. Bây giờ anh nằm lăn quay ra giường, hút thuốc, đi đi lại lại trong phòng, quanh quẩn với những câu chuyện lạ lùng và bao hàm nhiều ý nghĩa, hát, rồi ngủ với tôi. Đến ngày thứ tư, tôi rơi vào tình trạng hoàn toàn tuyệt vọng. Tôi nhận thấy rằng nỗi đau của anh không tài nào lắng dịu và tôi cảm thấy mình không thể nào sống nổi với nỗi đau ấy. Phòng tôi ngột ngạt khói thuốc làm tôi có cảm giác như nơi đây là một nhà máy làm việc suốt ngày đêm sản xuất ra nỗi buồn đau, bản thân không khí tôi hít thở, tôi coi là những suy nghĩ buồn bã và tuyệt vọng cô đọng lại. Vào những giây phút ấy tôi nguyền rủa sự dốt nát và thất học của mình và đau khổ trước ý nghĩ là mẹ còn ngu dại và thất học hơn tôi. Trong những lúc khó khăn của cuộc sống, việc đầu tiên người ta nghĩ tới là xin những người lớn tuổi và dày dạn kinh nghiệm hơn chỉ bảo giúp. Song tôi không quen biết những người ấy, còn nhờ mẹ giúp cho thì chẳng khác nào nhờ đám trẻ con đang nô đùa ngoài sân vậy. Mặt khác tôi vẫn chưa thể thấu hiểu hết nỗi đau của Mino, còn nhiều điều tôi chưa rõ, dần dần tôi đi đến kết luận rằng cuộc trao đổi với Astarita còn nằm trên giấy trắng mực đen và lưu lại trong kho lưu trữ của cảnh sát với tư cách là một bằng chứng lưu niên về giây phút yếu đuối của anh là suy nghĩ giày vò anh nhiều nhất. Có một đôi câu anh đã khẳng định dự đoán của tôi. Một hôm tôi bảo anh:

- Nếu anh lo ngại cuộc trao đổi của anh với Astarita bị ghi lại... Astarita sẽ làm tất cả vì em... em tin chắc nếu em yêu cầu anh ta, anh ta sẽ hủy biên bản hỏi cung.

Anh đưa mắt nhìn tôi và hỏi, giọng lạ lùng thế nào ấy:

- Thế tại sao em lại nảy trong đầu suy nghĩ như vậy?

- Thì chính anh đã nói như vậy trong những ngày gần đây... em khuyên anh quên đi, anh đã đáp

lại anh có thể quên, nhưng cảnh sát không chịu quên.

- Thế em yêu cầu anh ta như thế nào nào?

- Rất đơn giản... em gọi điện cho anh ta rồi đến bộ.

Anh không tỏ vẻ chấp nhận hay phản đối. Tôi nài tiếp:

- Anh có muốn em yêu cầu anh ta không?

- Em yêu cầu đi.

Chúng tôi ra khỏi nhà và đến tiệm sữa gọi điện thoại. Tôi gọi được ngay cho Astarita và bảo có việc muốn trao đổi với anh ta. Tôi hỏi anh ta liệu có thể đến gặp anh ta ở bộ không. Anh ta đáp, giọng tuy lắp nhưng thực sự nghiêm khắc:

- Hoặc tại nhà em, hoặc không ở đâu hết.

Tôi biết rằng anh ta vòi vĩnh về việc anh ta giúp tôi nên tôi định đánh trống lảng:

- Chúng ta gặp nhau ở tiệm cà phê nhé - Tôi đề nghị.

- Hoặc tại nhà em, hoặc không ở đâu hết.

- Thôi được rồi - Tôi đồng ý - anh đến em nhé - Và tôi dặn anh ta là tôi sẽ đợi anh ta ngay chiều tối nay. - Em biết anh ta muốn làm gì - tôi bảo Mino khi chúng tôi về nhà - Anh ta muốn ngủ lại với em... nhưng không một ai nài ép được một người đàn bà làm điều đó khi chị ta không muốn... thật ra một lần anh ta dọa tố giác nên đã ép được, song lúc đó em chưa có kinh nghiệm, còn bây giờ không được đâu.

- Thế sao em không muốn ngủ với hắn - Anh khinh mạn hỏi.

- Vì em yêu anh.

- Nhưng - Anh nói vẫn với giọng khinh mạn ấy - nếu em không muốn ngủ với hắn, hắn cứ đòi, rồi từ chối không chịu hủy biên bản... lúc đó thì sao nào?

- Anh ta sẽ hủy thôi... đừng ngại, anh.

- Nhưng nếu hắn chỉ hủy với một điều kiện thì sao?

Chúng tôi đang bước trên thang, tôi dừng lại và bảo:

- Lúc đó em sẽ xử sự như anh bảo.

Anh ôm ngang lưng tôi và chậm rãi nói:

- Thế thì anh bảo thế này này: em mời Astarita tới, dẫn hắn vào phòng em, cứ như em sắp ngủ với hắn... anh sẽ đứng sau cửa, chờ hắn vào liền dùng súng lục tương cho hắn một phát... sau đó ta nhét hắn xuống gầm giường rồi bọn mình yêu nhau đắm đuối suốt đêm.

Mắt anh ngời sáng, làn sương mù bao phủ xung quanh chúng tôi trong những ngày này lần đầu tiên đã tan biến. Tôi hoảng sợ vì lời đề nghị của anh xem ra có vẻ logic, và còn vì lúc này tôi luôn nơm nớp chờ đợi những sự kiện khủng khiếp nào đó và thậm chí, cứ cho rằng đó là một vụ án mạng thì cũng là một điều có thể xảy ra thôi.

- Anh, anh thương em, anh Mino! - Tôi thốt lên - Đừng nói như vậy, anh, dù chỉ là đùa thôi.

- Đừng nói như vậy, dù chỉ là đùa thôi. - Anh láy lại - Nhưng anh đang đùa thật đấy.

Tôi thấy rằng có thể anh không đùa, nhưng thấy an tâm là như tôi đã nói, đã tháo hết đạn trong khẩu súng lục của anh mà anh không biết.

- Anh yên tâm - Tôi nói tiếp - Astarita sẽ làm tất cả những gì em muốn... song có điều anh đừng nói những chuyện như vậy... em thấy run sợ.

- Cứ như chặn họng không được nói đùa ấy! - Anh bộp chộp đáp lại và bước vào nhà.

Vừa vào tới phòng may, anh bỗng thấy lo lắng. Anh đi đi lại lại trong phòng theo thói quen, tay đút túi. Nhưng bước đi của anh mạnh mẽ hơn mọi khi, vẻ mặt anh trầm ngâm suy nghĩ chứ không gớm guốc và dửng dưng như trước đây. Tôi cho rằng chắc anh đã thấy nhẹ nhõm trong lòng khi nghĩ tới những tài liệu làm tổn hại thanh danh sắp bị hủy đi và tôi thấy một niềm hy vọng lại nảy sinh trong trái tim tôi.

- Anh ạ, mọi việc sẽ ổn cả thôi - Tôi bảo.

Anh giật bắn người, đưa mắt nhìn tôi, tựa hồ như mới thấy tôi lần đầu, sau đó nhắc lại như một cái máy:

- Ừ, tất nhiên, mọi việc sẽ ổn cả thôi.

Tôi lựa lời đẩy mẹ ra khỏi nhà bằng cách nhờ mẹ đi mua giúp một vài thứ chuẩn bị cho bữa tối. Tôi đột nhiên thấy rộn lên một niềm vui. Tôi nghĩ rằng mọi việc đúng là sẽ ổn cả, có lẽ còn tốt hơn là tôi dự kiến. Astarita sẽ làm - nếu như đã chưa làm - tất cả những gì tôi yêu cầu anh ta, còn Mino dần dần không còn bị lương tâm cắn rứt và lại cảm thấy yêu đời, lại nhìn tương lai một cách đầy hy vọng. Ai cũng vậy, khi gặp họa thì chỉ muốn mỗi một điều là mong sao nó sớm

chấm dứt, và vừa thấy gió đổi chiều, họ liền xây dựng những kế hoạch cực kỳ lớn lao, cực kỳ háo danh. Hai ngày trước đây tôi sẵn lòng từ bỏ Mino, miễn sao anh được hạnh phúc, nhưng lúc này, khi hy vọng trả lại hạnh phúc cho anh thì tôi không những không có ý định chia tay anh, mà còn tìm cách gắn bó anh với mình chặt hơn. Tôi biết rằng trong trường hợp này, tôi không bị đầu óc tính toán chi phối, mà là trạng thái rất khó hiểu của tâm hồn luôn luôn ấp ủ hy vọng và không thể chịu đựng được lâu nỗi lo lắng và cơn tuyệt vọng. Tôi thấy trước tình thế hiện nay của sự việc, chúng tôi chỉ có hai lối thoát, hoặc là chúng tôi chia tay nhau, hoặc là chúng tôi mãi mãi gắn bó số phận với nhau, nhưng do tôi không muốn, thậm chí chỉ nghĩ tới việc chia ly, nên tôi ráo riết tìm cách thực hiện kế hoạch chung sống. Tôi không thích nói dối và cho rằng một trong dăm ba phẩm chất của tôi là ngay thẳng, thậm chí đôi lúc còn quá chân thật. Và nếu lúc ấy tôi nói dối Mino, thì chỉ vì tin rằng tôi nói sự thật... sự thật hơn cả sự thật... sự thật xuất phát tự đáy lòng, chứ không phải từ các sự kiện có thực. Tuy nhiên, tôi không hề suy nghĩ gì cả, ấy dường như là do cảm hứng mà thôi.

Anh vẫn đi đi lại lại trong phòng, còn tôi ngồi bên bàn. Tôi bỗng bảo:

- Anh này... anh đứng lại đã nào... em có chuyện muốn nói với anh.

- Chuyện gì?

- Bấy lâu nay em thấy không được khỏe lắm... mới đây em đến gặp bác sĩ... em có mang.

Anh sửng sốt nhìn tôi, nhắc lại:

- Có mang à?

- Vâng... và em tin chắc đấy là con anh.

Mino vốn thông minh, anh liền hiểu rõ tại sao tôi lại thú nhận điều đó, tuy tất nhiên, anh không thể đoán được tôi đã lừa dối. Anh nhấc một cái ghế, ngồi xuống gần tôi, âu yếm vuốt má tôi và nói:

- Anh cho rằng đấy là một lý do chủ yếu nhất, lý do có sức thuyết phục nhất buộc anh phải quên đi mọi chuyện đã xảy ra và tiếp tục sống... đúng thế không nào?

- Nói thế thì ý anh định ám chỉ gì vậy? - Tôi làm ra vẻ không hiểu rõ lời anh nên lên tiếng hỏi.

- Anh trở thành pater familias[8] - Anh nói tiếp - và những gì anh không muốn làm vì tình yêu của em, bây giờ anh buộc phải làm như phụ nữ các em thường nói: vì tạo vật này.

- Hiểu sao anh cứ làm vậy - Tôi nhún vai đáp - em nói chẳng qua đó là sự thật, có vậy thôi.

- Con cái, xét cho cùng - Anh nói tiếp, giọng chín chắn tựa như đang suy nghĩ thành lời - có lẽ là

toàn bộ ý nghĩa cuộc đời... nhiều người, hầu như cả bàn dân thiên hạ, không đòi hỏi gì hơn, vì con cái là một sự biện minh tuyệt vời cho phép thậm chí cả ăn cắp và giết người vì con cái.

- Nhưng ai đòi hỏi anh ăn cắp và giết người? - Tôi phẫn nộ ngắt lời anh - Em chỉ muốn đem tin vui báo cho anh, nhưng nếu anh không vui thì biết làm thế nào được?

Anh nhìn tôi và lại âu yếm vuốt má:

- Nếu em hài lòng thì anh cũng hài lòng... thế em có hài lòng không?

- Em có chứ - Tôi cay đắng và tin tưởng đáp - thứ nhất em yêu con trẻ, thứ hai đấy là con anh.

Anh phì cười và bảo:

- Em láu cá lắm...

- Tại sao lại láu cá... rất láu cả để có thai.

- Quả thật không rất đâu nhé... nhưng thành thực mà nói trong lúc này, vào những hoàn cảnh như thế này, đấy là một bước can đảm... em có mang, như vậy...

- Như vậy thì sao?

- Như vậy anh đành cam chịu với việc anh đã làm - Anh bỗng dưng bật dậy và khoa tay hét toáng lên - như vậy anh phải sống, sống, sống!

Không thể truyền đạt lại được giọng anh khi nói lên những lời ấy. Tim tôi đau thắt lại, mắt đẫm lệ, tôi thì thầm:

- Hiểu sao, anh cứ làm vậy... nếu anh muốn để mặc em... em có thể tự lo được.

Chắc anh hối hận về hành vi của mình, nên anh đến bên tôi, vuốt ve và nói:

- Bỏ qua cho anh, em... đừng bận tâm về những lời anh vừa nói... em hãy nghĩ đến đứa con, đừng lo cho anh.

Tôi nắm tay anh, đưa lên xoa khắp mặt và làm tay anh ướt đẫm nước mắt, rồi khẽ nói:

- Ôi, anh Mino... làm sao em lai có thể không lo cho anh?

Chúng tôi im lặng hồi lâu. Anh đứng bên tôi, còn tôi áp tay anh vào mặt mình mà hôn và khóc. Đúng lúc đó chúng tôi nghe tiếng chuông reo ngoài cửa.

Mino xô tôi ra và mặt tái mét, nhưng lúc đó tôi không hiểu sao anh lại lo lắng như vậy và cũng chẳng hỏi anh cho rõ. Tôi đứng bật dậy và bảo:

- Anh ạ... Astarita đến đấy... anh rời khỏi đây nhanh lên.

Anh ra nhà bếp, khép hờ cửa. Tôi vội lau nước mắt, kê lại ghế và chạy ra ngoài hành lang nhỏ. Tôi hoàn toàn bình tĩnh và tự tin, ngay lúc đó ở ngoài hành lang nhỏ tối om om, tôi còn nghĩ sẽ báo cho Astarita biết mình có mang, như vậy anh ta sẽ để tôi yên và nếu không muốn vì tình mà giúp tôi cái việc tôi nhờ anh ta thì cũng sẽ giúp vì lòng thương.

Tôi mở cửa và bước lùi trở lại: không phải Astarita mà Sonzogno đang đứng ngoài ngưỡng cửa.

Gã tay đút túi quần, tôi định đóng cửa lại, nhưng gã ngạo mạn lấy vai hích cửa mở toang ra và bước vào. Tôi bước theo gã vào phòng may. Gã dừng lại bên bàn, lưng quay về cửa sổ. Gã đội mũ sùm sụp như mọi bận và khi gã bước vào phòng tôi liền cảm thấy cái nhìn chằm chằm và soi mói của gã chĩa thẳng vào tôi. Tôi khép cửa lại và làm ra vẻ thờ ơ hỏi:

- Anh đến có việc gì vậy?

- Cô tố giác tôi à?

Tôi nhún vai, ngồi xuống bên bàn và nói:

- Em không tố giác anh.

- Cô để tôi ở lại một mình, còn bản thân ra khỏi nhà chạy đi tìm cảnh sát.

Tôi yên tâm. Nếu tôi có một cảm giác gì đó thì đó là sự giận dữ hơn là sợ hãi. Gã không còn làm tôi sợ hãi nữa, tôi thấy trong lòng trào dâng một cơn phẫn nộ, tất cả những kẻ như gã đã không để cho tôi được sống hạnh phúc. Tôi bảo:

- Tôi bỏ anh lại một mình, chạy ra ngoài vì tôi yêu một người khác và không muốn quan hệ với anh... nhưng tôi không gọi cảnh sát... tôi không tố giác... cảnh sát tự đến... họ đến tìm một người khác cơ.

Gã tiến lại sát tôi, giơ ngón tay bóp mạnh má tôi, làm tôi bất giác há mồm ra và cúi người về phía gã. Gã bảo:

- Nhờ Trời, cô là một mụ đàn bà.

Gã bóp mạnh hơn, tôi cau mày quằn quại vì đau, cảm thấy mình có vẻ kỳ quặc và quái gở. Tôi nổi cáu, đứng bật dậy, xô gã ra và kêu lên:

- Cút ngay, đồ đểu.

Gã lại đút tay vào túi, tiến đến bên tôi, dán mắt nhìn tôi chằm chằm. Tôi lại hét toáng lên:

- Đồ điên... cút đi, xéo ngay... đồ mặt dày, tao ghê tởm những bắp thịt của mày... đôi mắt xanh ti hí, cái mặt nhẵn nhụi mày râu của mày.

Gã đúng là một thằng điên, tôi nghĩ, khi thấy gã vẫn im lặng, khẽ nhếch mép cười, tay đút túi lừng lững tiến lại bên tôi, mắt nhìn tôi không chớp.Tôi chạy lại đầu bàn đằng kia vớ luôn chiếc bàn là nặng và hét to:

- Xéo ngay, đồ mặt dày, nếu không cái bàn là này sẽ quật vỡ quai hàm mày.

Gã dừng lại suy nghĩ trong giây lát. Đúng lúc ấy cửa phòng sau lưng tôi bật ra và Astarita xuất hiện ngoài ngưỡng cửa. Chắc anh ta thấy cửa không khép nên cứ vào. Tôi quay lại phía anh ta và hét to:

- Anh bảo cái thằng cha này xéo đi... chẳng hiểu hắn muốn gì ở em... anh bảo gã xéo ngay!

Không hiểu sao tôi thấy vui vui khi thấy Astarita ăn mặc rất lịch sự. Anh ta mặc chiếc áo bành tô vạt chéo màu xám rất mới và chiếc áo sơ mi lụa trắng vạch đỏ. Chiếc cravat màu xám ánh bạc nổi bật lên trên nền bộ quần áo xanh. Anh ta nhìn tôi - tôi vẫn cầm chặt chiếc bàn là trong tay - rồi đưa mắt nhìn Sonzogno và bình tĩnh nói:

- Signorina bảo mày xéo đi cơ mà, còn chờ gì nữa hả?

- Tôi và signorina - Sonzogno khẽ đáp gần như thì thầm - có chuyện cần phải trao đổi với nhau... ông đi đi thì hơn.

Vào đến nhà, Astarita liền bỏ chiếc mũ phớt xám có vành viền lụa. Anh ta từ từ đặt mũ lên bàn và tiến lại phía Sonzogno. Tôi sửng sốt trước thái độ của anh ta. Cặp mắt đen thường buồn buồn của anh ta bỗng lóe sáng như ánh lửa, chiếc miệng rộng giãn ra, hai mép nhếch cười vẻ thỏa mãn và khiêu khích, để lộ cả hàm răng. Anh ta nói dằn từng tiếng:

- À, à, mày không xéo... nhưng tao bảo mày xéo... xéo ngay lập tức.

Sonzogno lắc đầu, lùi lại một bước làm tôi ngạc nhiên. Lúc đó tôi nhớ rõ rằng Sonzogno đã từng là một con người ra sao. Tôi hoảng sợ nhưng không phải cho bản thân mà cho Astarita, do không biết đã dũng cảm thách thức gã. Tôi có cảm giác sợ hãi hệt như hồi còn nhỏ đi xem xiếc thấy người dạy thú gầy gò tay cầm roi dũng mãnh tiến lại gần con sư tử hung dữ và chọc ghẹo nó.

"Cẩn thận đấy - Tôi muốn hét to - gã là một tên sát nhân, gã là một tên độc ác".

Nhưng tôi không đủ sức thốt lên lời ấy. Astarita nhắc lại:

- Thế nào, mày có xéo hay không hả?

Sonzogno lại lắc đầu, nhưng vẫn bước lùi thêm nữa. Astarita cũng tiến lên. Lúc này hai người đứng đối diện nhau, hai người cao gần bằng nhau.

- Với lại mày là ai, hả? - Astarita hỏi, vẫn giọng giễu cợt - Tên mày là gì? Trả lời nhanh lên.

Sonzogno không đáp lại lời nào.

- Không muốn nói hả? - Astarita cất giọng hỏi gần như dịu dàng, tựa hồ anh ta cảm thấy hài lòng trước sự im lặng của Sonzogno - Không muốn xưng tên và cũng không muốn xéo, có đúng không nào?

Anh ta chờ một phút, rồi giơ tay tát Sonzogno hai cái vào má. Tôi nắm tay đưa lên miệng và cắn chặt răng vào tay: "Bây giờ thì sẽ giết anh ta mất thôi" - Tôi nghĩ và nhắm nghiền mắt lại.

- Bây giờ thì hãy xéo ngay, nhanh lên nào... lẹ lên!

Khi tôi mở mắt thấy Astarita túm cổ Sonzogno lôi xềnh xệch ra cửa. Má Sonzogno đỏ bừng vì hai cái tát, nhưng gã không hề kháng cự và cứ để Astarita lôi đi như vậy, trông gã đến là bối rối. Astarita tống gã ra khỏi buồng may đo, sau đó tôi nghe thấy tiếng cửa đóng đánh sầm một cái và Astarita lại xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Hắn là ai thế em? - Astarita hỏi, rồi bất giác nhặt những sợi tóc con con bám trên tay áo và ngó nhìn bàn thân tuồng như sợ rằng cuộc xô xát vừa rồi đã làm nhàu chiếc áo bành tô lịch sự của mình.

- Em không biết họ hắn là gì, chỉ biết mỗi tên hắn là Carlo - Tôi nói dối.

- Carlo - Anh ta cười gằn và lắc đầu nhắc lại.

Sau đó, anh ta tiến đến bên tôi. Tôi đứng cạnh cửa sổ và nhìn ra ngoài đường phố. Astarita ôm ngang lưng tôi và hỏi giọng đã thay đổi:

- Em sống thế nào?

- Cũng được anh ạ - Tôi đáp mà mắt không nhìn anh ta.

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, rồi lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng xiết chặt tôi vào lòng. Tôi khẽ đẩy nhẹ anh ta ra và nói tiếp:

- Anh tốt với em quá... em gọi điện cho anh vì muốn phiền anh một việc.

- Nào, em cứ nói đi - Anh ta bảo, mắt nhìn tôi nhưng có vẻ không muốn nghe tôi nói gì.

- Anh hỏi cung... - Tôi mở đầu.

- À, phải rồi - Astarita cau mày ngắt lời - lại hắn ta... đúng, hắn ta xử sự chẳng anh hùng chút nào.

- Tại sao? Anh ta nhát gan à?

Astarita lắc đầu, đáp:

- Anh không rõ có phải nhát gan hay không... nhưng vừa hỏi một câu, hắn đã tuôn ra cả tràng... nếu hắn chối, anh chẳng làm gì được hắn cả... vì không có tang chứng.

"Thế ra - Tôi nghĩ - mọi việc diễn ra đúng như lời Mino kể. Anh bỗng rối trí như bị ngã xuống vực thẳm, tuy người ta không hề nêu được ra bằng chứng gì, chẳng thể ép buộc được anh và anh chẳng cần phải hành động như vậy".

- Chắc các anh đã ghi lại toàn bộ những gì anh ấy đã khai - Tôi nói tiếp - em muốn anh hủy mọi lời ghi chép ấy đi.

- Hắn ép em nói với anh như vậy à?

- Không, tự em đấy - Tôi đáp và trận trọng thề - Em sẽ chết ngay tại đây nếu em nói dối.

Anh ta bảo:

- Ai cũng muốn biên bản bị mất... kho lưu trữ của cảnh sát, đấy là lương tâm không trong sạch của họ... nếu biên bản không còn, lương tâm chẳng còn bị cắn rứt.

Tôi nghĩ tới Mino và đáp:

- Nói chung có lẽ vậy, nhưng trong trường hợp này em sợ anh nhầm đấy.

Anh ta lại xiết chặt tôi vào lòng, chúng tôi đứng mặt đối mặt, anh ta bối rối khẽ nói:

- Thế anh được trả gì nào?

- Chẳng có gì cả - Tôi thật thà đáp - lần này chẳng có gì cả, anh ạ.

- Nếu anh khước từ thì sao?

- Anh sẽ làm em vô cùng đau xót, vì em yêu người đó... anh ấy khổ sở thế nào, em khổ sở như vậy.

- Nhưng em đã hứa em sẽ đối xử dịu dàng với anh rồi...

- Em đã hứa... nhưng bây giờ em đã suy nghĩ lại.

- Tại sao?

- Như vậy đấy... mà rồi cũng chẳng có lý do gì hết.

Anh ta lại ôm lấy tôi, rối rít thì thầm van nài tôi nhượng bộ lần cuối cùng nguyện vọng của anh ta. Tôi không thể nhắc lại toàn bộ những gì anh ta đã nói, vì xen vào những lời van vỉ, anh ta thốt lên những điều chỉ để nói với những người đàn bà như tôi và chỉ để những người đàn bà loại như tôi nói với nhân tình của mình. Anh ta cân nhắc từng lời, nhưng nói ra chẳng chút hào hứng, anh ta nói với một vẻ tận hưởng rầu rĩ tựa như một kẻ điên. Một bận tôi thấy một người điên trong bệnh viện nói với y tá rằng nếu anh ta rơi vào tay hắn thì sẽ biết tay, kẻ điên đã mô tả tất cả những điều hắn sẽ làm một cách tỉ mỉ và nghiêm túc như Astarita thì thầm bên tai tôi những lời nhảm nhí của mình. Thật ra, đó là cách tỏ tình của anh ta: vừa say đắm lại vừa rầu rĩ... nhìn bề ngoài có thể thấy sự xúc động của anh ta là do nhục dục, nhưng tôi biết rõ tình cảm của anh ta đối với tôi thật sâu sắc, mạnh mẽ và trong sáng. Bao giờ Astarita cũng gợi cho tôi tình cảm chủ yếu là lòng thương mặc dù anh ta xem ra rất lạ lùng, tôi đoán rằng anh ta cô đơn và không tài nào bứt ra được khỏi nỗi cô đơn ấy. Tôi nói:

- Em không muốn nói cho anh biết, nhưng tự anh buộc em phải nói... Tùy anh xử sự... nhưng em không thể như trước đây... em đang có mang.

Anh ta không tỏ vẻ ngạc nhiên và không từ bỏ ý định của mình.

- Thế... sao nào?

- Em muốn sống khác cơ... em sẽ lấy chồng.

Tôi nói cho anh ta rõ tình trạng của tôi chủ yếu muốn đấu dịu việc tôi từ chối. Nhưng lúc ấy như tôi đã nói, tôi nhận thấy mình nói ra thành lời chính những điều tôi đang suy nghĩ và lời của tôi thốt ra tự trái tim mình. Tôi thở dài rồi nói tiếp:

- Khi em mới làm quen với anh thì em đã chẳng nói là em muốn lấy chồng đấy sao? ... Và em đâu có lỗi khi mọi việc diễn ra hoàn toàn khác hẳn.

Anh ta vẫn ôm ngang lưng tôi, nhưng không còn xiết chặt nữa, sau đó anh ta buông tôi ra và

bảo:

- Cái ngày anh gặp em thật đáng nguyền rủa.

- Tại sao? Anh yêu em mà.

Anh ta nhổ một bãi nước bọt, rồi nói:

- Thật đáng nguyền rủa cái ngày anh đã gặp em và cái ngày anh ra đời - Anh ta không hò hét, không giận dữ và nói một cách bình tĩnh và tin tưởng. Sau đó, anh ta nói tiếp: - Anh bạn của em chẳng có gì phải sợ cả. Cuộc hỏi cung không ghi biên bản... bọn anh coi những lời của anh ta nói không có ý nghĩa gì... thực ra, cho đến nay, anh ta vẫn bị liệt vào loại không đáng tin cậy về mặt chính trị... vĩnh biệt, Adriana.

Tôi đứng bên cửa sổ, gật đầu chào khi thấy anh ta chuẩn bị về. Anh ta cầm lấy mũ trên bàn và đi thẳng không buồn ngoái lại.

Đúng lúc đó cửa nhà bếp bật mở, Mino bước vào tay lăm lăm khẩu súng lục. Tôi ngạc nhiên lẳng lặng đưa mắt nhìn anh chằm chằm.

- Anh đã nghĩ phải giết chết Astarita - Anh mỉm cười nói - Thế em thực sự tin rằng anh coi trọng việc hủy biên bản hỏi cung đến thế ư?

- Sao anh không giết anh ta? - Tôi lơ đễnh hỏi.

Anh lắc đầu:

- Hắn nguyền rủa ngày hắn ra đời đến là dẻo mồm... cứ để kệ hắn nguyền rủa cái ngày ấy thêm mấy năm nữa.

Tôi thấy mình bị giày vò vì một điều gì đấy, nghĩ mãi mà không thể hiểu rõ là điều gì.

- Du sao... - Tôi nói - em đã đạt được điều mình mong muốn... không có biên bản nào cả.

- Anh đã nghe, nghe rõ - Anh ngắt lời - nghe cả rồi... anh đứng sau cánh cửa, mà cửa không khép kín... anh thậm chí còn nhìn thấy... hắn xử sự một cách dũng cảm - Anh hờ hững nói - cái anh chàng Astarita của em ấy... pằng, pằng... choảng cho Sonzogno hai cái tát ra trò... tát cũng có đủ loại... nhưng đây là cái tát của kẻ bề trên đối với người dưới... những cái tát của ông chủ hay của một người cảm thấy mình là chủ đối với tên hầu... còn Sonzogno xử sự mới ngán làm sao, gã câm như hến.

Anh cười phá lên, bỏ súng lục vào túi.

Tôi hơi bối rối trước những lời anh ca tụng Astarita. Tôi ngập ngừng hỏi:

- Theo anh, bây giờ Sonzogno sẽ làm gì?

- Hừ, ai mà biết được hả?

Trời đã muộn, căn phòng tối om om. Anh nhoài người bật chiếc đèn có đối trọng, khoảng giữa căn phòng may đo được rọi sáng, còn các góc vẫn nằm trong bóng tối. Kính và các con bài để bói của mẹ nằm ngổn ngang trên bàn. Mino ngồi xuống, thu nhặt các con bài, xem chúng rồi bảo tôi:

- Ta chơi bài đi... chờ bữa tối.

- Tự dưng sao lại giở chứng ra vậy! - Tôi thốt kêu lên - Chơi bài à?

- Ừ, ta chơi briscola[9], lại đây em!

Tôi nghe theo lời anh, ngồi xuống đối diện với anh và như một cái máy cầm lấy những quân bài anh đưa cho. Đầu óc tôi lẫn lộn lung tung, còn tay cứ run run. Chúng tôi bắt đầu đánh bài. Tôi cảm thấy dường như trong mỗi quân bài có chứa đựng một ý nghĩa u tối và quái gở: con đầm pích đen thui, độc ác và có cặp mắt đen, tay nắm chặt một bông hoa màu đen, con nhép - đầy dục vọng, dâm đãng lòe loẹt, con rô - bụng phệ, lạnh lùng, thờ ơ và vô lương tâm. Tôi cảm thấy trong ván bài của tôi có một niềm hy vọng nào đó rất quan trọng, nhưng tôi không biết rõ hy vọng vào cái gì. Tôi thấy lòng buồn vô hạn, nhưng vẫn đánh tiếp, chốc chốc lại buông một tiếng thở dài, lòng muốn rõ xem tảng đá nặng nề đè nặng tâm hồn tôi đã bị hất tung đi chưa. Tôi nhận thấy nó mỗi lúc một nặng thêm.

Mino thắng ván đầu, rồi ván thứ hai.

- Em sao vậy? - Anh tráo bài và nói - Em đánh tồi quá.

Tôi quẳng bài:

- Đừng hành hạ em, Mino... em thực sự chẳng muốn đánh bài chút nào.

- Tại sao?

- Em không rõ nữa.

Tôi đứng dậy và đi đi lại lại trong phòng, vừa đi vừa bẻ ngón tay. Sau đó tôi đề nghị:

- Ta về phòng đi, anh nhé?

- Đi thì đi.

Chúng tôi bước ra ngoài hành lang nhỏ, tại đây anh ôm và hôn lên cổ tôi. Lúc đó, có lẽ là lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi cảm thấy có thể quan niệm về tình yêu hệt như quan niệm về nó, nó là một phương tiện không thua kém bất cứ một phương tiện nào làm lãng quên và khỏi bận tâm suy nghĩ tới mọi điều. Tôi ôm mặt anh trong đôi bàn tay và hôn đắm đuối. Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy và bước về phòng tôi. Căn phòng tối om, nhưng tôi không để ý tới điều đó. Một bức màn đỏ như máu che kín mắt tôi, và mỗi động tác của chúng tôi lại làm ngọn lửa nóng bỏng và chợt bùng lên đốt cháy chúng tôi cứ tỏa ra. Đôi lúc trong bóng tối tôi phải dùng giác quan thứ sáu, dùng toàn thân ta thay cho đôi mắt để nhìn, và như vậy trong bóng tối ta cảm thấy thoải mái chẳng khác gì giữa thanh thiên bạch nhật. Song khả năng nhìn tương tự có liên quan đến tâm trạng của chúng tôi, tôi chỉ thấy hai hình chúng tôi nổi rõ giữa bóng đêm, tựa như hai xác chết bị làn sóng đen của biển hắt vào bờ.

Tôi chợt tỉnh dậy. Tôi nằm trên giường, ánh đèn rọi vào bụng hở trần của tôi. Tôi có rúm người lại, phần vị lạnh, phần vì ngượng và lấy tay che bụng. Mino nhìn tôi và nói:

- Bây giờ bụng em bắt đầu to lên, mỗi tháng một to thêm... rồi một hôm, cơn đau buộc em phải dang rộng chân mà em cứ khép lại... đầu đứa bé nhô ra, đầu đã có tóc, và thế là em xô nó ra cuộc đời... người ta đỡ nó, trao vào tay em... và em sẽ hạnh phúc... một con người ra đời... Hy vọng rằng nó sẽ không phải thốt lên những lời Astarita vừa tuôn ra.

- Anh ta bảo sao?

- "Thật đáng nguyền rủa cho cái ngày anh ra đời".

- Astarita là một người bất hạnh - Tôi đáp - còn em, em tin rằng nó sẽ có hạnh phúc và thành đạt.

Sau đó, tôi kéo chăn đắp và thiu thiu ngủ, nhưng nhắc tới Astarita làm tim tôi lại rộn lên một tỉnh cảm nặng nề đã giày vò tôi sau khi anh ta ra về. Tôi bỗng thấy một người lạ quát ngay bên tai tôi: "pằng, pằng" như người ta vẫn thường kêu to khi muốn diễn đạt tiếng súng lục nổ, tôi hốt hoảng và sợ hãi ngồi bật dậy trên giường. Đèn vẫn sáng, tôi vội vùng đứng lên và bước ra phía cửa để xem nó có khép kỹ không. Nhưng tôi đụng ngay phải Mino, anh đang mặc áo quần, đứng hút thuốc cạnh cửa. Tôi bối rối quay về ngồi bên mép giường.

- Theo anh, bây giờ Sonzogno sẽ làm gì? - Tôi hỏi.

Anh nhìn tôi và đáp:

- Làm sao anh biết được hả?

- Em biết rõ gã - Tôi nói, cuối cùng đã thốt lên được ra lời mối lo lắng canh cánh trong lòng tôi - gã để cho đuổi ra khỏi phòng mà không hề kháng cự, nhưng như vậy chẳng nói lên được gì cả... gã dám giết Astarita đấy... anh nghĩ sao?

- Mọi việc đều có thể xảy ra.

- Anh có nghĩ gã sẽ giết Astarita không?

- Thì anh đã bảo mọi việc đều có thể xảy ra mà.

- Phải báo cho Astarita biết trước mới được - Tôi kêu lên và đứng dậy mặc áo xống - em tin rằng gã sẽ giết chết anh ta... chà, sao em lại không nghĩ ra điều ấy trước nhỉ?

Tôi mặc vội áo xống và tiếp tục nói về nỗi sợ hãi của mình và linh cảm thấy tai họa. Mino không đáp lại một lời nào, anh cứ lẳng lặng hút thuốc và đi quanh bên tôi. Cuối cùng tôi nói:

- Em đến nhà Astarita đây... vào giờ này anh ta luôn luôn có ở nhà... anh đợi em ở nhà nhé.

- Anh đi với em.

Tôi không phản đối, tôi vui mừng khi có anh cùng đi vì tôi sợ bị mệt do xúc động mạnh. Lúc mặc áo bành tô, tôi nói:

- Ta đi xe taxi... như vậy nhanh hơn, anh ạ.

Mino cũng mặc áo bành tô và chúng tôi ra đi.

Tôi đi nhanh gần như chạy. Mino cầm tay tôi, không muốn bị rớt lại sau nên cũng rảo cẳng bước. Đi được một lát, chúng tôi gọi được xe, tôi vội vã lên xe và bảo đưa đến chỗ Astarita. Anh ta sống trên một đường phố ở Pratti, tôi chưa bao giờ tới đó, nhưng biết rằng ở đâu đó gần Cung Tư pháp thì phải.
Xe chuyển bánh, tôi nhoài người về phía trước, bất giác đưa mắt ngó lại nhìn đường phố. Bỗng tôi nghe thấy sau lưng mình tiếng Mino nói, tựa như nói với chính bản thân anh:

- Có chuyện gì thế nhỉ? Một con rắn nuốt một con rắn khác.

Tôi không chú ý tới những lời đó. Khi tới trước Cung Tư pháp tôi bảo cho dừng xe lại, rồi bước ra khỏi xe, Mino nán lại trả tiền. Chúng tôi chạy trên những lối đi nhỏ trong vườn hoa trải đá sỏi có kê ghế đá và trồng cây. Phố nơi Astarita sống ở ngay trước mặt chúng tôi - nó chạy dài và thẳng tắp như một thanh gươm, rực sáng dưới một chuỗi đèn sáng trưng, tít tắp hết tầm nhìn. Ở đây toàn những ngôi nhà lớn, không có cửa hàng, đường phố vắng tanh. Căn cứ vào số nhà thì nhà của Astarita nằm ở mãi tận cuối phố. Phố yên ắng tới mức tôi phải lên tiếng nói:

- Có lẽ mọi chuyện đều do em tưởng tượng ra, nhưng dẫu sao vẫn nên kiểm tra lại anh ạ.

Chúng tôi đã đi qua mấy dãy nhà, vượt qua các đường phố cắt ngang, chợt Mino thản nhiên lên tiếng:

- Đúng là có chuyện gì xảy ra rồi... trông kìa.

Tôi ngước mắt nhìn và thấy cách đấy không xa có một đám người đứng chen chúc bên một bậc thềm. Mọi người trên vỉa hè ngửa cổ nhìn lên trời. Tôi liền nghĩ ngay Astarita sống ở đấy và nhào tới, tôi thấy hình như Mino chạy đuổi theo tôi.

- Gì vậy... có chuyện gì xảy ra thế? - Tôi thở hổn hển và hỏi một người đứng bên cạnh thềm nhà.

- Chẳng hiểu đầu xuôi đuôi ngược ra sao cả - Chàng trai mà tôi hỏi liền đáp, anh ta có mái tóc vàng, đầu không đội mũ, mình không mặc áo bành tô, tay dắt ghi đông xe đạp - Một người bị xô đẩy xuống nhịp cầu thang, hay bị xô đẩy gì đó cũng không rõ nữa... cảnh sát đang leo lên mái nhà tìm kẻ sát nhân.

Tôi lấy khuỷu tay huých lung tung để len vào trong và lọt được vào gian tiền sảnh rộng thênh thang và rực rỡ ánh đèn, nhưng chật ních những người. Chiếc cầu thang trắng tay vịn đúc bằng gang chạy vút lên cao và chơi vơi trên đầu. Tôi cố lách lên và nhìn vượt trên đầu mọi người thấy một khoảng trống dưới cầu thang. Trên chiếc bệ tròn bằng đá cẩm thạch có một bức tượng đồng mạ vàng tạc hình người khỏa thân có cánh, tay giơ cao chiếc đèn kính mờ đang thắp sáng. Một người nằm phủ chăn ngay trên sàn dưới chân bệ. Mọi con mắt đều đổ dồn vào một điểm, tôi cũng đưa mắt nhìn vào đó và nhận thấy rằng thiên hạ nhìn đôi chân giày cao cổ màu đen thòi ra ngoài chăn. Đúng lúc đó mấy giọng nói đồng thanh hét toáng lên: "Lùi lại... rời khỏi đây đi nào... lùi lại". Tôi cùng một số người khác bị đẩy bật ra ngoài phố. Nhưng cánh cửa to tướng liền đóng sập lại.

Tôi ngoái cổ lại thều thào nói:

- Ta về nhà đi, anh Mino.

Tôi thấy trước mặt mình một người lạ, mắt nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. Đám đông ồn ào tỏ vẻ phản đối một lúc và đấm cửa thình thịch, rồi tản ra đường phố, nhưng vẫn bàn tán về sự biến. Người từ tứ phía đổ đến, hai - ba chiếc xe ô tô và vài chiếc xe đạp dừng lại hỏi xem có chuyện gì xảy ra. Tôi quanh quẩn trong đám đông, bồn chồn nhìn mặt những người tôi gặp mà không nói gì. Nhận thấy từ xa một chiếc gáy và đôi vai quen quen, tôi nghĩ rằng đấy là Mino, nên lách đám đông tới đó, nhưng lại nhận thấy một khuôn mặt xa lạ. Mọi người hy vọng được ngó xác chết nên không chịu rời chỗ thềm nhà. họ đứng chen vai thích cánh, vẻ sốt ruột và trang nghiêm, như những người đứng xếp hàng vào xem hát. Tôi quanh đi quanh lại bỗng nhận ra đã thấy tất cả những người này, vẫn là những khuôn mặt ấy. Tôi nghe thấy cuối đám đông có ai nói đến tên Astarita, nhưng tôi không lo cho chuyện đó nữa, lúc này toàn bộ mối lo ngại của tôi tập

trung vào Mino. Cuối cùng tôi tin chắc rằng anh không có ở đây. Có lẽ anh đã bỏ đi khi tôi lách lên bậc thềm. Thực ra, tôi chờ đợi giây phút anh biến mất này và ngạc nhiên sao không nghĩ ra từ trước. Thu hết tàn lực, tôi cố lê bước đến quảng trường, gọi xe taxi và bảo chở tôi về địa chỉ của mình. Tôi hy vọng rằng do lạc tôi trong đám đông nên Mino đã trở về một mình. Nhưng tôi gần như tin chắc không phải như vậy.
Anh không về nhà, anh không về ngủ, ngày hôm sau cũng không thấy anh quay về. Tôi nằm lì trong phòng mình, tôi lo tới mức người cứ run lên bần bật. Nhưng không phải do lạnh, tôi sống tại một chốn ngoài bản thân mình, trong một tình trạng bất thường chẳng giống một tình trạng nào cả, một cái nhìn, một tiếng động, một cái đụng nhẹ cũng làm tôi đau đớn và tim tôi đập rộn lên. Không có gì có thể bứt tôi ra khỏi suy nghĩ về Mino, ngay cả những bài mô ta chi tiết tội ác của Sonzogno chiếm đầy các mặt báo mà mẹ đem vào cho tôi cũng vậy. Tội ác này mang tính đặc trưng của Sonzogno: chắc hai người đã vật lộn nhau vài phút tại cầu thang cạnh cửa căn hộ của Astarita, rồi Sonzogno ép Astarita vào thành vịn, nhấc bổng anh ta lên và ném xuống nhịp cầu thang. Thật quá tàn bạo, ngoài Sonzogno ra, không ai có thể giết người như vậy. Nhưng, như tôi đã nói, tôi mải suy nghĩ mỗi một điều. Tôi cũng không hề quan tâm đến thông báo nói rằng đêm khuya hôm ấy Sonzogno đã bị bắn chết khi hắn nhảy từ mái nhà nọ sang mái nhà kia như một con mèo. Tôi thấy ghê tởm bất kỳ một chuyện nào, bất kỳ một việc nào, thậm chí cả những suy nghĩ làm tôi sao nhãng không nghĩ tới Mino, tuy nghĩ tới anh làm lòng tôi buồn vô hạn. Một vài lần tôi chợt nhớ tới Astarita, mối tình của anh ta với tôi và số phận buồn tẻ của anh ta, tôi lại thấy thương hại anh ta. Tôi nghĩ rằng nếu không lo lắng về sự mất tích của Mino thì tôi đã khóc cho Astarita và cầu nguyện cho linh hồn anh ta chưa bao giờ biết hạnh phúc của anh ta và đã bị tách khỏi thể xác một cách non yếu và tàn nhẫn như vậy.

Cả ngày, cả đêm hôm ấy, cả ngày hôm sau đã trôi qua như vậy. Tôi lúc nằm trên giường lúc ngồi trên ghế bành. Tôi ôm chặt chiếc áo vét của Mino tôi thấy treo trên mắc áo, chốc chốc lại dịu dàng hôn lên lớp vải thô của áo hoặc cắn áo để làm dịu nỗi lo. Khi mẹ ép tôi ăn, tôi đưa một tay cầm mẩu bánh mỳ, còn tay kia vẫn siết chặt chiếc áo vét. Đêm thứ hai, mẹ đặt tôi lên giường và tôi để mẹ cởi xống áo cho. Nhưng khi mẹ muốn gỡ chiếc áo ra khỏi tay tôi, tôi liền hét toáng lên làm mẹ sợ. Mẹ chẳng hiểu gì, nhưng mẹ biết ngay rằng tôi đang thất vọng vì vắng bóng Mino.

Ngày thứ ba, tôi nghĩ ra được một giả thuyết mới và ngay từ sáng sớm đã cố bấu víu vào nó, tuy vẫn cảm thấy nó không có cơ sở. Tôi cho rằng khi biết tôi có mang, anh sợ phải chịu trách nhiệm nên đã bỏ về nhà ở tỉnh lỵ. Dù giả thiết này thật đáng sợ, nhưng cho rằng Mino là một tên đê tiện còn dễ chịu đối với tôi hơn là tìm kiếm một lời giải thích khác biện minh cho việc anh bỏ trốn. Mọi ý nghĩ của tôi đều buồn bã, hình như những chi tiết u buồn ấy gắn với việc anh mất tích đã gợi cho tôi những ý nghĩ đó.

Khoảng mười hai giờ ngay ngày hôm ấy, mẹ bước vào phòng và ném xuống giường cho tôi một bức thư . Tôi nhận ra nét chữ Mino và lòng rộn lên một niềm vui. Đợi mẹ ra khỏi phòng và nỗi xúc động lắng dịu, tôi bóc thư ra. Thư viết như sau:

"Adriana thân yêu!

Vào giây phút em nhận được thư này, anh chẳng còn sống trên đời này nữa. Khi mở khóa nòng súng lục và thấy súng bị tháo đạn, anh hiểu ngay rằng em đã tháo, anh đã vô cùng trìu mến nghĩ tới em. Adriana tội nghiệp, em không biết rõ cấu tạo của súng và không biết rằng trong nòng hẵng còn một viên đạn nữa. Việc em không nhìn thấy viên đạn đó làm anh kiên quyết hơn trong quyết định của mình. Tuy vậy thiếu gì cách tự vẫn.

Như anh đã nói với em, anh không thể nào cam chịu với việc anh làm. Trong những ngày gần đây, anh nhận thấy rằng anh yêu em, nhưng đứng về mặt logic mà xét, anh phải căm giận em, vì tất cả những gì anh căm giận trong bản thân mình và tất cả những gì bộc lộ ra với anh trong lúc bị hỏi cung nằm ở nơi em còn nhiều hơn ở trong anh. Thực ra, lúc đó thần tượng con người mà anh mơ ước đã bị sụp đổ và anh chỉ còn là anh trong thực tế. Đây không phải là sự hèn nhát và phản bội, mà chỉ là sự suy yếu kỳ lạ của ý chí. Vả lại, có lẽ tâm trạng đó không đến nỗi kỳ lạ, nhưng nó có thể đẩy anh ra quá xa. Tự sát, anh xếp đặt lại mọi chuyện vào nguyên chỗ của chúng.

Đừng lo, em, anh không căm thù em đâu, ngược lại, anh yêu em tới mức chỉ cần nghĩ tới em là sẵn sàng nhẫn nhục cam chịu cuộc sống. Nếu vậy dĩ nhiên anh vẫn sống, đã cưới em và như em vẫn thường bảo, chúng mình sống êm đềm bên nhau. Nhưng thành thực mà nói, điều đó không thể được.
Anh nghĩ tới đứa trẻ mà em đang mong đợi, do đó anh viết hai bức thư, một gửi cho bố mẹ anh, bức kia gửi cho luật sư bạn anh. Xét cho cùng, bố mẹ anh là những người không đến nỗi nào, tuy không nuôi ảo tưởng các cụ sẽ đối xử tình cảm với em, nhưng anh tin rằng các cụ sẽ thực hiện nghĩa vụ của mình. Nếu vạn bất đắc dĩ, hai cụ từ chối giúp đỡ em, thì chẳng nên ngần ngại mà không chạy tới nhờ pháp luật chở che. Anh luật sư bạn anh sẽ đến tìm em, em có thể yên tâm tin tưởng anh ấy.

Mong em đôi lúc nghĩ tới anh. Hôn em.

Mino của em.

TB: Tên người luật sư bạn anh là Francesco Lauro. Địa chỉ của anh ấy, Phố Cola da Rienzo, nhà số 3".

Đọc xong thư, tôi kéo chăn đắp, vùi đầu vào gối và để mặc cho nước mắt tuôn trào. Tôi chẳng rõ mình đã khóc trong bao lâu. Mỗi khi nước mắt tưởng như gần cạn thì nỗi đau xót lại dâng lên trong ngực và tôi lại khóc nức nở. Tôi không gào lên, tuy lòng muốn gào to, vì sợ thu hút sự chú ý của mẹ. Tôi khóc âm thầm và cảm thấy mình khóc lần cuối cùng trong đời. Tôi khóc Mino, khóc chính bản thân, khóc tất cả cái quá khứ và cả tương lai của mình.
Cuối cùng, tôi nhỏm dậy, vừa khóc vừa ủ rũ, mặc vội áo xống, chân tay rã rời, mắt nhòa lệ chẳng trông thấy gì cả. Sau đó tôi rửa mặt bằng nước lạnh, lấy phấn hồng bôi qua quít lên mặt

và lẳng lặng ra khỏi nhà, không hề bảo mẹ.

Tôi chạy đến chỗ cảnh sát và cầu cứu một nhân viên cảnh sát. Anh ta nghe tôi kể, rồi nói giọng nghi hoặc:

- Khu vực chúng tôi không có chuyện đó xảy ra đâu... chị thấy đấy, anh ấy sẽ suy nghĩ lại thôi mà.

Tôi mong anh ta nói đúng biết bao. Nhưng ngay lúc đó, chẳng hiểu sao nghe anh ta nói tôi đùng đùng nổi cáu:

- Anh nói như vậy vì anh không biết rõ anh ấy đấy thôi - Tôi gay gắt bảo - anh cứ tưởng ai cũng như anh cả ấy!

- Thế tóm lại, chị cần gì nào? - Anh ta hỏi - Muốn anh ta sống hay chết nào?

- Tôi muốn anh ấy sống, tôi muốn anh ấy sống - Tôi hét to - nhưng sợ rằng anh ấy chết rồi.

Viên cảnh sát suy nghĩ một lát, rồi nói:

- Chị yên tâm... lúc viết lá thư đó, có lẽ anh ta muốn tự sát... sau đấy suy nghĩ lại... dẫu sao anh ta cũng là một con người... điều đó có thể xảy ra lắm chứ?

- Đúng, một con người - Tôi thều thào nói.

Tôi chẳng còn biết mình nói gì nữa.

- Dẫu sao, chiều tối nay chị cứ lại đây - cuối cùng anh ta bảo - lúc đó biết đâu tôi có thể thông báo cho chị một điều gì đó...

Tôi đi thẳng từ chỗ viên cảnh sát tới nhà thờ. Đấy chính là ngôi nhà thờ mà tôi đã rửa tội, đã chịu lễ kiên tín và nhận lễ ban thánh thể đầu tiên của mình. Ngôi nhà thờ cũ kỹ, rộng lớn và trống trải, hai bên có hai hàng cột bằng đá thô, không mài nhẵn, còn sàn lát những viên đá xám phủ đầy bụi, nhưng bàn thờ phụ lấp lánh anh vàng, giống như các hang động sâu đầy báu vật, thấp thoáng sau những dãy cột trong các gian giữa, hai mạn bên cạnh tối om. Tôi quỳ xuống trong bóng tối trước cánh cửa chấn song đồng bao ngoài hiên điện thờ. Trước mặt Đức Mẹ bày mấy lọ hoa. Đức Mẹ bồng một đứa nhỏ trên tay, một vị thánh mặc áo tu hành khoanh hai tay trước ngực vẻ cầu nguyện đang quỳ trước tượng Người. Tôi cúi gập người xuống đất, trán dập mạnh xuống sàn. Tôi hôn những tấm đá lát có hình thánh giá trên sàn đầy bụi, rồi quay về phía Đức Mẹ Maria và thầm cầu nguyện. Tôi thề suốt đời sẽ không để một người đàn ông nào nữa, kể cả Mino, xán lại gần tôi. Tình yêu là thứ duy nhất trên đời mà tôi coi trọng và đem lại niềm vui cho tôi, chính vì vậy, để cứu Mino thì không được hy sinh hơn nữa. Sau đó, tôi quỳ và áp trán xuống sàn đá, cầu nguyện một hồi lâu, tôi cầu nguyện không phải bằng lời, bằng suy nghĩ

mà bằng cả trái tim. Nhưng khi tôi đứng dậy, tôi thấy lòng rộn vui: tôi cảm thấy bóng tối dày đặc bao quanh điện thờ bỗng bừng sáng và qua làn ánh sáng đó, tôi thấy rõ Đức Mẹ đang đưa cặp mắt âu yếm, đôn hậu nhìn tôi, tuy vậy người lắc đầu như có ý muốn từ chối không nhận những lời nguyện cầu của tôi. Sự việc chỉ diễn ra trong khoảnh khắc. Sau đó, tôi quỳ xuống lớp chấn song trước bàn thờ. Tôi làm dấu thánh giá như đang trong cơn mơ rồi trở về nhà.

Tôi tính từng giây, từng phút, chờ đợi suốt ngày, đến chiều tối tôi tới chỗ cảnh sát. Viên cảnh sát nhìn tôi, vẻ hơi kỳ lạ, tôi thấy mình sắp ngất xỉu nên nói giọng yếu ớt:

- Thế nghĩa là đúng thế... anh ấy đã tự sát.

Viên cảnh sát cầm tấm ảnh ở trên bàn lên và đưa cho tôi:

- Một người không rõ lai lịch đã tự sát tại khách sạn gần ga... chị thử xem có phải anh ấy không.

Tôi cầm tấm ảnh và nhận ngay ra Mino. Người ta chụp hình anh ngang tới thắt lưng, chắc anh nằm trên giường. Từ thái dương bị bắn thủng rỉ ra một dòng máu đen chảy loang khắp mặt. Nhưng dưới lớp máu nóng, khuôn mặt anh tỏ ra bình thản mà tôi chưa từng nhìn thấy trong đời.

Tôi khẽ đáp: "Đó là anh ấy" rồi đứng dậy. Viên cảnh sát định nói thêm một điều gì đó để an ủi tôi, nhưng tôi không nghe nữa, bước ra ngoài và không ngoái lại.

Tôi về nhà, lao vào vòng tay mẹ tôi, song không khóc. Tất nhiên tôi biết mẹ tôi là một phụ nữ thất học, nhưng mẹ tôi là người duy nhất tôi có thể san vợi nỗi đau của tôi. Tôi kể lại cho mẹ nghe mọi chuyện, về việc Mino tự sát, về mối tình của chúng tôi và báo cho mẹ biết tôi có mang. Nhưng tôi không bảo Sonzogno là bố của đứa trẻ. Tôi kể mẹ nghe tôi đã thề ra sao và quyết định thay đổi lối sống, tôi bảo sẽ lại cùng mẹ khâu may, hoặc sẽ làm người hầu ở một nơi nào đấy. Thoạt đầu, mẹ định dùng những lời lẽ không lấy gì làm thông minh cho lắm, nhưng chân thành để vỗ về tôi, sau đó bảo không nên vội vã, bảo cần phải chờ xem gia đình Mino quyết định ra sao.

- Cái đó chỉ liên quan tới đứa trẻ - Tôi đáp - chứ đâu tới con.

Sáng hôm sau, hai người bạn của Mino là Tullio và Tommaso xuất hiện. Họ cũng nhận được thư của Mino báo rằng anh đã tự vẫn, anh thú nhận rằng mình đã phản bội và báo trước để họ đề phòng.

- Các anh đừng lo - Tôi nói - các anh cứ yên tâm, chẳng phải sợ gì cả... các anh sẽ không gặp chuyện gì đâu.

Và tôi kể cho họ nghe về Astarita và bảo rằng người duy nhất biết rõ mọi điều đã chết rồi, tôi nói tiếp rằng cuộc hỏi cung không bị ghi biên bản, do đó họ đã không bị lộ. Tôi thấy Tommaso

thực sự đau đớn trước cái chết của Mino, còn Tullio thì sợ đến mất cả bình tĩnh. Một lát sau anh ta lên tiếng bảo:

- Tuy vậy anh ấy đã dồn chúng tôi vào một chuyện khá hay hớm đấy... Tin thế nào được cảnh sát? Chẳng bao giờ biết trước được chuyện gì đâu... dù sao đây cũng vẫn là một sự phản bội thực sự.

Anh ta xoa tay và phá lên cười hềnh hệch tựa hồ đang nói câu chuyện vui không bằng.

Tôi đứng dậy và phẫn nộ nói:

- Phản bội gì ở đây, phản bội gì nào?... Anh ấy đã tự sát, các anh còn đòi hỏi gì nữa nào? Không một ai trong các anh dám cả gan làm vậy đâu... và tôi còn nói thêm để các anh rõ rằng cả hai anh đều chẳng tốt đẹp hơn anh ấy chút nào dù rằng các anh không phản bội...

Tullio há hốc chiếc mồm rộng của mình định đáp, nhưng bạn anh ta hiểu rõ tôi nên đã ngăn lại và nói:

- Chị nói đúng đấy... chị cứ yên tâm... còn về phía tôi, bao giờ tôi cũng chỉ nghĩ tốt về Mino.

Anh ta xúc động, tôi thấy có cảm tình với anh ta, vì anh ta thực sự yêu mến Mino. Sau đó, hai người chào tôi rồi bỏ đi.

Còn lại một mình, tôi cảm thấy từ giây phút khi tôi nói hết với hai người đó, lòng tôi nhẹ nhõm hơn. Tôi bắt đầu suy nghĩ về Mino và đứa con của mình. Bố nó là một kẻ sát nhân, còn mẹ nó là một con đĩ, tôi nghĩ điều này có thể xảy ra đối với bất kỳ ai: đàn ông có thể trở thành sát nhân, còn đàn bà có thể bán mình vì tiền, mong rằng đứa trẻ sinh ra đúng ngày đúng tháng và lớn lên phổng phao khỏe mạnh. Tôi quyết định nếu cháu là con trai thì sẽ đặt tên là Giacomo để tỏ lòng kính trọng với Mino. Còn nếu là con gái, tôi sẽ đặt tên cháu là Letizia[10], vì tôi mong muốn rằng cuộc đời cháu sẽ vui tươi và hạnh phúc khác hẳn với cuộc đời tôi, tôi tin chắc rằng được bố mẹ Mino giúp đỡ, cháu nhất định sẽ như vậy.

HẾT

---

[1] Lời giới thiệu Tạp chí Văn học Pháp tháng 4-1986.

[2] Theo thần thoại Hy Lạp, Danae là con vua Acrisius, luôn tự cầm mình trong một tháp đồng. Thần Zeus đã đột nhập vào được nhờ hóa thành 1 trận mưa vàng. Danae thường được các họa sĩ lấy làm đề tài cho tranh, dưới dạng một cô gái cầm cung tuyệt đẹp.

[3] Người Hy Lạp gọi là thần Hera, còn người La Mã gọi là thần Junon. Theo thần thoại

Hy Lạp, nữ thần Hera phù hộ cho các bà mẹ sinh nhiều con, giúp đỡ họ khi sinh đẻ.

[4] Vermut: Một loại rượu nho pha nước cất của cỏ cây.

[5] Quần áo lót của phụ nữ (tiếng Pháp).

[6] Tửu quán ở Ý.

[7] Môn thể thao dùng vợt căng bằng da để đánh bóng.

[8] Người cha trong gia đình (tiếng Latin).

[9] Một cách chơi bài của người Ý.

[10] Niềm vui (tiếng Ý).

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach